Hahns Fest-Gebete

D04706743V
Duke University Libraries

Meinem lieben Mamme

in innniger Zuneigung

gewidmet.

Neujahr 1924.

מחזור ליום ראשון של ראש השנה.

Festgebete

für den ersten Tag des Neujahr-Festes.

Erster Teil.

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה מחדש ומדויק היטב איז מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק ראשון

כולל

מחזור ליום ראשון של ראש השנה

וכמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

ברעסלויא

בהוצאת יעקב ב. בראנדיים

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Erster Teil:

Rosch-ha-Schanah. Erster Tag.

Breslau

Verlag von Jakob B. Brandeis.

Inhalt des ersten Bandes.

Gebete für den ersten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der Vorabend des Neujahrsfestes.

Seite

תפלת מנחה Das Minchahgebet am Vorabend 1

ערוב תבשילין 12

קבלת שבת Gebete beim Eingange des Sabbath (wenn der erste Tag des Neujahrsfestes auf einen Sabbath trifft). . . . 13

תפלת מעריב Das allgemeine Abendgebet 24

II. Der erste Tag des Neujahrsfestes.

ברכות השחר ופסוקי דזמרה Das allgemeine Morgengebet . 1

קריאת שמע עם ברכותיה Das Morgengebet mit den für diesen Tag eingeschalteten Feststücken. 84

תפלת שחרית Die Tefillah für diesen Morgen 90

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 100

סדר קדושה Die Keduschah 135

Abinu Malkenu (fällt am Sabbath aus) 142

סדר הוצאת ספר התורה Gebete beim Herausnehmen der Thora . . 148

קריאת התורה Vorlesung aus der Thorah 153

הפטרה Haftarah 159

Gebet für das Wohl des Reiches 172

סדר תקיעת שופר Das Schofarblasen (fällt am Sabbath aus) 177

תפלת מוסף Die Mußaf-Tefillah 181

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 203

וְנַחֲנֵה תֹּקֶף 217

סדר קדושה Die Keduschah im Mußafgebet 222

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ 237

סדר דוכן Der Priestersegen 280

מזמורים של יום 290

תפלת מנחה Das Minchah-Gebet 292

סדר תשליך (fällt am Sabbath aus) 301

שירי היחוד 302

שיר הכבוד 311

Druck von Th. Schatzky G. m. b. H., Breslau.

תפלה לשליח צבור.

לאומרם בכוונה וברמת ונתרגש קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מָלָךְ עֶלְיוֹן קַבֵּל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאַמּוּץ הַלֵּב. כוזז בטוכסז בוזז אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְכִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לְתִפְלַּת מֹשֶׁה (כ״ף מְנַשֶּׁה). וְאַל־יֵבוֹשׁוּ בִּי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם: יִהְיוּ לָרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יִהְיוּ רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וָעֶרֶב הַיּוֹם וַאֲיַ־יְפַסּוֹק קוֹלִי וְאַל־יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נִיהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק, אמן סלה:

תפלה אחרת לש״ץ.

הִנְנִי הֶעָנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעָשׁ וְנִפְחָד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלָחוּנִי וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ. אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי. וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תַּחֲיֹבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִכָּלְמוּ בִּי

בְּפִשְׁעֵי וַאֲל־יְבוֹשׁוּ בִּי וַאֲל־אַבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי כְּתִפְלַת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרֹק נָאָה וְזָקְנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים וּמְעָרֵב בְּרַעַת עִם־הַבְּרִיוֹת. וְתַגְעֵר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ וִיהִי נָא דָגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה. לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה בְּאַהֲבָה. וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵנוּ הַפֵּךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ וַאֲל־יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי אֲבִרָהָם אֱלֹהַי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֲהָיָה אֲשֶׁר אֲהָיָה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ כִּסְּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בְּעָבוּר כָּל־הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבְעָבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים בָּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

קונה מרים ז"ל מימאר הס"ץ ד' פסוקים אלו לפני התפלה סכ"ל:

יָדַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
חַסְדְּךָ יְהִי נָא לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ לְעַבְדֶּךָ:
יְבוֹאֻנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחְיֶה כִּי תוֹרָתְךָ שַׁעֲשׁוּעָי:
יֵבֹשׁוּ זֵדִים כִּי שֶׁקֶר עִוְּתוּנִי אֲנִי אָשִׂיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ:
יָשׁוּבוּ לִי יְרֵאֶיךָ וְיֹדְעֵי עֵדוֹתֶיךָ:
יְהִי לְבָבִי תָמִים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֵבוֹשׁ:
נִכְסְפָה נַפְשִׁי לִתְשׁוּעָתֶךָ לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי:
עֵינַי כָּלוּ לְאִמְרָתֶךָ לֵאמֹר מָתַי תְּנַחֲמֵנִי:
כִּי הָיִיתִי כְנֹאד בְּקִיטוֹר חֻקֶּיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:
כַּמָּה יְמֵי עַבְדֶּךָ מָתַי תַּעֲשֶׂה בְרֹדְפַי מִשְׁפָּט:
כָּרוּ לִי זֵדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְתוֹרָתֶךָ:
כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה שֶׁקֶר רְדָפוּנִי עָזְרֵנִי:
כִּמְעַט כִּלּוּנִי בָאָרֶץ וַאֲנִי לֹא עָזַבְתִּי פִקּוּדֶיךָ:
כְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי וְאֶשְׁמְרָה עֵדוּת פִּיךָ:
לְעוֹלָם יְיָ דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמָיִם:
לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ כּוֹנַנְתָּ אֶרֶץ וַתַּעֲמֹד:
לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ:
לוּלֵי תוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי אָז אָבַדְתִּי בְעָנְיִי:
לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח פִּקּוּדֶיךָ כִּי בָם חִיִּיתָנִי:
לְךָ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ דָרָשְׁתִּי:
לְצַדִּיקִים יְחִלּוּנִי לְמַעַן עֵדוֹתֶיךָ:
לְכָל תִּכְלָה רָאִיתִי קֵץ רָחְבָה מִצְוָתְךָ מְאֹד:
מָה אָהַבְתִּי תוֹרָתֶךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׂיחָתִי:
מִצְוֹתֶיךָ תְּחַכְּמֵנִי כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי:
מִכָּל מְלַמְּדַי הִשְׂכַּלְתִּי כִּי עֵדוֹתֶיךָ שִׂיחָה לִי:
מִזְּקֵנִים אֶתְבּוֹנָן כִּי פִקּוּדֶיךָ נָצָרְתִּי:
מִכָּל אֹרַח רָע כָּלִאתִי רַגְלָי לְמַעַן אֶשְׁמֹר דְּבָרֶךָ:
מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא סָרְתִּי כִּי אַתָּה הוֹרִיתָנִי:
מַה נִּמְלְצוּ לְחִכִּי אִמְרָתֶךָ מִדְּבַשׁ לְפִי:
מִפִּקּוּדֶיךָ אֶתְבּוֹנָן עַל כֵּן שָׂנֵאתִי כָּל אֹרַח שָׁקֶר:
נֵר לְרַגְלִי דְּבָרֶךָ וְאוֹר לִנְתִיבָתִי:
נִשְׁבַּעְתִּי וָאֲקַיֵּמָה לִשְׁמֹר מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ:
נָדַדְתִּי מְאֹד הַחֲיֵנִי יְיָ כִּדְבָרֶךָ:
נִדְבוֹת פִּי רְצֵה נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי:
נַפְשִׁי בְכַפִּי תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:
נָתְנוּ רְשָׁעִים פַּח לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תָעִיתִי:
נָחַלְתִּי עֵדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי שְׂשׂוֹן לִבִּי הֵמָּה:
נָטִיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת חֻקֶּיךָ לְעוֹלָם עֵקֶב:
סֵתֶר וּמָגִנִּי אָתָּה לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי:
סוּרוּ מִמֶּנִּי מְרֵעִים וְאֶצְּרָה מִצְוֹת אֱלֹהָי:
סָמְכֵנִי כְאִמְרָתְךָ וְאֶחְיֶה וְאַל תְּבִישֵׁנִי מִשִּׂבְרִי:
סְעָדֵנִי וְאִוָּשֵׁעָה וְאֶשְׁעָה בְחֻקֶּיךָ תָמִיד:
סָלִיתָ כָּל שׁוֹגִים מֵחֻקֶּיךָ כִּי שִׁקְרָם תַּרְמִית:
סִגִיתָ כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ לָכֵן אָהַבְתִּי עֵדוֹתֶיךָ:
סָמַר מִפַּחְדְּךָ בְשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יָרֵאתִי:
עָשִׂיתִי מִשְׁפָּט וָצֶדֶק בַּל תַּנִּיחֵנִי לְעֹשְׁקָי:
עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל יְזִידוּנִי עֹשְׁקִים:
עֵינַי כָּלוּ לִישׁוּעָתֶךָ וּלְאִמְרַת צִדְקֶךָ:
עֲשֵׂה עִם עַבְדְּךָ כְּחַסְדֶּךָ וְחֻקֶּיךָ לַמְּדֵנִי:
עַבְדְּךָ אָנִי הֲבִינֵנִי וְאֵדְעָה עֵדוֹתֶיךָ:
עֵת לַעֲשׂוֹת לַיְיָ הֵפֵרוּ תוֹרָתֶךָ:
עַל כֵּן אָהַבְתִּי מִצְוֹתֶיךָ מִזָּהָב וּמִפָּז:
עַל כֵּן כָּל פִּקּוּדֵי כֹל יִשָּׁרְתִּי כָּל אֹרַח שָׁקֶר שָׂנֵאתִי:
פִּתַּח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מֵבִין פְּתָיִים:
פִּי פָעַרְתִּי וָאֶשְׁאָפָה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יָאָבְתִּי:
פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כְּמִשְׁפָּט לְאֹהֲבֵי שְׁמֶךָ:
פְּעָמַי הָכֵן בְּאִמְרָתֶךָ וְאַל תַּשְׁלֶט בִּי כָּל אָוֶן:
פְּדֵנִי מֵעֹשֶׁק אָדָם וְאֶשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ:
פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעַבְדֶּךָ וְלַמְּדֵנִי אֶת חֻקֶּיךָ:
פַּלְגֵי מַיִם יָרְדָה עֵינִי עַל לֹא שָׁמְרוּ תוֹרָתֶךָ:
פָּלָא עֵדוֹתֶיךָ עַל כֵּן נָצְרָתַם נַפְשִׁי:
פֵּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מֵבִין פְּתָיִים:
פְּתַח פִּי וְאֶשְׁאָפָה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יָאָבְתִּי:
צֶדֶק עֵדְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה:
צַדִּיק אַתָּה יְיָ וְיָשָׁר מִשְׁפָּטֶיךָ:
צִוִּיתָ צֶדֶק עֵדוּתֶיךָ וֶאֱמוּנָה מְאֹד:
צָפִיתִי לִישׁוּעָתְךָ יְיָ וּמִצְוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי:
צָרְפָה אִמְרָתְךָ מְאֹד וְעַבְדְּךָ אֲהֵבָהּ:
צָעַרְתִּי וְדַלּוֹתִי עַד מְאֹד יְיָ כִּדְבָרְךָ חַיֵּנִי:
צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
צָרוֹת וּמָצוֹק מְצָאוּנִי מִצְוֹתֶיךָ שַׁעֲשֻׁעָי:
צַדֵּק עֵדְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה:
קָרָאתִי בְכָל לֵב עֲנֵנִי יְיָ חֻקֶּיךָ אֶצֹּרָה:
קְדַמְתִּי בַנֶּשֶׁף וָאֲשַׁוֵּעָה לְדִבְרְךָ יִחָלְתִּי:
קָרְבוּ רֹדְפֵי זִמָּה מִתּוֹרָתְךָ רָחָקוּ:
קָרוֹב אַתָּה יְיָ וְכָל מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת:
קֶדֶם יָדַעְתִּי מֵעֵדוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יְסַדְתָּם:
רְאֵה עָנְיִי וְחַלְּצֵנִי כִּי תוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:
רִיבָה רִיבִי וּגְאָלֵנִי לְאִמְרָתְךָ חַיֵּנִי:
רָחוֹק מֵרְשָׁעִים יְשׁוּעָה כִּי חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ:
רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנִי:
רָאִיתִי בֹגְדִים וָאֶתְקוֹטָטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שָׁמָרוּ:
רְאֵה כִּי פִקּוּדֶיךָ אָהָבְתִּי יְיָ בְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי:
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ:
שָׂרִים רְדָפוּנִי חִנָּם וּמִדְּבָרְךָ פָּחַד לִבִּי:
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב:
שֶׁקֶר שָׂנֵאתִי וָאֲתַעֵבָה תּוֹרָתְךָ אָהָבְתִּי:
שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ:
שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל:
שִׁבַּרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְיָ וּמִצְוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי:
שָׁמְרָה נַפְשִׁי עֵדוֹתֶיךָ וָאֹהֲבֵם מְאֹד:
שָׁמַרְתִּי פִקּוּדֶיךָ וְעֵדוֹתֶיךָ כִּי כָל דְּרָכַי נֶגְדֶּךָ:
תִּקְרַב רִנָּתִי לְפָנֶיךָ יְיָ כְּאִמְרָתְךָ הֲבִינֵנִי:
תָּבוֹא תְחִנָּתִי לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ הַצִּילֵנִי:
תַּבַּעְנָה שְׂפָתַי תְּהִלָּה כִּי תְלַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ:
תְּדַבֵּר לְשׁוֹנִי אִמְרָתֶךָ כִּי כָל מִצְוֹתֶיךָ צֶדֶק:
תְּהִי יָדְךָ לְעָזְרָתִי כִּי פִקּוּדֶיךָ בָחָרְתִּי:
תָּאַבְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְיָ וְתוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי:
תְּחִי נַפְשִׁי וּתְהַלְלֶךָּ וּמִשְׁפָּטֶיךָ יַעְזְרֻנִי:
תָּעִיתִי כְּשֶׂה אֹבֵד בַּקֵּשׁ עַבְדֶּךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי בָּצַדְךָ אֲהֻזָּה פָּנֶיךָ אֶשְׁבְּעָה בְהַקְיִץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְיָ. אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֵל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי

יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־יְיָ אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְעָתִי | הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד: שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וְאֲצַפֶּה: אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

מִי יָנֵנִי שֶׁיִּזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אַל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאֶנְכִי אִישׁ הוֹטֵא וְהִכְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וָדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי כְדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בַּפֶּה פָּעָמִים. אוֹי לִי אַיֵּךְ אֶשָּׂא פָנַי לַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלַת כָּל־הָעֹלוֹת וְסִבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עֲבָדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שִׁמְעָה תְפִלָּה עָדֶיךָ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ:

Minchah-Gebet.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד
יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ
וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר
לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר
כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז
נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ
יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

אשרי Heil denen, die weilen in Deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! Heil dem Volke, dem also geschieht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145) Loblied von David, — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung

רַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו
עַל־כָּל מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ
בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי
רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב
יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־
יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ
אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־

an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld, Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt er. Des ewigen Ruhm

soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

מלי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen.

מכלכל Der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten

löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten? und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

*) אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen

וּמְכַלִּים אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*) נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

ק״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמָרוּ:

ק״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

(Vorb.) נקדש (Vorb.) Wir wollen Deinem Namen die Heiligung bringen in dieser Welt, wie ihm die Heiligung wird in den Himmeln droben, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

(Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Ewige der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

(Vorb.) Die ihnen gegenüber Geschaarten sprechen:

(Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

(Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeiten, dein Gott, Zion, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

יְהֻלָּלְךָ סֶלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ

Dich ewiglich. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה Du verleihest gnädig dem Menschen die Erkenntnis und lehrst den Sterblichen Einsicht. Verleihe Du uns von Dir aus Erkenntnis, Einsicht und Verständnis. Gelobt seist Du, Ewiger, der verleiht die Erkenntnis.

השיבנו Führ' uns zurück, Du unser Vater! zu Deiner Lehre, und bring' uns nahe, Du unser König! Deinem Dienste, und laß uns zurückkehren mit voller Bekehrung vor Dir. Gelobt seist Du, Ewiger, der Wohlgefallen hat an reuiger Rückkehr.

סלח Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben uns versündigt; vergib uns, unser König! denn wir haben uns vergangen: denn Du bist es, der verzeiht und vergibt. Gelobt seist Du, Ewiger, Gnädiger, der in Fülle Vergebung gewährt.

ראה Sieh auf unser Elend und führe unsern Streit und erlöse uns bald um Deines Namens willen; denn ein mächtiger Erlöser bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, Erlöser Israels!

רפאנו Sende uns Deine Heilung, o Ewiger! und wir werden genesen; hilf Du uns, dann wird uns geholfen sein: denn

רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־
כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה
וְתֵן בְּרָכָה עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ
שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ
הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ
גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ
כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ
כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן
וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה
יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים
וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט:

Du bist unser Ruhm. Und lasse vollständige Genesung für alle unsere Wunden herankommen. Denn Gott und Herr, ein verläßlicher und barmherziger Heilbringer bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, der heilt die Kranken seines Volkes Jisrael.

ברך Segne für uns, Ewiger, unser Gott! dieses Jahr und alle Arten seines Ertrages zum Heil und gieb Segen auf die Oberfläche des Erdenreiches und sättige uns von Deinem Gute, und segne dieses unser Jahr, wie die besten Jahre. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet die Jahre.

תקע Laß erschallen die große Posaune zu unserer Befreiung, und erhebe das Panier, zu sammeln unsere Vertriebenen, und bringe uns zusammen von den vier Enden der Erde. Gelobt seist Du, Ewiger, der sammelt die Verstoßenen seines Volkes Jisrael.

השיבה Setze wieder ein die über uns walten, wie in früherer Zeit, und die für uns sorgen, wie ehedem, und nimm von uns ab Kummer und Wehklagen und herrsche über uns Du, o Ewiger, allein in Gnade und Erbarmen und sprich uns rein im Gericht. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der liebt Recht und Gerechtigkeit.

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי
תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה
כְּרֶגַע יאבֵדוּ וְכָלָּם מְהֵרָה
יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה
תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר
וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים
וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־
הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־פְּלֵטַת
סוֹפְרֵיהֶם וְעַל־גֵּרֵי הַצֶּדֶק
וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל
הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת
וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם
לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ
בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ
בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן
בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ
וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ
בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד

Ueber die Frommen und Gottgeweihten und die Alten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, und über den Rest ihrer Gesetzeslehrer und über die Fremdlinge, die aus Frömmigkeit zu Dir sich bekehrt, und über uns möge Dein Erbarmen rege werden, Ewiger, unser Gott! und gieb heilvollen Lohn allen denen, die Vertrauen auf Deinen Namen in Wahrheit, und laß unser Theil mit dem ihren vereint sein ewiglich, und laß uns nicht zu Schanden werden; denn auf Dich haben wir vertraut. Gelobt seist Du, Ewiger, Stütze und Zuversicht der Frommen!

ולמלשינים Denen aber, die uns verleumden, gieb keinen Erfolg. und all die Frevel Uebenden laß im Fluge dahinschwinden, und sie Alle mögen schnell dahin sein, und die im Uebermute Dir Trotzenden mögest Du eilend vernichten bald in unseren Tagen. Gelobt seist Du, Ewiger, der bricht des Feindes Macht und die frechen Uebermüthigen beugt.

על

ולירושלים Nach Jeruschlajim, Deiner Stadt kehre in Barmherzigkeit zurück und nimm Deinen Wohnsitz in ihr, wie Du verheißen, und baue sie bald

in unseren Tagen, einen ewigen Bau, und den Thron Davids wolle bald in ihr aufrichten. Gelobt seist Du, Ewiger, der bauet Jeruschalajim.

את Den Sproß Davids, Deines Knechtes, lasse bald hervorsprießen, und seine Macht hebe sich durch Deine Hilfe! denn auf Deine Hilfe hoffen wir den ganzen Tag. Gelobt seist Du, Ewiger, der da sprossen lässet des Heiles Macht.

שמע Höre unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei mild und barmherzig gegen uns und nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an; denn Du, o Gott, höreſt Gebet und Flehen. Und so laß uns denn, o König nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesicht! Denn Du erhörst das Gebet Deines Volkes Jisrael in Erbarmen. Gelobt seist Du, Ewiger, der hört das Gebet.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und ſchauen mögen unſre Augen, wenn Du zurückkehrſt nach Zion in Barmherzigkeit. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der zurückbringen wird ſeine Herrlichkeit nach Zion.

Während der Vorbeter dieſes מודים laut betet, wird von der Gemeinde das untenſtehende leiſe gebetet *)

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du biſt der Ewige, unſer Gott und unſerer Väter Gott, auf immer und ewig. Hort unſers Lebens, Schild unſers Heils biſt Du durch alle Geſchlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unſer Leben, das gegeben iſt in Deine Hand, wegen unſerer Seelen, die Dir ſind anvertraut, und wegen Deiner Wunder die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Aller-

*) ק מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵ הַהוֹדָאוֹת:

barmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König! beständig, auf immer und ewig.

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich! — Gelobt seist Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntnis abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet sein Volk Jisrael mit Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und

לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ

וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! das erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

ערוב תבשילין.

אם חל ע"ט ביום ד' לוקחין פת שלם וכזית תבשיל דבר הראוי ללפת בו את הפת כגון בשר דגים או ביצה צלויה ומניחין אותו על הפת ואומרין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל־מִצְוַת עֵרוּב׃

בְּהָדֵן עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֵפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָּנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת׃

Gebet beim Eingang des Sabbath.

Am Freitag werden hier die folgenden Stücke (in manchen Gemeinden nur von מזמור שיר ליום השבת, S. 22, an) eingeschaltet.

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ
נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃
נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה
בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃ כִּי
אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ
גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־
אֶרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים
לוֹ׃ אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם
וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת
יָדָיו יָצָרוּ׃ בֹּאוּ
נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה
נְבָרְכָה לִפְנֵי־יְיָ
עֹשֵׂנוּ׃ כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ
וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ
וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־
בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ׃ אַל־
תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה

(Psalm 95) לכו Auf! laſſet uns jauchzen dem Ewigen, jubeln dem Hort unſeres Heils. Laſſet uns begrüßen ſein Antlitz mit Danklied, mit Geſängen ihm jubeln. Denn ein großer Gott iſt der Ewige und ein König, groß über alle Götter, in deſſen Hand die Gründe der Erde, und deß ſind die Höhen der Berge; dem das Meer gehört, das Er gemacht, und das Trockene haben ſeine Hände gebildet. Kommet, daß wir uns bücken und niederbeugen, hinknien vor dem Ewigen, unſerem Schöpfer. Denn Er iſt unſer Gott, und wir das Volk ſeiner Weide und die Heerde ſeiner Hand noch heute, ſo ihr ſeiner Stimme gehorchet. Härtet nicht euer Herz wie zu Meribah, wie am Tage von Maſſah in der Wüſte, da mich verſuchten

בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם
רָאוּ פָּעֳלִי: אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר
וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב
הֵם וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דְרָכָי: אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן אֶל־
מְנוּחָתִי:

(צו) שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ
שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ
לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ
לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ
כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד
שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ

eure Väter mich prüften, obschon sie sahen mein Werk. Vierzig Jahre war ich überdrüssig des Geschlechts, und ich sprach: Ein Volk irren Herzens sind sie, und sie erkannten nicht meine Wege; daß Ich geschworen in meinem Zorne: Nimmer sollen sie gelangen zu meiner Ruhe!

שירו (Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Lande! Singet dem Ewigen, preiset seinen Namen, verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, furchtbar ist er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Schmuck in seinem Heiligthume. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter! Spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bringet

לְהַצְרוֹתָיו: הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו
כָּל־הָאָרֶץ: אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ
כָּל־עֲצֵי־יָעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי
בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים
בֶּאֱמוּנָתוֹ:

(צז) יְיָ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים
רַבִּים: עָנָן וַעֲרָפֶל
סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט
מְכוֹן כִּסְאוֹ: אֵשׁ
לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט
סָבִיב צָרָיו: הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה
וַתָּחֶל הָאָרֶץ: הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי
יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־

Geschenke und gehet ein in seine Höfe. Bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke; erzittert vor ihm, alle Lande! Sprechet unter den Völkern: Der Ewige ist König! Und fest ist das Erdenrund, wanket nicht; Völker richtet Er mit Redlichkeit. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, dröhne das Meer und seine Fülle; fröhlich sei die Flur und Alles, was darin! Dann müssen jauchzen alle Bäume des Waldes — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, ist gekommen, die Erde zu richten. Richten wird Er das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit seiner Treue.

" (Psalm 97.) Der Ewige ist König! Es juble die Erde, frohlocken die vielen Eilande. Gewölk und Wetterdunkel rings um ihn, Recht und Gebühr Stütze seines Thrones. Feuer geht einher vor ihm und brennt ringsum seine Feinde. Es erhellen seine Blitze das Erdenrund. Es schaut und zittert die Erde; Berge zerschmelzen wie

הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ
הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ
כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃
יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל
הַמִּתְהַלְלִים
בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ־
לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃
שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח צִיּוֹן
וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃
כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־
כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד
נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־
אֱלֹהִים׃ אֹהֲבֵי יְיָ
שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד
רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃ אוֹר
זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־
לֵב שִׂמְחָה׃ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּיְיָ וְהוֹדוּ
לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃

Wachs vor dem Ewigen, vor dem Herrn der ganzen Erde. Es verkünden die Himmel sein Recht, und alle Völker schauen seine Herrlichkeit. Zu Schanden werden all die Bildanbeter, die sich rühmen der Götzen; vor ihm werfen sich nieder alle Götter. Es hört und freut sich Zion, und es jubeln die TöchterJehudahs, wegen deiner Gerichte, Ewiger! Denn Du, Ewiger, bist erhaben über die ganze Erde, sehr hoch über alle Götter. Die ihr den Ewigen liebt, hasset das Böse! Er hütet die Seelen seiner Frommen; aus der Hand der Frevler rettet Er sie. Licht ist ausgesäet dem Gerechten, und denen, die redlichen Herzens sind, Freude. Freuet euch, Gerechte, in dem Ewigen, und danket seinem heiligen Andenken.

(צח) מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים:

(צט) יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יוֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ

מזמור (Psalm 98.) Psalm. Singet dem Ewigen ein neues Lied, denn Er hat Wunder gethan; ihm half seine Rechte und sein heiliger Arm. Kund gemacht hat der Ewige seine Hilfe, vor den Augen der Völker sein Heil offenbart. Er gedachte seiner Huld und seiner Treue dem Hause Jisrael; es schauten alle Grenzen der Erde die Hilfe unseres Gottes. Jubelt dem Ewigen, alle Lande! brechet aus und jauchzet und spielet. Spielet dem Ewigen mit der Zither, mit Zither und Stimme des Jubels; mit Trompeten und Posaunenschall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Dröhne das Meer und seine Fülle, das Erdenrund und seine Bewohner. Ströme müssen zumal die Berge jubeln — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen die Erde zu richten. Er wird richten das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit Redlichkeit.

" (Psalm 99.) Der Ewige ist König! Es zittern die Völker; Er thronet über Cherubim, — es wankt die Erde. Der Ewige in Zion ist groß, und erhaben ist Er über alle Völker. Sie preisen Deinen Namen — groß

und furchtbar, heilig ist er — und den Triumph des Königs, der das Recht liebt. Du hast festgestellt die Redlichkeit; Gebühr und Recht in Jaakob hast Du geschafft. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist er. Moscheh und Aharon waren unter seinen Priestern und Schemuel unter den Anrufern seines Namens; sie riefen zum Ewigen, und Er erhörte sie. In der Wolkensäule redete Er zu ihnen; sie wahrten seine Zeugnisse und die Satzung, die Er ihnen gegeben. Ewiger, unser Gott! Du erhörtest sie; ein verzeihender Gott warst Du ihnen und auch Rächer ihrer Unthaten. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem

שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא
קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז מֶלֶךְ
מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה
כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו
וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא
יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן
יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ
עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן־
לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה
עָנִיתָם אֵל נֹשֵׂא
הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ

לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ
בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד
וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ:
קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד
הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים:
קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר:
קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם
כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ
בֶן־רְאֵמִים: קוֹל־יְיָ חֹצֵב
לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל
מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ:
קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף
יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר
כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב
יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ
יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
בַשָּׁלוֹם:

heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

מזמור (Psalm 29.) Psalm von David. Spendet dem Ewigen, Söhne der Götter! spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bücket euch vor dem Ewigen in heiligem Schmucke. Die Stimme des Ewigen erschallt über den Wassern; der Gott der Ehre donnert, der Ewige über mächtigen Wassern. Die Stimme des Ewigen erschallt mit Macht, die Stimme des Ewigen mit Majestät. Die Stimme des Ewigen zertrümmert Cedern, und es zertrümmert der Ewige die Cedern des Lebanon, und läßt sie hüpfen wie Kälber, Lebanon und Sirjon wie junge Reëmim. Die Stimme des Ewigen wirft zuckende Feuerflammen. Die Stimme des Ewigen macht erbeben die Wüste, erbeben macht der Ewige die Wüste Kadesch. Die Stimme des Ewigen macht zittern die Eichen und entblättert die Wälder, und in seinem Palaste spricht alles: Ehre! Der Ewige thronte bei der Fluth, und es thronet der Ewige als König immerdar. Der Ewige gibt Macht seinem Volke, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

ראשי החרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה, פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד, הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד, יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה

לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מֵרֹאשׁ מִקֶּדֶם נְסוּכָה, סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה

מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה, רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא, וְהוּא יַחְמֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה

לכה [1]) Der Braut entgegen,
Freund. wohlan!
Laßt froh den Sabbath uns
empfahn!

שמור „Hüt' und gedenk'!"[2]) in
einem Laut
Hat uns des Einz'gen Mund ver-
traut,
Der einzig ist, der Einz'ge heißt:
So Weih' und Ruhm von jeder
Lipp' ihn preist.

לקראת Dem Sabbath eilet froh
entgegen,
Dem Quell, aus dem uns strömt
der Segen,
Der eingesetzet ist von Anbeginn,
Des Werkes Schluß, das Erst' in
Will' und Sinn.[3])

מקדש O Stadt des Herrn, o Pracht-
palast,
Steh' auf aus Trümmern du nach
langer Rast!
Zu lang schon weiltest du im Thal
der Zähren;
Dein Gott wird neu dir seine Huld
gewähren.

---

[1]) Verfasser ist R. Salomo Alkabez.

[2]) Das Gebot, den Sabbath zu heiligen, ist in den zehn Geboten im zweiten Buche der Thorah mit dem Worte „Gedenke" und im fünften Buche mit der Mahnung „Hüte" (wache darüber) eingeleitet. Beide sind nach dem Midrasch, „wie es der Mund nicht sprechen und das Ohr nicht fassen kann," in einem Laute bei der Offenbarung Gottes vernommen worden.

[3]) Der Sabbath als die Krone des vollbrachten Schöpfungswerkes war in dem Plane des Weltenbaues das frühere. Das Ziel ist im Gedanken das Erste Dieser Satz des Aristoteles kehrt bei jüdischen Philosophen häufig wieder, und ist so geläufig, daß er auch in diesem Sabbathgruße seine Stelle gefunden.

הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי.
לִבְשִׁי בִגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ
עַמִּי. עַל־יַד בֶּן־יִשַׁי בֵּית
הַלַּחְמִי, קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי
גְּאָלָהּ: לכה

O schüttle ab den Staub und Wust,
Mein Volk! zieh' an das Kleid der Lust.
Der Sproß von Isai, dem edlen Ahn
Aus Bethlehem, erlösend wird er nah'n.

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי
בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי.
עוּרִי עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי.
כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה

O raff' dich auf in frischem Muth!
Es naht dein Licht; leucht' hell in Gluth!
Steh' auf und stimm' ein Loblied an!
Sieh, Gottes Glanz verklärend zieht heran.

לֹא תֵבֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי. מַה
תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה־תֶּהֱמִי.
בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי.
וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ:
לכה

Nicht beugt dich Schmach, nicht hüllt dich Scham;
Nicht seufze noch, betrübt von Gram.
Schutz meines Volkes Arme bei dir finden,
Und neu ersteht die Stadt auf ihren Gründen.

וְהָיוּ לְמִשִּׁסָּה שֹאסָיִךְ.
וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ.
יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ.
כִּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה:
לכה

Die dich beraubt, sie sind zur Beute;
Es schwindet deiner Dränger Meute.
Dein Gott in froher Lust dich schaut.
Wie sich der Bräut'gam freut der Braut.

יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי. וְאֶת־
יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל־יַד אִישׁ
בֶּן־פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה
וְנָגִילָה: לכה

Du dehnst dich aus nach allen Seiten,
Wirst deines Gottes Ruhm verbreiten,
Durch ihn, der ab von Perez stammt.[1])
Froh jubeln wir und jauchzen insgesammt.

[1]) Der Erlöser.

בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת
בַּעְלָהּ, גַּם בְּשִׂמְחָה
וּבְצָהֳלָה, תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם
סְגֻלָּה, בּוֹאִי כַלָּה, בּוֹאִי
כַלָּה: לכה

(צג) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן:
לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ
וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־
עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נֵבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן
בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ
בְּפָעָלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד
עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ
בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ
רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ
כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם
עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם
לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ
יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:

בואי Zieh' ein in Frieden du, des Gatten Lust,[1])
Gegrüßt mit Wonne und aus froher Brust!
Im Kreis der frommen Treuen lieb und traut,
Willkommen, Braut! willkommen, Braut!

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig, Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm,

[1]) Das Bild des innigen Vereins zwischen Gott und Israel ist oft das des ehelichen Bundes. Der Sabbath, als der Gott geweihte Tag, heißt insofern „des Gatten Lust".

וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי
בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי
בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים
תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן
יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ:
עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־
יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת
מַיִם רַבִּים אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד
לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

Gebet für den ersten Abend Rosch ha-Schanah.

Während der Vorbeter בָּרְכוּ sagt, sagt die Gemeinde das untenstehend (*יתברך)

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
קיח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים. בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־
הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

*) ק יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּי מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סִלּוּ לָרֹכֶב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsternis und die Finsternis vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote

בָּרְקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.
בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה
גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ
וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא
לַיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין
יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי
וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:
אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית
יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ.
תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ
לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ
בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח
בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ

immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Israel.

וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

שמע Höre, Israel! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

Wer nicht mit מְנַיִן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן׃)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ

בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃
וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ
וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃
וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ
וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ
וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ
לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה
בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה
לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ

du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht

gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert alle Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht

וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה
נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי
בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ
עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־

כָּל־מִצְוֹתַי יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים: הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ:

umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen

unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsere Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie alle sprachen:

מִי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?“—

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das

הַמַּדְרִיכָנוּ עַל־בָּמוֹת
אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־
כָּל־שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָנוּ
נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה
אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת
בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ
כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר
בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־
רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם
בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ
בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ
לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ
כֻלָּם:

מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ

Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!“ huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!“

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ

Gib, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite

סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם׃

über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:)

(וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃)

(Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündnis. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde und am siebenten Tage gefeiert und gerastet.)

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶא לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן,
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater

הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ונאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

וכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

וככן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

וככן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ.
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־
הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ
לְבַדֶּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ.
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב
בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ
יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר
הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא
שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל
הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ
בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutre unser

בּוֹ לִבְרָכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים, וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם | אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ, וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ, וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעָלָתוֹ, וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ, וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה־נָא בִּמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ, שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ, (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת (ו) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ פֶּלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת,
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־
הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה
בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Israel, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם

Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle.. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wolgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

וַיְכֻלּוּ Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

בָּרוּךְ (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Ab-

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

rahams, Jizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Du höchster Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden. —

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

מָגֵן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Jisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet und den siebenten Tag gesegnet und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächtniß an das Schöpfungswerk!

Gem. מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמַנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת׃

קדיש שלם.

In einigrn Gemeinden folgt Nachstehendes, wenn der Festtag auf Sabbath fällt.

(שבת פ״ב.) בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמֶּה אֵין מַדְלִיקִין. אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ וְלֹא בְּחֹסֶן וְלֹא בְּכַלְךְ. וְלֹא בְּפְתִילַת הָאִידָן וְלֹא בְּפְתִילַת הַמִּדְבָּר, וְלֹא בִּירוֹקָה שֶׁעַל־פְּנֵי הַמַּיִם. וְלֹא בְּזֶפֶת וְלֹא בְּשַׁעֲוָה. וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרֵפָה. וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בְּחֵלֶב. נָחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: (ב) אֵין מַדְלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרֵפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטְרָן מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל־הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמְשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן צְנוֹנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְּעוֹת בְּעִטְרָן וּבְנֵפְטְ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: (ג) כָּל־הַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִּשְׁתָּן. וְכָל־הַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טְמֵאַת אֹהָלִים אֶלָּא פִּשְׁתָּן: פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְּלָהּ וְלֹא הִבְהֲבָהּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא וּמַדְלִיקִין בָּהּ: (ד) לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפוֹפֶרֶת שֶׁל־בֵּיצָה וְיִמְלָאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה עַל־פִּי הַנֵּר בְּשַׁבִּיל שֶׁתְּהֵא מְנַטֶּפֶת וַאֲפִילוּ הִיא שֶׁל־חֶרֶס. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מִתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד: לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיִתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בַּשַּׁבִּיל שֶׁתְּהֵא שׁוֹאֶבֶת. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: (ה) הַמַּכְבֶּה אֶת־הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גּוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִּשְׁבִיל הַחוֹלֶה שֶׁיִּישָׁן פָּטוּר. כִּבָּם עַל־הַנֵּר כִּבָּם עַל־הַשֶּׁמֶן כִּבָּם עַל־הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכֻלָּן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּחָם: (ו) עַל־שָׁלֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשָׁעַת לֵדָתָן. עַל שֶׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: (ז) שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה עִשְׂרָתָם עַרְבֶתֶם הַדְלִיקוּ אֶת־הַנֵּר. סָפֵק חֲשֵׁכָה סָפֵק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת־הַוַּדַּי

וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת־הַכֵּלִים וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת־הַנֵּרוֹת. אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת־הַדָּמַי וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת־הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנניה חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אָמַר רַבִּי אֲלָעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל־תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

סדר קדוש.

Bei häuslicher Andacht.

Am Sabbath wird hier angefangen:

(וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:)

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־

קְדֻשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ
וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת
וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל
לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת
הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ
כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃
וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.
שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד
אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי
מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל־לָשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יָקָר יִתֵּנוּ, וְיַקַּבְּלוּ כֻּלָּם אֶת־
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־

sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die

ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.	הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

קדיש יתום.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהֵי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Üblicher Gruß an:

mehrere Mannspersonen:	die einzelne Mannsperson:
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵבוּ׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב׃
mehrere weibliche Personen:	die einzelne weibliche Person:
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתַבְנָה׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבִי׃

Zu Hause folgt auf den Festabendsegen (קידוש) Benedeiung über die Festbrote, nach deren Theilgenuß eine süße, in Zucker oder Honig getunkte Apfelfrucht gereicht zu werden pflegt, die Beracha בורא פרי העץ gesprochen und mit erfolgtem Genusse Nachstehendes gebetet wird:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה׃

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

מן ג׳ תענית ויתר ובי תענית ויתר ובי תענית בתלת ובן בסוני, ובתשו רצוף ויג העקרים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אָל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אֵין סוֹף לַאֲחָדוּתוֹ:
אַיִן לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נֶעֱרֹךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ: קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ:
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ: שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ: לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.
Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teil.n,
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד.
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת
אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל.
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן
בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ.
לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ.
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר
בְּקַדְמוּתוֹ: גּוֹמֵל |
לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ.
יִתֵּן לָרָשָׁע רָע
כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח
לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ.
לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ
יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ
עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר
מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־

Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

יְצִיר נִבְרָא: לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל.
אָז מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל.
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי.
לְהַמְשִׁיל לוֹ
לְהַחְבִּירָה: בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי.
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה: וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא: בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה: וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא:

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

בָּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

בָּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גְּלוּי
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יי רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ:

Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְרָאתָהּ אַתָּה
יְצַרְתָּהּ אַתָּה
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

lasse dir leuchten der Ewige sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

אלו Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

מְשַׁמֶּרֶת בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי וְלַהֲחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Männer sagen):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(Frauen sagen:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen und den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינָי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי.
וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע.
וּמֵחָבֵר רָע. וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים. מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Israel.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים. לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מָה חַסְדֵּנוּ. מָה־צִדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל׃

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בְּנְךָ בְכֹרֶךָ. שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שְׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

שֶׁשִּׂמַּחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחַךְ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמְךָ:
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Jisrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

מַקְדִּישֵׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ.
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קַבֵּץ קַוֵּיךָ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יֵכִירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם. כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ. אֶת־הַיָּם וְאֵת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַתַּחְתוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ.

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְקָרְבוּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַהֵר שֶׁכָּתוּב: בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וְשָׁלְמָה פָּרִים שֶׁפָּתַינוּ בְּמָקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (לפנה בין הערבים:)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ:

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם:
וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

bringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Ahron's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים. בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

[1]) Epha bedeutet ein Getreidemaß. [2]) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

סַמִּים נָטָף | וּשְׁחֶלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה:
וְעָשִׂית אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׁחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד
לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן
קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם:

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כַּיּצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה
מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה.
וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמֵּהֶם | מַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם
הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם |
מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה: וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי
וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. מוֹר
וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר
מָנֶה. הַקִּשְׁטְ שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא.
וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית
רֻבַּע הַקַּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא: וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסַּר אַחַת מִכָּל־
סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצֳּרִי אֵינוֹ
אֶלָּא שְׂרַף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה.
כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה
הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא
מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ
מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר בְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב
הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים: פִּטְּמָהּ לַחֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ
וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמַעְנוּ: אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמִדָּתָהּ.
כְּשֵׁרָה לַחֲצָאִין. וְאִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: תָּנֵי

בר קַפְרָא אוֹמֵר לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הַיְתָה בָּאָה שֶׁל־
שִׁירִים לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפְרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב
שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל ו לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין
בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־
תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי
סֶלָה: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמוֹנִיּוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִּבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמֶּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieſes gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן
וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־
עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

Und am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das iſt das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und ſeinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן
בְּצָפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

* Der 5. Abſchnitt aus der Miſchna Sebachim handelt von den Vorſchriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienſt geleſen.

וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. בֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד | דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל | לְאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת. אֲשַׁם | מְעִילוֹת. אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אֲשַׁם נָזִיר. אֲשַׁם | מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹרָה וְאֵיל נָזִיר דָּרְשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעֶזְרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם יָצָא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדְשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעֶזְרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם יָצָא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדְשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֶזְרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת. וּבְלַבַּד שֶׁיִּתֵּן בְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן. הַבְּכוֹר נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עִצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לְטַעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לְהוֹסִיף בְּדָבָר חָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל | לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:	Gebenedeiet seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּ לְהָרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Ps. 30.) Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בתשבחות bis ברוך שאמר wird stehend gebetet.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמְרוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנִשַּׁבֵּחֲךָ וְנִפְאָרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ
נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ:
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Israels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ:
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Israels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

יְבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis inEwigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der Dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

(Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ. אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

ט לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם | מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל. וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend; des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig; des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in

קָוֹם. וּבְקָצֵה תֵּבֵל מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם | אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ. יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם | מוֹצָאוֹ. וּתְקוּפָתוֹ עַל קְצוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים | מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יִרְאַת יְיָ | טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד. מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

וּמְפָז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים:
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם
מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב: יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי. וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ: גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

*) Raš b. Nafosa 1900

שְׁמוּ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי, וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵע
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃ חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ, אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו,
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי, יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים, אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע.
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne, und

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא.
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר. וְאַשְׁמוּרָה
בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף. לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי־
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ.

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלָמֵנוּ
לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃כִּי כָל־
יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנְרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְכָל־יָמֵינוּ׃

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעָלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יֶסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

Tage, vor der Peſt, die im Dunkeln ſchleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tauſend, und Zehntauſend dir zur Rechten, — dir nahet ſie nicht. Nur mit deinen Augen ſchaueſt du, und die Vergeltung der Frevler ſiehſt du an. Denn Du, Ewiger, biſt meine Zuverſicht! Den Höchſten machſt du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn ſeine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen ſie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß ſich ſtoße. Auf Löw' und Otter trittſt du, zertrittſt junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, ſo befrei' Ich ihn; Ich ſtelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד
צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדֶּךָ |
אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט.
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה
אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף
בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־
שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע

שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי׃

קלה הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לְשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich erette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hilfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Israel zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו: שֶׁהִכָּה
בְּכֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח |
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם.
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים. וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן |
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, nnd den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ. אַף אֵין־יֶשׁ־
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.

Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Heer ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld.

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

gesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird

הוֹדוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־
לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן
בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַר־יְיָ וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ
בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. חֶסֶד
יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ׃
בִּדְבַר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־־־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד
מֵי הַיָּם. נֹתֵן
בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃
יִירְאוּ מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ
מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת
עַמִּים׃ עֲצַת יְיָ

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ.
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ.
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ. וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נָבֶל. עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ.
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben,

אֹיְבֶיךָ | יְיָ, כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי,
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח, כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ,
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר, אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְיָ, נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם, יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים,
אַדִּירִים | מִשְׁבְּרֵי־יָם, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ,
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

*עלתה כתיב

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם
יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם |
יְיָ. עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם, יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם | מֵאַרְצוֹ׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

עַמִּים׃ רַבּוֹת
מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם׃
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ׃ כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ׃ כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזוֹב׃ וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃
אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, nnd rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ
אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וֶעֱזוּזֵנוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

יוגדלותך פתיב

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ:
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*ונדול יתיר ו׳

herzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine

וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃ אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי. אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עָשְׁתֹנוֹתָיו: אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:

trauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם.
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־
טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ
כִּי־נָעִים נָאוָה תְּהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ.
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃
הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב.
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃
מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים. לְכֻלָּם
שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל
אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ.
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ.
מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־
אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיְיָ
בְּתוֹדָה. זַמְּרוּ
לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃
הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם |

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יי אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יי. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד דְּבָרוֹ לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ
אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ׃
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ׃ כִּי הוּא

*דברין קי *צבאין קי

Stücken ſchleudert: vor ſeiner Kälte — wer kann beſtehen? Er ſendet ſein Wort und läßt ſie ſchmelzen, läßt wehen ſeinen Wind, ſie zerrinnen zu Waſſer. — Er verkündet Jaakob ſeine Worte, ſeine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht alſo that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen ſie nicht. Hallelujah!

הללויה (Pſalm 148.) Halle-lujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all ſeine Engel; lobet ihn, ihr all ſeine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Waſſer, die über den Himmeln! Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ. תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר.
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים. שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ.
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמץ הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volk. Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בְּזִקִּים. וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל:
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב. הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר.
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:

Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Halleluja! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ | יְיָ
אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ:
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן:
וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל.
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל |

בּרוּך Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Halleluja! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über

לְרֹאשׁ: וְהָעשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה.
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ.
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ. אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם. הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם.
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קי

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם. וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתוֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

und ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה, וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

haſt Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

וישע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest loß Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geronnen die Fluthen im Herzen

אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בְמִצֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יְאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

בְּלֶב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אָרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי
פְּלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du streckteſt Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleſcheth. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ
יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֹר
עַם־זוּ קָנִיתָ: תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ
מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד. וּבְרִיוֹתָיו

Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים.
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר | אֲסוּרִים.
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים.
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ.
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שְׁמֶךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רִבָּבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ:
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דְּלִיתָנוּ:
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח:
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־
שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ. וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ
וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה
לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־
בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ
תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ.
וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר
שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ
מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי
וְאֶבְיוֹן מִגּוְלוֹ: מִי

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!"

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

יְדָמֶה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃
נְהַלֶּלְךָ וְנִשַּׁבֵּחֲךָ
וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ׃ הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ׃

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב. רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרָנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

der König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

וּבמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ,
כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל
וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח
גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה
וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת
בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל
מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל
הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת,
הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה, מֶלֶךְ
אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ,
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende (*) יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיְהִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah[1]).

טיוסד ע"פ א"ב אחרי תיבת מלך.

יוצר.

מֶלֶךְ אָזוּר גְּבוּרָה. גָּדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה. לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה: מֶלֶךְ בִּגְדֵי נְקָם. לָבֵשׁ בְּיוֹם נָקָם. לְצָרָיו יָשִׁיב אֶל־חֵיקָם: מֶלֶךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. יָמִים מִיבֵּשׁ. וְנָאוָת אֲפִיקִים מְכַבֵּשׁ:

מֶלֶךְ בַּעֲשָׂרָה

König, umgürtet mit Macht!
Groß ist Dein Name in Macht;
Dein ist der Arm, bewehrt mit Macht.
König, der im Gewande des strafenden Rechtes
Erscheint am Tage des strengen Rechtes!
Seinen Feinden vergilt Er strafend ihr Schlechtes.
König, gehüllt in majestätische Pracht,
Der die Meere zur Trockniß macht
Und niederbeuget der Trotzigen Macht!

מלך בעשרה O Herr, der in

וּמַבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

1) Das Urlicht war nach dem Midrasch ein zu reines, um der sündigen Welt zu leuchten. Es ward für die Frommen im Paradiese aufgespart, und die Himmelslichter wurden an der Stelle jenes erschaffen.

לְבוּשִׁים. הִתְאַזַּר
בִּקְדוּשִׁים. אֵל נַעֲרִיץ
בְּסוֹד־קְדוֹשִׁים.
קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ דָּר בְּנְהוֹרָא. עִטָּה
כַשַּׁלְמָה אוֹרָה. מְשַׁפְּטֵנוּ
יוֹצִיא כָּאוֹרָה: מֶלֶךְ הִתְאַזַּר
עֹז. יְמִינוֹ תָּעֹז. וְאֱנוֹשׁ אַל־
יָעֹז: מֶלֶךְ וְיִלְבַּשׁ צְדָקָה.
וְנִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. לְךָ אֲדֹנָי
הַצְּדָקָה: מֶלֶךְ זֶה הָדוּר
בְּלְבוּשׁוֹ. וְכוֹבַע יְשׁוּעָה
בְּרֹאשׁוֹ. אֱלֹהִים יָשַׁב עַל־
כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: מֶלֶךְ חֲמוּץ
בְּגָדִים. בְּדָרְכוֹ בוֹגְדִים.
יְבַצַּר רוּחַ נְגִידִים: מֶלֶךְ
טַלִּיתוֹ כַּשֶּׁלֶג מְצַחְצָח. צַח
וּבְצַחְצָחוֹת יְצַחְצַח.
מְצַחְצְחִים פָּעָלָם לְנַצַּח:

mannigfachen Gewändern ward geschaut,
Da Er seinen Heiligen sein Wort vertraut[1]),
O Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen laut, o Heiliger!

מלך דר König, thronend im Licht,
Der wie ein Gewand umhüllet das Licht,
Unser Recht laß hervorgehn wie Sonnenlicht!

König, umgürtet mit Macht!
Deinem Arm eignet die Macht,
Und nicht überhebe sich der Sterbliche in seiner Macht.

König, deß Gewand ist die Gerechtigkeit,
Der heilig sich erhebt in Gerechtigkeit,
Dein, o Herr, ist die Gerechtigkeit!

מלך זה König, erstrahlend im Gewande der Pracht!
Der Siegeshelm auf dem Haupte kündet seine Macht,
Auf heiligem Throne strahlt Er in Macht.

König, vom Purpurmantel umwallt,
Wenn die Abtrünigen Er niedertritt mit Gewalt,
Tyrannen beugt und ihren stolzen gebietet Halt.

König, in lichtem Gewande, wie Schnee so rein!
Er klärt und läutert zu lichthellem Schein,
Die ihren Wandel läuternd neu sich ihm weih'n.

1) In den Schilderungen der den Propheten gewordenen göttlichen Erscheinungen so wie in einigen Psalmenstellen, wird das Bild des „Gewandes", in dem Gott sich offenbarte, gebraucht. An diese Stellen und die in ihnen hervortretenden Züge und Bezeichnungen knüpft der Festdichter an. Er hebt zehn solcher bildlichen Ausdrücke hervor.

מֶלֶךְ יָעַט קִנְאָה. קָנֵא קִנְּאָה
גָּאָה גָּאָה. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת
יָעִיר קִנְאָה: מֶלֶךְ כָּל־
אַפְסֵי־אָרֶץ. יִשְׁתַּחֲווּ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ. כִּי־בָא
לְשָׁפוֹט אֶת־הָאָרֶץ: מֶלֶךְ
לְיוֹם קוּמוֹ לָעַד. כָּל־יָצוּר
לְפָנָיו יִרְעַד. רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן
עַד: מֶלֶךְ מֹשֵׁל עוֹלָם
בִּגְבוּרָתוֹ. יִרְעֲשׁוּ הָרִים
בְּגַאֲוָתוֹ. וּכְאֵילִים יִרְקְדוּ
מִנַּעֲרָתוֹ: מֶלֶךְ נוֹרָא
לְמַלְכֵי־אָרֶץ. חוֹל תָּחוֹל
הָאָרֶץ. מֵישֵׁב כְּרוּבִים
תָּנוּט הָאָרֶץ: מֶלֶךְ שְׁאֵתוֹ
מִי יַעֲנֹר־כֹּחַ. וְהוּא נוֹשֵׂא
כֹל בַּכֹּחַ. נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
מֶלֶךְ עָמְדוֹ לָדִין. בְּיוֹם
הַדִּין. שְׁפוֹט גָּאִים בַּדִּין:
מֶלֶךְ פַּלֵּשׂ סוֹד הַמַּעֲמִיקִים.
לַסְתִּיר עֵצָה בְּמַעֲמַקִּים.
יַחְשֹׂף וְיַגֶּלֶה עֲמוּקִים: מֶלֶךְ
*צְוָה לְכָל־רוּחַ. עָרִיצֵי גַּסֵּי

König, umhüllet von Eifersgluth,
Strafend und rächend Er, deß die Hoheit, der Muth,
Wie ein Krieger, der erglüht in Kampfeswuth.
König aller Enden der Erde!
Sie bücken sich vor dem König der ganzen Erde,
Wenn Er kommt zu richten die Erde.
König, wenn Er zum Gericht sich erhebt,
Jede Creatur vor ihm erbebt,
Dem Hocherhabnen, der ewig lebt.
König, der die Welten beherrscht in seiner Macht ohne Schranken!
Berge, wenn Er sich erhebt, erheben und schwanken;
Vor seines Dräuens Stimme sie erzittern und wanken.
König, furchtbar den Königen der Erde!
Erschüttert bebt die Erde,
Vor dem Bewohner der Cherubim erzittert die Erde.
König, wer hat Deine Erhebung zu tragen die Kraft?
Der Du alles trägst mit Kraft,
Dem Ohnmächtigen verleihest Kraft!
König, der sich stellet zu halten Gericht
Am Tag des Gerichts,
Uebermüthige zu richten im Gericht.
König, der aufdeckt das Geheimniß derer, die sich verhüllen,
Ihr Sinnen zu verbergen im geheimen Stillen,
Der Verborgenes weiß zu enthüllen.
König der läßt von allen Seiten heran

* כ"י צָוָה

Ueber die, so trotzig sich heben im Wahn,
Brausend zur Vernichtung seine Stürme nah'n.
מלך קהל König, der versammelt die Herrscher der Welt,
Wenn über das Sündenreich Gericht Er hält,
Die Fürsten der Höhe vor seinen Richterstuhl stellt.
König erhaben durch Recht!
Des Königs Allmacht liebet das Recht;
Seines Thrones Veste ist Wahrheit und Recht.
König, der richtet nach Gerechtigkeit!
Vor ihm einher schreitet die Gerechtigkeit
Für die, so streben nach Gerechtigkeit.
מלך תקיף König, der Herrschaft Zügel mächtig haltend,
Auf seinem Thron in der Höhe schaltend,
Ueber alles in Allmacht waltend.
König, der erschüttert die Erde mit seinem Blicke!
Die Grundvesten der Erde erzittern bei seinem Blicke;
Ueberall hin schweifen seine Blicke.
König, der prüfend jede Creatur durchdringt,
Was sie im All vollbringt,
Der in die Höhen und Tiefen dringt.
מלך אלהי König, Gott seit Ewigkeit!
Als seinen Herrn erkennt ihn das Volk der Ewigkeit,
Der Herr wird regieren in Ewigkeit! der Heilige!

רוּחַ. לְאַפְּקָם בְּשֶׁטֶף רוּחַ:
מֶלֶךְ קְהַל מַלְכֵי אַדְמָה.
בְּסַעֲרוֹ מַשְׁא דוּמָה. יִפְקֹד
עַל־צְבָא רוּמָה: מֶלֶךְ רָם
וְגִבּוֹהַ בַּמִּשְׁפָּט. וְעֹז מֶלֶךְ
אָהֵב מִשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט: מֶלֶךְ שׁוֹפֵט
צֶדֶק. לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צֶדֶק.
לְהָלִיץ בְּעַד רוֹדְפֵי צֶדֶק:
מֶלֶךְ תַּקִּיף בְּמֶמְשָׁלָה.
וְכִסְאוֹ תָּלֵד לְמַעְלָה.
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשְׁלָה:
מֶלֶךְ תַּחַת יָלֵד Vorb.
מַהֲבִיטוֹ. מַרְעִיד יְסוֹד
בְּהַבִּיטוֹ. בַּכֹּל מְשׁוֹטֵט
מַבָּטוֹ: מֶלֶךְ תָּר בְּכָל־
פֹּעַל. בַּכֹּל מַה־יִּפְעָל.
בְּמַטָּה וּבְמָעַל:

מֶלֶךְ אֱלֹהֵי עוֹלָם.
הַמְלִיכוּהוּ עַם עוֹלָם.
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם.
קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das untenstehende הכל יודוך gebetet.)

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind deine Werke, Ewiger! Sie alle

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה

(Am Sabbath:)

הכל Alles preiset Dich und Alles verherrlicht Dich und Alles spricht: Keiner ist heilig wie Gott. Alles erhöhet Dich für und für, Bildner des Alls, Gott, der an jedem Tage öffnet die Pforten des Ostens und aufthut die Lichträume des Firmaments, hervorgehen lässet die Sonne aus ihrem Orte und den Mond aus der Stätte seines Weilens. Und Er leuchtet der ganzen Welt und ihren Bewohnern, die Er erschaffen in dem Walten seiner Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶלָה. יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח. וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ. וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ. וּמֵאִיר לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

haſt Du mit Weisheit gebildet; voll iſt die Erde Deiner Beſitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, geprieſen und verherrlicht und in Allmacht hehr ſeit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unſer, Herr unſrer Macht, Hort unſrer

עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ׃
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם׃
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

(Am Sabbath.)

unſrer Macht, Hort unſrer Stärke, Schild unſres Heils, Schutzwehr um uns! Nichts ſteht Dir gleich, und Nichts außer Dir! Es giebt neben Dir nichts, und was wäre Dir ähnlich? Nichts ſteht Dir gleich, Herr, unſer Gott, in dieſer Welt, und nichts außer Dir, Du unſer König, im Leben der künftigen Welt; es giebt neben Dir Nichts, unſer Erlöſer, in den Zeiten des Meſſias, und Nichts iſt Dir ähnlich, Du unſer Retter, wenn Du belebeſt die Todten.

אל Gott, Herr aller Geſchöpfe, geſegnet und gelobt im Munde aller Lebenden! Seiner Größe und Güte iſt voll die Welt, Weisheit und Vernunft umgeben ihn rings. Der in Pracht ſich erhebt über den heiligen Thieren und im Glanze der Herrlichkeit ſtrahlt auf ſeinem Wagenthron. Fürſprechende Milde und Geradheit ſtehen vor ſeinem Thronſitze, Gnad' und Erbarmen

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ, מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ, מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ׃ אֵין
כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ, אֶפֶס
בִּלְתֶּךָ וּמִי דוֹמֶה־לָּךְ׃ אֵין
כְּעֶרְכֶּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם
הַזֶּה וְאֵין זוּלָתֶךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא, אֶפֶס בִּלְתֶּךָ
גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ, וְאֵין
דּוֹמֶה־לָּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ לְתַחֲיַת
הַמֵּתִים׃

אֲלֹהִי עַל־כָּל־הַמַּעֲשִׂים
בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־
נְשָׁמָה׃ גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא
עוֹלָם דַּעַת וּתְבוּנָה סוֹבְבִים
אוֹתוֹ׃ הַמִּתְנָאֶה עַל־חַיּוֹת
הַקֹּדֶשׁ, וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־
הַמֶּרְכָּבָה׃ זְכוּת וּמִישׁוֹר
לְפָנֵי כִסְאוֹ, חֶסֶד וְרַחֲמִים

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זֹהֲרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פְּנוֹת צְבָאָיו

Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner

(Am Sabbath.)

לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים | מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בִּינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לְהָיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לְשִׁמוֹ. צְהָלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים־לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה. שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ: לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־

vor seinem Glanze. Wohlthuend sind die Leuchten die erschaffen unser Gott; Er hat sie gebildet mit Weisheit, Vernunft und überlegender Kunst. Kraft und Stärke hat Er in sie gelegt, daß sie walten inmitten des Erdenballes. Glanzerfüllt und Helle strahlend, herrlich ist ihr Glanz durch die ganze Welt; fröhlich in ihrem Aufgange und heiter in ihrem Niedergange, erfüllend in Ehrfurcht ihres Schöpfers Willen. Preis und Verherrlichung geben sie seinem Namen, Jubel und Jauchzen dem Gedächtniß seiner Herrschaft. Er rief die Sonne und Licht gieng auf, Er sah und formte des Mondes Gebild. Preis ihm giebt das ganze Heer der Höhe, Ruhm und Größe, Serafim und Ofannim und die heiligen Thiergestalten, —

לאל dem Gotte, der feierte von

קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ
תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל
מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ
יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

(Am Sabbath)

הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא
כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם
הַמְּנוּחָה. עֹנֶג קָרָא לְיוֹם
הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח (שֶׁל)
יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת
אֵל מִכָּל־מַלְאַכְתּוֹ: וְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר.
מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת
טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ
יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־
יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה
יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל.
הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ. בְּיוֹם
שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ
יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם | מִמַּעַל.

all seinen Werken, am siebenten Tage erhob Er sich in Majestät und setzte sich auf seinen Ehrenthron. Mit Herrlichkeit umgab Er den Ruhetag, Seelenlust nannte Er den Sabbathtag. Das ist der Preis des siebenten Tages, daß an ihm Gott feierte von seinem ganzen Wirken. Und der siebente Tag preiset und spricht das Lied vom Sabbath: „Schön ist's, dem Herrn zu danken!" Darob preisen und segnen Gott all seine Geschöpfe; Ruhm, Ehr' und Verherrlichung bringen sie dem Gotte und Herrn, der Alles gebildet, der gegönnet Ruhe seinem Volke Israel in seiner Weihe am geweihten Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott! sei geheiligt, und Dein Gedächtniß, unser König! verherrlicht im Himmel droben und auf

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירָאָה רָצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים,

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים

Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf

(Am Sabbath.)

וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְעַל מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

Erden hienieden. Gesegnet sei, Du unser Retter! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה, לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כְּלָם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן מיוסד ע"פ א"כ.

כְּבוֹדוֹ, אָהֵל כְּהַיּוֹם בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ. Vorb. בּוֹחֵן כָּל־עֶשְׁתּוֹנוֹת צָעִיר וְרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזַּר מֶלֶךְ. דִּין וְחֶלֶד יְחָרְדוּן מֵאֵימַת מֶלֶךְ:

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יָצִדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא (יום)

sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König, Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag

des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, das sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כְּלָה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Erhöre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[2]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs[3]).

תְּרוּעַת מֶלֶךְ. Vorb. חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזִכּוּתָם מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב מֶלֶךְ׃

כְּלָה אַל־תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ. לְכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ מֶלֶךְ. Vorb. נָא נְצוֹר חֶסֶד לְנִינֵי שֻׁלְּחוּ לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ. סְכוֹת בְּאֵי בְתַחַן לְמַר בָּכוּ אֶרְאֶלֵי מֶלֶךְ. עֲנוּתָם בַּל־תְּבֻז לְלָן בַּמָּקוֹם עָלוּ וְיָרְדוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ׃

1) Abraham. 2) Jizchak. 3) Jaakob.

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין
גָּמוּר מִלְּחַיְבָם מֶלֶךְ.
Vorb. צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים
וּפְקֵדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ.
קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה
מִתּוֹקְעֵי (Am Sabbath קְשׁוֹב
זִכְרוֹן תְּקִיעָה מִזּוֹכְרֵי) לְךָ
הַיּוֹם מֶלֶךְ. רַחֲמִים
תְּעוֹרֵר לְמַחֲכֶיךָ
מֶלֶךְ:
Gem. u. Vorb. שְׁעֵה שַׁוְעַת
עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ.
תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָרוּךְ
וְנָבָרֵכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים
יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ
וְאֶרְאֶלִּים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־
חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים.
בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut Dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ
לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת
יאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ.
כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אָדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית: בָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן
תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה
לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוֹלָה וְיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין

לאל Dem Herrn, dem Gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und

וּלְהַשְׁכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה:
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ:
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה:

zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

Wer nicht mit מֵעַן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit Deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet

und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kinderu Jisrael nnd sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden

וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם

machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufeden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und daß sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gültig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Hort Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet und sein Reich und seine Treue

צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד

besteht für ewig. Und seine Worte sind lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammns Israels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, unser König, König unserer Väter, unser Erlöser, Erlöser unserer Väter, unser Schöpfer, Hort unseres Heils, unser Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte. In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr,

קַיָּמֶת: וּדְבָרְיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ
וְעַל־דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לָעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יִשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ:

אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם:
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן,
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ, כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ, וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ, וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר: עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל, וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים
וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו, תְּהִלּוֹת לָאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה

Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte, gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh

und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא׃

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ׃

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד
תְּהִלָּתֶךָ׃

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrasams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן,
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewig-lebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater

הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ונאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

וכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ.
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

מָמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־ הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־ מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ, וְרָצִיתָ בָּנוּ, וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ, וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה, יוֹם תְּרוּעָה (om Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ, וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

בוֹ לְבָרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה׃

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃

Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles.

(אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ am Sabbath) רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ

(Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.)

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ ‖ וְעַל־נִפֶּיךָ

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת.
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה
חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ
אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר
פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ
לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים
וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה

Morgengebet.

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad' und Erbarmen kommen über uns und über ganz Israel, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater, insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes! Denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Er-

וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב
בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה
וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה
טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע
וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל
תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר
עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן
תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ
לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה

barmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בספר Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

seinen Höhen, Er laſſe walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf ſprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig ſein, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unſeren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unſer Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der älteſten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא.
אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

מסוד (Vorb.) Was Weiſe, Verſtänd'ge erſonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wiſſenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird hier את חיל angefangen. רשות לש״ץ. ושחה״ט בראשי החרוזים יקותיאל בר משה חזק ואמץ יח׳.

יִרְאַתִי בְּפִצוֹתִי (1יראתי) Wie fühl' ich

1) Einleitungsgebet für den Vorbeter: Verf.: R. Jekuthiel b. Moſcheh aus Speier um 1835.

angstvoll mir das Herz erbeben,
Soll ich vor Dir, o Herr, die Stimm' erheben!
Arm an Verdienst, scheu zieh' ich mich zurück;
An Einsicht leer, wie senk' ich meinen Blick!
Gieb Licht dem Geist, daß ich belehrend spreche;
Gieb Kraft und Muth, bewahre mich vor Schwäche.
לחשי Nimm mein Gebet wie Gab' aus Priesterhänden;
Süß sei der Rede Wort, wie holde Spenden,
Rein, ungeschminkt, mit laut'rem wahrem Sinnen.
Laß die mich senden Sühn' und Heil gewinnen!
Nimm meiner Stimme Ruf in Gnaden an;
Erhöre mild die Dir beklommen nah'n.
Wie dem du sprachst, der in der Höhle stand[5]),

שִׂיחַ לְהַשְׁחִיל[1]. קוּמִי
לְחַלּוֹת פְּנֵי נוֹרָא
וְדָחִיל. וְקַטְנָתִי מֵעֲשׂ
לָכֵן אֲזַחֵיל. תְּבוּנָה
חָסַרְתִּי וְאֵיךְ אוֹחִיל:
יוֹצְרִי הֲבִינֵנִי מוֹרְשָׁה
לְהַנְחִיל. אֵילֵנִי
וְאַמְצֵנִי מֵרְפִּיוֹן וְחִיל.
לַחֲשִׁי רָצָה כְּמַנְשִׂיק
וּמַשְׁחִיל[2]. בְּטוּיִי
יִמְתַּק כְּצוּף נָחִיל.
רָצוּי בְּיֹשֶׁר וְלֹא
כְּמַכְחִיל. מְשַׁלְּחַי
לְהַמְצִיא כֹּפֶר
וּמָחִיל. שַׁאֲגִי יֵעָרֵב
וְלֹא כְּמַשְׁחִיל[3].
הַעֲתֵר לְנִגָּשִׁים
וְנֶחְשָׁבִים כְּזָחִיל[4]:
חָנוּן כְּהַבְטִיחַ
לְבִנְקֵרַת מְחִיל.

1) Ziehen, verbringen. 2) שחלת = Seenagel. 3) brüllen. 4) kriechen. 5) Moscheh, da sich ihm Gott in seiner Milde und Barmherzigkeit offenbarte. 2. Mos. 33, 22.

זַעְקִי קָשׁוּב בְּעֵת אַתְחִיל. קִרְבַי יֶחֱמָרוּ בְּחָקְרֵךְ חֲלוּחִיל[1]. וּמֵאֵימַת הַדִּין נַפְשִׁי תַּבְחִיל: אִם כְּגֻמּוּל הַלֵּב יָחִיל. מְקוֹרֵי עַפְעַפַּי אַוִּיל כְּמַזְחִיל[2]. צְדָקָה אֲקַוֶּה מִמֵּךְ וְאוֹחִיל. יִשַּׁר הוֹרַי זָכְרָה לְהַאֲחִיל[3]: חֲם לִבִּי בַּהֲגִיגִי יַגְחִיל. יִסְתָּעֵר בְּקִרְבִּי בְּעֵת אַתְחִיל:

Sei meinem Wort jetzt huldreich zugewandt.
קרבי Prüfst Du mein Innres, wie bin ich erschüttert!
Aus Furcht vor dem Gericht das Herz erzittert.
Willst nach Verdienst Du mir das Urtheil sprechen,
In Strömen mir des Auges Quellen brechen.
Drum hoff' ich Gnade, Deiner Milde Wort;
Der Väter fromm Verdienst steh' ein als Hort.
Es glüht das Herz, es brennt in Angst mein Sinn,
Es wogt und stürmt in mir bei meines Worts Beginn.

Schließen der Bundeslade.

סדר קרובות זה רובו מיסוד ר׳ אלעזר ברבי קליר.

ע״פ א״ב.

אֶת חִיל יוֹם פְּקֻדָּה. בְּאֵימָיו כָּל־לְחֶם לְשָׁכְדָה. גְּשִׁים בּוֹ בֶּרֶךְ לְקוֹדָה. דָּעֵם לְיַשֵּׁר כְּעַל מוּקָדָה: הַיּוֹצֵר יַחַד

(Gem.) Es naht der Prüfung Tag mit seinem Schrecken,
Aus seinem Schlummer jedes Sein zu wecken.
Sie nahen Dir, zu Dir den Sinn gerichtet,
Wie Opferbrand auf dem Altar geschichtet.
Der Alle schuf, prüft was die Seele regt,

1) Thorheit. 2) Traufe. 3) verzeihen. 4) Verf. dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir aus Babel um 4700.

בֶּסֶל נִשְׁפָּט. וְשׁוּעַ
וָדַל בְּפִלּוֹם יִשְׁפָּט.
זֵכֶר לֹא יֵעָשֶׂה
מִשְׁפָּט. חִין עֶרְכּוֹ
יִזָּכֵר בַּמִּשְׁפָּט: טֶרֶם
כָּל־מִפְעָל חָצַב. יָזַם
בְּמַחֲשֶׁבֶת צוּר חָצַב.
כְּאָחוֹר וְקֶדֶם בְּתוֹךְ
נֶחְצַב. לִיהַב עָלָיו
כָּל־הַמַּחְצָב: מְנָתוֹ
כְּהַיּוֹם כֹּחַ דְּשָׁנָה.
נָצַר לְהַנִּיט
לְתִשְׁעִים שָׁנָה.
סִימָה אוֹת הַיּוֹת
לְשׁוֹשַׁנָּה. עָבוּר
לְפָנָיו בְּזֶה רֹאשׁ
הַשָּׁנָה: פְּלֵצוּ פְּרָחֶיהָ
בְּזֶה יוֹם. צִינָתָם פְּנֵי

Und Arm und Reich Er auf der Schale wägt.

Des milden Worts, das einst um Gnade bat,[1])

Gedenke, wenn Du richtest Missethat.

טרם Des Volkes Grund, das ew'ge Urgestein,[2])

Gelegt ward, eh' ein Wesen trat ins Sein.

Wie eine Säule stand er mächtig ragend,

Der Zeiten und Geschlechter Bürde tragend.

Noch spät erblühete sein Eh'genoß;[3])

Sie trägt in hohem Alter einen Sproß.

Ein Vorbild war's, für alle Zeit ein Zeichen:

Gewährung stets wird er den Seinen reichen.

פלצו Der Edlen Sprossen beten heut beklommen,

Erwartend vor des Höchsten Thron sie kommen.

---

[1]) Abrahams, der für das sündige Sedom das göttliche Erbarmen anrief. 1. Mos. 18, 23 ff.

[2]) Eben dieser Patriarch ist als erster Verkünder Gottes der Grund und Boden höheren Wissens und Lebens und war — nach dem Midrasch — noch vor der Weltschöpfung in dem göttlichen Plane vorherbestimmt.

[3]) Sarah.

כֻּם אָיוֹם. קוֹל
דִּבּוּבָם יֵרָחִישׁוּ
כְּהַיּוֹם. לִגְשִׁים
לְהָרִיעַ לְמָצוֹא
פְּדִיוֹם: שְׁעוּנִים
עָלֶיהָ בָּהּ לְהַפְקֵדָהּ.
שְׂאֵגִים בְּלַהַכְתָּ
דִּלָּתוֹת לְשָׁקְדָהּ.
תְּמוּכִים בְּדֶשֶׁן Vorb.
שֵׂה עֻקְדָהּ. תֶּשֶׁר
אֲשֶׁר בּוֹ נִפְקְדָהּ:
נַעֲלָה בַדִּין עֲלוֹת
בְּתִרוּעָה. גֵּיא עִם
דָּרִיכָה לְרוֹעֲעָה[1]:
בַּשּׁוֹפָר (am Sabbath) Vorb.
בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) אֲפַתְּנוּ[2])
וּבְבָרֵךְ כְּרִיעָה.
בְּמָגֵנַּת רֵעִים בְּגַנּוּ
אֶתְרוֹעֲעָה:[3])

O hör' in Huld die betend vor Dir stehn;
Den Ruf vernimm, wenn sie um Sühnung flehn.
Gestützt auf edler Ahnen fromm Gedenken,
Geschaart den Schritt zu Deiner Thür sie lenken.
Das Opfer, Dir geweiht[4]), ist Hoffens Pfand,
Des Theuern, den dem Ahn Du spät gesandt.
נעלה Bei lautem Hall in Majestät Er sich erhebt;
Das Erdenrund mit der Bewohner Schaar erbebt.
Mög' Schofars Hall mir seine Huld gewinnen,
Zu Ihm gewandt demüthig frommes Sinnen,
Daß jubelnd ihm aus den geweihten Hallen
In frommer Schaar neu meine Lieder schallen.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ

[1]) Erschüttern. [2]) נ״א ארצנו. [3]) gesellen. [4]) Jizchak.

בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

עם תשו״ק.

תַּאֲלַת זוּ כְּחַפֵּץ
לְהַתְעִיל[1]. שׁוּעַ עֲרוּךְ
לְמִדָּם לְהוֹעִיל. רֵן
הָרֵרֵי־קֶדֶם הַמּוֹעִיל.
קְרוֹא בְּגָרוֹן מוּקָשׁ
לְהַגְעִיל[2]: צִדְקָם
לְהַקְפוֹת[3] בְּנִיב
שִׂוְעָה. פְּעָלָם בְּקֶרֶב
שָׁנִים לְשָׁמְעָה. עֵת
רָצוֹן וְיוֹם יְשׁוּעָה.
סְבִיכַת קֶרֶן וּבְרִית
שְׁבוּעָה: נוֹבְבִים
בְּגִישַׁת חֹתָמוֹת

תאלת Der Sünde Fluch den Seinen abzuwenden,
Lehrt Er sie, Flehens Ruf zu ihm zu senden;
Wie jener Weltensäulen[4]) frommes Beten
Soll ihr Gebet der Schuld entgegentreten.
Der Väter Wandel und ihr frommes Walten
Stets im Gedächtniß sollen treu sie halten,
Der Gnade Zeit, die segensreiche Stunde,
Des Widders[5]) Horn, den Schwur vom ew'gen Bunde.
נובבים Neunfach vernimmst Du Benedeiungsschluß,

[1]) Heilen. [2]) verabscheuen. [3]) erheben, fördern. [4]) Der Erzväter. [5]) Der an Jizchaks Stelle geopfert ward, nachdem er mit dem Horn im Waldbickicht war festgehalten worden.

תִּשְׁעָה. מִסְפַּר שָׁתוֹת
וְחוֹתְמֵיהֶן תִּשְׁעָה.
לְמִנְיַן פְּלוֹל שְׁמוֹת
תִּשְׁעָה. כְּחֻנָּה
עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה׃
יַאֲמִירוּ עֹז מַלְכִיּוֹת
עֶשֶׂר. טְבוּעוֹת לְשֵׁם
בֹּחַן בְּעֶשֶׂר. חֻקַּ־
זְכְרוֹנוֹת וְקוֹלוֹת
עֶשֶׂר. זֶכֶר מְבָרֵךְ
גְּבִיר בְּעֶשֶׂר׃ וְיִפֶּן
בַּאֲהוּב אֶתוּ נַהֲרַיִם.
הֶעָקוּד בְּהַר מוֹר
אֲחוֹרַיִם. הִשְׁנוּ יְרֵא
לְחָן שִׁירַיִם. נְשִׂים
עָדְיוֹ בֶּקֶר וְצָהֳרַיִם׃
בְּזֶה פֶּרֶק חִנֵּן עֲתִירָה.
בְּעַד אֲסוּרָה עַד

Neunfach ertönt Dir heut Gebetserguß;
Denn neunfach rief im brünstigen Gebete
Die Fromme Dich, die ihren Sproß erflehte [1])
Zehnfach verkünden sie Dein ewig Reich,
Den zehn Versuchungen des Ahnes gleich[2]);
Zehnfacher Segen ward Jaakob geschenkt.
So mahnt Dein Wort an Dich, der alles denkt.

ויפן Zum Liebling deß, der ließ sein Vaterland,
Dich wende, den sein Vater willig band[3]).
O, seine Asche schau' zum Heil der Seinen,
Die früh und spät sich in Gebeten einen!
Um diese Zeit hat er zu Dir gefleht,
Bis für sein Weib[4]) Du hörtest sein Gebet.

[1]) Neun Segenssprüche enthält das Mußafgebet, entsprechend den Anrufungen im Gebete der Channah. (1. Sam 2. 1 ff.)
[2]) Die Zahl der Bibelverse für Malchujot, Sichronot und Schofarot. Die zehn Versuchungen Abrahams werden in einem Piut des zweiten Tages aufgezählt II. 140 ff.
[3]) Jizchak, Sproß des aus dem fernen „Strömeland" gekommenen Abraham. [4]) Ribkah.

הַתְּרָה׃ Vorb. אֲנַכַּת אֶסִּיר אָז כְּהַכְתָּרָה. אֵלַי לְהַעְתֵּר כְּמוֹ נֶעְתָּרָה׃

Wie Du das Flehn des Armen hast gekrönt,
So wende Dich zu mir huldvoll, versöhnt.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן וְנוֹרָא. מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָאוֹרָה. Vorb. אַיַּחֲלֵנוּ כֶּתֶר לְעַטְּרָה. בְּטַלְלֵי תָחֵי בְּחַסְדּוֹ אָתְפָּאֲרָה׃

O König, erhaben und hehr im Gericht,
Aufstrahlen laß unser Recht wie Sonnenlicht!
Dir die Krone zu weihen ist mein Verlangen.
Belebt von Deinem Thau laß in Deiner Huld mich prangen!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

מיוסד ע״פ א״ת ב״ש.

אֶבֶן חוּג מְצוּק נְשִׂיָּה. תְּהוֹם רַבָּה צוּל שְׁאִיָּה. בְּפִנַּת רֹאשׁ יְסוֹד שְׁלִישִׁיָּה. שֶׁתִּתּוּ שְׁעוֹן בָּהּ לִשְׁעִיָּה׃ גִּבְעַת שֵׁרֶשׁ מְאוּסַת בּוֹנִים. רְבִיעָה הַיּוֹם מֵאַרְבַּע אֲבָנִים. דְּמָעוֹת מְבַבָּה עַל בָּנִים. קְשֻׁבָּה מִגְעִי אֵם הַבָּנִים׃ הָאַרְמוֹן כְּבָט שֶׁלֹּא חָלָה. צָבָה לַקַּחְתָּהּ לוֹ וְנִתְבַּהֲלָה. וּפִלְּלָה רַבִּים בְּעֵד הַתּוֹחֲלָה. פְּרוֹתָהּ מְזֹד וְלֹא חֻלָּלָה׃ זָכַר לָהּ יֹשֶׁר אֲרָחוֹת. עָבָר לְהָמִיר בְּבֶטֶן אָחוֹת. חֻשְׁבָּה כַּהַיּוֹם זִכְרָהּ לָאֲחוֹת. סְלוּף דְּיֶנָה בִּיהוֹסֵף לַהֲנָחוֹת׃ טָבַע כִּכְלִי יוֹצֵר הָעֲבִיר. נַפְשִׁי חֲוָלִים לְהַעֲצִים וּלְהַגְבִּיר.

יָהּ בְּסָכַת אֶנְבַת גְּבִיר. מַטּוֹת שְׁנַיִם מָנָה הַסְּבִיר׃ כַּעֲרֶכֶת בַּיִת בְּתֶחֱל נָבָרָה. כְּבִכּוּר רֵאשִׁית בְּתֶכֶל בְּרָרָה. Vorb. לְבַדֶּיהָ תַּעֲמוֹד בְּיוֹם זְכִירָה. לְהַזְכִּר לָמוֹ כְּמוֹ נְזָבָרָה׃

יִמְלֹךְ יי | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא׃

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

(In Frankfurt a. M. wird hier תעיר ותריע, und am Sabbath שמו מפארים gebetet.)

Oeffnen der Bundeslade. מיוסד ע״פ א״ב.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ. דָּגוּל מֵרְבָבָה׃ הוּא שָׁח וַיֶּהִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ׃ זְכָרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים׃ טָהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר׃ כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה׃

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,

מַעֲטֵהוּ קִנְאָה.
נָאְפַּד נְקָמָה:
סְתָרוֹ יֹשֶׁר.
עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעָלָתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמְתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!
סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ: Schließen der Bundeslade.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

תָּעִיר וְתָרִיעַ. Vorb. u. Gem.
לְהַכְרִית כָּל מְרִיעַ.
וְתִקְדַּשׁ בִּיוֹדְעֵי
לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

תעיר (Vorb. u. Gem.) Laß Schofars Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger[1]) niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von denen, die Deinen Ruf verstehen!
Heiliger!

(Am Sabbath.)

וּבְכֵן וַיְ פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר:
צָאֶצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

עמ׳ א׳ב.

*אֲם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתַּיְשַׁנְתָּ. בְּמוֹ נִתְיָאַשְׁתָּ בְּתֶכֶל

[1]) Die Sünde, welche zeihend und klagend, als vor Gott stehend, in häufiger Personifikation gedacht wird.
*) Uebersetzung S. 114.

שם המחבר בראשי החרוזים אלעזר בירבי קיליר.

Gem. אַדֶּרֶת מַמְלָכָה,
עַל־מָה הֻשְׁלָכָה,
וְעוֹד לֹא מָלְכָה׃
לַבֶּל הֻמְלִיכָה,
וְאַחֲרָיו הָלְכָה, שֶׁלֹּא
כַּהֲלָכָה׃ עָלֶיהָ
הָמְלְכָה, גְּבֶרֶת
מַמְלָכָה, עַד תּוּפִיעַ
מְלוּכָה׃ זְבוּלִי
חָרְכָה, מַתְמִימֵי

Gem. „Ach, daß der Herrschaft Purpurgewand
Meiner Schulter so rasch sich entwand,
Das Reich und Krone mir entschwand!“ —
Weil sie erkoren den Götzentand,
Sie wandelte nicht an Seiner Hand,
Hat Seiner Führung sich abgewandt.
Drum ward über sie zur Herrin ernannt
Die Feindeswacht[1]); doch ihr Bestand
Geht einst zu Ende, wenn Gott wird erkannt!
זבולי Mein Heiligthum hat sie zu Grunde gerichtet,

(Am Sabbath.)

דְּשָׁנָה, גּוֹחָה פְּקָדָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה׃ דִּבְּרָה הַיּוֹם אֲנִי
נִדּוֹנָה, הֲנֵנִי עֲגוּמָה כִּכְלוֹת עֶדְנָה, וַתֻּחְתַּם בְּצֶדֶק לְבַל
הֱיוֹת עֲגוּנָה׃ זֹאת כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקָדָה, חַלּוֹת פְּנֵי צַח
שָׁקְדָה, טֶרֶם קָרְאָה מִיָּד נִפְקָדָה׃ יְצַחֵק כָּל־שֹׁמֵעַ זֹאת

[1]) Die Macht der Römer, die überhaupt die das Judenthum bedrängenden Mächte und Reiche darstellt. In Folge seiner Sündigkeit — ist der Gedanke des Einganges — hat Jisrael seine Selbstständigkeit verloren; doch wird mit der erweiterten Erkenntniß des wahren Gottes die Herrschaft des Druckes und der Gewalt mehr und mehr sinken. Sowohl Jisrael als die ihm feindliche Macht ist unter weiblicher Bezeichnung aufgeführt; daher „sie“, nach biblischer, namentlich prophetischer Sprachweise, aus welcher die Bezeichnungen überhaupt im Wesentlichen entliehen sind, und deren Anschauungen hier, wie anderweitig, nur weiter ausgeführt hervortreten.

פְּרָכָה. וְנִתַּלָּה
אַרְכָה: רָחָבָה
וְאָרְכָה. וְקָשֶׁת
דָּרְכָה. וְעֹל
הָאֵרִיכָה: בְּעֵתָה
בְּרֵכָה. וְהִנֵּה דְרוֹכָה.
וְעַד עֵתָה מוֹלֵכָה:
יְסֹדוֹת עֵרֵמָה. עֵרָה
וְהֶחֱרִימָה. וְעַד יְסוֹד
עֵרֵמָה: רֹאשׁ הֶרִימָה.
וְסוֹד הֶעֱרִימָה. וְיָדֵיהָ

Die Treuen und Frommen zertreten, vernichtet;
Noch ist sie nicht ob ihres Frevels gerichtet.
Ausdehnt sie sich so weit und breit,
Den Bogen gespannt, zum Treffen bereit;
Ihr Joch — es dauert so lange Zeit.
Der Armen, Gebeugten[1]) ihre Schrecken droh'n:
Sie tritt sie zu Boden mit Spott und Hohn,
Und noch bestehet ihr Herrscherthron.
יסודות Den Tempel — sie hat ihn verwüstet, zerstört,
Bis auf den Grund zerwühlet, gekehrt,
Seine Vesten mit wüthendem Haß verheert.

(Am Sabbath.)

שָׁמֵחָה. כִּי נַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמֵחָה. לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ[2]
אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מְצֵאָה הַשְׁקֵט אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ.
נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּגֵוָתָהּ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוּוֹתָהּ: עִלְּוִי
וְשִׁישִׁי עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פְּצוּ עָדֶיהָ רָנִּי עֲקָרָה. צָמְקוּ
שָׁדֶיהָן וְעוֹד בָּם יָקְרָה: קְשֶׁת רוּחַ אֲשֶׁר הֶעֱקָרָה. רָפְאָה
לָקֶץ תְּשָׁעִים כְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְחָה פְּארוֹת וְלֹא שִׁקְּרָה.
Vorb. תֵּפֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ בְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת
שָׁהָקְרוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְחֻלָּיִךְ אָיוֹם:
צֶאֱצָאֶיהָ בֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

[1]) Israel. [2]) versammeln.

רָמָה׃ בְּעֵרָה
מֵעֶרְמָה, וְעַד שַׁחַק
רוֹמָה, וְתֶאֱפוֹד
מְלוּכָה׃ יְרִיעוֹתַי
גְּדָדָה, אָהֳלִי שְׁדֵדָה,
וְחֶרְשָׁה וְשִׁדְדָה׃
קְצִינוּת רָפְדָה,
וּמַלְכוּת אָפְדָה,
וְזֹאת הַקְּפִידָה׃
יְזֻמָה וּמְרֻדָה, עֲבוֹד
לַוָּר חֲרָדָה, וְחִלְלָה

Hoch trägt sie das Haupt, stolz erhoben,
Hat immer neue Arglist gewoben;
Ihre Hand ist ausgestrecket nach oben.
בערה Von Trug und Tücke glühend entbrannt,
Zum Himmel trotzig emporgewandt,
Trägt sie das stolze Königsgewand.
Sie zerriß meiner Teppiche edle Pracht,
Das Gotteszelt hat sie zur Wüste gemacht,
Den Pflug an die heilige Stätte gebracht.
Das Gewand der Macht ihre Schulter trägt,
Das Königskleid hat sie umgelegt,
Und Kummer und Gram mir stets sie erregt.

(Am Sabbath.)

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים Vorb. u. Gem.
עֲדַת חֶבְלוֹ, וְנַעֲרִץ
בְּאֶרְאֶלֵי־קֹדֶשׁ הֲלוּלוֹ,
וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר בָּלוֹ,
קָדוֹשׁ׃
שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד Vorb. u. Gem.
יְשׁוּבוּן לְבָצְרוֹן, נִדָּבָרִים
יֵרָאֶיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתָּרוֹן,

שמו[1]) (Verb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

מְלוּכָה: לָחֲצָה בְּנֵי
מָלָךְ. וּפָצָה לְעֵין
מָלָךְ. מִילִי בְּדֹק
מָלָךְ: יָהֲרָה בְּכֵם
מָלָךְ. זוֹלָתִי אֵין
מָלָךְ. אֲנִי וְאַפְסִי
מָלָךְ: Vorb. רָם עַל
כָּל־מָלָךְ. תַּגְעִילֶנָּה
מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב
מְלוּכָה:

יזמה Frech gegen den Himmel ist sie verschworen,
Dem Fremden zu dienen hat sie erkoren;
Das Gottesreich hat sie — entweihend — verloren.
Sie bedränget feindlich die Söhne des Herrn,
Spricht vor dem Auge des ewigen Herrn:
„Wen noch hab' ich im Himmel zum Herrn?"
Auflehnt sie sich gegen des Ewigen Thron:
„Nur mir ist verliehen die Königskron'!
„Wer außer mir herrschet?"
— spricht sie mit Hohn.
רם Du, mächtiger als alle Erdenmacht,
Verwirf sie, nimm ihr die Königspracht,
Daß Dir sei die Herrschaft zurückgebracht!

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מַרִיעַ. וְתַקְדֵּשׁ בְּיִדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

וַיִּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב
סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:
Vorb. u. Gem. שַׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם
וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקַתְכֶם
יַאֲזִין שָׁחֲקִים שַׁפַּר. וְתִיטַב
לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
Vorb. u. Gem. שִׁבְטֵי מְקַנָּאֵךְ עֲלֵה

Und der Frommen Zwiesprach' wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!
שפרו Euren Wandel schmücket nen, — treu des Bundes denn Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht, — dem Heiligen!
שבטי Bring' empor der Treuen

In Frankfurt a. M. u. dem größten Theile Deutschlands folgt hier unmittelbar מלך ממלכ S. 118.

וּבֵן זַיִ פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר׃
צָאֶצָאֶיהָ כֵּן פִּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ׃

עי"פ א"ב.

אִם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשְּׁנָה.
בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֶכֶל
דִּשְׁנָה. גּוֹחָה פְּקֻדָּה בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה׃ דִּבְּבָה הַיּוֹם אֲנִי
נָדוֹנָה. הֲנִנִי עֲגוּמָה בְּכִלּוֹת
עֲרָנָה. וַתָּחֹתֶם בְּצֶדֶק לְכָל
הֲיוֹת עֲגוּנָה׃ זֹאת

אם (Gem.) Die Ahnin[1]), die in Gottesfurcht ergraute,
Als längst sie nicht mehr auf Gewährung baute,
Am Jahrsbeginn des Sehnens Ziel erschaute.
Sie sprach: Heut wird der Richterspruch ergehen,
Ob ich vereinsamt soll im Leben stehen! —
Sie war zum Heil, zum Segen ausersehen.

(Am Sabbath.)

וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים
בְּהַתִּיזְךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ
הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ׃
שְׁבוֹתֵנוּ מְמָּרְחָק Vorb. u. Gem.
עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וְנָפְאֲרֵנוּ
תָּמִיד בְּדָבִיר מְקָדְּשׁוֹ. כִּי
זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ׃
כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל Vorb. u. Gem.
וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד
הַגְּדִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ.
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ׃

Stamm Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!
שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.
כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.
„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

1) Sarah.

כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקָדָה, חֲלוֹת
פְּנֵי צַח שְׁקֵדָה, טֶרֶם קָרְאָה
מִיָּד נִפְקָדָה: יְצַחֵק כָּל־
שִׂמַּע זֹאת שָׂמְחָה, כִּי
גַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמְחָה,
לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ אִם הַבָּנִים
שְׂמֵחָה: מְצָאָה הַשְּׂקֵט

Wie grüßte froh sie dieser Botschaft Kunde!
Gebet zum Ew'gen strömt' aus ihrem Munde.
Noch eh' sie rief, erhört' Er sie zur Stunde.
יצחק In frohem Mitgefühl sich Alle regen,
Daß die Verwaiste blüht in reichem Segen.
„Frohlocke, Mutter!" ruft es ihr entgegen.

(Am Sabbath.)

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קריית ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Jizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind diese Verse Ajin = ע bis Zadi = צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

אֶדֶר וְהוֹד אֶתֵּן Vorb.
בְּצִבְיוֹן, שֵׁעַ אֶעֱרֹךְ בְּנִיב
וְהָגְיוֹן,
אֶקְרָא לֵאלֹהִים Gem.
עֶלְיוֹן:
בְּיוֹם הַנִּבְחָר מִשְׁמַי־ Vorb.
עֶרֶץ, מֵישָׁרִים לִשְׁפּוֹט
קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ,
וְיָ מָלָךְ תָּגֵל Gem.
הָאָרֶץ:
גַּאֲוָתוֹ גְּדֻלָּה עוֹלָם Vorb.
מֵהָכִיל, עֻזּוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ
מִי יָכִיל,

Lob und Preis laff' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,
Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.
Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —
An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,
Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.
Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!
גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.
Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה
כַּנֶּשֶׁר בְּנְעוּתָהּ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת
לְרַוּוֹתָהּ: עֲלָזִי וְשִׂישִׂי
עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פְּצוּ עָדֶיהָ
רָנִּי עֲקָרָה. צְמְקוּ שְׁדֵיהֶן
וְעוֹד בָּם יָקְרָה: קְשַׁת רוּחַ
אֲשֶׁר הֶעֱקָרָה. רְפָאָה לְקֵץ

Sie fühlet Fried' und Freud' in hohen Jahren
Verjünget sich in Frische, gleich den Aaren.
Fürstinnen sich um die Beglückte schaaren.
O juble laut, in froher Mutterlust —
So ruft's ihr zu — Dir neuen Heils bewußt,
Der frisches Leben quillet in der Brust!
רשת Die schweres Leid so lange hat umringt,

(Am Sabbath.)

מֶלֶךְ (עַל) כָּל־ Gem.
הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ
מַשְׂכִּיל:

Weltenherr ist Gott! O eilet, laut in Lied es auszusagen!

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאַרְאֵלֵי־קֹדֶשׁ הֲלוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ
כָּבוֹד אֹמֵר כְּלוֹ. קָדוֹשׁ:

דֵּעַ יָשִׂימוּ כָּל־ Vorb.
בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוֹ
גְבוּרוֹתָיו.
זֵכֶר עָשָׂה Gem.
לְנִפְלְאוֹתָיו:
הֵצִיב וְיָרָה אֶבֶן Vorb.
פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עֲבוּר
לְשַׁעֲשַׁע בְּאִמָּתוֹ.
זָכַר לְעוֹלָם Gem.
בְּרִיתוֹ:

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!
Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,
Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.
חציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;
Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,
Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

תִּשְׁעִים כְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְחָה
פֵּארוֹת וְלֹא שִׁקְּרָה:
Vorb. תֵּסֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר
חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ
עֲקָרוֹת שֶׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם.
תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֶיךָ
אָיוֹם:

Das späte Leben ihr Gewährung bringt;
Ein frischer Trieb aus ihrem Stamme dringt. —
O wende Dich zu jener Edlen Sprossen;
Der Mütter[1]) denke, die Dein Heil genossen.
Um sie sei Deinen Treuen Huld erschlossen, — o Erhabener!
O verfüge über ihre Sprößlinge heut zum Segen, Heiliger!

צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath,)

Vorb. וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת
הֶגְיוֹנַי. בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה
לְזָכוֹר זִכְרוֹנַי.
Gem. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל
וִי׳
שְׁמֵי מְצוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבְצָרוֹן. נִדְבָּרִים יֵרָאֶיו בְּהַכָּשֵׁר
וְיִתָּרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[2])

Vorb. זָבַח קֹדֶשׁ בְּהַכְשֵׁר
אָז בְּעֵינָיו. רָגֵל תְּמוּרָתוֹ
אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.
Gem. אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

Zach Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.

---

[1]) Die Urmütter alle sind am Neujahrstage, nach der Ueberlieferung, mit der Verheißung des Kindersegens bedacht worden.

[2]) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10 „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Israel ist.

מלך König der rettet vom Leid
Die ihm des Schofars Hall geweiht, Gott, Heiliger!
מלך König, der Du gedenkest des Opferbereiten
Ihnen, die den Hall des Hornes Dir weihten,
Erhabener und Heiliger!
אאפיד (Gem.) Ein Diadem will ich dem Mächt'gen bringen,
Das Dreimalheilig lass' ich ihm erklingen.
Ihr Mächtige in heil'ger Himmelskraft,

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה,
לְיוֹדְעֵי תְרוּעָה, הָאֵל קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחִיזוּ
בָּרָן, לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם
בְּקָרָן, נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

ע״פ א״ב נפול.

אַאפִּיד נֵזֶר אָיוֹם,
בְּשִׁקּוּשׁ קְדֻשָּׁה
בַּיּוֹם: גִּבּוֹרִי כֹחַ

(Am Sabbath.)

Seine Sprossen lehrt' Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[1]) lasset vor mir schallen!
טבעו Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens[2]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

Vorb. חִבֵּם חֲנִיטָיו לְתָקוֹעַ
בְּזֶה חָדָשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה
בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

Gem. זִכְרוֹן תְּרוּעָה
מִקְרָא־קֹדֶשׁ:

Vorb. טִבְעוֹ אִם בְּחֹל
יְבוֹאֲכֶם, צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־
גְּבוּלְכֶם.

Gem. יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם:

1) u. 2) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofarhalles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

גְּדֻלָּה. דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית
דְּגִילָה: הוֹנֵי הֶגֶה
הֲמָקָה. וַתְּקוּהוּ
בְּהַלֵּל וּמִקָּה: זֹכֵר
לָעַד זְכִיוֹת. חֲדָשׁוּהוּ
זְמַר חַיּוֹת: טוֹב עִמָּם
טַרַח. יַחֲדוּהוּ בְּחִדּוּשׁ
יָרַח: כְּבֵשׁ כְּרֵ־

Im Gotteshaus ihm Benedeiung schafft!
Die ihr errauscht in mächt'gen Halles Dröhnen,
Laßt ihm des Jubelliedes Worte tönen!
זכר Der ewig denkt der Frommen edles Thun,
Ihm singet, Chajoth[1])! Lieder ohne Ruh'n.
Der Sünd' erläßt mit mildem Sinne,
Bezeugt als Ein'gen ihn am Mondbeginne[2]),

(Am Sabbath.)

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲוֶתְכֶם יַאְזִין שָׁחָקִים שָׁפָר.
וְתִיטַב לַיָּי מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. רָם צוּר יִשְׁעִי בְּפִי כָּל־אֻמִּים. חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ מְמִתְקוֹמְמִים.
Gem. מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:
Vorb. כְּהִגָּלוֹתְךָ לְעֵין כָּל שָׁכְנֶךָ לְהִוָּעֵד. קְהִלּוֹת וְרִבָּבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.
Gem. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volkesschaar!
Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!
כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

[1]) Höhere Wesen, die als Träger des göttlichen Thrones beim Propheten Jecheskel (Cap. 1) erscheinen.
[2]) Dem Neujahrsfeste.

Der Zornesgluthen dämpft,
Der dräu'nde Strafen niederkämpft.
משרתי Ihr feine Diener,
in der Ehrfurcht Beben.

כְּעֻסִים. לְבַל אַף
לְהָשִׁים: מְשָׁרְתַי
בְּחִיל מוֹרָא. נִכְחָם

(Am Sabbath)

Dir gebühret Ehr' und Macht,
in der Welt verkündet.
Eiland' alle, Erdenrund!
seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

Vorb. לְךָ יֶאֱתָה כָּבוֹד וָעֹז
בַּגּוֹיִם. חֶלֶד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ
וְכָל־דָּאֲיִים.
Gem. מִי לֹא יִרָאֶךָ
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

שִׂבְטֵי מִקְרָאֶךָ עֵלָה וְהַמָּשָׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיוֹךְ לָנָשָׁל. בָּנַי
לַיָּי הַמְּלוּכָה וּמוֹשָׁל. קָדוֹשׁ:

מוטות Brich des Feindes
stolze Macht, sei sein Joch
zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein,
löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir
geweiht seit Beginn der Welt!
Reichen Trostes Fülle laß
Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde
stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag,
den von Salem, wolle denken!

Vorb. מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר
וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ קַבֵּץ
וְחָנֵּם תִּפְדֵּם.
Gem. זְכֹר עֲדָתְךָ
קָנִיתָ קֶדֶם:
Vorb. נְדִיבֵי עַמִּים יְנַחֲמוּ
בִּכְפָלָיִם. קָמֶיהָם עַל־
פָּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוּלָיִם.
Gem. זְכֹר יוֹ לִבְנֵי
אֱדוֹם אֶת יוֹם
יְרוּשָׁלָיִם:

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.

הַלְלוּ נוֹרָא. שַׂרְפֵי סָבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעְבִּיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים פְּצָחוּ פֶּה.

Sollt dem Allmächt'gen Lobgesang erheben.
Ihr Seraſim, vom Sturm umringt,
Preiſt den, der mild den Zorn bezwingt!
Geheimnißreiche, thuet auf den Mund!

(Am Sabbath.)

Vorb. סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לְצָעוֹד. וּבֶן יַקִּירְךָ בָּרְסֹל לֹא יָמְעֵד.

Gem. בְּנַמְתָּ זָכַר אֶזְכָּרֵנוּ עוֹד:

Ebne unſres Ganges Pfad, unſere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke ſein Gelenke,
Wie Du ſprachſt: Ja, liebend ſtets Ich des Theuren denke.[1])

שָׁכוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשֶׁךָ. וְנִפְאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשֶׁךָ. כִּי זָכַר אֶת־דָּבָר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. קְרַיַּת מָשׁוֹשׁ הֵיכָל וְאוּלָם. מִזְבַּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת בְּלֻם.

Gem. וְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם:

Deine Stadt, der Erde Luſt, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienſtgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!“ rufen laut dann Jubelklänge.

Vorb. שָׁמַיִם וָאָרֶץ יְרַנְּנוּ לְשִׁמּוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף לְהַנְעִימוֹ.

Gem. כִּי־פָקַד וְיָ אֶת־עַמּוֹ:

שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preiſen ſeines Namens Macht;
Wälder ſchlagen in die Hände, melden jubelnd ſeine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden ſeines Volkes neu gedacht.

[1]) Jerem 31, 20: „Iſt mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkoſung, daß, ſo oft Ich von ihm rede, Ich ſeiner immerwährend denke?“

צִלְצְלוּ הַכֹּל צִפָּה׃
קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים.
רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת
רַעֲשִׁים׃ שֶׁמַע קוֹל
שׁוֹפָר. תַּאֲזִין וַאֲשְׁמָה

O jubelt ihm, dem das Geheimſte kund!
קהלות O ihr des heil'gen Volkes Mengen,
Sollt ihn erhebend euch in Schaaren drängen. —
Des Schofars Hall vernimm in Huld,

(Am Sabbath.)

Vorb. תָּקֵף אֲרֶאלִים
וְכוֹכְבֵי צֶפֶר. תְּהִלּוֹת יִתְּנוּ
שֶׁבַח לְהַשְׁפֵּר.
Gem. הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר׃

Engelſchaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden ſeinen Preis, im Liede laſſen ſeinen Ruhm ſie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiſet ihn!

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָּמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת
בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem. יִשְׁפּט־תֵּבֵל
בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים.
הָאֵל קָדוֹשׁ׃
Vorb. u. Gem. וְהוּא בְאֶחָד וּמִי
יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ.
נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃

ישפט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!
והוא (Vorb. u. Gem.) Er iſt einzig! Wer wird ihm wehren? Was ſein Sinn beſchloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluſs zeigt in Initialen den Namen des Verfaſſers Simon b. Jizchak. Siehe S. 115.

אֶתֵּן לְפֹעֲלִי צִדְקִי. בַּיּוֹם
הַנִּבְחָר מַעַשׂ לְהִבָּדֵק׃
נַאֲוָתוֹ מְאֹד נֶהְדָּרָה. הָדָר

תּוֹפָר: תְּשַׁלֵּשׁ G. m. u. B. tb. שׁוֹפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשֶׁר שִׁלַּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

Daß Missethat entflieh' und Schuld.
Laß auf dem heil'gen Berg dreimal den Schofar hallen,
Dreifach laß Dir das Weihelied erschallen!

מָלֵךְ זוֹכֵר אַחוּז חֶנֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

עֲנָוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־הֻקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם. חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם: מָהוֹר מָרוֹם וְנִשְׂא. יָפֶה בְּעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְּעֵינָיו | נִמְאָם: מְפֹאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת. נִגַּהּ נָגְהוֹ וְאַשׁ לָהָבוֹת: סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת. עָבוּר יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם יְשַׁלֵּם. צָר פֶּה וּמַשִּׁים אֵלֶם: קָנָה הַכֹּל בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל רָמִים: שַׁפְטִי יְצוּרָיו בַּחֲנִינָה.

Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt
מהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,
Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,

Oeffnen der Bundeslade.

יי מלך יי מלך Vorb. u. Gem.
יי ימלך לעלם ועד׃
ע״פ א״ב משולש.
אדירי אדירי

" (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

Die Edlen im Volke,

(Am Sabbath.)

תמים פעל אל אמונה׃
שפטי ארץ בתהו׳ מפחדו
יבהלו ויתמהו׃ עושה
משפט עמו׳ ותחלה
מכרתם מפני זעמו׃ נדיבים
בדקדוקם יחילו׳ באשר
משפטו פעלו׃ רואה כל־
תעלומות׳ יושב בגבהי
מרומות׃ צופה כל־נולדות׳
חופש כל־העתידות׃ קרא
הדרות מראש׳ חקרי־לב
לתור ולדרוש׃ Gem. u. Vorb. זוכר
ברית ראשונים׳ קיים
שבועה לאחרונים׃

In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —
Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

ישפט־תבל בצדק ועמים במישרים׳ האל קדוש׃

[1]) Die Worte „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Israel vertheilt.

יַאְדִּירוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ:
בְּרוּאַי בָּרָק יְבָרְכוּ
בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
גְּבוּרֵי גֹבַהּ יַגְבִּירוּ
בְקוֹל. יְיָ | יְמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד:

דּוֹהֲרֵי דוֹלְקִים
יְדוֹבְבוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ:
הֲמוֹנֵי הֲמֻדָּה
יְהַלְלוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ:
וַחֲיָלִים וְחַיּוֹת יְוַעֲדוּ
בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעָלָם וָעֶד:

זִכְרֵי זְמִירוֹת יְזַמְּרוּ
בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
חֲכָמַי חֲיָדוֹת
יְחַפְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:

das Dir erbebt, ein jeglicher laut die Stimm' erhebt, und sprich: Gott ist der Herr!

Die gebildet sind aus des Blitzes Flammen, in Segen brechen sie aus zusammen, und sprechen: Gott war der Herr!

Die in den Höhen mächtig ragen, mit Macht zu Deinem Lob sie sagen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

דוהרי Die in Flammen Sprühenden, in Eil' Vorüberziehenden, künden laut: Gott ist der Herr!

Die Schaaren von Tausenden, die im mächt'gen Rauschen Erbrausenden, sie loben und sprechen: Gott war der Herr!

Und in den himmlischen Schaaren und Chören läßt die Kunde laut sich hören: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

זכרי Die Liedesklänge singen, im Lied den Preis Dir bringen: Gott ist der Herr!

Tiefdenkende Weise bekennen zu Deinem Preise mit mächtigem Rufe: Gott war der Herr!

מַפְסְרֵי טְפוּחִים
וְמַכְסוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלַךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

וְרַשִּׁיוְ קָרָה
יַשְׁירוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כַּבִּירֵי כֹחַ כְּתִירוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
לְבוּשֵׁי לֶהָבוֹת
יְלַבְּבוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

מַנְעִימֵי מֶלֶל
יְמַלְּלוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
נִצְצֵי נֹגַהּ יְנַצְּחוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׂרָפִים סוֹבְבִים

Die Fürsten im Firmament — in zierlichen Weisen ihr Wort bekennt: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

ישרי Die Erben ewiger Lehren laut rufend Dich verehren: Gott ist der Herr!

Die Gewaltigen an Macht künden zu Deiner Pracht: Gott war der Herr!

Die von Flammen Umhüllten bezeugen aus dem Herzen, dem tief erfüllten: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

מנעימי Lieblicher Rede kundiger Mund ruft und machet laut es kund: Gott ist der Herr!

Die hell leuchten im Strahlenkranze rufen mit Jubel zu Deinem Glanze: Gott war der Herr!

Serafim, die Deinen Thron

יְסַלְסְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
עֻרְכֵי עֹז יַעֲנוּ
בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ׃
פְּחוּדֵי פְלָאֶיךָ
יְפַצְחוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
צְבָאוֹת צָאנֶךָ
יְצַלְצְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
קְהִלּוֹת קְדֹשׁ
יְקַדִּישׁוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ׃
רִבְבוֹת רְבָבָה
יְרַנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׁבִיבֵי שַׁלְהֶבוֹת
יְשַׁנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ׃

umstehen, lassen holdselig den Ruf ergehen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott b eibt der Herr in Ewigkeit!

ערכי Die seine Allmacht preisen und loben, haben zum Ruf die Stimm' erhoben: Gott ist der Herr!

Die ob Deinen Wundern staunend erbeben, Alle sie laut die Kunde geben: Gott war der Herr!

Die von Dir geführte Schaar ruft in klingendem Laute hell und klar: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

קהלות Die Gemeinden der Frommen lassen den Weihruf an Dich kommen: Gott ist der Herr!

Zahllose Myriaden und Heere jubeln und jauchzen zu Deiner Ehre: Gott war der Herr!

Die leuchten im Feuerschein in klingendem Schalle den Ruf Dir weihn: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

תּוֹמְכֵי תְהִלּוֹת
יַתְמִידוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ׃
תּוֹקְפֵי תִפְאַרְתְּךָ
יַתְמִימוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
תְּמִימֵי תְעוּדָה
יִתְּנוּ בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

Die Dir Dein Loblied festhalten und fassen, ewig den Ruf erklingen lassen: Gott ist der Herr!

Die Deinen Ruhm verkünden mit Macht, unabläßig melden sie Deine Pracht: Gott war der Herr!

Die Deinem Zeugnisse treu ergeben, mächtig zu Dir die Stimme sie heben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ׃

(Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

ע״פ א״ב.

לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין׃
לְבֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְגַלֵּה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃
לְדַבֵּר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃

Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,

Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;

Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,

In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;

להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,

Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;

Der seines Bundes denket im Gericht,

לְחַמֵּל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְכַבֵּשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין׃
לְלַבֵּשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְסוֹלֵחַ לְעַמּוּסָיו בַּדִּין׃
לְעוֹנֶה לְקוֹרָאָיו בְּיוֹם דִּין׃
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְקוֹנֵה עֲבָדָיו בַּדִּין׃
לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃ Gem. u. Vorb.
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתָמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

Schließen der Bundeslade.

סליק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ, עֲלִיזוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ,

Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לחמל Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der Verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,
לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

וכבן (Vorb.) Und so möge Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist König!

מלך (Gem.) Der Weltherr ruft ins Gericht die Erde, der Höchste, Er, der Herr der

יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־הָאָרֶץ,
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ,
מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה
הָאָרֶץ, כִּי הוּא בוֹרֵא קְצוֹת
כָּל־הָאָרֶץ, עֹשֶׂה מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה בָּאָרֶץ, בְּקוּמוֹ
לַמִּשְׁפָּט יֹשְׁקִיט הָאָרֶץ,
לְהוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אָרֶץ,
לַעֲשׂוֹת בַּתֹּהוּ שִׁפְטֵי
הָאָרֶץ, לֶאֱחוֹז בְּכַנְפוֹת
הָאָרֶץ, לְנַעֵר כָּל־רִשְׁעֵי־
אָרֶץ, וְקוֹל יִשְׁמִיעוּ בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ, מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ
בְּכָל־הָאָרֶץ, וּבְמָלְכוֹ עַל
כָּל־הָאָרֶץ, יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת
אָרֶץ, יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל לָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם
מִתַּחַת לָאָרֶץ, וְאָז יִפְצְחוּ
רָנֵן בְּעֶרֶץ, כְּבוֹדוֹ מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ, יְיָ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ, וּבְכֵן יַשְׁלִישׁ שׁוֹפְרוֹת
עָרָץ, וַיַּחֲרִיד חוֹרֵי יוֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ, וַיַּהֲפוֹךְ כִּסֵּא
מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ

Erde, auf daß erkenne die ganze Erde, der Länder Bewohner, die Völker der Erde, von einem bis zum andern Ende der Erde, daß Er ist Schöpfer und Herr der Enden der Erde, — Er, der des Rechtes waltet und der Gerechtigkeit auf Erden. Erhebt Er sich, Gericht zu halten, schweigt bangend der Erde, wenn Er sich annimmt der Bedrängten der Erde, in Nichts wandelt die Mächtigen der Erde. Er ergreift mit Macht die Säume der Erde, und schüttelt sie ab, die Bösen der Erde. Es erschallt eine Stimme im Himmel und auf der Erde: Wie mächtig, o Gott, ist Dein Name auf der ganzen Erde! Wenn sein Reich sich erheben wird über die Erde, jauchzen werden die Tiefen der Erde, frohlocken die Himmel und jubeln die Erde, und was hoch im Himmel ist über der Erde, und tief in den Fluthen unter der Erde, ausbricht's in Jubelklang, rufend: Seiner Herrlichkeit voll ist die Erde! Der Herr regiert! o freue dich, Erde! — Dreifacher Hall erdröhnet in mächtigem Schall: es erbeben die Fürsten, die Herren der Erde, umstürzt Er den Thron der Reiche der Erde, und Alles, was Odem

כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ
בָּאָרֶץ. Vorb. מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְיכוֹנַן
מִשּׁוּשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְיעוֹרֵר
כָּל־יִשֵּׁנֵי־אָרֶץ. וַיַּעֲלוּ
זְמִירוֹת מִבְּנֵי הָאָרֶץ. שִׁירוּ
לַיי כָּל־הָאָרֶץ:

אֶרֶץ וְדָרֶיהָ יֵצְפוּ לַדִּין.
וַיַּחְתּוּ וְיֶחֶרְדוּ מֵאֵימַת הַדִּין.
כִּי גָדוֹל יוֹם הַדִּין. וּמִי
יְכִילֶנּוּ לְהִצְטַדֵּק בַּדִּין.
וְכָל־יוֹשְׁבֵי עַל־מַדִּין. וְכָל־
יְדֵעֵי דַּת וָדִין. וְכָל־שֶׁנַּעֲשֶׂה
בּוֹ דִּין. אוּלַי יַחֲנֵן בְּשָׁעַת
הַדִּין. כִּי אֵין רַחֲמִים בַּדִּין.
וְלֹא יִשָּׂא פָּנִים בַּדִּין. וְהוּא
עֵד וּבַעַל דִּין. לָדַעַת בָּאָרֶץ
מַעֲשֵׂהוּ בַּדִּין. וּבְיַד־כָּל־
אָדָם יַחְתּוֹם דִּין. וּלְפִי
מִשְׁטָרוֹ יַעֲשֶׂה־לּוֹ דִּין.
וּכְפָעֳלוֹ יִפְעַל לוֹ דִּין.
וּמַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ אוֹתוֹ בַּדִּין.

hat, ruft von der Erde: Herr, verherrlicht bist Du auf der ganzen Erde! Aufrichtet Er in Pracht die Wonne der Erde, aufwecket Er die schlafen im Schoße der Erde, und Jubelgesang erschallt von den Säumen der Erde: „Singet dem Herrn, alle Lande der Erde!“

ארץ Die Erde und ihre Bewohner harren entgegen dem Gericht, erbebend und bangend in Angst vor dem Gericht. Denn groß ist der Tag des Weltengerichts: wer kann ihn fassen und ertragen, daß er besteh' im Gericht? Allen, die sitzen zu halten Gericht, und Allen, kundig des Gesetzes, die walten des Gerichts, und allen denen, die gerufen werden ins Gericht, wie bangt ihnen, ob sie Gnade finden im Gericht! Denn nicht Erbarmen waltet im strengen Gericht, nicht Ansehen wird geschonet im großen Gericht. Ein jeglicher selbst ist Zeuge, sitzt über sich selbst zu Gericht, sein eigen Thun und Wirken erkennet Er im Gericht, mit eigner Hand besiegelt er sein Gericht, nach seinem Zeugnisse und Spruch wird ihm gethan im Gericht, und nach seinem Schaffen erwirkt er sich Lohn im Gericht. Seine Werke zeugen gegen ihn im Gericht,

וְאֶבֶן מִקִּיר תְּזַעֵק בַּדִּין,
וְכָפִיס מֵעֵץ יַעֲנֶה בַּדִּין,
הַכֹּל בֶּאֱמֶת וְהַכֹּל בְּדִין,
בְּמִדַּת רַחֲמִים וּבְמִדַּת
הַדִּין, וְהַיּוֹם הוּכַן עַמִּים בּוֹ
לָדִין, לַעֲשׂוֹת אוֹת לְיוֹם
הַדִּין, וְכָל־נְפָשׁוֹת בּוֹ יָדִין:
וְהוּא עָשׂוּי חֹק זִכָּרוֹן, לְיוֹם
רִאשׁוֹן וְלִיוֹם אַחֲרוֹן, לְהַזְכִּיר
בּוֹ יִשֵּׁנֵי חֶבְרוֹן, בְּצִלָּם
לְהֶחְבִּיאוֹת חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן,
בָּהֶם לְהַצְדִּיק שָׂבִים
לִבְצָרוֹן, תִּקְעֵי בַשּׁוֹפָר
וְקָרֵאי בְּגָרוֹן, לְמִצְוֹא
בְּצִדְקָם מַעֲשֵׂה כִשָּׁרוֹן,
בָּם לְהִנָּצֵל מֵאַף וְחָרוֹן:
וּכְשָׁמַר אָב דֶּרֶךְ מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה, יַעֲשֶׂה לְנִינָיו
בְּמִשְׁפָּט חֶסֶד וּצְדָקָה,

und der Stein aus der Mauer zeihet im Gericht, und der Sparren aus dem Getäfel giebt eine Antwort im Gericht, — Alles nach Wahrheit, nach strengem Gericht, — ob er Gnade verdiene, ob die Strenge des Gerichts. Der heutige Tag ist bestellt, die Völker zu führen ins Gericht, Zeichen und Urbild von je als Tag des Gerichts; die Seelen treten an ihm vors Gericht. Zum Gedächtniß er, der von Gott gesetzte, an den ersten Weltbeginn und ans Gericht, das letzte, — an die, so in Chebrons Höhle ruh'n [1]), daß in ihrem frommen edlen Thun Schutz und Schirm des Scharons Lilie [2]) finde, sie zu befreien von Schuld und Sünde, die nach des Heiligthums Gründung verlangen, wenn bei des Schofars Hall brünst'ge Gebete sich ihnen entrangen, daß Jener Thaten und Werke, die frommen, den späten Sprossen zu Gute kommen, daß dem Gericht und der Strafe sie seien entnommen. Und wie der Urahn wahrte des Rechtes, der Milde, so erweise seinen Sprossen im Gericht Gnad' und Milde;

1) Die Erzväter und Mütter des Volkes.

2) Aus dem Hohenliede (2, 1.) entlehnte symbolische Benennung Israels.

וּכְיוֹנַת אֵלֶם זָרַע לִצְדָקָה,
יְקַצְרוּ נִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה,
וּכְנָתַן לַתֹּם בֶּאֱמֶת צְדָקָה,
יִתֵּן לְנִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה,
וְכִסֵּא כָבוֹד מְתֻקָּן בְּצִדְקָה,
לְפָנָיו יַעֲמוֹד מֵלִיץ וְיַלְמֵד
צְדָקָה, וְכַעֲלוֹת שׁוֹפָר
מִדַּלֵּי צְדָקָה, יְחַנְנוּ
וַיַּגִּיעוּ אֲבוֹת הַצְּדָקָה,
וְיֹאמְרוּ לְפָנֶיךָ אוֹהֵב צְדָקָה,
חָלִילָה לְךָ מְדַבֵּר בְּצִדְקָה,
מַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט בְּלֹא צְדָקָה,
וּבִמְקוֹם מִשְׁפָּט אֵין צְדָקָה,
וּבְאֵין מִשְׁפָּט יֵשׁ צְדָקָה,
וְאַתָּה בַּמִּשְׁפָּט תַּעֲשֶׂה
צְדָקָה, לִשְׁפּוֹט תֵּבֵל
בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה, וּמְכוֹן
כִּסְאֲךָ מִשְׁפָּט וּצְדָקָה,
וּבְחַפֶּשְׂךָ מַעֲשִׂים מִבְּלִי
צְדָקָה, הִזָּכֵר לְטוֹב מְעַט
בְּצִדְקָה, וּבְמַתַּנַת חִנָּם
תַּעֲשֶׂה צְדָקָה, לְפָתוֹחַ לָמוֹ
אוֹצְרוֹת הַצְּדָקָה, וְאִם

und wie jener zum Opfer bereite Dulder gesäet fromme Milde, laß ernten seine Nachkommen der Gnaden Milde; und wie dem Untadligen Du gewährtest ob seiner Treue Deine Lieb' und Milde, so gewähre seinen Kindern Lieb' und Milde. Und wenn Deiner Allmacht Thron steht aufgerichtet in Milde, laß auftreten den Anwalt zum Spruch der Milde. Und schallet des Schofars Ton von denen, die baar sind der Werke der Frommen, o laß zu Dir das Flehen der Väter kommen; mögen sie vor Dir, der Du liebest den Sinn, den frommen, sprechen: O laß im Rechte die Gnade walten, und nicht in Strenge wolle Gericht Du halten, und statt des Rechtes laß die Gnade schalten! O nach Mild' und Erbarmen richte die Welt, auf Gnad' und Huld sei Dein Thron gestellt! — Und prüfst Du die Werke und findest Du uns arm, an Verdiensten baar, o nimm des wenigen Guten in Gnaden wahr! Und als Geschenk Deiner Gnade sei uns Dein Heil beschieden; aufthu' uns die Pforten zum Segen und Frieden!

יָצָאָה גְזֵרָה דְחוּקָה. לְחַבֵּל יִשְׁבֵי אַרְקָא. בְּבוּקָה וּמְבוּקָה
וּמְבֻלְקָה. הִסְתַּבֵּל בַּתַּבְנִית אֲשֶׁר בַּכִּפָּא חֲקוּקָה. וַתֵּתֵבָה
אֲשֶׁר תַּחְתָּיו פְּקוּקָה. וְנַפְשׁוֹת צוּרִים בְּתוֹכָהּ נְקוּקָה.
וּבָעֲטָרָה אֲשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ זְקוּקָה. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל בְּכִנּוּי
מְחֻזָּקָה. וּבְדִמּוּת שִׁבְטִים מְעֻזָּקָה. וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן
בְּחָזְקָה. וּבָם אֶשָּׂעֲנָה וּבָם אֶתְחַזְּקָה: כִּי בְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפֵּא
לְשָׁפְטִי. יַעֲמְדוּ כֻלָּם לִפְנֵי שׁוֹפְטִי. לְהַדְּמִים בַּשּׁוֹפָר
בַּעַל מִשְׁפָּטִי. לְהָלִיץ בַּעֲדִי וְלִזְכוּת יִשְׁפְּטִי. וּכְמִשְׁפְּטֵי
הַגּוֹיִם בְּלִי לִשְׁפְּטִי. כִּי לָאוֹר יוֹצִיא מִשְׁפָּטִי. וְנִגַּהּ כָּאוֹר
תִּהְיֶה בְּהִשָּׁפְטִי: רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז לְצַדְּקֵנִי. לְבוּשֵׁהּ כְּתָלָג
חִוֵּר לְנַקֵּנִי. וּשְׂעַר רֵאשֵׁהּ כַּעֲמַר נָקִי. בְּנַקֵּהּ לֹא יְנַקֶּה
לְנַקֵּנִי. בְּאָמֵר יְמַלֵּט אִי־נָקִי. וְהוּא רוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת[1] מַבְהִיקִי.
וְיוֹשֵׁב בְּחַדְרֵי תֵּימָן כְּבָקִי. בִּגְבוּל בִּנְיָמִן[2] בְּצֶלְצַח לְנַקֵּנִי:
וְרַגְלֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר בְּמִישׁוֹר עֲרָבוֹת. וְעַד לְמַעְלָה
לְמַעְלָה רְבוֹת. וְסִלְסוּל לְבָרוּךְ מְמֻקוֹמוֹ מְרֻבּוֹת. וּפוּרְדוֹת
וּמַשִּׁיקוֹת סְלִיחָה לְהַרְבּוֹת. לְהַצְדִּיק בְּמִשְׁפָּט אַלְפֵי
רְבָבוֹת. כְּמַרְאֵה בָּזָק רָצוֹת וְשָׁבוֹת. וּמְרֹאוֹת תְּמוּנַת
דְּמְיוֹן מִתְחַבְּאוֹת. וּמַטִּיפוֹת כְּנֹפֶת רִשְׁפֵּי שַׁלְהֶבוֹת.
לְהַעֲשׂוֹת נַהַר דִּינוּר אֵשׁ לֶהָבוֹת: וְעַל־רָאשֵׁיהֶם נָטוּי
בְּמוֹרָא. דְּמוּת רָקִיעַ כְּקֶרַח הַנּוֹרָא. וּשְׁמֵי מְעֻנָּה מְקוֹם
מַה־נּוֹרָא. וְשָׁם אֹתוֹ שֹׂרָא נְהוֹרָא. וּמְמַעַל לָרָקִיעַ כְּאֶבֶן
יָקָרָה. כְּמַרְאֵה אָבֶן סַפִּיר כֵּס תִּפְאָרָה. וּבוֹ יֹשֵׁב עֹטֶה
אוֹרָה. חֹצֵב מִפִּיו תַּלְמוּד תּוֹרָה. וּמִשָּׁם שׁוֹמֵעַ שַׁוְעַת
עֲתִירָה. וּמִימִינוֹ אֵשׁ דָּת כְּתוֹרָה: וְשָׁם בְּיָמִין יֵשׁ
חַלּוֹנוֹת. בְּצַד רָאשֵׁי הַכְּרוּבִים בְּמַעוֹנוֹת. כִּי דֶּרֶךְ אוֹתָן

1) beftrahlen. — 2) Ortsname beim Heiligthum.

הַחֲלוֹנוֹת. יַאֲזִין תְּפִלּוֹת וְיַקְשִׁיב תְּחִנּוֹת. פְּעָמִים פְּתוּחוֹת וּפְעָמִים צְפוּנוֹת. בְּכֵן עִתִּים הֵם לְהִתְעַנּוֹת. בְּעֵת רָצוֹן לְהִפָּתֵחַ וּלְהַעֲנוֹת. וּכְשֶׁיִּחָפְזוּן רַחוּם לִשְׁעוֹת וְלַעֲנוֹת. יְגַזֵּר וְיִפְתְּחוּ אוֹתָן הַחֲלוֹנוֹת. וַיֵּצְאוּ בָם אֶלֶף וּשְׁמֹנָה מֵאוֹת. הַמְלִיצִים יֹשֶׁר מִשְׁפָּט לְנָאוֹת. וְיַקְבְּלוּ תְּפִלּוֹת מְלֵבוֹת בְּאוֹת. וְיִתְנוּם בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. בְּכֶתֶר נָעֳרָ בְּרֹאשׁוֹ לְהֵרָאוֹת. עֲשׂוֹת בָּמוֹ לְטוֹבָה אוֹת. בְּיוֹם תְּרוּעָה מוֹפֵת לְהֵרָאוֹת: וְאָז אֵלִים יְשַׁלְּשׁוּ קְדֻשׁוֹת. שְׁתַּיִם לְעֻמַּת קָדוֹשׁ מִתְפָּרְשׁוֹת. וְאַחַת בְּרֹאשׁ קָדוֹשׁ מַקְדִּישׁוֹת. וְקָדוֹשׁ בְּכָל־מִינֵי קְדֻשׁוֹת. מְיֻדּוֹ נָתַן שְׁתֵּי קְדֻשׁוֹת. וְיִקְדַּשׁ בְּאַחַת מְשֻׁלָּשׁ קְדֻשׁוֹת. וְיֵעָרֵב־לוֹ מִלְמַטָּה שָׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת כְּמוֹ מִלְמַעְלָה שָׁלֹשׁ קְדֻשׁוֹת:

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Vorb. (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת, בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן בְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: בְּזֹחַל סוֹבְלוֹת כֹּם אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵי לַבַּת אֵשׁ: נֶאֱם הַדִּבּוּר מְשֻׁמּוֹעַ הַנּוֹתֵן בָּאֵשׁ: יְסֻבְּלוּ סֶבֶל נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר לָזֶ לֶלֶן וְלֹא נִשְׁקַעַת הָאֵשׁ: מְשֻׁלְּחִים יָד שְׂרָפִים תַּחַת כַּנְפֵי־אֵשׁ: מֻשְׁלָכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָהִים בָּם בַּדּוֹנֵג מִבְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָּה מַרְאֵיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב בַּקְּשֶׁת בַּעֲנַן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב חַיּוֹת דְּאוֹת בָּאֲנַפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בְּרוּחַ בְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מְאֻחָד בָּתָר בְּפָלֶל בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שֶׁרֶף לַהַט שְׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַהֲרִים חֵילֵי מָרוֹם מְשֻׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמְרַעֲשׁ מִתְנַלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֹּם אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֶחָזָתָם חֲרַדַּת אֵשׁ: אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לַנִּשְׁקָט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וּלְיָמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי־אֵשׁ: לוֹאֲטִים הֲרָגָל מִלְּהַזְכִּיר עֶגֶל אֵשׁ: אָנָּא עוּזוֹ וְנִגְבּוֹר נַעֲרָץ בְּכָתֵי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הַעַל שָׁוְע לוֹקְחֵי דַּת אֵשׁ: מִבְּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי עֲצֵים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצַל מִמְּדוֹרַת עֲצִים וָאֵשׁ: נָא אִם חֲטָאָה נִמְשָׁכָה וּבָעֲרָה כָּאֵשׁ: נִחוּמֶיךָ יְגֹלְלוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְהַכְּפָא יַכְּנִיעַ לְרוֹכֵב בְּמֵרְכָּבֹת אֵשׁ: וְיִשָּׂר יְלִיצוּ בַּעֲדִינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

Vorb. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים יְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:]

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי

(Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen

תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל
וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ
יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר
וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים:
וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה
מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר
הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ
עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ
צִדְקֶךָ:

wirſt in Zijon, bald in unſeren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruſchalajim für alle Geſchlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unſere Augen mögen ſchauen Dein Reich, wie das in den Sängen in Deiner Verherrlichung geſprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Geſalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כִּסְאֲךָ מַרְאֵיהֶן
כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: נַאֲוָתְךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וְאֵחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת
שִׁכְנְךָ כְּעֵין חַשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא כְּהַרְאוֹתְךָ נַחַת זְרוֹעֲךָ
בְּאֵשׁ: וַיַּחְתּוּ וַיִּמַּסּוּ מְשַׁלְּאֶיךָ כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זָעוּ מִיּוֹם תַּקַּע
חֲרָדֵי דָבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מְדֵינְךָ נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם
יְכוֹן כְּקְטֹרֶת נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יַחְשֹׁב מְעוּט הֶלְבֶּם וְדָמָם בְּגִיהִנּוֹם
מִן־הָאֵשׁ: כְּשֵׁר מַעֲשׂ אֵיתָן מָצָל מֵאֵשׁ: לְיוֹם צָרָה יֶעֱמַד לְבָאֵי
בַמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עֶרְךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ: נִינְיוֹ בָּהּ יִנָּצְלוּ
מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר בְּנָחַיִת עָמוּד אֵשׁ:
עֻזָּה אֶהֱבָתָם תְּזוּכוֹר רָשְׁפֵּיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבִּי יְחֻדָּךְ
בְּעֲנִנֵי אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה הוֹנֵי דַת אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ
אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצַּף שְׁכֶנְךָ בְּתוֹכָהּ לֶכֱבוֹד סְבִיבָהּ
חוֹמַת אֵשׁ: שְׁעֵה שְׁוֹעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל
קָדְשֶׁךָ וְאַל תְּתַיְּאֵשׁ: תְּמִימֶיךָ יַטְלִיכוּךָ כְּטַלְאֲבֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מְקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאֲמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:]

Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Gem. (Vorb.) ימלך Der Ewige wird herrſchen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geſchlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

Vorb. לדור (Vorb.) In alle Geſchlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe ausſprechen, und dein Preis, unſer Gott, ſoll aus unſerem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König biſt Du.

(*וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 92.

קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמְחוּ וְיָשָׁרִים יַעֲלוֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (am Sabbath הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה)
מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן

אֲבוֹתֵינוּ. וְזָכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ|פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ|פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Bottom שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

Circumcision מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

(Am Sabbath fällt אבינו מלכנו aus).

Oeffnen der Bundeslade.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂנְאֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּי מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח
רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע
רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה
וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה
וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר סְלִיחָה
וּמְחִילָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־
לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
אֲסָמֵינוּ שָׂבָע:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע
קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם
עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ | שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם (לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעֲנֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וְחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קריש שלם. – Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים | אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke; der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים, הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים׃

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah sagt man dieses:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה | יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃ Dreimal.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ, וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בֵיתֵנוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים, וְטַהֲרֵנוּ מֵחַטָּאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ, וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה, וְתֵן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבֹּשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֶרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם

Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

» Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מְצוֹתֶיךָ, וְשַׂכְלֵנוּ בִינָה לְהָבִין וְלַהֲשְׂכִּיל שִׁמְעֵךְ סְדוּתֶיךָ, וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־כְּאֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתָגֵזֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה, אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: Dreimal.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא. בָּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Israel in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַתָּה הוּא זָן לַכֹּל וּמְפַרְנֵס לַכֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּל. אַתָּה הוּא מְשַׁלִּיט עַל מַלְכָיָא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דַּיְקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דְשָׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וְנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דְּלִבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּ Vorb. u. Gem.
אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ Vorb. u. Gem.
גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ
וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי Vorb.
וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה Gem.

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אָדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בָּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

אָב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וְיִמַּלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש״ץ על הבימה מניח סדרת על השלחן ופותח ואומר:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גָּדֵל לֵאלֹהֵינוּ וְתֵנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן) בְּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene ſpricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Preiſet den Ewigen, den Hochgepriefenen!

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(Gem) Gepriefen ſei der Ewige, der Hochgepriefene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat ſeine Lehre. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorleſung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unſere Mitte. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorleſung aus der Thorah.—קורין בתורה בפ' ויהי (בראשית כ"א).

(1. B. M. Cap. 21.)

וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר: וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן

וי Und der Ewiger bedachte Sarah, wie Er geſprochen, und der Ewige that der Sarah, wie Er geredet. Und Sarah ward ſchwanger

und gebar dem Abraham einen Sohn auf sein Alter um die Frist, die Gott verheißen hatte. Und Abraham nannte den Namen seines Sohnes, der ihm geboren worden, den ihm Sarah gebar, Jizchak. Und Abraham beschnitt seinen Sohn Jizchak zu acht Tagen, wie ihm Gott geboten hatte.

ואברהם Und Abraham war hundert Jahre alt, als ihm geboren wurde sein Sohn Jizchak. Da sprach Sarah: Ein Lachen hat mir Gott gemacht; wer es hört, wird über mich lachen. Und sprach weiter: Wer hätt' es dem Abraham gesagt: Sarah säugt Kinder! Doch habe ich einen Sohn geboren auf sein Alter.

Und der Knabe wuchs und ward entwöhnt, und Abraham machte ein großes Gastmahl am Tage der Entwöhnung des Jizchak. — Da sah Sarah den Sohn Hagars, der Mizrischen, den sie dem Abraham geboren hatte, spotten. Und sie sprach zu Abraham: Treib' aus diese Magd und ihren Sohn; denn nicht erben soll der Sohn dieser Magd mit meinem Sohne, mit Jizchak. Und die Sache war sehr leid in den Augen Abrahams um seines

לְזִקְנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר
אֹתוֹ אֱלֹהִים: וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ
אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק:
וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר
צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים:
וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה
בְּהִוָּלֶד לוֹ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ:
וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה
לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־
לִי: וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל
לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָנִים
שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן לִזְקֻנָיו:
וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ
אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָּדוֹל בְּיוֹם
הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק: (בשבת נ)
וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר
הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה
לְאַבְרָהָם מְצַחֵק: וַתֹּאמֶר
לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־
הָאָמָה הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־
יִצְחָק: וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד
בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדֹת

בְּנוֹ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ
עַל־הַנַּעַר וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל
אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה
שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בְיִצְחָק
יִקָּרֵא לְךָ זָרַע: ישראל
(נשנת ד) וְגַם אֶת־בֶּן־הָאָמָה
לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ
הוּא: וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם
בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת
מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־
שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ
וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר
שָׁבַע: וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן־
הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־הַיֶּלֶד
תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם: וַתֵּלֶךְ
וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק
כִּמְטַחֲנֵי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה
אַל־אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיֶּלֶד
וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד וַתִּשָּׂא אֶת־
קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
אֶת־קוֹל הַנַּעַר וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
אֱלֹהִים | אֶל־הָגָר מִן־
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־
לָּךְ הָגָר אַל־תִּירְאִי כִּי־

Sohnes willen. Aber Gott sprach zu Abraham: Nicht lasse dir es leid sein wegen deiner Magd! In allem, was Sarah dir sagt, höre auf ihre Stimme; denn in Jizchak wird dir ein Same genannt werden.

וגם Doch auch den Sohn der Magd werde ich zu einem Volke machen, weil er dein Same ist. Da machte sich Abraham auf am Morgen und nahm Brot und einen Schlauch Wasser und gab der Hagar, legte es auf ihre Schulter sammt dem Kinde und entließ sie. Und sie gieng und verirrte sich in der Wüste Beer-Scheba. Und das Wasser war ausgegangen im Schlauche, und sie warf das Kind unter einen der Bäume. Und sie ging und setzte sich fernab um einen Bogenschuß; denn, sagte sie, ich mag nicht zusehen dem Sterben des Kindes. So saß sie fernab und erhob ihre Stimme und weinte. Und Gott hörte die Stimme des Knaben. Da rief ein Engel Gottes vom Himmel der Hagar zu und sprach: Was ist dir, Hagar? Fürchte dich nicht; denn Gott hat ge-

שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל
הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם:
(בשבת ה) קוּמִי שְׂאִי אֶת־
הַנַּעַר וְהַחֲזִיקִי אֶת־יָדֵךְ בּוֹ
כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימֶנּוּ:
וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ
וַתֵּרֶא בְּאֵר מָיִם וַתֵּלֶךְ
וַתְּמַלֵּא אֶת־הַחֵמֶת מַיִם
וַתַּשְׁקְ אֶת־הַנָּעַר: וַיְהִי
אֱלֹהִים אֶת־הַנַּעַר וַיִּגְדָּל
וַיֵּשֶׁב בַּמִּדְבָּר וַיְהִי רֹבֶה
קַשָּׁת: וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּארָן
וַתִּקַּח־לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: פ רביעי (בשבת ו)

וַיְהִי בָּעֵת הַהִוא וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ
אֶל־אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים
עִמְּךָ בְּכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה
עֹשֶׂה: וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה לִי
בֵאלֹהִים הֵנָּה אִם־תִּשְׁקֹר
לִי וְלִנִינִי וּלְנֶכְדִּי כַּחֶסֶד
אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי עִמְּךָ תַּעֲשֶׂה
עִמָּדִי וְעִם־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
גַּרְתָּה בָּהּ: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם
אָנֹכִי אִשָּׁבֵעַ: וְהוֹכַח

hört auf die Stimme des Knaben dort, wo er ist. — Stehe auf, nimm den Knaben, fasse ihn mit deiner Hand! denn zu einem großen Volke werde Ich ihn machen. Und Gott öffnete ihre Augen, und sie sah einen Wasserborn und ging hin und füllte den Schlauch mit Wasser und gab dem Knaben zu trinken. Und Gott war mit dem Knaben, daß er aufwuchs, und er wohnte in der Wüste und ward ein Bogenschütze. Und er wohnte in der Wüste Paran, und seine Mutter nahm ihm ein Weib aus dem Lande Mizrajim.

ויהי Und es geschah um diese Zeit, da sprach Abimelech und Pichol, sein Heerführer, zu Abraham also: Gott ist mit dir in Allem, was du thust. Und nun schwöre mir bei Gott zur Stelle, daß du nicht trüglich handelst gegen mich, mein Kind und meinen Enkel. Dieselbe Liebe, die ich dir erwiesen, sollst du auch mir erweisen und dem Lande, in welchem du geweilt hast. Und es sprach Abraham: Ich will schwören. Und Abraham

stellte den Abimelech zur Rede wegen des Wasserborns, den die Knechte Abimelechs geraubt hatten. Und Abimelech sprach: Ich weiß nicht, wer das gethan hat; denn weder du hast es mir gesagt, noch habe ich es gehört, außer heute. Und Abraham nahm Schafe und Rinder und gab dem Abimelech, und sie schlossen beide einen Bund.

וַיּוֹכַח אַבְרָהָם אֶת־אֲבִימֶלֶךְ עַל־
אֹדוֹת בְּאֵר הַמַּיִם אֲשֶׁר
גָּזְלוּ עַבְדֵי אֲבִימֶלֶךְ׃
וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ לֹא יָדַעְתִּי
מִי עָשָׂה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
וְגַם־אַתָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִי וְגַם
אָנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בִּלְתִּי
הַיּוֹם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן
וּבָקָר וַיִּתֵּן לַאֲבִימֶלֶךְ
וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית׃
חמישי (ובשבת ז) וַיַּצֵּב
אַבְרָהָם אֶת־שֶׁבַע כִּבְשֹׂת
הַצֹּאן לְבַדְּהֶן׃ וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה
הֵנָּה שֶׁבַע כְּבָשֹׂת הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבַדָּנָה׃ וַיֹּאמֶר
כִּי אֶת־שֶׁבַע כְּבָשֹׂת תִּקַּח
מִיָּדִי בַּעֲבוּר תִּהְיֶה־לִּי
לְעֵדָה כִּי חָפַרְתִּי אֶת־
הַבְּאֵר הַזֹּאת׃ עַל־כֵּן
קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר
שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ
שְׁנֵיהֶם׃ וַיִּכְרְתוּ בְרִית
בִּבְאֵר שָׁבַע וַיָּקָם אֲבִימֶלֶךְ
וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ וַיָּשֻׁבוּ

וירצ Und Abraham stellte die sieben Lämmer abgesondert. Da sprach Abimelech zu Abraham: Was ist es mit diesen sieben Lämmern, die du abgesondert hingestellt hast? Und er sprach: Weil du sieben Lämmer nehmen sollst aus meiner Hand, damit es mir zum Zeugniß diene, daß ich gegraben diesen Born. Daher nannte man diesen Ort Beer-Scheba, weil sie dort beide geschworen. Und sie schlossen einen Bund in Beer-Scheba. Dann machte sich auf Abimelech und sein Heerführer Pichol und kehrten zurück in das

Land Pelischtim. Und er pflanzte eine Tamariske in Beer-Scheba und rief dort an den Namen des Ewigen, des Gottes der Ewigkeit. Und Abraham weilte im Lande der Pelischtim. viele Tage.

אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים׃ וַיִּטַּע אֶשֶׁל בִּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם׃ וַיָּגָר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים׃ פ

מניחין ס"ת שני אצל הראשון ואומרים חצי קדיש ומגביהין וגוללין ס"ת שקראו בו ופותחין ס"ת ב' וקורין למפטיר בפ' פינחס (במדבר כ"ט א'—ו'.)

(4. Mos 29, 1—6.)

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל׃ וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לִשְׁבַעַת הַכְּבָשִׂים׃ וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃ מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם
מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־
חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ
בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וְהַצֶּדֶק:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(1. Samuel 1, 1—2, 10.)

הפטרת יום א׳ של ראש השנה
(בשמואל א׳ א׳—ב׳ י׳).

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד
מִן־הָרָמָתַיִם צוֹפִים

ויהי Und es war ein Mann von Ramathajim Zofim vom Gebirge Efrajim, und sein

מֵהַר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ
אֶלְקָנָה בֶּן־יְרֹחָם
בֶּן־אֱלִיהוּא בֶּן־תֹּחוּ
בֶּן־צוּף אֶפְרָתִי׃
וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם
אַחַת חַנָּה וְשֵׁם
הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי
לִפְנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה
אֵין יְלָדִים׃ וְעָלָה
הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ
מִימִים יָמִימָה
לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ
לַיהוָה צְבָאוֹת
בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי
בְנֵי־עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
כֹּהֲנִים לַיהוָה׃ וַיְהִי
הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה
וְנָתַן לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ
וּלְכָל־בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ
מָנוֹת׃ וּלְחַנָּה יִתֵּן
מָנָה אַחַת אַפַּיִם כִּי

Name war Elkanah, Sohn Jerocham, Sohnes Elihu, Sohnes Tochu, Sohnes Zuf, ein Efrathi. Und er hatte zwei Weiber; der Name der einen war Channah, und der Name der andern Peninnah. Es hatte aber Peninnah Kinder, und Channah hatte keine Kinder. Und derselbige Mann gieng hinauf in seiner Stadt von Jahr zu Jahr, sich zu bücken und zu opfern vor dem Ewigen der Heerschaaren in Schiloh; und daselbst waren die beiden Söhne des Eli, Chofni und Pinechas, Priester dem Ewigen. War nun der Tag, da Elkanah opferte, so gab er der Peninnah, seinem Weibe, und all ihren Söhnen und Töchtern Theile. Aber der Channah gab er ein Theil für zwei; denn die Channah

liebte er sehr, obschon der Ewige ihren Mutterschoß verschlossen hatte. Und es kränkte sie ihre Nebenbuhlerin, Kränkung über Kränkung, um sie einzuschüchtern; denn verschlossen hatte der Ewige ihren Mutterschoß. Und wie Er also that Jahr für Jahr, so oft sie hinaufging in das Haus des Ewigen, so kränkte sie sie, daß sie weinte und nicht aß. Da sprach zu ihr Elkanah, ihr Mann: Channah, warum weinest du und warum issest du nicht und warum ist deinem Herzen weh? Bin ich Dir nicht lieber denn zehn Söhne? Und Channah stand auf, nachdem sie gegessen zu Schiloh und nachdem sie getrunken. Und Eli der Priester saß auf dem Stuhle an der Pfoste des Tempels des Ewigen. Sie

אֶת־חַנָּה אָהַב וַיהוָה
סָגַר רַחְמָהּ׃ וְכִעַסַּתָּה
צָרָתָהּ גַּם־כַּעַס
בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי־
סָגַר יְהוָה בְּעַד
רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה
שָׁנָה בְשָׁנָה מִדֵּי
עֲלֹתָהּ בְּבֵית יְהוָה
כֵּן תַּכְעִסֶנָּה וַתִּבְכֶּה
וְלֹא תֹאכַל׃ וַיֹּאמֶר
לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁהּ
חַנָּה לָמָּה תִבְכִּי
וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי
וְלָמָּה יֵרַע לִבֵּךְ
הֲלוֹא אָנֹכִי טוֹב לָךְ
מֵעֲשָׂרָה בָנִים׃
וַתָּקָם חַנָּה אַחֲרֵי
אָכְלָה בְשִׁלֹה וְאַחֲרֵי
שָׁתָה וְעֵלִי הַכֹּהֵן
יֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא עַל־
מְזוּזַת הֵיכַל יְהוָה׃

וְהִיא מָרַת נָפֶשׁ
וַתִּתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה
וּבָכֹה תִּבְכֶּה׃ וַתִּדַּר
נֶדֶר וַתֹּאמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אִם־רָאֹה
תִּרְאֶה | בְּעֳנִי אֲמָתֶךָ
וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח
אֶת־אֲמָתֶךָ וְנָתַתָּה
לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים
וְנָתַתִּיו לַיהוָה כָּל־
יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־
יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ׃
וְהָיָה כִּי הִרְבְּתָה
לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה
וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת־פִּיהָ׃
וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת
עַל־לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ
נָעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא
יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי
לְשִׁכֹּרָה׃ וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ עֵלִי עַד־מָתַי

aber war betrübten Gemüthes und betete zum Ewigen und weinte heftig und that ein Gelübde und sprach: Ewiger der Heerschaaren, wenn Du siehest auf das Elend Deiner Magd und mein gedenkest und nicht vergissest Deiner Magd und gewährest Deiner Magd männlichen Samen, so will ich ihn schenken dem Ewigen für all seine Lebenstage, und ein Scheermesser komme nicht auf sein Haupt. Und es geschah, als sie viel betete vor dem Ewigen, so beachtete Eli ihren Mund. Da nun Channah zu ihrem Herzen sprach, nur ihre Lippen sich bewegten, aber ihre Stimme nicht gehört wurde, so hielt sie Eli für eine Betrunkene. Und Eli sprach zu ihr: Bis wann willst du wie

תְּשַׁתֵּכְרִין הָסִירִי
אֶת־יֵינֵךְ מֵעָלַיִךְ׃
וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר
לֹא אֲדֹנִי אִשָּׁה קְשַׁת־
רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן וְשֵׁכָר
לֹא שָׁתִיתִי וָאֶשְׁפֹּךְ
אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה׃
אַל־תִּתֵּן אֶת־אֲמָתְךָ
לִפְנֵי בַּת־בְּלִיָּעַל כִּי
מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי
דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה׃
וַיַּעַן עֵלִי וַיֹּאמֶר לְכִי
לְשָׁלוֹם וֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
יִתֶּן אֶת־שֵׁלָתֵךְ אֲשֶׁר
שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ׃
וַתֹּאמֶר תִּמְצָא
שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ
וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ
וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ לֹא־
הָיוּ־לָהּ עוֹד׃ וַיַּשְׁכִּימוּ
בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי

eine Betrunkene thun? Lege ab deinen Weinrausch von dir! Da antwortete Charnah und sprach: Nicht so, mein Herr! ein Weib schweren Gemüthes bin ich, und Wein und Berauschendes habe ich nicht getrunken, und so schüttete ich aus meine Seele vor dem Ewigen. Setze nicht deine Magd einer Tochter der Ruchlosigkeit gleich, denn aus der Fülle meines Kummers und meiner Kränkung habe ich bisher geredet. Und Eli antwortete und sprach: Gehe in Frieden, und der Gott Jisraels gewähre dein Begehr, das du von ihm begehret. Und sie sprach: Möge Gunst finden deine Magd in deinen Augen! — Und das Weib ging ihres Weges und aß, und ihr Angesicht war nicht mehr wie sonst. Und sie machten sich Morgens früh auf und bückten sich vor

יְהוָה וַיִּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ
אֶל־בֵּיתָם הָרָמָתָה
וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת־
חַנָּה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ
יְהוָה׃ וַיְהִי לִתְקֻפוֹת
הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה
וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי
מֵיְהוָה שְׁאִלְתִּיו׃
וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה
וְכָל־בֵּיתוֹ לִזְבַּח
לַיהוָה אֶת־זֶבַח
הַיָּמִים וְאֶת־נִדְרוֹ׃
וְחַנָּה לֹא עָלְתָה כִּי־
אָמְרָה לְאִישָׁהּ עַד־
יִגָּמֵל הַנַּעַר וַהֲבִיאֹתִיו
וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי יְהוָה
וְיָשַׁב שָׁם עַד־עוֹלָם׃
וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה
אִישָׁהּ עֲשִׂי הַטּוֹב
בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־

dem Ewigen und kehrten zurück und kamen in ihr Haus nach Ramah, und Elkanah erkannte Channah, sein Weib, und der Ewige gedachte ihrer. Und es geschah nach dem Umlauf der Zeit, da ward Channah schwanger und gebar einen Sohn und nannte seinen Namen Schemuel (Samuel), denn „vom Ewigen habe ich ihn begehrt“. Und hinauf ging der Mann Elkanah und sein ganzes Haus, dem Ewigen das jährliche Opfer zu bringen und sein Gelübde. Aber Channah ging nicht hinauf, denn sie sprach zu ihrem Manne: Bis entwöhnt der Knabe ist, dann will ich ihn bringen, daß er erscheine vor dem Antlitz des Ewigen, daß er dort beständig bleibe. Und Elkanah, ihr Mann, sprach zu ihr: Thue was gut ist in Deinen Augen; bleibe daheim, bis du ihn

entwöhnt. Möge nur der Ewige sein Wort bestätigen! Und das Weib blieb daheim und säugte ihren Sohn, bis sie ihn entwöhnt. Und sie brachte ihn hinauf mit sich, nachdem sie ihn entwöhnt, mit drei Farren und einem Efah Mehl und einem Schlauch Wein und brachte ihn in das Haus des Ewigen nach Schiloh, und der Knabe war noch jung. Und sie schlachteten den Farren und brachten den Knaben zu Eli. Und sie sprach: Bitte, mein Herr! So wahr wie deine Seele lebt, mein Herr, bin ich das Weib, das bei dir hier gestanden, zum Ewigen zu beten. Um diesen Knaben habe ich gebetet, und der Ewige hat mir gewährt mein Begehr, das ich von ihm begehrt. Aber auch ich habe ihn geliehen dem Ewigen;

וְגָמַלְךָ אֹתוֹ אֲדֹנִי יְקֻם
יְהוָה אֶת־דְּבָרוֹ
וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתֵּינֶק
אֶת־בְּנָהּ עַד־גְּמָלָהּ
אֹתוֹ: וַתַּעֲלֵהוּ עִמָּהּ
כַּאֲשֶׁר גְּמָלַתּוּ בְּפָרִים
שְׁלֹשָׁה וְאֵיפָה אַחַת
קֶמַח וְנֵבֶל יָיִן
וַתְּבִיאֵהוּ בֵּית־יְהוָה
שִׁלוֹ וְהַנַּעַר נָעַר:
וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת־הַפָּר
וַיָּבִאוּ אֶת־הַנַּעַר אֶל־
עֵלִי: וַתֹּאמֶר בִּי
אֲדֹנִי חֵי נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי
אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּצֶּבֶת
עִמְּכָה בָּזֶה לְהִתְפַּלֵּל
אֶל־יְהוָה: אֶל־הַנַּעַר
הַזֶּה הִתְפַּלָּלְתִּי וַיִּתֶּן
יְהוָה לִי אֶת־שְׁאֵלָתִי
אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי מֵעִמּוֹ:
וְגַם אֲנִכִי הִשְׁאִלְתִּיהוּ

לַיהוָה כָּל־הַיָּמִים
אֲשֶׁר הָיָה הִוא שָׁאוּל
לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם
לַיהוָה׃ וַתִּתְפַּלֵּל
חַנָּה וַתֹּאמַר עָלַץ
לִבִּי בַּיהוָה רָמָה
קַרְנִי בַּיהוָה רָחַב
פִּי עַל־אוֹיְבַי כִּי
שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ׃
אֵין־קָדוֹשׁ כַּיהוָה
כִּי־אֵין בִּלְתֶּךָ וְאֵין
צוּר כֵּאלֹהֵינוּ׃ אַל־
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְבֹהָה
גְבֹהָה יֵצֵא עָתָק
מִפִּיכֶם כִּי אֵל דֵּעוֹת
יְהוָה וְלוֹ נִתְכְּנוּ
עֲלִלוֹת׃ קֶשֶׁת גִּבֹּרִים
חַתִּים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ
חָיִל׃ שְׂבֵעִים בַּלֶּחֶם
נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים
חָדֵלוּ עַד־עֲקָרָה

*יָלְדָה ק׳

all die Tage, die er lebt, ist er dem Ewigen geliehen. Und er bückte sich daselbst vor dem Ewigen. — Und Channah betete und sprach: Es jubelt mein Herz in dem Ewigen; erhöht ist mein Horn durch den Ewigen. Weit geöffnet ist mein Mund über meine Feinde; denn ich freue mich Deiner Hülfe. Keiner ist heilig wie der Ewige; denn niemand ist außer Dir, und es giebt keinen Hort wie unsern Gott. Häufet nicht Reden des Hochmuths, nicht gehe Trotz aus eurem Munde. Denn ein Gott der Gesinnungen ist der Ewige, und von ihm erwogen werden die Handlungen. Der Bogen der Helden bricht, und die Wankenden gürten Macht um. Satte vermiethen sich um Brot, und Hungrige feiern. Während die Unfruchtbare sieben gebiert,

יְלָדָה שִׁבְעָה וְרַבַּת
בָּנִים אֻמְלָלָה: יְהוָה
מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד
שְׁאוֹל וַיָּעַל: יְהוָה
מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר
מַשְׁפִּיל אַף־מְרוֹמֵם:
מֵקִים מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן
לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים
וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם
כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ
וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל:
רַגְלֵי חֲסִידָו יִשְׁמֹר
וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמוּ
כִּי־לֹא בְכֹחַ יִגְבַּר־
אִישׁ: יְהוָה יֵחַתּוּ
מְרִיבָו עָלָו בַּשָּׁמַיִם
יַרְעֵם יְהוָה יָדִין
אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִתֵּן־
עֹז לְמַלְכּוֹ וְיָרֵם קֶרֶן
מְשִׁיחוֹ:

*חֲסִידָיו ק׳ °מְרִיבָיו ק׳ *עָלָיו ק׳

welkt hin die Kinderreiche. Der Ewige tödtet und macht lebendig, senkt in die Gruft und hebt empor. Der Ewige macht arm und macht reich, erniedrigt, doch erhöht Er auch, richtet empor aus dem Staube den Armen, aus dem Kothe erhöht Er den Dürftigen, daß Er ihn setze neben die Edlen, und den Thron der Ehre theilt Er ihnen zu. Denn des Ewigen sind die Pfeiler der Erde, auf die Er den Erdball gestellt. Die Tritte seiner Frommen wahret Er; aber die Frevler — in Finsterniß verstummen sie. Denn nicht durch Kraft obsiegt der Mann. Der Ewige, — zerschmettert sind seine Haderer, über ihnen in den Himmeln donnert Er. Der Ewige richtet die Enden der Erde und verleihet Macht seinem Könige und erhöht das Horn seines Gesalbten. —

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל־הַדֹּרוֹת, הָאֵל הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, daß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ, וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן (וְרַחֲמָן) אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen.

רַחֵם עַל־צִיּוֹן, כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen! Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch seine Kinder!

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלְיָהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ, עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר, וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ

Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht

לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) om. Sabbath הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort (und für diesen Sabbathtag) und für diesen Tag des Gedächtnisses, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, (zur Weihe und Ruhe,) zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Israel und den Tag des Gedächtnisses.

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet.)

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא. וְנְהוֹרָא מַעֲלָיָא: זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטַל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָן וַרְבָּנָן חַבּוּרְתָא קַדִּישְׁתָא. דִּי בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי. וּלְרֵישֵׁי נַלְוָתָא. וּלְרֵישֵׁי מְתִיבְתָא. וּלְדַיָּנֵי דִּי־בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־מָן דְּעָסְקִין

כַּלֵּי = דרשנים; כלה = דְּרָשָׁה.

בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן. יְפִישׁ חַיֵּיהוֹן. וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא. יְהָא בְסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:

המתפלל ביחידות אינו אומר יקום פורקן זה ולא מי שברך.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יִפְסַק. וְדִי לָא־יִבְטַל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קָהָלָא קַדִּישָׁא חָדֵן. רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא. טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן. יְפִישׁ חַיֵּיכוֹן. וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיכוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהָא בְסַעְדְּכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנאמַר אָמֵן:

טִי שָׁבַרְךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה. עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שְׁמִיחַדִים בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לְאוֹרְחִים. וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם. וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם. וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנאמַר אָמֵן:

תְּפִלָּה בַּעַד שְׁלוֹם הָאָרֶץ

אֲדוֹן עוֹלָם וְאַב הָרַחֲמִים. הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים
עָצְמָה יַרְבֶּה. הַנּוֹתֵן חָכְמָה לַעִוְרִים עִוֵּר וְהוֹד לַמּוּשְׁלִים
הָרַק נָא אֶת שָׂפַע בִּרְכוֹתֶיךָ עַל

אֶרֶץ מוֹלַדְתֵּנוּ הָאֲהוּבָה

רַפֵּא אֶת שִׁבְרָהּ. הָקֵם אוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ. וְהָרֵם
קַרְנָהּ בִּכְבוֹד. שְׁלַח אוֹרְךָ וַאֲמִתְּךָ לְכָל הַשָּׂרִים וְהַפְּקִידִים
הַנִּבְחָרִים. הַיּוֹאֲצִים לְטוֹבַת הָעָם וְהַמְּדִינָה. חַזְּקֵם וְעָזְרֵם
לָשִׂים מִשְׁטָר בָּאָרֶץ וּלְהַשְׁכִּין שָׁלוֹם וְאַחֲוָה בֵּין כָּל
יוֹשְׁבֶיהָ. בָּרֵךְ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וּפְעַל יְדֵיהֶם תִּרְצֶה. אָנָּא שָׂא
נֵס לִכְלֹל עַמֵּי הַתֵּבֵל וְרִיחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבָּם וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם
אֲגֻדָּה אַחַת לְהַכְרִית חֶרֶב מִן הָאָרֶץ וּתְרוּעַת מִלְחָמָה לֹא
תִשָּׁמַע עוֹד. בְּיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח
וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet um das Wohl des Reiches

Allgütiger, der Du Kraft und Heil verleihest den Menschenkindern, Weisheit, Macht und Würde der Obrigkeit, spende die Fülle Deines Segens

unserem geliebten Vaterlande,

sowie den gesetzlichen Behörden, denen die Fürsorge für des Reiches und Landes Wohl und Ordnung obliegt. Lasse, o Herr, den Geist des Friedens und der Eintracht, der Liebe und Gerechtigkeit überall herrschen, auf daß sich das Vaterland entwickle zu hoher Blüte und zu einem neuen Aufschwung in allen Werken des Guten und Edlen. Amen!

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und hier sogleich אשרי יושבי ביתך S. 179 angefangen.)

Vom Schofar.

Der von uns als Neujahrstag begangene Erste des siebenten Monats wird in der heiligen Schrift nur als „Tag des Halles" (יום תרועה) und „Gedächtniß des Halles" (זכרון תרועה) bezeichnet, ohne nähere Angabe, was es mit diesem „Halle" oder „Jubeln" für eine Bewandtniß habe. Daß der Ton des Schofar gemeint sei, der an diesem Feste vernommen werden solle, wie an dem Versöhnungsfeste des Jubeljahres, stellt die Ueberlieferung fest, die einen eben so großen Reichthum in der Darlegung von Beziehung und Bedeutung des Schofartones entfaltet, als gerade hier das Bibelwort spärlich und fast räthselhaft nur andeutet. Das Instrument selbst, das Widderhorn, tritt in Verbindung mit der Opferung Isaaks, und wird durch den Widder, der für den schon zum Tode bereiten Erzvater eingetreten, die Beziehung auf jenen großen Akt der Gottergebung Abrahams, der das Theuerste willig zu opfern bereit war, so wie auf die segensvolle Verheißung Gottes nach jener schweren Prüfung nahe gelegt. In den biblischen Erzählungen, namentlich in den prophetischen Reden, tritt gerade der Schofar als das national-religiöse Instrument durchweg auf. Er erscheint als Begleiter der Offenbarung Gottes und ist zu den gewaltigen Naturstimmen, die in diesem erhabenen Vorgange erschütternd und erweckend vernommen wurden, gleichsam der eigens der religiösen Seite desselben entsprechende Ton. „Die Stimme des Schofars ertönte immer mächtiger. Moscheh redete und Gott antwortete ihm laut" (2 M. 19, 19). Dies giebt ihm die eigene Weihe, er wird eine Art himmlischer Stimme, fehlt darum auch nirgends, wo eine erhabene Zukunft der Erlösung und Wiederbelebung, der Wiederherstellung und Erneuung Jisraels und der ganzen Welt, so wie eines Weltgerichtes, in prophetischer Schau verkündet wird, und mit Anspielung auf Ps. 81, 4—5 wird er das bedeutsame Zeichen des Gerichtstages, den Gott alljährlich in dem Jahresbeginne eingesetzt. (Jes. 18 3): „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn das Panier auf den

Bergen ragt, sehet hin, und wenn der Schofar erhallet, horchet!" (Sechar. 9, 14): „Und der Ewige, Gott, wird den Schofar erhallen lassen und einherziehen in den Wettern Themans." (Jes. 27, 13): „An demselbigen Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und es kommen die Verlorenen im Lande Aschur und die im Lande Mizrajim Verirrten, und bücken sich vor Gott auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim." So greift der Schofarton in die wunderbare Vergangenheit Jisraels zurück und in seine ideale Zukunft voraus, und er wird gleichzeitig ein Ruf der Erinnerung und Hoffnung. — Aber auch bei festlichen Vorgängen, bei der Einsetzung und Huldigung der Könige in Jisrael ward der Schofar vernommen (1 Kön. 1, 39). Daher der Ausdruck תרועת מלך „Königsjubel" (4 Mos. 23, 21). So erscheint er denn auch am Jahresbeginne gleichsam als Huldigungston für den als Herrn der Welt und der Geschicke der Menschen, als den, der die Lebensloose jedem Einzelnen zumißt und theilt, den in seinem Weltkönigthum anerkannten Gott Jisraels, wie denn im Tempel mit dem schmetternden Drommetenklange, dem Zeichen festlicher Erhebung, vereint sein Hall gehört wurde. „Es erhebt sich Gott beim schmetternden Klange, der Ewige beim Schofartone" (Ps. 47, 6). „Mit Drommeten- und Schofarklange jubelt vor dem Könige, dem Herrn" (Ps. 98, 6). So ist er der hörbare Ausdruck des Gedankens, welcher in der in den Malchujoth[1]) aus den geläufigen prophetischen Verkündigungen von dem Gottesreiche auf Erden, von der einmüthigen Anerkennung der göttlichen Herrschaft und Herrlichkeit in dem gläubig und willig zu seinem Dienste vereinten Jisrael so erhaben gefaßten Anschauung hervortritt, wie die Erinnerung an das Opfer Abrahams und die Offenbarung am Sinai in den Sichronoth und Schofaroth[2]) in ihm und durch ihn ihren Ausdruck finden. — Aber auch der Ton selbst, der „angstvoll sich brechende" und „stöhnende", aufschmetternde und lang aushallende, hat

[1]) Malchujoth ist der Name der ersten Abtheilung im Mußafgebete (S. 187—191).

[2]) Sichronoth heißt die zweite (S. 192—195); Schofaroth die dritte Abtheilung (S. 197—199) im Mußafgebete.

seine Symbolik gefunden. Er ist ein Werk- und Mahnruf an das in sündigem Weltwesen eingeschlafene Gewissen zur Reue und Ermunterung, zu neuem dem Dienste Gottes und der Erfüllung seiner Lehre und Gebote geweiheten Leben. — „Wiewohl das Blasen auf dem Schofar am Jahresbeginne ein biblisches Gebot ist, so enthält es doch die Andeutung: Ihr Schlafende, wachet auf aus eurem Schlafe, und ihr Betäubte, raffet euch auf aus eurer Betäubung! Prüfet eure Lebenswerke und kehret reuig zurück und gedenket eures Schöpfers, ihr, die ihr die Wahrheit vergesset um weltlichen Tand und eure Lebenszeit hingehen lasset in Eitlem und Nichtigem, das nicht frommt und nicht rettet! Blicket nach euren Seelen und bessert euren Wandel und eure Werke! Verlasse Jeder von euch seinen sündigen Weg und seine unfrommen Gedanken!" (Maimonides von der Teschubah.) Es mahnet der Ton zur Rüste und Vorbereitung auf den Tag der Sühne und Vergebung, und wird gleichsam die Anwendung des Prophetenwortes, das in bestimmten und engem Sinne zunächst gesprochen worden: „Wird wohl der Schofar in der Stadt geblasen, ohne daß das Volk aufschreckte?" — (Amos 3, 6) — in dem allgemeineren und weiteren, daß mit dem Erklingen dieses Tones ernstere Sammlung und tiefere heiligere Stimmung eintreten solle und müsse. Es war der Schofar Signal, daß die Zerstreueten sich sammelten: (Neh. 4, 14): „Wo ihr die Stimme des Schofars vernehmet, dort sammelt euch zu uns! Unser Gott wird für uns streiten!" — (Joel 2, 1): „Blaset den Schofar in Zijon!" — um bei der nahenden Gefahr und Strafe zur Andacht und Buße zu mahnen und zu vereinigen, wie in den Zeiten des Zuges durch die Wüste unter Moscheh die Drommeten zur Versammlung und zum Aufbruche riefen. Ward sein Ton vernommen, so zeigte sich eine drohende Gefahr, eine drängende Noth in Aussicht. Daher der Prophet von sich selber sagt: „Mein Inneres, mein Inneres! ich zittere: die Wände meines Herzens dröhnen! . . . Denn die Stimme des Schofar hast du vernommen, meine Seele! den Kriegeslärm!" (Jerem. 4, 19.) — Nahe genug legte sich daher die Erinnerung an die Schauer und den Graus bei der Zerstörung des Tempels und der Gottesstadt, und mit

dem „Kriege und Kampfe" trat in leichte Verbindung die Anschauung von dem Ringen und Kämpfen mit dem Sündigen im Menschen und mit den Ereignissen des verhüllten und räthselvollen Lebens und seiner Schickungen. Geschichte und Leben, Vergangenes und Zukünftiges, Nationales und Religiöses, Erhebendes und Niederbeugendes, die Hinweisung auf die Erhabenheit Gottes, wie auf die Sündigkeit des Menschen, — alle diese verschiedenen Seiten und Gegensätze traten in dem Schofartone den Weisen des Midrasch, den Auslegern und Deutern des göttlichen Gesetzes heraus und sind von Sängern und Dichtern in den mannigfaltigsten Wendungen benutzt und ausgesprochen worden; der ganze Kreis von Vorstellungen beherrscht die Feier des Jahresbeginnes und hat das biblische Gebot mit einer Fülle erwecklicher und ergreifender Bilder und Gedanken umschlungen. Ernst und Weihe ist durch diese Betrachtungs- und Empfindungsweise dem Feste selbst, wie der ihm zum charakteristischen Zeichen dienenden Einsetzung aufgedrückt worden, und für den empfänglichen, einer religiösen Anregung noch zugänglichen Sinn wird der ernst mahnende Ton den Beginn eines neuen Lebensabschnittes zu würdiger Erhebung und tieferem Sinnen einleiten. Es darf auch jetzt die uralte Stimme zur Erinnerung, d. h. zur Einkehr ins Innere, zur Verjüngung und Erneuung geistigen Lebens und religiöser Innigkeit, zur Mahnung an die ewigen Pflichten gegen einen heiligen Bund, an eine hohe Vergangenheit und eine hehre Zukunft dienen. Der an das Ohr dringende und zunächst nur an dies sich wendende Hall soll in dem Innersten des Hörenden wiederhallen und darin bleiben, und in dem erregten Verlangen nach dem Ewigen und Heiligen seine eigentliche Wirkung und Frucht, so wie in der Erweckung zu neuem gottgefälligem Sinnen und Thun seine Erfüllung und Bewährung finden.

סדר תקיעת שופר.

(בשבת אין תוקעין).

בקצת קהלות אומרים מזמור זה ז' פעמים.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהַב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אָרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתוב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאיביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובטקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוָּעָתִי: (איכה ג' נ"ו)

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי"ט ק"ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי"ט קכ"ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי"ט קס"ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי"ט ס"ו)

נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי"ט ק"ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קִ״שׁ״ר שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תֵּעָשֶׂה מְמֻנָּה עֲטָרָה עַל יַד הַמְּמוּנָה שרש״ה לִהְיוֹת עוֹלָה וְלֵישֵׁב בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי וְיֵעָשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִמָּלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קִ״שׁ״ק שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוּקָמֶת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד אֵלְיָהוּ זָכוּר לַטּוֹב וישו״ע שַׂר הַפָּנִים וְשַׂר מטטרו״ן וְהִמָּלֵא עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן הַשּׁוֹפָר וּמִן הַתְּקִיעָה וּמִן הַשְּׁבָרִים וּמִן

הַתְּרוּעָה וּמִן ק״ר״ק וּמִן ק״ש״ק וּמִן קו״ק לְפָנֶיךָ כִּבְּאָה כְבוֹדֶךָ וַיְמַלִּיצוּ טוֹב בַּעֲדֵינוּ לְכַפֵּר עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ:

Am Sabbath wird אשרי העם nicht gesagt.

Vorb. u. Gemeinde

אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

(*) אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קטה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

*יונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־ נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

Gem. הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

יהללו Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben iſt ſein Name allein.

הודו (Gem.) Seine Majeſtät iſt über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn ſeines Volkes, Ruhm all ſeinen Frommen, den Kindern Jisrael, den ihm nahen Volke. Hallelujah!

(An Wochentagen.)

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: *נפשי תריי.

(Am Sabbath.)

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ. קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ ! יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ ! יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

(Bei dem Zurückstellen der Thorah)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

*וּבְנֻחֹה וגו׳

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(* אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 32.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (זִכָּרוֹן תְּרוּעָה am Sabbath) מִקְרָא־
קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חַטֹּאֵינוּ גָּלִינוּ
מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ
מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין
אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת
חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית
בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו
מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה
בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן
שָׁתָשׁוּב וּתְרַחֵם
עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשֶׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserem Lande und entfernt von unserem Boden, und wir können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbauest und seine Herr-

וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ:
וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסַפֵּי יוֹם
(am Sabbath) הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת

lichkeit erhöhest. Unser Vater, unser König! Laß bald offenbar werden die Majestät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten sammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruschalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unsere schuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieses (Sabbath- und) Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüsten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du

רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath:)

(וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים

uns vorgeschrieben in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

(Am Sabbath:)

וכיום (Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe, mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.)

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohlduste dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den

Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohlduft ein Feueropfer dem Ewigen.

(Am Sabbath:)

ישמחו (Freuen mögen sich Deines Reiches die den Sabbath halten und ihn eine Lust nennen, das Volk derer, die den Sabbath weihen. Sie alle mögen sich sättigen und sich laben an Deiner Güte; denn am siebenten Tag hast Du Wohlgefallen gefunden und ihn geheiligt, den köstlichen der Tage hast Du ihn genannt, ein Gedächtniß an das Werk der Schöpfung.)

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß

לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלָּכְתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

(Am Sabbath:)

(יִשְׂמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שֹׁמְרֵי שַׁבָּת וְקֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:)

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ

*נקיק ספרים ובנותיה אומרים:

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלָּכְתָם:

עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃
מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת
הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃
וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים
כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ
צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי
אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים׃
וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר
עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה׃
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und ſtark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und ſtark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet ſie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige der Heerſchaaren, Er iſt der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, ſteht geſchrieben alſo: So ſpricht der Ewige, der König Jisraels und ſein Erlöſer, der Ewige der Heerſchaaren: Ich bin der Erſte und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Eſaws, und des Ewigen wird ſein die Herrſchaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demſelbigen Tage wird der Ewige einzig ſein und ſein Name einzig. — Und in Deiner Lehre ſteht geſchrieben

also: Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ׃ וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ (am Sabbath.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisrael, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns

מְטוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וְהַמּוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיָּצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

אתה Du gedenkst was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse und die Fülle dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser

צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־ הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהַזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן יְרִיוֹת רָאשִׁית בָּזֹאת הוֹדַעְתָּ. וּמִלְפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לָשֹׂבַע: וּבְרִיוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפָּקֵד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־ הַיָּצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דֹרְשֶׁיךָ

Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer unübersehbaren Fülle. Vom Uranfange hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die

לְעוֹלָם לֹא יִבָּשְׁלוּ, וְלֹא
יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים
בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים
לְפָנֶיךָ בָּא, וְאַתָּה דוֹרֵשׁ
מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ
בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ, וַתִּפְקְדֵהוּ
בְּרָצוֹן יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים,
בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל
לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ
מַעַלְלֵיהֶם, עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ
בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת
זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל
וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־
כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ
בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ
עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם:
וְנֶאֱמַר, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־
נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר,
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר

nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham, des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken

und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לָעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

Unser Gott und Gott אלהינו

אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וְזָכַר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב
הַמִּזְבֵּחַ כְּכֻבְשׁ רַחֲמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן
יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ.
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ

unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke

und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit. Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

מַעֲמָךְ וּמֵעִירֶךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסְאֲךָ כְּבוֹדֶךָ.
וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ
הַיּוֹם בְּרַחֲמִים
תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

שופרות,

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ
עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר
עִמָּם: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם
קוֹלֶךָ, וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם
בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר: גַּם כָּל-
הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ,
וּבְרִיוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ
מִמֶּךָּ, בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ
עַל-הַר סִינַי, לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וַתַּשְׁמִיעַם
אֶת-הוֹד קוֹלֶךָ, וְדִבְּרוֹת
קָדְשֶׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ:
בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נִגְלֵיתָ, וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם
הוֹפַעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים
וְעָנָן כָּבֵד עַל-הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל-
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר,
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר, וְכָל-

אתה Du haſt Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab haſt Du ſie Deine Stimme vernehmen laſſen und offenbarteſt Dich vor ihnen in ſchimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir, und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unſer König, offenbarteſt auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Geſetze, da Du ſie vernehmen ließeſt die Majeſtät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerſtimmen und Blitzen wurdeſt Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar ſtrahlteſt Du über ihnen auf, wie geſchrieben ſteht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und ſchweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme des Schofar ſehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer ſtärker; Moſcheh redete, und Gott antwortete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und

הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יי בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יי: וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר: הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־

das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter nnd Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, love Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle

יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁכְנֵי אָרֶץ כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיי עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יי צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ.

Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde,

וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
כְּמִצְוָה עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם
וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי
חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרוֹת עַל
עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם
אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי
אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל
שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה
וְאֵין דּוֹמֶה לְךָ. בָּרוּךְ

und bringe uns nach Zijon,
Deiner Stadt, in Wonne,
und nach Jeruschalajim,
Deinem heiligen Tempel in
ewiger Freude. Und dort
wollen wir Dir darbringen
unsere Pflichtopfer, wie es
uns geboten ist in Deiner
Lehre durch Moscheh, Deinen
Knecht, aus dem Munde
Deiner Herrlichkeit, wie es
heißt: Und an eurem Freu-
dentage und an euren Fest-
zeiten und Monatsbeginnen
sollet ihr blasen auf Drom-
meten bei euren Ganz- und
Freudenopfern, und sie sollen
euch zum Gedächtniß sein vor
eurem Gott. Ich bin der
Ewige, euer Gott! — Denn
Du bist es, der vernimmt
den Hall des Schofar und
horchet auf seinen schmettern-
den Ton, und Keiner ist Dir

אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Israel, mit Barmherzigkeit.

(*) רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים

*) Uebersetzung siehe S. 97.

וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִמֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
Schließen der Bundeslade. וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:

עפ״א.

אֲפַד מֵאָז לְשֶׁפֶט
הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה
כָּל־יוֹם. גְּוִיּוֹת
יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם.
הְיֻנָּם בּוֹ לְפַלֵּם
לְפִדְיוֹם: הָרִאשׁוֹן
אָדָם בּוֹ נוֹצַר. וְצִוָּה
חֹק וְלֹא נָצַר. זֶה
מֵלִיץ כְּהֶרְחִיב בַּצַּר.
חֲקָקוֹ לַמִּשְׁפָּט
וְלַדּוֹרוֹת מְנָצַר:
טִיעַת חוֹצֵב גְּבָעוֹת
וְצוּרִים. יִלְדוּ בּוֹ

טפוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung an denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

אפד[1]) (Gem.) Der Menschen Thun zu prüfen ist bestellt
Der Tag des Rechtes seit Beginn der Welt.
Hintreten die Geschöpfe, zu empfangen
Den Richterspruch, die Lösung zu erlangen.
An ihm entstand des ersten Menschen Bild;
Das Wort des Ew'gen hat er nicht erfüllt.
Der Tag war's, der als Anwalt für ihn spricht
In seiner Noth. So blieb er fürs Gericht.[2])
טיעת Der Weltenhort ließ sie an ihm entstehen,
Die Frommen, ragend wie die Felsenhöhen,

1) Verfasser dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
2) Des ersten Menschen Bildung und Versündigung fand nach dem Midrasch an Rosch ha-Schanah statt. An dem Tage ward er auch begnadigt, und so blieb er als Tag des Gerichtes und der Begnadigung für alle Zeit.

מַרְאֵשׁ צוּרִים. כְּיִשְׁבֵי
נְטָעִים הֲמָה
הַיּוֹצְרִים. לְלַמֵּד בּוֹ
צֶדֶק לַעֲצוּרִים:
מְיֻחָם שְׁמוֹ בְּשֵׁם
אֲתָנִים. גַּם לְהִתְנוֹסֵס
עֶלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.
סְפָרִים נִפְתָּחִים
וּמַעֲשִׂים מְתֻנִּים.
עוֹבְרִים לְפָנֶיךָ
וְחֶשְׁבּוֹן נוֹתְנִים:
פָּקִיד הוּכַן לְתִקּוּן
מוֹעֲדֶיךָ. צֹאן
לְהַעֲבִיר בַּשֵּׁבֶט
עֲדֶיךָ. Vorb. קָרֵן
בְּמִשְׁכָּם (am Sabbath
בְּזִכְרָם) הַיּוֹם עֲדֶיךָ.
רַחוּם זְכוֹר שְׁבוּעַת
עֲבָדֶיךָ:

Der Pflanzen wartend, sie des Volkes Gründer:
Fürsprechend treten auf sie für die Sünder.
Der „Mächt'gen" Name ist des Monats Zier[1]);
Für Erd' und Himmel weht er als Panier.
Der Menschen Werk erzählt die offne Rolle;
Sie zieh'n vorbei und legen Rechnung, volle.
פקיד Der Feste Wart, beginnet er die Reih':
Wie unterm Stab zieht Deine Heerd' vorbei.
Wenn Schofars Hall Dir tönt von den Erkornen,
Des Wortes denk', des heilig uns beschwornen.

1) Der Monat Tischri heißt יֵרַח הָאֵתָנִים (1. Kön. 8, 2.) „der Monat der Starken", als symbolische Bezeichnung der Horte des Volkes, seiner Urväter, die an ihm ins Dasein getreten sein sollen, genommen.

Gem. נַעֲלֶה שׁוֹפָר
עִם תַּחֲנוּן. שַׁדַּי
לְפִתְתְּךָ בָּם בְּחִנּוּן.
Vorb. תָּשִׁיב (לִנְדָן) רַנְדָּן
בְּרַךְ הַשָּׁנוּן. תַּחֲזֵק
מָגֵן לְגוֹנְנֵי בְּגִנּוּן׃

נעלה Auffsteigt Gebet,
des Schofars Ton erſchallt.
O laß gewinnen Dich
durch Fleh'ns Gewalt!
Laß in die Scheide kehren
Schwertes Blitzen;
Den Schild ergreif', um
gnädig mich zu ſchützen!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

ע״פ תשר״ק.
תֵּפֶן בְּמָכוֹן לְכֵם
שֶׁבֶת. שְׁעוֹן וּמוֹסָר
בָּעֲלוּ בְּמַחְשֶׁבֶת.
רָם תְּהִי אָזְנְךָ קַשֶּׁבֶת.
קוֹל שׁוֹפָר שְׁעוֹת
מְנוּשָׁבֶת׃ צָרַת
אֹמֶר לְאֵידוֹן.

תפן (Gem.) O wend' in
Gnaden Dich zu Deinem
Thron,
Wenn Straf' und Zücht'i-
gung Du beſchloſſen ſchon.
Des Schofars Hall ver-
nimm mit gnäd'gem Ohr,
Der von der Erde ſteigt
zu Dir empor.
Der bräu'nde Spruch,
der einſt zum Leid ergangen[1]),

[1]) Das vor dem Eintritt der Sündfluth geſprochene Wort. 1. M. 6, 3.

פְּעָמִים לֹא־תָקוּם
לַאֲבַדּוֹן. עוֹלָם אֲשֶׁר
בְּאַרְבָּעָה נָדוֹן.
סְמוֹךְ בְּחַסְדֶּךָ
וּבַאֲמִתֶּךָ אָדוֹן:
נוֹעָדִים בְּיוֹם קֶרֶב
וְנִלְחָמִים. מוּל אֶבֶן
נֶגֶף מִתְלַחֲמִים.
רְיבוּב תְּרוּעָתָם
שְׁעֵה מְמֻרוֹמִים.
כְּסֵא דִין לְהָמִיר
בְּשֶׁל־רַחֲמִים: יָחִיד
אֲשֶׁר בְּעֵקֶד נִשְׁפָּט.
טָלֶאיו יְחָנְנוּ
מְלַהְשָׁפֵט. חֲלִילָה
לְךָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט.
זְכוֹר לֹא יֵעָשֶׂה
מִשְׁפָּט: וְאִם כְּאָדָם

Verderbend laß ihn nicht zur That gelangen.

Der Welt, die viermal Deinen Spruch empfängt[1]),

Sei Deine Gnad' und Huld, o Herr, geschenkt!

נועדים Mit sünd'gem Trieb sieh uns im Kampfe ringen,

Den Stein, der unsre Schritte hemmt, zu zwingen.

O horch auf jenen Hall, der Dir erdröhnt:

Vom Recht zur Gnade wende Dich versöhnt.

Um jenen Einz'gen, der gebunden lag,

Gieb seinen Kindern Heil an diesem Tag.

Gedenk', o Herr! wenn Du vollziehst für Recht.

Des Frommen, der um Gnade fleht' für Recht.[2])

ואם Und brachen sie, wie Sterbliche, den Bund,

[1]) Zu vier Zeiten wird nach der Mischnah (Rosch ha-Sch. 1, 2.) Gericht über die Welt gehalten, am Peßach über das Gedeihen der Feld-, am Wochenfest über das der Baumfrüchte, am Rosch ha-Schanah über der Menschen Leben und Geschicke, am Hüttenfest über den Regen, ob er reichlich oder spärlich falle.

[2]) Abraham in seinem Gebete für Sedom.

עָבְרוּ בְרִית. הָאֵל כָּאֵל הַבֵּט לַבְּרִית.
Vorb. הַבְּרוֹת אֵלֶּה דִּבְרֵי הַבְּרִית. גַּלֵּה (נ״א גֹּל) בְּזִכְרוֹן שִׁלּוּשׁ בְּרִית׃
Gem. עוֹלָם בְּבַקְּרָךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. בְּהַכְרָעַת צֶדֶק תַּכְרִיעַ שָׁנָה.
Vorb. אֲסוּמָה טְלוּלָה גְּשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה. אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת בְּטַלְלֵי שֵׂנָה׃

O Gott! als gnäd'ger Gott ſchau auf den Bund!
Der Fluch, den Du dem Bundesbruch geſprochen[1]),
O durch den Väterbund ſei er gebrochen! —
עולם Zählſt Du und wägſt die Werk' am heut'gen Tage,
Zum Heil laß ſinken des Verdienſtes Wage!
Durch Thau und Regen lindre Sonnenbrand;
Durch Lebensthau erweck' die Todesſchlaf umwand!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

עיי״ם א״ת ב״ש.
אַף אַרַח מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ קַוֵּינוּךָ. תַּאֲוַת לֵב בַּצַּר פִּדְיוֹנוֹךָ. בָּרֵי לַבָּב מֵאָתְמוֹל

אף (Gem.) Auch wenn du ſtrafſt, an Dir die Seele hängt;
Im Leidesdrang Dein unſre Seele denkt.
Wir ſtanden geſtern ſchon der Reue voll

[1]) 3. Moſ. 26, 14 ff.

קַדְמָנוּתְךָ. שׁוֹפָר תְּרוּעָה
טֶרֶם שְׁמַעְנוּתְךָ: גְּזֵרָה חֲקָקְתָּ
מִיְּצִירַת בְּרֵאשִׁית. רֹאשׁ
דְּבָרְךָ תְּשׁוּבָה לְהָשִׁית. דִּין
טֶרֶם הֶעֱרַךְ מֵרֵאשִׁית.
קָדְמָה לְמַלֵּט שׁוֹכְבִים
מֵחֲרִישִׁית: הַיּוֹצֵר יַחַד שְׁנֵי
לִבְּיֹתָם. צוֹפֶה וּמַבִּיט
סַרְעַף קִרְבֵּיהֶם. וְאִם אָוֶן
נָרְאָה בְּמַחֲבוֹאֵיהֶם. פָּקַד
תִּפְקֹד לָמוֹ קְרוֹבֵיהֶם: זֵכֶר
חֲסֶרֶת שֵׁכֶם מִסֶּבֶל. עֶבֶד
כְּהֻפַּשׁ מֵעָנוּי כֶּבֶל. חֲנִיטָיו
אִם תִּעְתְּעוּ בְּתֶבֶל. שִׂיחוֹ
יְחוֹנֵנֶם לְחַיֵּי הֶבֶל: טְמִינַת
לֵב וּנְקִימַת קֵץ. נִדְחִים
לֶאֱסוֹף בּוֹ בַּקֵּץ. יוֹם מוֹכֶן
עִתִּים לְהֶקֵּץ. מְתֻמִּים יְמִימָה
וּמִקֵּץ לֶקֵץ: כֶּסֶה לְהַכְפּוֹת
חֹדֶשׁ לְקוֹב. כְּסוּחִים בְּלַהֲטוֹ
לְהַבְהֵב לְרָקוֹב. Vorb. לְהָסִיר
מִכְשׁוֹל מֵלֶב הֶעָקֹב. לְהַזְכִּיר
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיַעֲקֹב:

Vor Dir, o Gott, eh' Schofars-hall erscholl. —
Du stellst vor Deines Welten-werks Beginn
Als Pfeiler Deines Worts die Buße hin;
Eh' Du geordnet in der Welt Gericht,
War sie, die Sünder frei von Strafe spricht.

היוצר Der Du gebildet hast des Herzens Sinnen,
Der Du erschaust Gedank' und Regung innen!
Hast Unrecht Du im tiefen Sinn geschaut,
Gedenk' der Ahnen uns, der Frommen traut.
Gedenk' des von der Frohn be-freiten Frommen[1]),
Wie Du dem Knecht die Fessel abgenommen;
Wenn sünd'ger Reiz die Seinen hat bethört,
Um sein Verdienst bei Lebens-heil bescheert.

מטירת Denk' an das Tiefver-hüllte, — Schluß der Zeiten,
Wenn wieder Du wirst sammeln die Zerstreuten,
Den Tag, bestimmt als der Zeiten Ende:
Das längst Erharrte — es zum Heil uns sende!
Enthüll' Geheimes, stelle fest den Mond,
Der glühend rafft die Frevler, keines schont,
Wenn Du zu Dir des Herzens Krümme lenken,
Wenn Du der Väter wirst in Gnaden denken.

* herkömmlich לְבָבֵיהֶם

[1]) Josef, der aller Verführung widerstanden.

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא׃

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

אֵל אֱמוּנָה Vorb. u. Gem.
בְּעָרְכְּךָ דִּין. אִם תְּמַצֶּה עֹמֶק הַדִּין. מִי יִצְדַּק לְפָנֶיךָ בַּדִּין. קָדוֹשׁ׃

אל (Vorb. u. Gem.) Gott der Treue! wenn Du, anordnend Gericht,
Dringen wolltest in die Tiefe des Gerichts,
Wer könnte vor Dir gerecht erscheinen im Gericht? Heiliger!

אִם לֹא לְמַעֲנוֹ Vorb. u. Gem.
יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן אַף וְכַעַס. אֵין לְבַקֵּר וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ׃

אם (Vorb. u Gem.) Wenn Er es nicht um Seinetwillen thut
Und von uns wendet Straf' und Zornesgluth,
Wer fänd' in seinem Thun und Schaffen Muth?
O Heiliger!

Der Anfang der Verse enthält im Doppel-Akrostichon den Namen des Verfassers: Elasar b. Rabi Kalir.

אֹמֶץ אֲדִירֵי כָל־חַפָּץ. בְּהִתְבַּקְּרָם בַּדִּין חֻיְבוּ לְנֶפֶץ. כֻּלָּא נִמְצָא בָהֶם חֶפֶץ׃
אָדָם יְצִיר עָפָר מֵאֲדָמָה. לְאֵילֵי מָרוֹם אוֹתוֹ דָּמָה. לֹא בָן וַלֹּבֶל דָּמָה׃
לַעֲבוֹד וְלִשְׁמוֹר גַּן הִפְרִישׁוֹ. וְעָבַר עַל צִוָּיו וַיְגָרְשׁוֹ. וְיוֹם

אמץ (Gem.) Die Blüth' und Pracht der gottgewalt'gen Frommen,
Als sie zur Prüfung ins Gericht gekommen,
Sie sanken denen gleich, die ohne Frommen.
Der Erste, das Gebild aus Erdenreichen,[1])
An Hoheit sollt' er Himmlische erreichen, —
Er war ein Thor, und mußt' dem Hauche gleichen,
Das Eden war zur Hütung ihm verlieh'n;
Er brach das Wort, und mußt' von dannen zieh'n,

[1]) Adam.

זֶה לְיִשָּׂר דָּרְשׁוּ: לְעֵת הֵעִיר
אֶזְרָח מִמַּאֲפֶל. עוֹלָם הָיָה
תֹהוּ וּמְאָפֶל. עֶשְׂרִים דּוֹר
בָּזוּי וְשָׁפֵל: עִקְּשִׁים בְּאֹרַח
מִישׁוֹר מַסְלוּל יַדֵּעַ. וְעַל
נָאֳמוֹ בַּמֶּה אֵדַע. נָדוֹן בְּרָן
יָדַע תַּדַּע: עוֹבְרִים בְּעֵמֶק
הַבָּכָא לְהַבְרֵק. אִם בְּפָעֳלָם
בְּרִיב יְדַקְדֵּק. לְפָנַי שֹׁפֵט
מִי יִצְטַדָּק: זָךְ הַמַּשְׁלִים
בְּעֵקֶד נָפֵשׁ. בְּזוֹן לֹא־מָצָא
נֶפֶשׁ. וַתִּכְהֶיָן עֵינָיו בַּעֲשַׁן
טֶפַח שׁ: זֵרְעוֹ רִגֵּל בְּאָהֳלֵי
תוֹרָה. וְעַל אָמְרוֹ דַּרְכִּי
נִסְתָּרָה. נִכְסָה מֶנּוּ פְּרַת
בְּסִתְיָרָה: רָשָׁע אֲשֶׁר
בְּמַחֲבֵא יְחַתֵּר. צֶדֶק לְפָנָיו

Als dieser Tag für ihn zum Heil erschien. —

לעת Als auftrat jener mächt'ge Glaubensheld[1],
Der Erdenfinsterniß hat aufgehellt, —
Jahrhundert' lang erniedrigt lag die Welt, —
Er zeigt den Irrenden den rechten Pfad,
Und weil er zweifelnd eine Frage that[2],
Beschlossen war ihm Straf'[3] in Gottes Rath.
Die durch dies Thränenthal in Sünden wallen,
Soll nach dem Werk des Lohns Entscheidung fallen,
Wer wird — gerecht dem Richter wohlgefallen?

זך Der Lautre, der zum Tode sich geweiht[4],
Er fand nicht Ruh in der Greisenzeit;
Blöd ward sein Aug' vom Qualm der Sündigkeit[5].
Der sich um Gotteswort so treu beflissen[6], —
Weil Gottes Schutz er wähnte sich entrissen,
Mußt' er den theuren holden Sprößling missen.
Der Frevler, sündigend, wo Keiner sieht,

[1]) Abraham. — [2]) „Herr, Gott, woran soll ich wissen, daß ich (das Land) besitzen werde; 1. M. 15, 8.

[3]) Die Knechtschaft seiner Nachkommen in Aegypten, die mit den an seine Frage bedeutsam anklingenden Worten „Du sollst wissen, daß deine Nachkommen Fremdlinge sein werden in einem Lande, das ihnen nicht gehört" u. s. w. (das. V. 13) ihm gleich darauf verkündet wird.

[4]) Jizchak. — [5]) Der entartete Esaw bereitete ihn herbes Leid.

[6]) Jaakob, „der in den Zelten (der Gotteslehre, nach dem Midrasch) weilende, dem hier das Prophetenwort (Jes. 40, 27.) „Warum sprichst du Jaakob, und redest, Jisrael: Mein Weg ist Gott verborgen?" als Ausdruck des Zweifels in den Mund gelegt wird. Zur Strafe habe er den Josef so lange verloren geben müssen.

יְהַלֵּךְ וְיַנַּתֵּר. אוּלַי בְּיוֹם אַף
יִסָּתֵר: רֵעִים שְׁנֵים עָשָׂר
כְּהַבְדִּיק, בְּרִיב אוֹתָם לֹא
הִצְדִּיק, עַל־מִכְרָם בַּכֶּסֶף
צַדִּיק: בְּנֵי בְלִי־שֵׁם בְּמָכְרָם
עֲמוּסִים, בַּוֹּנָה וּבְיַיִן וּבְשׁוּד
חֲמָסִים. אֵיךְ בַּדִּין יִהְיוּ
נֶעֱמָסִים: בְּהִתְיַצְבוֹ לָרִיב
בְּעָמְדוֹ לָדִין, עַל זֹאת אִתָּם
יָדִין, לְמַעַן יַרְעוּן שַׁדּוּן
בַּדִּין: יֶרֶד אֲשֶׁר הוֹרִיד
אֲמָרִים, וְהֵדְרִיר בְּכוֹר שׁוֹר
מֻחְמָרִים, וְנֶעֱנַשׁ בְּשִׁמְעוֹ־
נָא הַמּוֹרִים: יַעַן אֲשֶׁר נוֹקַשׁ
בְּעָשָׂר, נֶחֱרְתוּ־בוֹ מִיתוֹת
עֶשֶׂר. וּכְנָע גְּבוֹל בֶּבַל
בְּאֹסֶר: רָאשֶׁיהָ אֲשֶׁר בְּשַׁחַד
יִשְׁפְּטוּ, אֵיךְ בָּקוּ צֶדֶק
יִשְׁפְּטוּ, כִּי אִם כְּמוֹ שָׁפְטוּ:
רוֹבִים עֲלֵי אֵשׁ זָרָה, פֻּגְעָה

Vor dem entsetzt die Unschuld weicht und flieht,
Meint er, daß er sich Gottes Zorn entzieht? —
רעים Als die zwölf Brüder ins Gericht Er stellt',
Ein Urtheil, sie verdammend, ward gefällt,
Die für den Frommen nahmen Sündengeld[1]),
Unwürd'ge, die mit frevlem Räubermuth
Um Dirn' und Wein verhandeln Gottes Gut,
Was im Gericht wird schützen sie vor Wuth?
Wenn Er sich stellt, um im Gericht zu schalten,
Darob wird Rechnung Er mit ihnen halten,
Daß sie erfahren seines Rechtes Walten. —
ירד Der Herold[2]), der zur Erd' das Wort gebracht,
Der Gottes Liebling zog aus Knechtschaftsnacht,
Er büßt das Wort: „Empörer, habet Acht"![3])
Weil er nicht immer mannhaft widerstand,
Verzeichnet ward sein Tod von Gottes Hand;
Hart an dem Ziel die Fessel ihn umwand[4]).
Und Führer, die das Recht gebeugt, bestochen,
Soll über sie, die frevelnd Recht gebrochen,
Einst mildes Wort als Urtheil sein gesprochen? —
רובים Die angezündet die unheil'ge Gluth[5]),

1) Amos 2, 6. 2) Moscheh. 3) 4. Mos. 20, 10.
4) Er mußte kurz vor dem Zuge des Volkes nach dem verheißenen Lande sterben.
5) Nadab und Abihu, die Söhne Aharons.

בָּם בְּאַף גְּזֵרָה. לְלַמֵּד בָּם
פִּשְׁעֵי פְזוּרָה: בַּעַר חֲמַד מִן־
הַחֵרֶם. וְנִלְבַּד הוּא וְכָל־
אֲשֶׁר לוֹ בַּחֵרֶם. מְגֹרָשׁ
וְעַד קָמָה וָכֶרֶם: בּוֹגֵד
וְשׁוֹדֵד מַה־מּוֹעִיל. הֵן
בְּעֶבְרָה לֹא יוֹעִיל. כִּי אִם
לְחַלּוֹת פְּנֵי מְלַמֵּד לְהוֹעִיל:
יָד שָׁלַח אֲחוּז בְּאָרוֹן. נֶעֱשָׂה
בּוֹ מִשְׁפָּט וְחָרוֹן. מַה־יֵּעָשׂוּ
עוֹבְרֵי כִּבְנֵי מָרוֹן: יִדַּע
נָגַע בָּפָץ בְּחָנֵנִי. גִּבְחַן וְנָם
חָנֵם חָנֵנִי. וְאַל־תָּבוֹא
בְּמִשְׁפָּט לְדִינֵנִי: קְרֵאִי
בְגָרוֹן וְקוֹל שׁוֹפָר. אִם
פִּשְׁעָם בַּדִּין יִסָּפֵר. בְּמַתְּנַת
חִנָּם הַיּוֹם יְכֻפָּר: קָצִין
בְּגָאֳה לָקַטֵּר לַשֵּׁם. נֶגַע
בְּמִצְחוֹ זָרַח לְהֶרְשֵׁם.
וְנִשְׁפַּט בְּלֹא־יָדַע וְאָשֵׁם:
לְעֵת תָּמוּט רֶגֶל זֵדִים.

Es traf die Jünglinge Gerichtes Wuth,
Zur Warnung für den sünd'gen trotz'gen Muth. —
Nach Bannesgut war jener Thor entbrannt[1]):
Da ward er und das Seine selbst gebannt
Mit Hab' und gut und Feld und Gartenlaub.
Was wird dem Räuber einst zu gute kommen?
Am Zornestag wird Hab' und Schatz nicht frommen;
Nur flehn vor ihm, der lehret Heil und Frommen! —
יד Als nach der Bundeslade seine Hand
Usa gestreckt[2]), — schnell war die Straf' entbrannt.
Was harret deß, den Gott prüft unverwandt? —
Des Sanges Meister[3]) sprach: „O prüfe mich!"
Er ward geprüft! Er rief: „Benad'ge mich[4])
Und nicht noch Strenge, Gott, o richte mich:"
Die rufen Dich mit Schofars Hall und Flehen,
Wenn auegezählet werden die Vergehen, —
In Mild' und Huld laß Gnadenspruch ergehen! —
קצין Der sich in Königswürde stolz vergaß[5]),
Der Strafe Maal auf seiner Stirn man laß;
Er büßte, daß er frevelnd sich vermaß.
Es naht die Zeit, den Uebermuth, den frechen,

1) Achan (Jos. 7.), der nicht eben in die Reihe der Frommen gehört, wohl aber um des daran geknüpften weiteren Gedankens als Beispie genannt werden durfte. — 2) 2. Sam. 6, 6 f. — 1) David. Ps. 26, 2. — 2) Ps. 51, 3. — 3) Usijahu (2. Chr. 26, 16 ff.), der sich unterstand, im Tempel als Richtpriester zu räuchern, und aussätzig ward.

אֲשֶׁר בָּאוּ לַהֵיכָל מְזִידִים,
יִשְׁפְּטוּ בְּמַכְנִיעַ זֵדִים:
לְעֵת יְבֻקְּרוּ פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר,
לְהִשָּׁפֵט בְּוכּוּחַ אַף וָחֶקֶר,
יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שָׁקֶר: יָשָׁר
מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו בֶּאֱמֶת, אֵיךְ
אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהָאֱמֶת,
חִשַּׁב פָּעֳלוֹ אֱלֹהִים אֱמֶת:
יָדִיד אֲשֶׁר לְפָנָיו וְאַחֲרָיו,
לֹא קָם כָּמוֹהוּ בְּבְחִירָיו,
וְאַחֲרֵי כָל־זֹאת דְּקְדֵק
אַחֲרָיו: יָבִינוּ כָל־יְצוּרֵי
אָרֶץ, אִם כָּךְ בְּמְצוּקֵי אָרֶץ,
מַה־יַּעֲשׂוּ רִשְׁעֵי־אָרֶץ:
רְאֵה יְרֵאוּ יַעֲרֵי שִׂיחִים,
אִם אֵשׁ אֲחָזָה בַּלָּחִים, אָז
יָנוּעַ יְבֻשִׁים כְּסוּחִים:
רְאֵה כִּי אֵין־אִישׁ, Vorb.
לְהַפְגִּיעַ בְּעַד בְּנֵי אִישׁ,
וְאַתָּה אֵל וְלֹא אִישׁ:
רָשׁוּם בִּכְתָב אֱמֶת אֲשַׁנְּדָה,
מַעֲשֶׂה כָּל־יְמוֹת הַשָּׁנָה,
לְרַצּוֹתְךָ בְּשׁוֹפָר (Am Sabbath
בִּזְכָרוֹן שׁוֹפָר) בְּזֶה רֹאשׁ
הַשָּׁנָה:

Der in dem Tempel eindrang, zu zerbrechen;
Dann wird, der Trotz'ge beugt, das Urteil sprechen.
Sind erst genahet der Erlösung Zeiten,
Wird die Getreu'n ins Heiligthum Er leiten,
Dann über Mächt'ger Trotz wird hin Er schreiten. —
ישר Der vor ihm wandelte in frommer Wahrheit[1]), —
Trotz seinem Thun in frommer lautrer Wahrheit,
Streng rechnete mit ihm der Gott der Wahrheit.
Der Edelste[2]) in der Erkornen Schaar,
Dem vor und nach ihm Keiner ähnlich war, —
Doch rechnet Gott mit ihm streng auf ein Haar.
O merket das, Geschöpfe ihr der Erden!
Geht's denen so, die Säulen sind der Erden,
Was soll einst mit den frevlen Sündern werden?
ראה O seht ihn an, den Wald dort dichtgedrängt!
Wenn schon die Gluth den frischen Stamm umfängt,
Wie bebt das Reis, das schon kein Saft mehr tränkt! — —
Sieh her, wie Keiner ist der für uns steht,
Niemand als Anwalt durch sein fromm Gebet.
Doch Du, o Gott! in Gnaden sei erfleht!
Drum treu Verzeichnetes bekenn' ich laut,
Des ganzen Jahres Wirken, Dir vertraut.
Laß heut mir Huld gewinnen Schofars Laut!

1) Chiskijahu. 2. Chr. 32, 24 ff.

2) Joschijahu. 2. Kön. 23, 25 ff.

אִם לֹא לְמַעֲנֵנוּ יַעַשׂ. וַיַּסֵּיר מֵנוּ חֲרוֹן אַף וְכַעַס. אַיִן לְבַדֶּךָ וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

ב. וּבְכֵן נַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ:

Deffnen der Bundeslade.

(Vorb) So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern מלך עליון und מלך אביון folgte; doch wurden die Verse מרך אביון (mit Ausnahme des ersten und des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

אֵל דָּר בַּמָּרוֹם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. אֹמֶץ יָדוֹ תָּרוֹם. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

גִּבּוֹר לָהָקִים. גּוֹזֵר וּמֵקִים. גּוֹלֶה עֲמֻקִּים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְדַבֵּר בְּצִדְקָה. הַלּוֹבֵשׁ צְדָקָה. הַמַּאֲזִין צְעָקָה. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר צוּרִים. זַכּוֹת יְצוּרִים. זֹעֵם צָרִים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**

אל Gott in der Höhe droben,
Mächtig in seinen Himmeln oben,
Gewaltig ist sein Arm erhoben!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

גבור Held in den Himmelsheeren[1])!
Was Er gebeut, muß sich bewähren;
Tiefdunkles — ihm muß sich's klären.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

המדבר Er spricht Gerechtigkeit,
Hüllt sich in Gerechtigkeit,
Flehensruf zu hören stets bereit.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

זוכר Der uralter Horte denkt,
Heil seinen Creaturen schenkt,
Seinen Zorn auf seine Feinde lenkt.
Ewig wird Er walten!

[1]) להקים ist nicht, wie man gewöhnlich meint, Infin. Hiphil von קום, sondern Plur. des in den Piutim oft gebrauchten להק = להקה (1. Sam. 18, 20: להקת הנביאים), d. i. Schaar; also להקים Schaaren = צבאות

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
טוֹב שׁוֹכֵן עַד. טוּבוֹ לָעַד.
טְפַח שְׁמֵי־עַד.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
כְּשַׂלְמָה עָטָה אוֹר. כָּל־
מְאוֹרֵי אוֹר. כַּבִּיר וְנָאוֹר.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
מֶלֶךְ עוֹלָמִים. מְפַעֲנֵחַ
נֶעֱלָמִים. מֵשִׂיחַ אִלְּמִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
סוֹבֵל הַכֹּל. סָב וּמְכַלֵּה
כֹּל. סוֹכֵר הַכֹּל.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
פְּאֵרוֹ עֹז. פֹּעַל יְמִינוֹ
תְּעוֹ. פּוֹדֶה וּמַעֲוֹ.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
קְדֹשָׁיו לַהַב. קוֹרֵא מֵי
רַהַב. קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בְּאַהַב.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

טוב Der Gütige, thronend in Ewigkeit,
Seine Güte in alle Ewigkeit,
Ausspannt Er den Himmel in alle Zeit.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

כשלמה Er umhüllet wie ein Gewand das Licht,
Alles was strahlt im Licht,
Der Allmächtige, gewaltig erglänzend im Licht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

מלך Der alle Welten lenkt,
Geheimes enthüllt, Vergessenes denkt,
Der dem Stummen die Rede schenkt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סובל Der trägt das All,
Der Unvergängliche, überdauernd das All;
Sein Blick durchschauet das All.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

פארו Sein Diadem die Macht,
Seiner Hände Werk erglänzt in Pracht,
Erlöser Er und ewige Macht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

קדשיו Seine Heiligen Flammengluth!
Er ruft bänd'gend die trotzige Fluth,
Nah' denen, die ihn rufen, mit liebendem Muth!
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שֶׁנָּה אֵין לְפָנָיו. שֶׁקֶט בְּפָנָיו. שֶׁבַח טוֹב בְּמַצְפָּנָיו.

לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Schließen der Bundeslade.

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בָּלָה וְרָד שַׁחַת. בְּשָׁאוֹל וּבְתַחַת. בְּלַאוּת בְּלִי־נָחַת. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. תְּנוּמָה תְּעוּפֶנּוּ. תַּרְדֵּמָה תְּעוֹפְפֶנּוּ. תְּהוּ יְשׁוֹפְפֶנּוּ. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

Oeffnen der Bundeslade.

אֲבָל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

תָּקְפּוֹ לָעַד. תִּפְאַרְתּוֹ עֲדֵי־עַד. תְּהִלָּתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

*)וְנִתְּנָה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת

Der König, der Höchste!

שנה In seinem Wirken unerschlafft,
Still' und Frieden in seinen Räumen Er schafft,
In seinen Gebieten verherrlicht in Lobeskraft!
Ewig wird Er walten!

Der irdische König, der Bedürftige!

Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!

Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihn am End' umfängt.
Wie lange herrscht er?

Aber der König, der Höchste!

תקפו Seine Macht nie verschwindet,
Sein Ruhm nie ergründet,
Sein Lob ewig verkündet.
Ewig wird Er walten!

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir der Weiheruf emporsteigen! denn Du, unser Gott, bist König.

ונתנה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe

*) Sagenhafte Entstehung des Gebetes ונתנה תקף.

Der Ursprung dieses Gebetes beruht auf einer Sage, die sich seit undenklichen Zeiten fast in allen alten und neuen Auflagen der Neujahrsgebete fortpflanzt, und die auch Herr Prediger Mannheimer in den

des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf

הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנַּשֵּׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

Festgebeten der Israeliten nach der gottesdienstlichen Ordnung im israelitischen Bethause zu Wien (Wien 1840, 2. Band, S. 327) nacherzählt. Nach der Mittheilung des Rabbi Gedaljah Jachia im Schalscheleth Hakabbala (Amsterd. J. d. W. 5457 S. 41) fand man nachstehende Geschichte unter den Papieren des Rabbi Ephrajim ben Rabbi Jakob aus Vienne (in Frankreich) aufgezeichnet:

Rabbi Amnon, einer der Reichsten und Angesehensten seiner Zeit, genoß die Gunst des Kurfürsten von Mainz in hohem Grade. Die Höflinge drangen unaufhörlich in ihn sich zu bekehren, und selbst der Kurfürst bot seine Beredsamkeit auf, ihn zur Abschwörung seines väterlichen Glaubens zu bewegen. Amnon konnte diesen eindringlichen Worten nicht widerstehen. und erbat sich drei Tage Bedenkzeit. Auf dem Wege nach Hause fand er in dieser vorschnellen Aeußerung eine fast zusagende Andeutung, ein sträfliches Wanken in seinen früher ausgesprochenen Grundsätzen. Trostlos und von Gewissensbissen gefoltert, durchseufzte er die drei Tage. Die Frist verstrich, er ging nicht; er wurde vorgeladen, er kam nicht; endlich trat die Gewalt ein, er wurde abgeholt. Vor den Fürsten gebracht, wurde er hart angefahren und über seinen Wortbruch zur Rechenschaft gezogen. Ich will — sprach er gefaßt — mir selbst das Urtheil sprechen: Die Zunge, die gelogen, werde herausgeschnitten. — Nein — entgegnete der Fürst — nicht die Zunge, sondern die Füße, die nicht kommen wollten, sollen abgehauen und dein Körper gefoltert werden. Diese Strafe wurde wirklich vollzogen, und er sodann nach Hause getragen. Standhaft und geduldig ertrug er diese Schmerzen, denn sie waren ihm eine verdiente Buße. Als bald darauf der Neujahrstag erschien, ließ er sich sammt den abgehauenen Gliedmassen in die Synagoge tragen, und die Bahre, auf welcher er lag, neben dem Vorbeter niederstellen. Bei dem Gebete Keduscha (קדושה) rief der Verstümmelte ihm zu, er möge inne halten, denn er wolle den Namen Gottes verherrlichen (מקדש השם sein). Darauf begann er das Gebet ונתנה תקף mit lauter Stimme und feierlicher Andacht, und mit dem Ende dieses Gebetes endete auch er wunderbarer Weise. — Nach drei Tagen erschien er dem berühmten Rabbi Kilonimus ben Rabenu Meschulam Nachts im Traume, lehrte ihm dieses Gebet nnd trug ihm auf, es in allen Gemeinden Israel's zu verbreiten. — Diese Geschichte soll im Anfange des dreizehnten Jahrhunderts vorgefallen sein. Der Geschichtschreiber Jost, der sie als eine Sage abfertigt, bemerkt, daß Basnage (Hist. de Juifs) sie glaubhaft findet.

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב
עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן
וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד
וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר
וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־
הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח
אֶת־סֵפֶר הַזִּכָּרוֹנוֹת.
וּמֵאֲלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתַם
יַד כָּל־אָדָם בּוֹ.
וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע.
וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה
יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים
יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה
יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה
יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד
עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין.
כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ
בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם
יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי
מָרוֹן: כְּבַקֶּרֶת Vorb.

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fassen sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre,

רֹעֶה עֲדָרוֹ. מַעֲבִיר
צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ.
כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר
וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ
כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ
קִצְבָה לְכָל־
בְּרִיוֹתֶיךָ. וְתִכְתֹּב
אֶת־גְּזַר דִּינָם׃

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה
יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם
כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה
יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן
מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת.
מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא
בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי
בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי
בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי
בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי
בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה
וּמִי בַסְּקִילָה׃ מִי
יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי

יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי
יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי
יָעֳנִי וּמִי יֶעָשֵׁר. מִי
יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם׃

צום קול
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה
ממון
וּצְדָקָה
מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה׃

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לְכְעוֹס וְנוֹחַ לְרְצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכוֹ וְחָיָה.
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ. אִם
יָשׁוּב מִיָּד תְּקַבְּלוֹ׃ V. אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ
יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם׃
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ
לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ.
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר.
כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל.
כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה.
וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק
פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף׃

wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם׃

ואתה Aber Du, Derſelbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךָ, וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ. וְאֵין לְשַׁעַר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ, וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ, עִמְּךָ נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לְשִׁמֶּךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ׃

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen iſt das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' iſt Dein Schmuck, und unſern Namen haſt Du genannt nach dem Deinen!

עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמֶּךָ, וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדְּשֵׁי שִׁמֶּךָ. (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ,) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵּי־קֹדֶשׁ, הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ, דְּרֵי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בְּשָׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ,

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen ſind auserſehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreiſe der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר,

Vorb. wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und ſpricht:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig iſt der Herr der Heerſchaaren; ſo weit die Erde, reicht ſeine Herrlichkeit.

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃ סיגרן האַרן.
Schließen der Bundeslade.

Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfaßt, der Schluß-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְחַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מֵרִבְעוֹת כִּסֵּא. בְּמֵאתַיִם וַחֲמִשִּׁים
וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסֵּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹכְכָם פָּנִים בְּפָנִים
לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרַח
בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כִּסֵּא.
זָעוֹת בְּלִי לַאוֹת מֵחִיל כִּסֵּא. Vorb. חָשׁוֹת בְּרֵצוֹא וָשׁוֹב
מֵרֵעִישׁוֹת (נ״א מֵרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת
הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מָקוֹם כִּסֵּא׃
Gem. כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא.
לָעֵת תַּרְשֵׁינָה לְפָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת
מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נְרָאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת
עִם כִּסֵּא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרֹעַ עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִירַת
זוֹ בְּתַעַל תִּרְפֶּינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׂיקוֹת
כִּסֵּא. צוֹרֵר בִּי יַשְׁטִין יַפְרִשׁוּ עָנָן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לָעֵת
יַעַל מְאַחֲזוּ פְּנֵי כִּסֵּא. רַחֲמִים יָלִין בְּעֵד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא.
שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יָפֶן
חֲקוּקָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כִּסֵּא׃
Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצֶה־פֶּה וַיַּפְגִּיעַ
כִּסֵּא. זְכוֹר לִיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא׃

Gem. u. Vorb. רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׂמְתָּ חֲדֹם וְכִסֵּא,
וְאָז יִתְרַעֲם הַגִּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּסֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וְחַיָּה
לַחַיָּה וּכְרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּסֵּא:

Vorb. כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

בּרוּך (Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

Nach verkehrter Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק), der Schluss Akrostichon nennt der Verfasser: Elasar.

וְעַמְּךָ, תְּלוּאִים בִּתְשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לְךָ
כְּאֶחָד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן
כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כְּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד.
צִיּוֹן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יְצָרוּ
בָּם לָבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
Vorb. תְּמוּכִים בְּצִדְקַת אָב

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk, bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,

Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!

Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.

Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,

Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.

Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,

Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;

Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסִבְּךָ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד:

Und beß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und beß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנֵית קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפָּא שָׁפוֹט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מַלִּיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרֵע מֵהֵיוֹם מוּדָע דִּינָם לָאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יָאֶחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. וְלֵת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶדֶק לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּת וְרֶשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוֹר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד: Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וְכֹכַל יַד־עַם־אֶחָד:

Gem. u. Vorb. עוֹד יְזָכֵר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְּמֶרֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נָשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד:

Vorb. מְקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים. וְיָחֹן עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל Gem. u. Vorb.
יי אֱלֹהֵינוּ יי | אֶחָד:
אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ
הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא
יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

שמע (Gem) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

שֵׁנִית לְעֵינַי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ | zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

Nach vor- u. rückstelliger Wechselfolge des Alfabeth (את׳בש).

וְאַתָּה, אֱזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אֲבִרֵיהֶם. תֵּכֶן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמֹאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֲבָרֵיהֶם: בְּזֶה חֹדֶשׁ תִּקְּעוּ שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם: שֵׁי מוֹסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בְּקִרְסְלֵיהֶם: נָשִׁים פְּנֵי תֵבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים תָּקוֹעַ בַּבֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֻכוֹתֵיהֶם: לֶרֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁבֵּשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בְּקִטְלֵיהֶם: הֵן מוֹסְפֵי־חֹדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם: צִקְוֹן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם: וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלִיל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חֻלְיוֹת שֶׁבִּשְׁדְרוֹתֵיהֶם: זִבְחֵי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרֹאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם: חַק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנִקְבֵיהֶם: Vorb. שָׁם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בְּלִבְבֵיהֶם: טָחוֹת וְכֶסֶל וְשֶׁכְוִי וְסַרְעָף וּבֶטֶן וָרֶחֶב וְעֶשְׂתְּנוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם:

Gem. u. Vorb. יִשְׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְנִיב שִׂפְתוֹתֵיהֶם. מִבַּף־רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְוַכְּחוּ פְּרוֹט

(Nach Mischnah Ahaloth 1, wo die Lesart 1) קְרֻסֹל (= Schenkel) 2) קְטֹלֶת (= Hüfte) erhellt. *) Herkömmlich לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: כִּתְקַע שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שֵׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u. Vorb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

(Gem.) אני Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde; Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תש״אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ, אֲמִצְךָ מָלְאָ כָל־הָאָרֶץ: שְׁמֵעֲךָ דִּין מִשָּׁמַיִם, בְּכֵן יִרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יוֹם מִשְׁפָּט, נֶעֱשׂוּ (נא נֵעָשׂ) תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר חָזָק, דִּבֵּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ: צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר, הִשְׁטִיעָה כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת וָפַח, וּפַקְּדוּת יַבְעִיתוּ אָרֶץ: עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט, זְעוֹם

(תהלות) תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ Vorb. סִלּוּ
(נ״א סורו מני־) דֶּרֶךְ יְנוֹבְבוּ.
חֲרֵדִים מֵחֲרַדַּת הָאָרֶץ׃
נָאוֹר וְאַדִּיר. טַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תִּירְאִי אֲדָמָה.
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
Vorb. u. Gem. לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת.
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פְּאֵרוֹהִי מְאָז
בַּשַּׁחַק. יוֹרְשׁוּ בְחוֹנָיו
לְפָאֵרוֹ בָּאָרֶץ׃

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

Vorb. אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

Vorb. וּבִדְבָרִי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר׃
Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

Vorb. לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

חמול עַל מַעֲשֶׂיךָ.
וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ. וְיֹאמְרוּ

(Vorb.) ובדברי Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem) ימלך Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) לדר In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסֶיךָ. בְּצִדְקָתְךָ עַמּוֹסֶיךָ. תְּקַדֵּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מְקַדִּישֶׁיךָ בְּךָ דָּשְׁתָּ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קָדַשְׁתָּ. נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכְּרֶנּוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדֵנֵינוּ. וּבֵן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֹנֵינוּ: בְּאֵין מַלִּיץ יִשַּׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חָק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt.

פותחין הארון. Oeffnen der Bundeslade.

הָאוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מִשְׁפָּט:

der handhabt die Waltung des Rechtes!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזַי נִסְתָּרוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשָּׁחַת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת:

הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלָּתוֹ:

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser.

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יָחַד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
לְבַדּוֹ הוּא׃

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים
וְלוֹ הַמְּלוּכָה׃

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
מֶלֶךְ עוֹלָם׃

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ
כָּל־דּוֹר׃

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
נוֹצֵר חֶסֶד׃

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים
עַיִן מִפּוֹרְרִים׃

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
סוֹלֵחַ סֶלָה׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־
יְרֵאָיו׃

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
עוֹנֶה לָחַשׁ׃

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר
לְדוֹפְקָיו בִּתְשׁוּבָה׃

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
פְּתוּחָה יָדוֹ׃

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקָּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא קָשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרֹגֶז׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא רַךְ לְרָצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא תָּמִים פָּעֳלוֹ׃

Schließen der Bundeslade.

קוּם תְּשַׁגֵּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ עַל־כָּל בְּיִחוּדֶךָ׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־ הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־ מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־ הַבְּרוּאִים. וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפְּצִין־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כְּלָּה כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

וְיֵאָתְיוּ כֹל לְעָבְדֶךָ. וְיָבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקֶךָ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יָדָעוּךָ. וִיהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וַיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיַטּוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִירָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כֹּחַ

ויאתיו (Vorb.) Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלְמְדוּ תֹעִים בִּינָה: וְיַמְלְלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וְיַנְשְׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְיִסָּלְרוּ בְּחִילָה פָּנֶיךָ. וְיַעְטְרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמַלְכֶּךָ: וְיַקַּבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם. וְיִרוֹמְמוּךָ בְּקָהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (am Sabbath הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ

בַּבַּיִת חַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שִׁנְקָרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד
שֶׁנִּשְׁתַּדְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־
מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גְּדֵה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע
וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־מוּסַף
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath) וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ
עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה
לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:
וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׂעִיר

---

*בק"ק פפ"דם ובנותיה אומרים:
וּשְׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

(Am Sabbath) יְשַׂמְּחוּ בְמַלְכוּתְךָ שֹׁמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

Oeffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: סוגרין הארון ופותחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגַבְהֵי מְרוֹמִים: סוגרין הארון

Schließen der Bundeslade.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוא אלהינו (S. 238) betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד: הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־

אַשְׁרֵי־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָּנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד:
כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה
וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד:

הוּא Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hinieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוא אלהינו und betet Folgendes.

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ
וְתִתְעַלַּם מִבַּקָּשָׁתֵנוּ
שֶׁאֵין אָנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף
לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ וַאֲבוֹתֵינוּ
חָטָאנוּ:

אֱלֹהֵינוּ (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes

יַעֲבוֹרוּן: עֵינַי עֵנְתָּ בָם תְּלוּיוֹת, וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: נָשִׂים מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה, לְשַׁבֵּךְ בַּעַם וְחֵמָה, וְעַמְּךָ מַסְבִּיבִים אוֹתָם בְּחוֹמָה, וְאַתָּה מִן־הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה: עֵין נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם, לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחֲךָ כַּמָּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן־הַשָּׁמַיִם: שׁ״ץ שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְּשִׂנּוּנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְּמַשְׂעֲנָם, וְלֹא־יִכָּלְמוּ־בָם שְׁאוֹנָם, וְאַל־יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֲמָה חַנּוּנִים, וּמְרַחֲמֶיךָ הֲמָה מְרַחֲמִים: כְּמוֹ שֶׁיִּדַּעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוֹחֵן וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרַחֵם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר, אַל־יֵבשׁוּ בִי | קַוֶּיךָ אֲדֹנָי יֱהוִה

Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (S. m.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich

צְבָאוֹת אַל־יְכָלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Israels!

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

אוֹחִילָה לָאֵל אֲחַלֶּה
פָנָיו. אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר
בִּקְהַל עָם אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet,)

Nach vierfachen Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַנְסִיכָה (*מַלְכִּי.
לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי.

(אנסיכה (Gew.) Zu meinem Kön'ge setze Gott ich ein!
Will meinen Wandel ich auf's neu' ihm weih'n,

(Am Sabbath.) ע״פ א״ב בפיל.

אֶהֱלָה אֵלהַי אֶשִׁירָה עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְבוֹדוֹ אֲאַפְּדֵנוּ מְלוּכָה׃
אֶשַׁנֵּב לְפוֹעַל אֲשֶׁר שָׁח וּפָעַל. אַנְוֵהוּ כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה׃

*) Statt לְמַלְכִּי

1) Den prophetischen Schilderungen folgend, wird hier ein erhabenes Bild des Gottesreiches auf Erden entworfen, sich anschließend an die in

אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי.
יְאָזֵר־עֹז וְיִמְלֹךְ: אֱלִיל
בְּהַשְׁלִיכִי. לִפְנֵי
בּוֹא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ
מַלְאָכִי. יְשַׁלַּח וְאָז
יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ.
נְתוּשׁ חֶנֶף מִמְּלֹךְ.
בַּיִת גֵּאִים בְּלִי־מֶלֶךְ.
יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ:
בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ.
בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלֹךְ.
בְּמַלְכוּתוֹ אֶמְלֹךְ.
וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת
מַמְלָכוֹת. בִּמְגֹרוֹ

Wenn ihm ich folge, seiner Macht allein,
Strahlt Er in neuem Glanz und herrscht als König.
Werf' ich von mir des Götzentandes Wahn,
Bevor der Tag des Ew'gen zieht heran,
Dann läßt Er den verheißnen Boten nah'n[1])
Und an tritt Er das Weltenreich als König.
בבאו Wenn Er dann naht, in seiner Macht zu walten,
Wird ob dem Reich des Trugs Gericht Er halten;
Nicht länger wird das Reich der Lüge schalten:
Er reißt es aus, nicht herrscht es mehr als König.
In meinem Kreis dann wird Er offenbar,
Er glänzt in seiner Pracht so hell und klar,
Und Er erhebt zur Herrschaft seine Schaar;
Dann wird regieren wieder Er als König.
גברת Er stürzet um des stolzen Reiches Macht[2]),

בְּעֻזּוֹ נָצַח אֲשֶׁגַּן כִּי צְבָאוֹ אָנִי. וְלִי נָאֶה שִׂיחַ גֹּדֶל הַמְלוּכָה:
בַּקְהַל אֲבַשֵּׂר בְּרֹב־עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עָז וּלְמִי הַמְלוּכָה:
נְשׂוּ גְוִים וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר בְּמַזַּח הַמְלוּכָה: גַּדְּלוּהוּ
אִתִּי וְנָרוֹמְמָנֵהוּ יָחַד. וְאַל תִּתְנָאוּ בְּנֵזֶר הַמְלוּכָה: דָּרְכִים בָּעֵת

---

den Malchujoth hervortretende Seite der göttlichen Weltherrschaft, wie mit der Ausbreitung des Gedankens an ihn, als die einzig wahrhafte Lebensmacht, alles Götzenwesen und aller Wahn, aller Schein und alle Eitelkeit irdischen Seins und Besitzes in ihrem Nichts sich empfinden und verschwinden werden. Verfasser: R. El'asar b. Kalir.

[1]) Mal'achi 3, 23: „Siehe, Ich sende euch den Propheten Elijah, bevor herankommt der Tag des Ewigen, der große und furchtbare.

[2]) Vergl. oben S. 110 die Anm. 2 zu אדרת ממלכה.

מַמְלָכוּת. גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יְהֹוָה וְהוּא יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הַלִּיכוֹת. וְסֵפֶר תַּהֲלוּכוֹת. גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹכְיו לְמֶלֶךְ: דּוֹרֶכֶת נְסִיכוֹת. בְּחִנּוּן קוֹל בְּכוֹת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לִמְלֹךְ: דַּכְּאִי־רוּחַ נְמִיכוֹת. מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעֹל מַלְכוּת. עַד צוּר יִמְלֹךְ: הִלּוּךְ מַהֲלָךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת

Das übermüthig als die Herrin wacht;
Der Völker Glanz, der Erdenreiche Pracht
Verwirret Er, und Er allein ist König!
Das ew'ge Buch der Völker und der Zeiten,
Die Schicksalsrolle der Begebenheiten —
O wolle heut zum Heile auf sie breiten,
Und Deinen Treuen gieb die Macht, o König!
דורכת Die auf die Völker tritt mit trotz'ger Wuth[1]),
Mit weicher Stimme, heuchlerischem Muth,
Spricht: Mir allein geziemt der Herrschaft Gut;
Wer außer mir kann herrschen noch als König? —
Die mit gesenktem, tiefgebeugtem Sinn[2]),
Der Gnade harrend, treten vor Dich hin,
Beugt grausam nieder jene Herrscherin,
Bis einst der Weltenhort wird wieder König.
הלוך Aus ew'gen Höhen kam zur Erd' hernieder

נַעֲשְׂתָה מְצוּדָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד לְמִי נִזְרָקָה מְלוּכָה: דָּרַךְ סוּס בַּיָּם בְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רָכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר עֹז בִּמְלוּכָה: הֶאָזִינוּ רוֹזְנִים אָז וַיִּרְגָּזוּ. הִבִּיטוּ חֲתַת וּמְאֹסוּ מְלוּכָה: הַגִּידוּ כֹחוֹ לְאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה יִכָּתֵב שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנִלְחַם רֹאשִׁית גּוֹיִם וְאָבָד. כִּי נִשְׁבַּע חַי בְּכִסְאוֹ מְלוּכָה: וַיִּלְעַג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם וְעָטָה מְלוּכָה: זָד עַל אֲדֹנָיו עָבָד יֹשֵׁב נָנָב.

---

1) Die römische Macht wird als Esaw dargestellt, und die von diesem berichteten Züge auf jene übertragen. — 2) Israel.

הָלַךְ. הָדוּר עַד
הָמְלַךְ. בְּעָוו לְמֶלֶךְ:
הַבֹּל הַמְמְלָךְ. עַל־
מָה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי
נִמְלַךְ. כִּי אֶיךְ לְמֶלֶךְ:
וּמִקְּפְנִי מְלָךְ־מֶלֶךְ.
חֲמִמְלְפָנִים מָלָךְ. וְעַד
תִּכְּל כָּל־מֶלֶךְ. הוּא
לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־
יְעוֹמְלָךְ. בְּעָז מִשְׁפַּט
מָלָךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה
בְּהֶלֶךְ. יַחֲלֹף מִמְלֹךְ:
זָךְ דִּין בְּעֶרְכוֹ. יֹאחֵז
דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדַרְכוֹ.
נָקָם יַעַט וְיִמְלֹךְ: זַר
זָךְ בְּשִׁלְכוֹ. יִתְּעוֹ

Der Gottesglanz, strahlt' dort im Lichte wieder,
Und ihm entgegen jauchzten Jubellieder,
Als Er in Majestät erschien als König[1]).
Den Götzenwahn, der Thoren eitlen Tand,
Wer ist's, der ihn zum Herrn hat ernannt?
Wer steht und bürgt für seines Reichs Bestand
Ihm, den nur blinder Sinn erkor als König?
ומלפני Und eh' auf Erden eines Herrschers Schalten,
War jener Ew'ge da in mächt'gem Walten;
Und wenn zerfallen alle Erdgewalten,
Wird Er allein noch Herrscher sein und König!
Wie will der eitle Götze sich erfrechen,
Des ew'gen Herrschers Recht sich zuzusprechen?
Es braust der Sturm, los wird die Windsbraut brechen, —
Verrauscht ist er mit seiner Macht, der König!
זך Wenn Er, der Lautre, den Gerichtstag hält
Und sein Gesetz aufrichtet in der Welt,
Den Übermuth in Allmacht Er zerschellt,
Dann strafend, rächend waltet Er als König.

בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בִּשְׁאֵת עֶבֶד מָלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים הָחֲרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ קוֹל לְאַדִּיר בְּמָלוּכָה: הָשְׁבוֹן וּכָשָׁן עוֹרְרוּ מִלְחָמָת. בְּלִי נָתַן־דֶּרֶךְ לְצִבְאוֹת מְלוּכָה: חַיִל נִשְׁמַד וְאַרְצָם חָלָקָה. וּמֵעַל זְרוֹעַ נָפְלָה מָלוּכָה: טָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנָעַן. כִּי נָכְרִים

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19.

לְמַלְכוֹ. זַבִּים
בְּהַמְלִיכוֹ. עַל־כֹּל
יִמְלֹךְ: חַדְּשׁוֹ מְלוּכָה.
כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר
מַמְלָכָה. בְּמִישׁוֹר
יִמְלֹךְ: חֶבְשׁ־אֲרוּכָה.
וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה.
חֲתֻלָּה לַמַּכָּה. יַעַל
בְּעֵת יִמְלֹךְ: טֶרַח
מַלְכֻיּוֹת. עוֹבְדֵי
מַשְׁכִּיוֹת. טִמְאוּ חֶמֶד
שְׁכִיוֹת. בְּנַאֲוָה
לִמְלֹךְ: טָהַר זְכִיוֹת.
וְשַׁאֲג קוֹל בְּכִיוֹת.
מָבַע צוֹל דְּכִיוֹת.

Dem Trotz'gen dann das Diadem entfällt,
Und sein Gesalbter dann die Macht erhält.
Wer ihm geweiht, ist Sieger dann und Held,
Und über Alles herrscht Er dann als König;
חדשו Dann wird durch ihn ein neues Reich erstehen,
Nach Recht und nach Gebühr wird's dann geschehen;
Auf wird aus edlem Stamm ein Reis dann gehen,
Das herrschen wird mit lautrem Sinn als König.
Dann bringt Er den Verband der alten Wunde,
Dann ist für Leid und Weh die Heilungsstunde;
Für Schmerz und Gram die frohe Heileskunde
Bricht an zur Zeit, da Er regiert als König.
טרח Dann wird der Sturz der Reiche sein vollendet,
Die Bildern dienten, schwer vom Wahn verblendet,
Die meinen Prachtpalast zerstört, geschändet, —
Und majestätisch herrscht Er dann als König.
Und was vollbracht mein heiliges Verlangen,
Und Thrän' und Seufzer, die zu ihm sich rangen,
Die Opfer, die des Leidens Schwall umfangen,

הֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם זֶרַע מְלוּכָה: טְבָחָם בֶּן־נוּן. עַד פִּנָּה אֶרֶץ.
לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲדוֹן הַמְּלוּכָה: יִשְׁבֵי חֲרֹשֶׁת אָז הִקְשָׁה לַחַץ.
עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בֶצַע אַפְסֵי מְלוּכָה: יָהּ נִלְחַם בָּם. צָבָא בְּלִי־בֶצַע.
בֶּן יאבדו שְׁאָר. וְלֹאֵל הַמְּלוּכָה: כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן אַשּׁוּר גָּדַל. וְחֶרֶף
אוֹרִיד כַּבִּיר הַמְּלוּכָה: כְּלִיל אֵשׁ הַמָּמָם בְּלֵיל שִׁמְּרִים. וְאָז יֵדְעוּ

יְפֶן וּבָם יִמְלֹךְ: יָהֵב
מַשְׂלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי
מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ
מְחַכִּים. בּוֹ יָבֹא
לְמֶלֶךְ: יַעַבְרוּ
מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו
כְּמַלְאָכִים. יַחַד
מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
כִּתִּים בְּכַתְּתוֹ. אִיִּים
בְּהַכְחִידוֹתוֹ. כֵּם
מַמְלַכְתּוֹ. יְכוֹן
וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ
הֲלִיכָתוֹ. כְּנָמְרוֹ
מְלַאכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל
יִמְלֹךְ: לְכָל־גְּבֹהַּ
יַפִּיל. וְהַר וְגֶבַע

Er sieht sie dann und herrscht darob als König.
יהב Sehnsüchtig schaut zu ihm das Aug' empor
Der Seinen dann, der Königskinder Chor;
Sie stehen harrend an dem Gnadenthor,
Bis Er erscheint und walten wird als König.
Geschaart in eines Zuges langer Reih',
An ihm, den Engeln gleich, zieh'n sie vorbei;
Einmüthig ihm ertheilen sie die Weih':
„O Herr, Du herrschst und waltest nun als König.!"
כתים Wenn Er das Reich der Sünden[1]) hat gerichtet,
Wenn all die Eilande Er hat vernichtet,
Dann ragt sein Thron, in Höhen aufgerichtet,
Und Er besteigt ihn, herrschend hoch als König.
Sein Königthum erstrahlt in heller Pracht,
Wenn seinen Gang Er durch die Welt gemacht,
Wenn Er sein großes Werk zu End' gebracht,
Vor Aller Aug' erscheint Er dann als König!
לכל Und nieder beugt Er stolze Erdenpracht,
Die Bergeshöh'n dem Boden gleich Er macht,

כֹּל כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה: לַשַּׁחַת כֶּרַע בֶּל. בְּהָשְׁבוֹ עֲלוֹת לַשַּׁחַק.
וְסָר מָנוֹ לֶבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה: לְכַנּוֹ הוֹשֵׁב וְכֹחַ אֵל הַכִּיר.
לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הַשָּׁלִים מְלוּכָה: (״מְנֻדָּה צֹאן לַטֶּבַח. וְנִתְכְּנוּ
עֲלִילוֹת. בְּלִבּוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם הַמְּלוּכָה: מְכוֹנֵי בְלֹא־הוֹן. פְּדוּיֵי

[1]) Im Texte: „Kittim" für Rom. [2]) מנר = schleudern, werfen.

יִשְׁפֹּיל. לְכָל־
אֹם יַאְפִּיל. וּכְאוֹר־
זָרוֹעַ יִמְלֹךְ: לְרָאִי
יַקְפִּיל. וַחֲדָשִׁים
יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פִּוּר
הֻפִּיל. מִצִּיּוֹן לִמְלֹךְ:
מָטוּגוֹים. הָמוּ גֵאִים.
מָעֲדוּ מִתְנָאִים. גֵּאֶה
בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ: מָלְכוּ
דְגוּיִם. נָטְלוּ סְגוּיִם.
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת
אָתָא לִמְלֹךְ: נְדִיבֵי
עַמִּים. יֵאָסְפוּ מַעֲמִים.
נְשׁוּא מְעַטֵּי עַמִּים.
אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ:
נְגוּן נְעִימִים. לְמוּלָם

Die Nationen hüllet düstre Nacht;
Er aber strahlt im Lichtesglanz als König.
Das Firmament, das alte, wird zerfallen;
Aufrichtet Er dann neue Himmelshallen
An jenem Tag, auf den das Loos gefallen,
Daß Er von Zijon aus regiert als König.
משו Angst wird und Grau'n die Völker dann erfassen,
Die Trotz'gen werden dann in Furcht erblassen,
Die Uebermüth'gen wird der Muth verlassen,
Wenn der Erhabne walten wird als König.
Und seiner Schaar die Geltung Er verschafft,
Die Macht der Reiche ist hinweggerafft,
Wenn Er, der über Völker herrscht in Kraft,
Herankommt, daß Er schalten wird als König.
נדיבי Die Edelsten, die Besten im Verein,
Sie kommen aus der Völkerschaaren Reih'n,
Um heimzuführen Deine Schaar, so klein,
An ihren Ort, daß herrsche dort ihr König.
Und Jubelklang in holden Liebesweisen

בְּלֹא־כֶסֶף. סְלוּ לְמַשָּׂה כַּמַּיִם לַב הַמְּלוּכָה: נִמְכְּרוּ יוֹנִים לִבְנֵי יְוָנִים. וְרַחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה: גְּאֻרוּ בְּרִית וָדָת. וְהִמְרִידוּ עָם בְּאֵל. וּמְגֻרִים בְּלֹא כֹחַ. מָכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׁעִיר הֶחֱנִיף לְהוֹרֵהוּ בְּצִידוֹ. וַיֵּרַשׁ בְּקוֹל בֶּכִי חֶרֶב וּמְלוּכָה: Vorb. שָׁגַב חֶלֶק הֱיוֹת וְבִיר לְאָחִיו. וְעוֹד תְּסוּב לִישְׁרוּן מְלוּכָה:

מַנְעִימִים. נְשָׂאִם
מְעֻמָּמִים. עֲלֵיהֶם
לְמֶלֶךְ: סְכוּת אֱלִילִים.
כִּיּוּן גְּלוּלִים. סָחוּב
כְּמוֹ חֲלָלִים. יִשְׁלְכוּ
בְּלִי לְמֶלֶךְ: סוֹד אֵל
אֵלִים. הָבוּ בְנֵי אֵלִים.
שְׂאוּ זְמָרָה וְהַקּוֹלִים.
לָאֵדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֻזּוּז
יָד בְּהַשִּׂיאוֹ. לְהָרִים
נְשִׂיאוֹ. עֻמְסָיו
בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז וְיִמְלֹךְ:
עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יְדִידוֹ
בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד
כִּסְאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלֹךְ:

Erschallt, um der Beglückten Loos zu preisen,
Die so erhöht sind in den Völkerkreisen,
Daß Er in ihnen herrscht als Herr und König.
סכות Wie todten Wust die Pracht von Baldachinen,
Von Götzensäulen Trümmer und Ruinen[1])
Hinwerfen die, so tauben Göttern dienen,
Und nicht mehr herrscht der eitle Tand als König.
Und ihr, des ew'gen Gottes treue Schaar,
Bringt ihm, der edlen Söhne, Huld'gung dar!
Laßt ihm ein Loblied tönen hell und klar,
Dem ew'gen Herrn, der wieder herrscht als König!
my Wenn Er die Allmachtvolle Rechte regt,
Auf seinen Fürsten Er die Hoheit legt,
Wenn die Er ehrt, die seine Liebe trägt,
Dann strahlet seine Macht und Er ist König.
Wenn seine Hand Er in den Himmeln oben,
Dem Allmachtsitz, in Glorie erhoben,
Auf seinem Thron im Königsglanze droben
Sitzt Er in Majestät und Pracht als König.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שָׁם נוֹרָאוֹת. בְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה בְּכִסֵּא מְלוּכָה:
עוֹרֵר וְהָקֵץ מִשּׁוּשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ בְּקֶרֶת מְלוּכָה: פְּנֵי
מָאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה תַּחְפִּיר. וַיֵּבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ. בִּשְׁאַתְךָ מְלוּכָה:

[1]) כיון und סכות (aus Amos 5, 26) scheint etymologisch das eine als „Zelt", das andere als „aufgerichtete Säule" von dem Dichter genommen; danach ist übersetzt worden.

פּוֹר תְּפוֹרַר אֶרֶץ, Es wankt die Erde dann
בְּכִלָּיוֹן וָחֶרֶץ, und bebt verwitternd,
בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. וַרְגִּיז Vor Angst und Grau'n und
וְיִמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת Noth bedrängt, erzitternd,
עֶרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּבָם Und Qual und Furcht beendet
יְרֵץ. פְּאֵר מִכְּנַף tief erschütternd
הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יְמִלֹךְ: Die Erdbewohner, und nur Er
צְבִי מֵהֲדַם יַעַל. ist König!
וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהַל Dreifach erdröhnt dann der Drom-
מִשְּׁמֵי־מַעַל. יְרַנְּנוּ mete Hallen,
כִּי יְמִלֹךְ: צְבָאוֹת In mächt'gen Schauern wird der
כָּל־פֹּעַל. לְצַלְעָם Ton erschallen;
יַרְטִי תַעַל. צְפִירַת Doch wird ein Loblied süß empor
פְּאֵר לְהַעַל. הַן לְצַדֵּק ihm wallen,
יְמִלֹךְ: קְצִינִים אֲשֶׁר Aus fernen Grenzen[1]) ihm geweiht,
מָלְכוּ. אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ dem König.
צבי Preis ihm und Lob steigt
von der Erd' empor,
Und Jauchzen rauscht der Fluthen
mächt'ger Chor,
Und Jubel schallet aus dem
Himmelsthor,
Aufjauchzt der große All, denn
Er ist König!
Der Wesen Schaar, den Werken
seiner Hand,
Anlegt Er — jeder Wunde den
Verband.
Nur Heil erblüht, das Leid ist
abgewandt!
Und Er zum Segen herrschet
dann als König.
קצינים Regenten, die geherrscht
mit mächt'ger Hand,
Wegwerfen sie des Purpurs
eitlen Tand;

פָּאֵר עִיר יְפִי לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלָּה לְנַגְּדֵנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה: צְבָאוֹת
גְּאוּלֵי צֹעַן שׁוֹרְרוּ בְּלֵיל חָג. וְהוּא רַיְלָה נִשְׁמָר לְסַחַף מְלוּכָה:
צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ בְּרוּחַ שַׁכָּל. אָנָה יָנְטָעוּ וְיִקְבְּלוּ מְלוּכָה:
קָמְטוּ שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים. כִּי מִבִּינֵימוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:
קָדוֹשׁ יָבֹא בָם לְעֹלָמִים. וְאָז יִשָּׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְשׁוֹ מְלוּכָה: רָבְצָה

1) Das Lied der frommen Erlösten, nach Jes. 24, 16: „Vom Ende der Erde haben wir Lieder vernommen."

קוֹל יִתְּנוּ וַיַּמְלִיכוּ.
לָאֲדוֹן כִּי יִמְלֹךְ:
קְרוּאִים יִמְלוֹכוּ.
וְאַחֲרָיו יַהֲלוֹכוּ.
קוֹמְמִיוּת יִלְכוּ.
וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ: רָז
הַמְכֻמָּן. לְיוֹם זֶה
מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד
וְזִמָּן. וּבוֹנוֹקֵם יִמְלֹךְ:
רֹעֶה נֶאֱמָן. בְּבֹאוֹ
מִתֵּימָן. רוּחַ יַסְעִיר
בְּתֵימָן. בְּגִלְעָד
יִמְלֹךְ: שְׁנַאן עֶלְיוֹת.
וְסוֹד פְּלִיאוֹת. שִׁיר
מְתֻלוּלִיוֹת. יִפְצָחוּ
כִּי יִמְלֹךְ: שְׁאִיוֹת

Mit lautem Ruf von ihnen wird ernannt
Der Herr zum Herrscher, daß Er sei ihr König.
Und den von ihm Erkornen wird die Macht;
Ihm zieh'n sie nach, von ihm emporgebracht.
Kühn heben sie das Haupt. In stolzer Pracht
In ihrer Spitze herrschet Er als König!
רז Der Tag, der im Geheimniß ruht geborgen,
Anbrechen wird er einst an diesem Morgen;
Für seinen Eintritt wird der Mächt'ge sorgen,
Der einst in voller Macht regiert als König.
Der treue Hirt, wie in der Urwelt Jahren,
Von Theman aus[1]) wird Er sich offenbaren;
Von dort einher läßt seinen Sturm Er fahren,
Und in der Gottesstadt herrscht Er als König.
שׁנאן Um ihn geschaart die Söhne höh'rer Sphären, —
Umgeben rings von seiner Engel Chören:
Ein Lobgesang läßt aus den Höh'n sich hören,
Laut schallet jauchzen ihm, dem Herrn und König.

עֲדִינָה. שֻׁקְּטָה מַאֲלְמוֹן. כִּי אֲרַךְ לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה: רִיבוּ מוֹשִׁיעִים. שְׁאוּ אָדָר מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אֲדוֹן הוֹד הַמְּלוּכָה: שָׁוְא שָׁנָא אַל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ. בְּקֵשׁ אֱמֶת וָאֵין. וְרַחֲקָה מְלוּכָה: שַׁדַּי הָסַר אָנֶן מִצֻּבָאֶיךָ. וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה: תַּחְנוּן גְּאוּת. תִּתְאַזַּר עֹז. לְבַל יִשְׁתָּרַר זָר בִּמְלוּכָה: תְּכוֹן תַּבֵּל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע.

---

[1]) Hab. 3, 3: „Gott kommt von Theman" (zur Rettung Israels).

תַּחְתִּיוֹת. וְהוֹד
אוֹתִיוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן
בְּרִיוֹת. יָרִיעוּ כִּי
יְמָלֵךְ: תְּכֵן כֵּס
כַּשֶּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לְפָנֵי־
שֶׁמֶשׁ. תְּאֵרוֹ כְּצֵאת
הַשֶּׁמֶשׁ. בְּמָלְכוֹ
יְמָלֵךְ: Vorb. תּוֹמֵךְ
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ. וְעַד
מְבוֹאַת שֶׁמֶשׁ. תַּמָּה
בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם
וְיִמְלֹךְ:

Und aus der Erde Tiefen wird es dröhnen,
Die Himmelszeichen werden laut ertönen,
Und Jubel rauschet von den Erdensöhnen
Zum Preis und Ruhm für ihn, den Weltenkönig.
Dein Fest steht der Thron, als wie der Ball der Sonnen,
Für den, deß Name reicht, so weit die Sonnen[1]);
Er strahlt in lichtem Glanze gleich der Sonnen,
Wenn sie in Pracht aufgeht. So herrscht der König!
Der trägt das All vom Anfang seiner Sonne
Bis dort, wo sie sich neigt, Er wird in Wonne
Erheben sie[2]), die rein blieb wie die Sonne,
Zu ew'gem Glanz und schalten stets als König.

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם

וְשָׁם צֶדֶק לַרַגְלָיו. וְיָצְנוּף מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים. תִּשְׁבֹּר מַטֵּה־רֶשַׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה: Vorb. תַּחֲלִיף אֲלִילִים. תְּשֻׁנַּב לִבְדָּהּ. תִּקָּרֵא נָצַח יָחִיד בִּמְלוּכָה: על כן נקוה לך über der Linie.

[1]) Die Psalmenworte (Ps. 72, 17) „vor der Sonne sproßt (ינון) sein Name" bezieht der Midrasch auf den Messias, und findet sogar in dem Verbum ינון einen Eigennamen desselben.
[2]) Die Gesammtheit Israels.

מָחֳרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבִדְבָרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מֶלֶךְ גַּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן: ותוקעין תשר״ת ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ׃

היום (Gem. u. Vorb.) Heut iſt der Tag, an dem entſtand die Welt.

Heut ins Gericht Gott ſeine Weſen ſtellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir ſtehen:

Empor demüthig unſre Augen ſehen,

Bis Du das Wort der Gnade haſt geſprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Iſt unſer Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֶרְשֶׁת שְׂפָתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב
לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן)
תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ׃

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronſt in Majeſtät in den Himmels Hallen!

Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sabbath wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)
In vierfachen Akroſtichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת׳ש׳ר׳ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־ מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־ שָׂנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלֹתָם לְמָאַס. יוֹצֵר כַּל־ יְזֻכַּר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יָצְאָה בְּכַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וְיִצּוּרִים יִזְכֹּר: זֵכֶר שָׁם מִבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׂרֶשׁ בְּכוּר רֵאשִׁית. יֵרֵא וְיִזְכֹּר: שֶׁצֶף חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית. שׁוּבָה אֲשֶׁר

זכר תחלת (Gem.) Der Tag, der n ahnend an den Weltbeginn
Tritt jährlich zum Gedächtniß für mich hin, —
Was an ihm ſteht und hoffet gläub'ger Sinn,
Das, Herr, nicht zu vereiteln wolle denken!
Wenn Strafe ward für ſünd'ges Thun verhangen,
Wenn zürnend ſchon der Richterſpruch ergangen,
Du, Allerhalter, laß zu Dir gelangen
An Deiner Weſen Schaar ein mild Gedenken!
זכר שמבראשית Die längſt Verzeichneten in Weltenplanen,
Die Erſtlingsfrucht[1]) und deren Stamm, die Ahnen, —
O wolle heut Dich huldreich an ſie mahnen
Und ſchau' auf ſie zu gnädigem Gedenken!
Wenn ſich ergießen ſoll des Zornes Fluth,
Entbrennen ſoll des Strafgerichtes Gluth, —
Du haſt uns ſelbſt gelehrt: mit reu'gem Muth

(Am Sabbath.)
Verfaßt nach dem doppeltem Alphabeth.

אֶסְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֲדַאג בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבַאי לְזָכְרוֹן: אֲרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֶחֱלֶה לְרַחוּם. אֶחַנֵּן לֶחֶק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן: בְּבַאי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשְׁעַן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק לְזִכָּרוֹן: בָּאֻכוֹת בָּטַחְתִּי. וּפָעָלַם אֲכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן: גְּבֶרֶה זְרוֹעַי.

[1]) Jerem. 2, 3: „Heilig dem Ewigen iſt Iſrael, der Erſtling ſeines Ertrages."

הַשִּׁית. לַשּׁוֹבְבִים
יִזְכֹּר: זֵכֶר רֹאשׁ
עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת
סְפוּרוֹת. רְשׁוּם
סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר
חוֹל יִזְכֹּר: רִבַּע
מִסְפָּרוֹת. מְחַנֵּנִי
לְכַפָּרוֹת. רֶגֶשׁ
שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרֵם
יִזְכֹּר: זֵכֶר קְרִיאַת
סֵפֶר. אֲשֶׁר גָּלְמִי
שְׁפֵר. קְצַבְּלוֹ
בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר
וָדֹר לְזִכֹּר: קֻצַּף אִם
הָחֳרַט בַּסֵּפֶר.
לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר.

Zu Dir Bekehrter wirst Du gnädig denken. —

זכר ראש Du zeigtest dem, der war vom Staub genommen[1]),

Das Buch der Zeiten, Menschen, die da kommen:

Verzeichnet dort ist Werk und Thun der Frommen.

Das wolle heut den Staubesgleichen denken!

Die Schaar, die zahlreich vor Dir steht, —

Um Sühnung schallet brünstig ihr Gebet,

Und unter Schofars Hall zu Dir sie fleht, —

Sie hoch im Glanz zu heben wolle denken![2])

קצף Wenn schon verzeichnet ist der Strafe Fluch,

Wenn keine Sühne kennt der Urtheilsspruch,

בְּשָׁה מְחַנֵּי נָא. לְבַל־יִמַּח מֵנִי שֵׁם וְזִכָּרוֹן: גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו
הַיּוֹעֵיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֵנִי זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי בְּלוּבַשׁ אַפּוֹד וְחֹשֶׁן
הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּלַג בַּמַּחֲתָה עַד־יַעֲצֹר
נָגַף. בְּנֶשֶׁת זָר מְכַהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן: הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ.
אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תָּוִי לְזִכָּרוֹן: הֵישׁ מִי יְפַלֵּל וְיָשִׁיב חֲמָה. וְיוּחַק

---

[1]) Adam. — [2]) Die folgende sehr dunkle und bisher nur ungenügend erklärte Strophe ist unübersetzt geblieben.

קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר.
לְפָנָיו יִזָּכֵר: זֶכֶר
צְפוּן מִדֵּי־אוֹר.
תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר.
צִיָּה כְּחָר לָאֹר.
קְנוּיָו יִזָּכֵר: צְפוּפִים
פְּנֵי נָאוֹר מִשְׁפָּטָם
תֵּת לָאוֹר. צַחֵן רַע
שְׁאֹר. בְּרִיב בַּל־
יִזָּכֵר: זֶכֶר פְּעֻלַּת
אֶזְרָח. הֲעֵרֹתָ
מְמִזְרָח. פְּעָלוֹ יְזֻרַח.
בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר:
פַּחְאִם הָטְרַח. פְּרָחָיו
לְמֹרַח. פְּלוּלוֹ יְצֻרַח.
בְּעֵדֶם יִזָּכֵר: זֶכֶר

O der Erinn'rung, die im ew'gen Buch
Zum Heil verkündet iſt, magſt Du gedenken! —
An ihn, der in dem sündigen Geſchlechte
Geborgen ward, weil feſt er hielt am Rechte[1]),
Wenn glüht der Zorn ob Sünden Deiner Knechte,
Zur Sühnung und zum Heile wolle denken!
Wenn ſie gedrängt vor Deinem Antlitz ſtehen,
Ihr Recht laß auf wie Tageshelle gehen!
Was ſündigt gährt, — nicht mög's Dein Auge ſehen,
Nicht im Gerichte wolle deß gedenken! —
Was jener Edle[2]) der Urahn vollbracht,
Der aufgeſtrahlt, ein Stern in trüber Nacht,
O laß aufleuchten ſeiner Werke Pracht,
Und ſeiner heut zum Heile mögſt Du denken!
Wen aufgeſpannet ſchon die Schlinge droht,
Wenn ſeiner Sproſſen harret Leid und Noth, —
Wie er ſo brünſtig Dir ſein Flehen bot,
Zu ihrem Heile mögeſt Du gedenken! —

לַדּוֹרוֹת שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹנֵא בָּצַע יָדַבֵּר עָנִוּ בִי. וַיַּעַן וַיֹּאמַר עַד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן: וּבְטֶלָה חֶלֶב יְכַפֶּר בַּעֲדֵנוּ. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֲפָרִים יַעַל לְזִכָּרוֹן: זַעַף יֵרֵא וְיֹאמַר תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק וְהַשִּׁיב חָרֵב אֶל־נִדָּנָהּ. וְהוּשַׁת לוֹ כַּשָּׁמֶשׁ בֵּם לְזִכָּרוֹן: חִבִּיתִי בְּעֵת עָצֵר לְפוֹתֵחַ וּמְמַטִּיר. כְּמַשִּׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד

[1]) Noach. — [2]) Abraham.

עֲקֵדַת מֹרִיָּה. בְּהִוָּת
רְאִיָּה. עֲדֵי עֵרוֹם
וְעֶרְיָה. סְבוּכוֹ יִזְכֹּר:
עֶצֶב טְרִיָּה. אִם כְּאַבָּה
פְּרִיָּה. עֲתָרוֹ לְרָאִיָּה.
וְלִזְכוּת יִזְכֹּר: זֵכֶר
סֻכָּם חֲלָם. וְעָלָיו
מְחוֹלֵל. שְׁרִיאַרְבַּע
וְעֶלֶם. בּוֹ כְּמֵאָז
יִזְכֹּר: שָׁרִינָיו
בְּמַעֲלָם. וְיֹאמַר
לְנַעֲלָם. שִׁיחוּיוֹעִילָם.
בְּרִית לִזְכֹּר: זֵכֶר

Der auf Morijah ward zum Tod gesendet[1]),
Deß Auge trüb, vom Himmelsglanz geblendet, —
Den Armen, Tugendnackten sei gespendet
Um seinetwillen heut ein gnädig Denken.
Wenn trüber Schmerz, wenn herber Strafe Leid
Den Sprößlingen um ihre Schuld bereit, —
An sein Gebet einst um die Abendzeit[2])
Zum Heil und Segen wolle Du gedenken! —
זכר סלם An ihn, der schaute jenes Nachtgesicht,[3])
Die Leiter und auf ihr den Herrn im Licht,
Der Reiche Fürsten und des Leids Gewicht,
Des auferlegten, — wolle Du gedenken!
Wenn sie entartet sind, die um ihn ranken,
Sie zu verwerfen Dir kam in Gedanken,
Laß seinem brünst'gen Flehen sie es danken,

אָבִיד מִזְּרוֹן: חַי לְרֹאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ קַנְּאתִי. כִּי־עֻזְבוּ עָם
בְּרִית וְזִכָּרוֹן: טֶרֶם הָיָה לִי מִכַּפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הֹלֶכֶת כַּשַּׁחַד
לְזִכָּרוֹן: טָרַף נָרְדְּ וַסַּמִּים לְמַסַּב חֶדְרָיו. דָּם וָחֵלֶב לְנִיחֹחַ וָלָחֶם

[1]) Jizchak; als er geopfert werden sollte, offenbarte sich ihm der Glanz himmlischer Herrlichkeit, und der trübte das sterbliche Auge, das solcher Schau ungewohnt war (Midrasch).

[2]) Die Stelle 1. M. 24, 63: „Und Jizchak ging aus, um sich zu ergehen im Felde gegen Abend" wird im Midrasch auf die von ihm gegen Abend gehaltene Andacht bezogen und daher auf ihn die Einführung des Minchahgebetes zurückgeführt.

[3]) Jaakob in dem Traumgesichte von der Leiter (1. M. 28, 12 ff.) soll den Druck seiner Nachkommen unter den Weltreichen gesehen haben, indem ihm die himmlischen Fürsten dieser großen Erdenreiche als Engel an jener Leiter erschienen.

נְקוּבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת
מַטּוֹת. נְדִידוֹת
הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם
יִזְכֹּר: נִשְׁאֵי עֹל
מוֹטוֹת. אִם פָּץ
לְהַמְּטוֹת. נֶפֶץ חֶדֶר
הַמִּטּוֹת. לְכִפּוּר
יִזְכֹּר: זֶכֶר מְצוּקִים.
יְסוֹד מוּצָקִים.
מְפֻעָלָם לְצַעֲקִים.
בְּפוּט חֹשׁ לִזְכֹּר:
מִפִּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר
בַּסּוּף נֶאֱקִים. מַאֲמַר
בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר
קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זֶכֶר
לִין כְּפָרִים. וְאִמְרֵי
שְׁפָרִים. לְמַשְׂכְּמֵי

Daß an den Bund mit ihm Du wolleſt denken! —
זכר נקבי Die Du zu Deinen Stämmen auserkoren
Und denen Lieb' und Treue Du geſchworen, —
Wie durch die Welt ſie zogen irr, verloren,
Zu neuem Heil, o wolle deß gedenken!
Iſt auch der ſchwere Richterſpruch ergangen
Für die, ſo ſchwerer Leidensdruck umfangen, —
zur Sühne, wie des Heiligthumes Prangen
Des Feindes Hand zerſtört hat, wolle denken!
זכר מצקים Der Weltenſäulen, unſrer frommen Väter,
Der Haſtbedrängten Stützen und Vertreter,
Was ſie erwirkt für jene armen Beter
Dort in Mizrajim, wolle Du gedenken!
Des Jubelliedes dort im Meeresgrunde,
Des Weihgeſangs, ſelbſt aus des Säuglings Munde,
Des heil'gen Spruchs von Deinem ew'gen Bunde,
Des feſtverheiß'nen, wolle Du gedenken! —
וכר לין Wie in der Wüſt' unwirthlich grauſem Ort
Verkündet Du der Lehre ew'gen Hort,

הַפָּנִים לִזְכֹּרוֹן: וְצִנֹּתִי עַל־נַפְשִׁי רַקָּה. כִּי לֹא־אַלְמָן שַׁתִּי לִזְכֹּרוֹן:
יָהּ אָבְטַח בָּךְ וְלֹא בִנְדִיבִים. כִּי הֵם בַּקֶּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לִזְכָּרוֹן:
כָּל־אֱלֶה סָמַכְתִּנִי. וְרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לִזְכָּרוֹן:
כִּי הֵם בִּזְרוֹעַ עֲדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לִזְכָּרוֹן:
לְיוֹם זֶה נִכְמְסָם סֶכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת. תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לִזְכָּרוֹן:

פָּרִים. בְּשָׂפָה יִזָּכֵר׃
לְעֵת בְּקוּר סְפָרִים.
סְתָרִים מְסֻפָּרִים.
לִשְׁנֵי עֲפָרִים. לְצֶדֶק
יִזָּכֵר׃ זֵכֶר כְּבוֹד
מִשְׁכָּן. מְקוֹם הוֹד
שָׁכַן. כְּרוּבִים בּוֹ
שִׁבֵּן. חֶסֶד נְעוּרִים
יִזָּכֵר׃ כִּיוֹר עִם כֵּן.
וְנַעַם קוֹל הוֹכֵן.
כַּבִּיר בְּיוֹם מוֹכֵן.
לַגְּבוּרִים יִזָּכֵר׃ זֵכֶר
יְלִיד נוּן. וּמְשָׁפְטֵי

Das wolle denen, die durch Flehens Wort
Die Opferspend' ersetzen, heut gedenken!
Wenn in das Buch sein prüfend Auge dringt, —
Das vom Geheimsten ihm die Kunde bringt, —
An jenes Paar, das Bruderlieb' umschlingt
So treu und fest[1]), mög' Er zum Heile denken!
זכר כבוד Des heil'gen Glanzes in dem Gotteszelt,
Wo einzig Du gethronet in der Welt,
Wo Deines Cherubs Pracht Du aufgestellt,
Der treuen Jugendliebe[2]) wolle denken!
Und an des heil'gen Dienstgeräths Gepränge,
An der Leviten weihevolle Klänge,
O mächtiger! in des Gerichtes Strenge
Der Deinem Dienst Geweihten mögst Du denken!
זכר יליד An jenen Sohn des Nun[3]), der kühn bezwungen

לְהַקְרִא בּוֹ כְּתַב עֵט וְשָׁמִיר. גָּלוּי וּבָאֵר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן׃ מָוֶת
וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת. צַחֲצָחוֹת וְשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן׃ מַעֲלֵי־
גָבָר וּמִסְפַּר צְעָדָיו. נִשְׁכְּחוּ מֵאֱנוֹשׁ. וְלֹאֵל לְזִכָּרוֹן׃ נִסְתָּרָה
דַּרְכִּי מִי יוּכַל שִׁיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי חֵטְא לְזִכָּרוֹן׃ נֶגֶד פְּנֵי גָבֶר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ כַּחְשׁוֹ עַד לְזִכָּרוֹן׃ שִׂיחוּ מְזִמּוֹת אֵל

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Des Stiftzeltes in der Wüste, der Jugendzeit des zum Gottesbunde berufenen Volkes. Jerem. 2, 2: „Ich denke dir die Liebe Deiner Jugend" u. s. w. — [3]) Josua, der nach den Anordnungen des Priesters El'asar durch die Urim und Tummim an dem Priesterbrustschilde das Land vertheilte. Das dunkle אורי אפנין bedeutet vielleicht die Urim der Hin- oder Zuwendung (von פנה), da der Bescheid ertheilende Priester dem Fragenden zugewandt stehen mußte. Diese Erklärung ist mir mitgetheilt worden und scheint sehr sinnreich.

אוֹרֵי אֶפְנוּן. יִזָּכְרוּ
בְרִנּוּן. פְּלָאִם לְזֵכֶר:
יְקָשׁ בְּרַק הַשָּׁנוּן.
אִם הָשְׁלַף לְתַאֲנוּן.
יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו
לְזִכָּר: זֵכֶר טַעַם
שׁוֹפְטִים. וְאוֹת קְצִיר־
חִטִּים. טֶפֶשׁ שׁוֹטִים.
יְחַתֵּל מִלְּזִכָּר: טֵרַח
אַרְבַּעַת שְׁפָטִים. אִם
נָעֲנְשׁוּ נִשְׁפָּטִים.
טֶבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר
שָׁם יִזָּכֵר: זֵכֶר חֲצוֹת
לַיְלָה. וְתוֹדוֹת
מִשְׁפֵּי לַיְלָה. חִשֵּׁךְ

Das heil'ge Land, dem die Verkündigungen
Der Priesterschild ertheilt, — sei laut erklungen
Von jenem Wunderwirken laut Gedenken.
Und ist gezückt des Schwertes scharfe Klinge,
Daß Weh und Leid sie den Verirrten bringe, —
O daß zu Dir ihr brünstig Beten bringe,
Und der Begnadigten mögst Du gedenken!
זכר טעם Des letzten Richters[1]) weisen Heldenmuth,
Des Zeichens, das als wahrhaft kund ihn thut,
Für der Bethörten Schuld zu Schirm und Hut,
Zum Heil laß vor Dich kommen das Gedenken!
Und drohet schon der Strafen Doppelpaar[2]),
Weil's im Gericht verwirkte Deine Schaar,
Dann des Gesetzes, das so mild und klar
Du eingesetzt, in Gnaden wolle denken! —
זכר חצות Deß, dem aus tiefem heil'gem Seelendrang
Ein Lied in stiller Nacht sich Dir entschwang[3]), —

יַחַד כָּל־בְּנֵי־אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט בַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן: Vorb. סוֹגֵר
דָּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם. עַד־בּוֹא קְצַם צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֲשֵׂה פָלָא לַחַיִּים לְבַל־יִהְיוּ כְּמֵתִים. הֵישׁ אֲמִתְּךָ בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן:
עוֹרַרְתָּ אָז בְּפֹעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹּעַל. הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תֵּעָשׂ
לְזִכָּרוֹן: פְּנֵה אֱלֹהִים בְּיוֹשְׁבֵי גַּנִּים. מַקְשִׁיב לְנִדְבְּרֵימוֹ בְּדָת

[1]) Samuel, der mitten in der Erntezeit Donner und Blitz herbeirief zur Beglaubigung seines Wortes (1. Sam. 12, 17 f.). — [2]) Vier Strafen macht der Prophet (Ezech. 14, 21) namhaft. — [3]) Davids. (Nach Ps. 119, 62: „In Mitte der Nacht steh' ich auf, Dir Dank zu singen".)

בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נְגוֹנוֹ
לָמוֹ יִזְכֹּר: חֶקֶר
מִפְקַד לַיְלָה. יַגִּיהַּ
בְּלַהַב לַיְלָה. חֹק
הֶגֶה יוֹמָם וָלָיְלָה.
לְגֵהָם יִזְכֹּר: זֵכֶר זֶה
זְבוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי
חָבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל.
עוֹד בַּל־יִזְכֹּר: זַעַם
כַּמַּבּוּל. אִם יֵצֵאָה
לְחַבּוּל. זְכֹרוֹן יֶרַח
בּוּל. לְחֶמְלָה יִזְכֹּר:
זֵכֶר וְכַח כָּל־פֹּעַל.
בְּקַו וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם
בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזְכֹּר: וְאִם
טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר
יֵאָרַע. וְסִתּוֹ יִפְרַע.

Wenn düstre Leidesnacht sie schon umschlang,
O seines frommen Sanges wolle denken!
Der Gottesstadt, die stets Dein Aug' bewacht, —
Erhelle sie mit lichtem Schein bei Nacht! —
Der Lehre, die sie pflegen Tag und Nacht,
Zu ihrer Heilung mögest Du gedenken!
זכר זה Daß Sündenschuld die Stätte Deiner Rast,
Das Heiligthum, zerstört, den Prachtpalast, —
An der Vergehung drückend schwere Last
Nicht wolle ferner Du, o Herr, gedenken!
Wenn wie der Sündfluth Graus die Zorneswellen
Zum Unheil schon, die Welt zerstörend, schwellen,
Dann mag zum Heil sich Dir vors Auge stellen
An Deines Tempels Weihe das Gedenken.
זכר וכח Wenn Aller Thun Du stellest ins Gericht
Nach strengem Maß, genauestem Gewicht,
Wenn Du entweihet siehst Gesetz und Pflicht,
O Deiner Gnadenfülle wolle denken!
Und was Dein spähend Auge möge finden,
Ob gutes Werk, ob Lasten schwerer Sünden,

לְזִכָּרוֹן: פְּעָלְךָ לְפָנֶיךָ וּשְׁכָרְךָ אִתְּךָ. אֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצֵבִים בַּסֶּפֶר
לְזִכָּרוֹן: צָצוּ שָׁעֲלִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית מִגָּפָן שֹׂרֵשׁ
וְזִכָּרוֹן: צְרָרִים בְּפִרְךָ. נָאֲקוּ וְנוֹשָׁעוּ. בְּכֹשֶׁר הַרְרֵי־קֶדֶם הוּחַק
לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם בַּנְּתָה לַדְּרוֹת אֵין בָּהֶם חָפֵץ. חַלָּפָתָם וְאַבְדָתָם

בְּסַאסְאָה מִלְזָכֹר׃
זֵכֶר הַחַיִּים. עַד כַּמָּה
הֵם חַיִּים. הַן לַמָּוֶת
אִם לַחַיִּים. חַי חַי
יִזְכֹּר׃ הֲמוֹן שְׁאוֹן
בְּרוּאִים. יַעֲבְרוּ
לְפָנָיו כְּמֵרִיאִים.
הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִם.
לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר׃
זֵכֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר.
בְּצֶרֶת וָחֹשֶׁר. הֵפִי
וְגַם יֶשֶׁר. בַּדִּין הוּא
יִזְכֹּר׃ דְּבַר גָּלוּי
וָסֵתֶר. בְּנִינוֹת
וְסוֹתֵר. דַּי חָסֵר
וְיֶתֶר. לְקָצֵב יִזְכֹּר׃
זֵכֶר גְּנוּנִים לְיַשֵּׁב.
בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם

Nicht nach dem strengen Maße zu ergründen
Der Menschen Thun o wolle dann gedenken!
זכר החיים Wenn Du die Loose theilest aus des Lebens,
Wenn jeglichem Du missest Ziel des Lebens,
Ob sie des Todes würdig, ob des Lebens,
Sie zu erhalten, Ew'ger, mögst Du denken!
Der Wesen Fülle, der Geschöpfe Menge,
Gleich Heerden zieh'n vorbei sie im Gedränge;
Ob Jeglichem, als wär' er's werth, verhänge
Nur Heil; zum Segen wolle sein gedenken!
זכר דלות Ob Reichthums Fülle, ob der Armuth Noth,
Ob Segens Heil blüht, ob der Mangel droht,
Ob Recht verletzt ward, ob erfüllt Gebot,
Das Alles im Gericht wird Er bedenken.
Was tief verborgen ist, was kund und laut,
Ob Umsturz harrt, ob neu wird auferbaut,
Ob Dürftigkeit, ob reiche Fülle thaut,
Das zu bestimmen hält Er heut Gedenken.
זכר נגונים Ob Er der Wüste will in Liebe warten,
Umschaffend öde Flur zum Gottesgarten,

מְהֻיּוֹת לְזָכְרוֹן׃ קַחְתְּ דּוֹר מֵאֲלָף. אֲמָרֶיךָ הִנַּחְלָתָם. לְמַעֲנָם בְּכָל־
דּוֹר חַקְתָּ לְזִכָּרוֹן׃ רָם חָשַׁק מְאֹד בְּכַלַּת נְעוּרִים. חֲרוּגֶיהָ וַעֲנִיֶּיךָ
תִּתָּה לְזִכָּרוֹן׃ רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּנֵיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת כְּלוּלֹתֶיהָ
פֹּעַל לְזִכָּרוֹן׃ שְׁחָתוּ עַם־זוּ שְׁאֵת שִׁמְצָה בְּקִמְיָהֶם. שֵׁם פֶּסֶל

וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהֵיוֹם
יִזְכֹּר: גְּרוֹן לְהַקְשִׁיב.
מֵעֵם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב.
גָּלְיוֹת לְהָשִׁיב. בְּיוֹם
תֵּקַע יִזְכֹּר: זֵכֶר
בַּהַל וְחֵמָה. קֶרֶב
וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ
חוֹמָה לְחוֹמַת יָם
יִזְכֹּר: בְּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה. אִם הָקְנַם
מְהוּמָה. בְּצוּר קוֹל
הוֹמָה. לְאַדְמָה
יִזְכֹּר: זֵכֶר אֱמוּנָה
וָשֶׁקֶר. אָזוֹן שִׂיחַ
וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת
בֹּקֶר. לִרְגָעִים יִזְכֹּר:

Ob Regen, Wind Er sendet, den erharrten, —
Heut im Gerichte wird Er deß gedenken.
Des Flehens Rufe denen zu gewähren,
Die treu und innig seinen Namen ehren,
Daß die Zerstreuten in die Heimath kehren,
Deß woll' am Tag des Schofarhalls Er denken!
זכר בהל An jenen Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Veste Mauer[1]),
Der Stolzgeborg'nen[2]) mögst Du Solches denken!
Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!
זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest[3]), mögst Du denken!

וְלֹא־אַל שָׁתוּ לְזָכְרוֹן: שִׁבְלוּ בְּמַעֲטֵי־רֶגַע. לוּלֵי קָם בַּפֶּרֶץ.
מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה וּבְרִית לְזָכְרוֹן: תִּעֲבָתָ מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חִשַּׁקְתָּנוּ מֵהֶם עֲדוּת לְזָכְרוֹן: תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס דּוֹר נִשְׁבָּח קַחְתָּ.

[1]) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer. — [2]) Der römischen Weltmacht. — [3]) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn; jeden Augenblick tränk' ich ihn." Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge", dem Sinnbilde Jisraels, von dem stets nahen Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

אִם לְזֹלֶל אִם לְיֻקָּר. אִם לְטַעֲמַת אִם לְעֹקֶר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וְחֶקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר: Vorb.

Ob Mangels Drang, ob Segensreiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für alles das kommt heute die Bewährung;
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

(*) אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֶׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ גְּלוּי כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וְהָמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לְפָנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תִּכְלִית: מַרְאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גָּלִיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לִשְׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד בְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ: וּבֶן־אָדָם יִתְאַמָּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נַחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. כַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל קְנֵנוּ שֵׁנִית. כִּי שָׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן: תֹּר אִישׁ תֹּם בְּמֵי זַרְעוֹ יְכֻנָּה. שֹׂכֶל יָדִיו לְאוֹת וְזִכָּרוֹן: Vorb. תִּרְפֹּק מְשׁוֹל אֲפָרִים בְּשַׁעֲשׁוּעַ יָלָד וּבֵן יָקִיר. הֲלֹא בְכִרִי הוּא חַקָּה לְזִכָּרוֹן:

אתה וזכר ober der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 192.

לְשַׂחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם:
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־
הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ
הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־
בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם
אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זָכָר עָשָׂה
לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר
לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו:
וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת
כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי
אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם:
וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי
בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ
בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם
אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ
אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבֵשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעִמּוֹ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ
כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זָכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב
וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינֵי וּבֵינֶךָ אָבִינוּ. לְמִי הַחְתָּמַת

כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסְאֲ כְּבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

ותוקעין תשרי״ת, ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אַרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronſt in Majeſtät in des Himmels Hallen!

הַכָּר־נָא כִּי אִם־בִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְרִית, תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכֹר אַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר יְהַלְבִּין כַּשֶּׂלֶג אֹדֶם. הַפֵּט לַבְּרִית, בְּנֶיךָ נָא תִפְדֹּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְדֵּם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֹהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזָק דְּרוֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: הֹרַשׁ דָּמִים דּוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. חֲגֹם נִמְכָּרֵנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵנוּ. זְקֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מַבְּיטְךָ מַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵנוּ (am Sabbath זִכָּרוֹן)
וְתַקְבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erſcholl! —

(Am Sabbath wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אֶשָּׂא דַעְיִ בְּצֶדֶק, תַּת לְפָעֳלִי צֶדֶק,
אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק, קוֹל לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר. אֵין־קֹרֵא בְצֶדֶק, רֹדֵף צֶדֶק צֶדֶק, אֶקְרָא שִׁמְעָה צֶדֶק, בְּקוֹל בְּלוּל בַּשּׁוֹפָר: בַּנְתִּי בְּמַדָּעִי, לְמֶרְחוֹק שְׁאֵת דַּעְיִ, בְּטוּי

Aſſa (Gem.) Aufſchwing' ich mich in heil'gem edlen Sinn;
Zu meines Schöpfers Preiſe drängt's mich hin.
Von ihm erfleh' ich Gnadenſpruchs Gewinn,
Laſſ' ich die Stimme hallen gleich dem Schofar.
Niemand iſt da, der rufen kann mit Recht,
Weil unabläſſig er gepflogen Recht;
Drum ruf' ich: Hör' auf Gnade ſtatt auf Recht,
Wenn meine Stimm' ertönt mit Hall des Schofar!
Bnti Drum wend' ich in die Ferne mich zurück,
Schau' auf vergangner Zeit Loos und Geſchick;

(Am Sabbath.)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verſe.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא נָגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת קָרְאִי בְקוֹל: אֲשֶׁר בַּעֲדַת־אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֶה בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפְצֵף לוֹ בְּקוֹל: בַּקְּרָנִי דָּרַשְׁנִי. שָׁה פָּזוּרָה אָנִי. נִגְזַזְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי. בְּלִי

תְּרוּעָה בְּיַדְעִי. בְּקוֹל
מַתַּן שׁוֹפָר: בּוֹ
בַּהֲרִיעִי. אֲרַצֶּה־לִּי
רֹעִי. בְּאַמְצוֹ זְרוֹעִי.
בְּקוֹל כַּחַ שׁוֹפָר:
נַשְׁתִּי בְיוֹם דִּין.
לְהִתְוַכֵּחַ בַּדִּין. גּוֹלֶה
עָמֹק הַדִּין. בְּקוֹל
קְפָאוֹן שׁוֹפָר: גְּזֵרַת
דָּת וָדִין. אִם חַיַּבְתִּי
בַּדִּין. גְּרוֹנִי יַעֲכֹב
מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל
עִם שׁוֹפָר: דְּרֹשׁ
וְהַעַל רִטְיָה. לְפֶגַע
טְרִיָּה. דַּעַת לִטְרוֹיָה.
קוֹל חֹבֵשׁ שׁוֹפָר:
דָּחוּי לִכְרוּיָה. בְּעַד

Des Tones Macht erscheinet meinem Blick,
Wie wunderbar ertönt der Hall des Schofar.
Und laff' ich wieder seinen Ton erschallen,
Werd' ich dem ew'gen Hirten wohlgefallen;
In neuer Kraft dann werd' ich vor ihm wallen,
Wenn neu erweckt ich bin durch Hall des Schofar.
נשתי Ich trete hin am Tage des Gerichts,
Von ihm den Spruch empfahend des Gerichts,
Der in die Tiefen dringt des Strafgerichts,
Bei dem zerschmetternd lauten Hall des Schofar.
Wenn ich verdient das Urtheil im Gericht,
Das mich verdammt, weil ich versäumt die Pflicht,
Aufhalte mein Gebet das Strafgericht,
Mein Flehensruf, geeint dem Hall des Schofar.
דרש O gnadenreich laß heilen und gesunden,
Eh' noch Dein Urtheilsspruch geschlagen wunden;
Laß Dein[1]), die schon so Schweres hat empfunden,
Wie zum Verband ertönen Hall des Schofar!
Die Du verstoßen hast in Feindeshand,

לְהָרִים קוֹל: בָּאֱמֹר גּוֹזְרֵי גְדָחָה הֵיא. שִׁמְרָה וְצִלָּהּ לֹא יְשַׁאֵג
בְּקוֹל: גָּלְתִּי שִׂיחַ בְּחָקָיו. וְחִבֵּי עֶרֶב. הַטֵּה אָזֶן וְשָׁח הַשְׁמִיעֵנִי
אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל: גָּז וּבָרַח מֵנִי כְּעֹפֶר עַל־הָרֵי בָתֶר. בְּבַקְּשׁוֹ דָת

[1]) Jisrael, auch hier, wie oben S. 111 (s. das. Anm. 1), im femin. aufgeführt.

נָכְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל־
בְּרִיָּה. בְּכוֹל הַעֲבָרַת
שׁוֹפָר: הָכְשַׁל
בְּנַאֲפוּף. בְּזָרַת
גְּפוּף. הֻצַּג בְּרִיב
צָפוּף. בְּקוֹל חֲרָדַת
שׁוֹפָר: הָעֲנַשׁ
בְּאַפּוּף. וְשָׁב הַיּוֹת
חָפוּף. הוֹעִילוֹ לֵב
כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת
שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד
יַעֲלֶוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ.
וְצָדֶק יְרוּץ לְאָחֳזוּ.
בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר:
וּכְמוֹ מַכְנִים בְּזוּ.
וּמוֹצִיא בְּזוּ. וְכֵן מֵנוּ
יְגִיזוּ. בְּקוֹל רוֹחַ
שׁוֹפָר: זֶה מִכֹּל־

An deren Statt Du Fremde hast erkannt, —
Laß ihr der Freiheit neues Unterpfand
Erklingen heut durch mächt'gen Hall des Schofar.
Wer Dich durch sünd'gen Wandel schwer gekränkt, הכשל
Gebuhlt um Fremde, — wenn er heut bedrängt
Steht im Gericht vor Dir, der Alles denkt,
Erschrecket vom gewalt'gen Hall des Schofar.
Wenn Leiden ist zur Strafe ihm verhängt
Und reuig heut sein Herz zu Dir er lenkt, —
Ihm frommt es dann, daß er den Sinn gesenkt,
Wenn niederbeugend tönt der Hall des Schofar.
ואם Und wer des Frevels sinnberückt sich freut,
Wenn im Gericht die eigne Schuld ihn zeiht, —
Eilt er zu Dir, weil tief sein Herz bereut,
Aus seinem Schlaf geweckt durch Hall des Schofar.
Dann, wie der Ton, der flüchtig ist erklungen,
Entfleucht, da kaum er noch hineingedrungen,
So hat sich ihm der Sünde Last entschwungen,
Beim schnell enteilten Laut vom Hall des Schofar.
זה Den Ton erkor der Herr vor allen Klängen,

וָאוֹת בְּמִשְׁכְּנָתָי וְאֵין קוֹל: דַּלֵּג מִבֶּתֶר לְבֶתֶר. הֻשְׁיְבָהוּ אֵלָי.
אוּלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֲקֵב שָׁמְעֲךָ בְּקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה לְמוֹ וּרְאֵה שֵׂה
מוֹרִיָּה. אֲלֵם פְּיהוּ יְהִי צֶדֶק לְלֹא שָׁמְעָה בְּקוֹל: הֵסֵר מַחֲלָק יָדִים
שְׁעִירוֹת. הוֹנָה בְּתַחֲנוּנִים. כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר לֹא תִשְׁבַּח

קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֲלוֹת. זִקֵּק לְקָהִלוֹת. קוֹל תִּקַּע שׁוֹפָר: זְמֵי עֲקַלְקַלּוֹת. מְחֻיְבֵי סְקִילוֹת. זָעוּ בְּגִדּוּעַ מַקְלוֹת. בְּקוֹל שֹׁמֵעַ שׁוֹפָר: חַי מִכָּל־ שָׁנָה. יוֹם זֶה שָׁנָה. חָקוֹק לְשׁוֹשַׁנָּה. לְקוֹל חֲרוּת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מִשְׁנָה. שְׁנֵיָה מֵרֹאשׁ שָׁנָה. חֵטְא כָּל־ הַשָּׁנָה. דְּחוֹת בְּקוֹל שׁוֹפָר: טֶבַע בְּרָכוֹת

Die je erschollen in der Völker Mengen;
Zusammenschaaren soll, zusammendrängen
Die Seinen stets der laute Hall des Schofar.
Die droh'ndem Tode trotzend, blind im Wahn
Sich drängten vor, dem heil'gen Berg zu nah'n,
Sie bebten angstvoll[1]), als sie Cedern sah'n
Hinstürzen bei dem mächt'gen Hall des Schofar.
חי Der ewig lebt, hat diesen Tag allein
Sich ausersehen aus der Tage Reih'n,
Ihn setzt' Er seinen Treuen, Trauten ein
Für Freiheitskündung durch den Hall des Schofar.
Mit einem Liebemaß, das ohne Gleichen,
Stellt' Er ihn auf als seiner Gnade Zeichen,
Daß alle Schuld des Jahres mög' entweichen,
Wenn an ihm wird gehört der Hall des Schofar.
טבע Wenn neunfach wir Dir Segenssprüche[2]) bringen,

עֲדוּת. וּמִפִּי זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזֵי וּמַלִּיצֵי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז נִחַרְדוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם יַעֲמֹדוּ וְיִוָּעֲקוּ וְגַל לָהֶם סוֹד. וְהוּא יַעֲנֶם בְּקוֹל: זֶה חָמַק מָנִי. אֶסּוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ בְּכָל־מָקוֹם הוּא. אָנָה אֶשָּׂא קוֹל: זָכָר דּוֹדִי לְמַטָּה. אַדִּיר בַּמָּרוֹם.

[1]) Bei der Offenbarung Gottes auf dem Sinai ward Todesstrafe über denjenigen verhängt, der den Berg betritt (2. M. 19, 12 f.). Aber selbst die durch Strafe nicht eingeschüchterten blieben zurück, denn „das ganze Volk vernahm die Donnerschläge, die Blitze und den Posaunenschall. . . Als das Volk dies vernahm, da bebten sie zurück und standen von fern" dal. 20, 15). — [2]) Die neun Benedeiungen im Mußafgebete.

תְּשַׁע. מוּל שׁוֹפָרוֹת
תַּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם
יְשַׁע. בְּקוֹל דַּת
שׁוֹפָר: טֶנֶף צְחוּנֵי
רָשַׁע. בְּשׁוּבָם
מִפֶּשַׁע. טְרוּתָם
תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל שָׁוְע
שׁוֹפָר: וְיִטַּב מִשּׁוֹר
פָּר. וּמֵאֵיל הַמְשָׁפָּר.
יוֹם הַמְסֻפָּר. לְקוֹל
חֲדוּשׁ שׁוֹפָר: יְקֻשׁ
יוֹפָר. וְשִׂטָּן יֻחְפָּר.
יִשָּׂר לֵב יְשֻׁפָּר. בְּקוֹל
שְׁפוּר שׁוֹפָר: כְּעֵת
הֵם תּוֹקְעִים. נַיְא
מַבְקִיעִים. כְּרָכִים
מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל
שְׁאוֹן שׁוֹפָר: כָּל־

Der Zahl der Töne gleich, die heut erklingen,
Laß, Lautrer! sie zum Heile vor Dich dringen
Bei dem von Dir gebotnen Hall des Schofar.
Die durch Unlautres ihre Seel' entweiht,
Wenn reuig sie verlassen Sündigkeit,
O ihrer Wunde sei Dein Heil bereit,
Wenn klagend wird gehört der Hall des Schofar!
ייטב Und theurer Dir vor reichen Opferbränden,
Wohldustender denn alle Altarspenden
Sei Dir der Tag, an dem zu Dir sich wenden
Die Deinen, neu verjüngt durch Hall des Schofar.
Der Sünden Schling' und Fallstrick sei verbannt;
Der Kläger, der uns zeiht, — ihn decke Schand'!
Und lieb Dir sei das Herz, Dir zugewandt
In neuer Schöne, durch den Hall des Schofar.
כעת Wenn Schofars Töne laut erklingend hallen,
Erdröhnt durchs Thal weithin das mächt'ge Schallen,
Einsinkend Städte in den Boden fallen.
So mächtig braust daher der Hall des Schofar.

מָלֵא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל: חֲיָלֵי מַיִם. אֲשֶׁר בָּם שְׁבִילוֹ. דִּבְּרוּ תְמוּנָה לֹא רָאִינוּ. זוֹלְתִי קוֹל: חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן חַיִּשׁ. וְאָמְרוּ אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז. בְּעַתְנִי בְּקוֹל: טְהוֹר דִּבֵּנוּ הָרִים וָעֲבָר. וּמִמְּעוֹן הַר מוֹר אָז נָתַן קוֹל: טִמֵּאתִי יְדִידוּת שָׁכְנוֹ וְעָלָה

הָמוֹן מְרֵעִים. בְּחִיל מִתְרוֹעֲעִים. כַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יְרִיעַ כַּשּׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ בְּיִקָּשֵׁב. יָבֵעַת כָּל־מוֹשָׁב. לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב. בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר: לְיִדְעָיו יוּשַׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב. לְעֵת יִתְיַשַּׁב. בְּקוֹל תַּעַם שׁוֹפָר: מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעֲקֵעַ. מֹרְדָיו לְהַשְׁקִיעַ. בְּקוֹל חָזוּק שׁוֹפָר: מַאֲרִיךְ בְּהִתָּקְעַ. מְקַצֵּר

Der Sünder Brut erzittert angsterregt,
Das Herz vor Schreck und Schauer ihnen schlägt,
Wenn mächtig schmetternd sie hat aufgeregt
Der schauervolle Ton, der Hall des Schofar.
לקולו Wenn einst vernommen wird der helle Klang,
Entsetzen dann in alle Räume drang;
Wie Sturmeswehn erfaßt's die Völker bang,
Wenn Er heranstürmt mit dem Hall des Schofar.
Doch seinen Freunden gilt's als Gnadenzeichen,
Es kündet an den ewig Gnadenreichen,
Dem Alle willig dann die Krone reichen,
Wenn mahnend ruft und lehrend Hall des Schofar.
מואסיו Der Sturz der Gottverächter ist genaht,
Gemähet wird der Frevler üpp'ge Saat,
Versenkt Abtrünnigkeit, gestraft Verrath,
Wenn mächtig dröhnt der laute Hall des Schofar.[1])
Es schallt sein Ton zuerst aushallend lang;
Er bricht sich stöhnend, wie im Schmerzensdrang;

לְיוֹם בָּמָא יָבֹא. בְּאָזְנֵי קוֹל: יַקְרֵתְנִי בְעֵינָיו. וְנִלְוָה לִי בַּשָּׁבִי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אִז הִבְטִיחַנִי בְּקוֹל: יָרֵד לְשִׁנְעָר וְשָׁם פֶּס בְּעֵילָם. הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּכְנָהֵשׁ קוֹל: כְּלָה מָגֵי דוֹב בְּהִתְרַפֵּה מִמַּלְאָכְתּ. חַק בַּמִּכְתָּב

[1]) In den prophetischen Schilderungen der Erlösung und des zukünftigen Weltgerichtes erscheint der Schofar.

בְּהִבָּקֵעַ. מְרִיעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שְׁלוֹשׁ
שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת.
מַחְפִּיז אֻמּוֹת. נוֹסוּ
נוֹאֲמוֹת. מִקּוֹל בּוּק
שׁוֹפָר: נוֹתֵץ חוֹמוֹת.
מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.
נוֹהֲם כַּהֲמוֹת. קוֹל
שַׁאֲגַ שׁוֹפָר: סוֹדוֹ
כְּגִלָּה. בְּסִין לַסְּגֻלָּה.
סִים מְגִלָּה. בְּקוֹל
הֲלוּק שׁוֹפָר: סוֹד
יוֹם גְּאֻלָּה. בְּחָשְׁפוֹ
לַדְּגוּלָה. שָׁשׁוֹן
וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ
שׁוֹפָר: עָשׂוֹר הוֹחָה.

Dann hell aufschmetternd wird gehört sein Klang.
So dreifach wird vernommen Hall des Schofar[1]).
נותן Weithin verbreitet Grau'n und Schreck sein Klang;
Nationen beben vor Entsetzen bang.
„O fliehet, flüchtet!" ruft es, weil erklang
Verwirrend, sinnbetäubend Hall des Schofar.
Die stolzen Mauern bringet er zum Fall[2]),
Das Kampfgewühl wird enden einst sein Hall,
Wenn sie erbrausen wird wie Meeresschwall,
Die mächtig dröhnende Gewalt des Schofar.
סודו Als sein Geheimniß denen Er vertraut,
Die Er gehegt, sein Eigenthum so traut,
Am Sinai, — der Offenbarung Laut
Beschlossen ward mit mächt'gem Hall des Schofar.
Wenn Er das Siegel wird der Zukunft lösen,
Sein Volk, des Wimpel hoch weht, zu erlösen, —
Zu freud'ger Lust, zur Wendung all des Bösen
Läßt Er ertönen dann den Hall des Schofar.
עשור Am Tag der Sühne, ernster Buß' geweiht[1]),

וַיַּעֲבֵר־קוֹל: כָּבֵשׁ לִי אַרְבָּעָה רָאשַׁי נָמֵר. וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת
סֶלָה אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל: לְחַיַּת קָנָה אָז מָכַר אָרֶץ. מִי־לִי בַּשָּׁמַיִם
אָז הֵרִימָה קוֹל: לֵאלֹהַי יִשְׁעִי מִשְׁנֵי בַרְזֶל שִׁוַּעְתִּי. וּמֵרֶגֶל עַכְטִיט

[1]) Mit Bezug auf die üblichen drei Formen des Schofarhalles: תקיעה, שברים תרועה. — [2]) Wie bei der Eroberung von Jericho (Jos. 6, 20.)

עַנֵּג מַרְחֵה. עֲבֵרוֹת מַמְחֵה. בְּקוֹל צֶרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחֵה. עַבְדוּת מְאַחֵה. עֲבֵדוּת מַנְחֵה. קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר: פַּגֵּר וְהַסְעֵר. מַמְלְכוּת שָׁעִיר. פִּשְׁעָהּ תָּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פִּתְחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר. פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֶמְיַת שׁוֹפָר: צִיּוֹן רָמְזָ אוֹת. שׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת. צְוֻחָה בְּמִדְיָן

Am Sabbathtag, der heil'gen Muße Zeit,
Um wegzuspülen Sünde stets bereit,
Wird er vernommen laut, der Hall des Schofar.
Dem Sünd'gen bringt er heil'gen Gottesfrieden,
Verbrüdert, was das Leben schroff geschieden,
Er bietet Rast dem von der Arbeit Müden,
Wenn schmetternd er erklingt, der Hall des Schofar.
פגר O stürz' es hin, fortstürm's mit Deinen Winden,
Das trotz'ge Reich, die stolze Burg der Sünden[2])!
Aufwühle seine Schuld aus tiefen Gründen
Mit dem gewaltig lauten Hall des Schofar!
Stürm' ihre Pforten mit des Zorns Gewittern,
Laß sie versinken, sie zu Staub verwittern
Und Klein und Groß in ihr in Angst erzittern
Beim mächt'gen Brausen, bei dem Hall des Schofar!
ציון O laß ihr Loos dereinst dem Midjans gleichen:
Dreihundert der Posaunen waren Zeichen

הַצָּרַחְתִּי בְקוֹל: מְדַת קְצִי לֹא הוֹדִיעֵנִי. מָתַי בְּאַרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל: מְיַדְּעֵי סֵפֶר חָתֹם קְצִי. לְבַל־דַּעַת צוֹפַי עֵת יְשָׁאוּ קוֹל: נָא הַבֵּט וּרְאֵה עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נָצָה אֲקַוֶּה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר. מְמַקְשִׁיבֵי דְמָמָה וָקוֹל: שׁוֹשׁ יָשִׂישׁ

---

[1]) Am Versöhnungstage des Jobeljahres soll der Hall des Schofar dem Armen den Wiederbesitz seiner Grundstücke und dem Knechte seine Freiheit ankündigen 3. M. 25, 9 f.). — [2]) Vgl. S. 111, Anm. 1.

דְּאוֹת. בְּקוֹל שְׁתוּף
שׁוֹפָר: צְפְצְפוּ
צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ
פְלָאוֹת. צוּר כְּעֵשׂ
נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֲרֵב
שׁוֹפָר: קוֹל חֲלוּשָׁה.
בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה.
קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלֹשָׁה.
קוֹלוֹת בְּנָתְנוּ
בְּשׁוֹפָר: קֶרֶן
מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֵכֶר
אֲשֶׁכְּשָׁה. קְרוֹא עוֹד
שְׁלֹשָׁה. בְּקוֹל עִתּוּד
שׁוֹפָר: רָחֲשָׁתִי

Zum Ruf der Angſt, für Schrecken grauſen, bleichen,
Vermählet mit dem lauten Hall des Schofar[1]).
Und lauten Jubel ſtimmt' an ſeine Schaar,
Da ſie die mächt'gen Wunder ward gewahr,
Wie ſich der Herr gezeiget offenbar,
Und mild erklang damals der Hall des Schofar.
קוֹל Und leiſe dumpfes Stöhnen ward vernommen:
Aufſeufzt die Erd' in Schrecken, bang beklommen,
Als Er ſein dreifach Wort[2]) ertheilt zum Frommen,
Und laut erhallete der Ton des Schofar.
Des Widders Horn, des an Bedeutung reichen,
Laſſ' dreifach heut erſchallen ich als Zeichen.
Den Tönen wird dreifacher Tonhall gleichen,
Wenn einſt in Zukunft dröhnt der Hall vom Schofar.
רחשתי Empor zu Deinen Höh'n ſchau' ich voll Bangen,

לִבִּי בְקִרְבִּי. בְּשָׁמְעִי הוֹדִי דוֹפֵק עַל־פְּתָחַי קוֹל: Vorb.. סָלָה
יְשִׁימֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לֵב. כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרַרְנִי בְקוֹל:
עֵדִיתַנִי אֵל עַל־כָּל־בָּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב תָּתָה קוֹל: עַל־
כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד נִתְעַלֵּית. נָצַח תִּתְעַלֶּה בִּתְרוּעַת קוֹל: פְּעָה
מִמִּדְבָּר צִפּוֹר מִמְצָרַיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה מַאֲשׁוּר קוֹל: פְּקֹד צִפּוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם. תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק לָמוֹ בְּקוֹל:

[1]) Sieg Iſraels über Midjan unter der Leitung des Gid'on. Richt. 7, 16—22. — [2]) „Thorah, Propheten, heilige Schriften," die den Inbegriff der göttlichen Offenbarnng bilden und in dem am Sinai zunächſt Offenbarten als in ihrer Wurzel enthaltend ſind. Die Stelle ſpielt auf Talm. Sabb. Fol. 88a an, wo die Lehre אוריאן תליתאי heißt.

לַעֲלִיוֹת. וְעֵינַי
תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כְּנוּם
גָּלְיוֹת. בְּקוֹל גֶּדֶל
שׁוֹפָר: רְבִיעִית חַיּוֹת.
לִיקוֹד לְהָוֹת. רֶשֶׁף
שַׁלְהֶבְיוֹת. בְּקוֹל
לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה
תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל
לַצּוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ
תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל
גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר:
שׁוֹשַׁן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה
תְּבָרֵר. שׁוֹכְנִים
תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרֵת
שׁוֹפָר: תֵּישֵׁר
מֵחֶרְמוֹן. לְרוֹעֵעַ

Sehnsüchtig meine Augen an Dir hangen,
Zu sehn, wie die Zerstreuten heim gelangen,
Geeinet durch den mächt'gen Ton des Schofar.
Das vierte Reich[1]), das schaute Dein Prophet,
In heller Gluth, in lichter Flamme steht,
Im Brande wird es von der Welt verweht,
Wenn flammend, feuersprühend hallt der Schofar.
שנה Das Strafgericht, das schlummernd schien, erwacht:
Der Feind erfährt dann der Vergeltung Macht;
Gebrochen wird die prahlend eitle Pracht
Bei mächtig tönender Gewalt des Schofar.
Den Deinen wird die Freiheit dann gebracht,
Aufglänzt Erlösung in der Sonnen Pracht,
Aufrüttelst Du, was schläft in Todesnacht,
Beim lauten Weckruf, der ertönt vom Schofar.
תישר Vom Chermon her wirst Du die Schritte wenden,

צוֹר חֻקִּים מָנִי. לְבַל יָעוּפוּ כְּנָשֶׁר. לְבַל יִכָּנְפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:
צְרוּפָה אָלְמָד. וְעֵינַי לְמוֹרִי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר. וְאֵל מָשִׁיבוֹ בְּקוֹל:
קָרֵב קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם מַלִּיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל: קְדֹשׁ
חָדָשׁ. יְהוּכַן מוֹעֵד. וְאָתְקַע בַּשּׁוֹפָר. וַיַּעֲנֵה־לִי בְּקוֹל: רָגֵשׁ מְקֻבָּר.
צְוָחָה מִסֶּלַע. בְּתַת יַבֵּשׁי עֶצֶם מַעֲפָר קוֹל: רְאוּ גַם בָּהָרִים.

[1]) Das römische, in den vom Propheten Daniel geschauten Thieren nach der symbolischen Deutung vorgebildet (s. Dan. 7).

אֲדֹמוֹן. תֹּשֶׁל֫ג
בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן
שׁוֹפָר: תְּצַעֲד Vorb.
כְּבִישִׁימוֹן. בְּמַתַּן
אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ
בָּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא
כַּשּׁוֹפָר:

Und Esaws Reich wird dann zerschmettert enden,
Und Kühlungshauch in Höllengluth entsenden
Wird laut erbrausend dann der Hall des Schofar.
O schreit' einher, wie in der Wüste dort,
Als Du verkündet Deiner Lehre Wort!
Laß wieder schallen aus dem heil'gen Ort
Die Stimme, rufend wie der Hall des Schofar!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם:
מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־
טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כָּלוּ חֶל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית
חָרְדוּ מִמְּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ
מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר
עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.

וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ רֶגֶן מִדְּמוּמֵי קוֹל: שֶׁגֶב לֵב הוּתַל
עוֹד בַּל־יַטָּנוּ. בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְּׁמוֹעַ קוֹל: שׁוֹבֵב לִי בְּקֶדֶם
דָּת מוֹרָשָׁה. אֲשֶׁר בָּהּ עִלַּפְתַּנִי בִּלַּפִּידִים וְקוֹל: תְּבוּנָה הַפִּיק
אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת בִּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יְתַנּוּ
אָז לַכֹּל הַשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן.
בְּנֵי יָוָן שַׁהוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוֹזְזֵי. תִּתְקַע
בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יָלֵךְ קוֹל: אתה נגלית ober der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 194.

נִיהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־
הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשּׁוֹפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם
וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת
וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ
שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּהוּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־
שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־
יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁׂכְנֵי אָרֶץ כְּנַשֹּׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ
שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ
מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר.
וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם:
כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם.
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ

בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

ותוקעין תשרת (ובשבת אין תוקעין).

תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃

(* הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָּאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן) תְּקִיעָתֵינוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרוֹתֵינוּ׃

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Uebersetzung siehe S. 252.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Gem. u. Vorb. וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

Gem. u. Vorb. laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

Vorb. (Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

Gem. O und (Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

וְבָרֵךְ וְצָהֲרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנֻיוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׁנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

(Gem.) אבינו Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

Vorb. laut כֹּהֲנִים

Gem. עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר׃

Die Priester. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

(Vorb.) אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

(Die Priester:) ברוך Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns mit der

בְּרַכְתָּנוּ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, ſein Volk Israel in Liebe zu ſegnen.

Vorbeter.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

Es ſegne dich — Es ſegne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

Der Ewige — Ewiger, unſer Herr! wie herrlich iſt Dein Name auf der ganzen Erde!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמַרְתִּי אַל כִּי־חָסִיתִי בָךְ:

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

Während die Prieſter ſingen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם, אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ. חָלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי: אִם טוֹבִים הֵם חֲזָקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַגִּבְיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן:

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

Es laſſe leuchten — Gott begnad' uns und ſegne uns, laſſe leuchten ſein Antlitz mit uns! Selah.

יי יי אל רחום וחנון
ארך אפים ורב־חסד
ואמת:

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

פנה־אלי וחנני כי־
יחיד ועני אני:

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

אליך יי נפשי אשא.
ויחנך הנה כעיני עבדים
אל־יד אדוניהם כעיני
שפחה אל־יד גברתה
כן עינינו אל־יי אלהינו
עד שיחננו: רבונו של עולם.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

ישא ישא ברכה מאת
יי וצדקה מאלהי ישעו:
(ומצא־חן ושכל טוב
בעיני אלהים ואדם:)

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

יי חננו לך קוינו היה
זרעם לבקרים אף־
ישועתנו בעת צרה:

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

פניו אל־תסתר פניך
ממני ביום צר לי הטה־
אלי אזנך ביום אקרא
מהר ענני:

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

אליך אליך נשאתי את־
עיני הישבי בשמים:

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

Und gebe — Und sie sollen in meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde sie segnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ׃

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majestät, denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über alles als Haupt.

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, spricht der Ewige, und Ich heile ihn.

Gem. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הֵיטֵבְתָּ מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוּשֶׁךָ. שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּכְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה־ כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Und lasse — (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharons und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhöreſt, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögest Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung in Fulle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֶׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקְךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וּלְטוֹבָה אוֹת. וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְבָרֵי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְׁגִּיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי) (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוֹב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unsere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Josef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre zu verstehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Priester das Wort שלום ausgesprochen haben, sagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה, אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם, יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze!

Die Priester kehren das Gesicht gegen die Gesetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם, עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

Vorb שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Oeffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּנַהֲלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְּעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן
הַיּוֹם תְּתָמְכֵנוּ בִּימִין
צִדְקֶךָ: אמן

(Schließen der Bundeslade.)

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut' o kräftige uns!

Heut' o segne uns!

Heut' o erhebe uns!

Heut' o schaue nach uns im Heile!

Heut' o erhör' unser Flehen!

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שְׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ, וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר, וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר, וּצְדָקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה־לָּנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם: Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

Gem. (Gem.) כהיום Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wieder hergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

Vorb. (Vorb.) ברוך Gelobt seiest Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמַן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
Borb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃
Borb. תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
Borb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃
Borb. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין
כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי
כְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדֹנֵנוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ.
נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ
מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא
אֲדֹנֵינוּ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה
הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים׃

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה
מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ
וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקִּשְׁטְ
שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן כַּפְּרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין
תְּלָתָא. וְאִם אֵיז לוֹ יַיִן כַּפְּרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִיז

עתיק. מלח חרוסית רבע (חקב). מעלה עשן כל־שהוא. רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל־שהוא. ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחד מכל־סמניה חייב מיתה: רבן שמעון בן־גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: ברית בורשינה שפשפין בה את־הצפרן. כדי שתהא נאה: יין קפריסין ששורין בו את־הצפרן. כדי שתהא עזה: והלא מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה מפני הכבוד:

השיר שהלוים היו אומרים בבית המקדש: ביום הראשון היו אומרים. לי הארץ ומלואה תבל וישבי בה: בשני היו אומרים. גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר־קדשו: בשלישי היו אומרים. אלהים נצב בעדת־אל בקרב אלהים ישפט: ברביעי היו אומרים. אל־נקמות יי אל נקמות הופיע: בחמישי היו אומרים. הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב: בששי היו אומרים. יי מלך גאות לבש לבש יי עז התאזר אף־תכון תבל בל־תמוט: בשבת היו אומרים. מזמור שיר ליום השבת: מזמור שיר לעתיד לבא. ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא. תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם: שנאמר. וכל־בניך למודי יי ורב שלום בניך: אל תקרא בניך אלא בוניך: שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: יהי־שלום בחילך שלוה בארמנותיך: למען אחי ורעי אדברה־נא שלום בך: למען בית־יי אלהינו אבקשה טוב לך: יי עז לעמו יתן יי יברך את־עמו בשלום:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. אדון עולם.

ונוהגים למקום מנינים קולות מיהו לומן מעכנוים שהרי כנר נלמו י"ם, ויש מנוהגים להמנים מלם קולות.

---

*) Ueberſetzung ſiehe S. 187.

מזמורים של יום.

(Am Montag.)

הַיּוֹם יוֹם שֵׁנִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פח) שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת
מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים
נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נָחְפָּזוּ: רְעָדָה
אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ:
כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ בְּעִיר יְיָ־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים
יְכוֹנְנֶהָ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ:
כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ:
יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן
וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָהּ פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ
לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד
הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־
דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים
הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי
אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם
תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־
אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Donnerstag.)

הַיּוֹם יוֹם חֲמִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פא) לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל: תִּקְעוּ
בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט

לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד
תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלֶּצְךָ אֶעֱנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֲבְחָנְךָ עַל־
מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־
לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי יְיָ
אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם
יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ:
כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְיָ
יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר
דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ:

(Am Sabbath.)

הַיּוֹם יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל
עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע
וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בְּפָרְחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֶשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה
אוֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם
כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:
שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

*עלתה נ"ש

תפלת מנחה.

קודש אשרי לומרים פרשת התמיד.

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי
פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

וא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob!

*) Uebersetzung siehe S. 46.

*ונגדלותך כתיב. יונדול כתיב.

זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יי מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יי צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יי צְבָאוֹת מְלָיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יי מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשָׁמְעַת בָּתְרַי קָל זִיעַ סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דַיי מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יי | יִמְלֹךְ לְעֹלָם

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Israels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם
אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמֵס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten). Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם
נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח
לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ
אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם.
לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא
נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה
וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי
לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ
מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־
עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים:
וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי
לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertranet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — חצי קדיש.

(Am Sabbath) וַאֲנִי תְפִלָּתִי
לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־
חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit. O Gott, in der Fülle Deiner Huld, erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heils.

Am Sabbath wird hier eine Thorahrolle ausgehoben, und man liest V. B. M. 32, 1—12.

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי׃ יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־דֶשֶׁא וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב׃ כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ׃ לוּי הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא׃ שִׁחֵת לוֹ לֹא בָנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל׃ הַלַיהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת עַם נָבָל וְלֹא חָכָם הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָנֶךָ הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ׃ יִשְׂרָאֵל זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־וָדֹר שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֶּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ־לָךְ׃ בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ׃ יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֶנְהוּ יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ׃ כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל־גּוֹזָלָיו יְרַחֵף יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ׃ יְהוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר׃

Die Thorahrolle wird eingehoben, u. der Vorbeter spricht das Halb-Kaddisch.

(*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

(*) Uebersetzung bis וכשנים קדמניות siehe S. 90—100.

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים,
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה
לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ
סֶלָה:
וּבֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה
בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ:

---

*Reduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb.

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Vorb.

לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמָרוּ.

Gem. u. Vorb.

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Vorb.

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

Gem. u. Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb.

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לָעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתָּחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחַת אַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וְיָשָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקָּדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה.

וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ

הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה

וּתְקָנְמֵנוּ וְתַאֲסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

לְמַעַן שִׁמְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 142) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach שלם קדיש folgt עלינו (S. 289).

סדר תשליך.

Nach Minchah geht man noch vor Sonnenuntergang an einen Bach, in welchem Fische sind, oder an eine lebendige Quelle und betet:

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום שני בשבוע.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ׃
דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קָצָתָם אֲסַפֵּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה־נּוֹרָא אִמְרָה׃
אֵין אֵלֶיךָ עָרוֹךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה וַאֲדַבֵּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר׃
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֵה׃
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין־חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר׃
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּלֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת בְּבוֹדֶךָ׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחֵי לֹא־רָאָה פָּנֵי כְבוֹדֶךָ׃
גָּבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא־יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל־אֲשֶׁר לֹא־אֵדָע׃
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרֹךְ אֲלֵיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ׃
אָבֹא, וְאֶמְצָא תַכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמְנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ׃
יָבֹלַע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ׃
וְעִמְּדִי לֹא בֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא־אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי׃
אֲסַפְּרָה לָאָחֵי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל יַא׃
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים׃
וְאָמַרְתָּ. עִם־זוּ יָצַרְתִּי לִי. יְסַפְּרוּ שִׁמִי וּתְהִלָּתִי׃
בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפְּרוּ אֶת־אוֹתוֹתַי׃
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל־כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אֲדֹנוּשׁ מַעַל־סַפָּר׃
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל־כְּרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
וַאֲבָרְכָה בְּכָל־עִנְיָנַי. וּבְכָל־לִבִּי אוֹדֶה אֶת־אֲדֹנָי׃
גַּם בְּגָרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת־פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ׃
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל־הַיּוֹם אֶת־תִּפְאַרְתֶּךָ׃
וְאִמְרָה־נָּא עֲווּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֶמְרֵיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ׃
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל־כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד גְּדַלְתָּ׃
כִּי כָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים הַם אֱלִילִים אֱלִמִּים. רוּחַ אֵין בָּהֶם׃
הַן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֲמָה מְטִיבִים׃

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא־יוֹעִילוּ׃

הוֹרְשִׁים בְּכָל־לֵב לְרוּחַ אֵין־בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל־עַם קְרוֹבוֹ׃
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנָחְנוּ׃

עַם ׀ מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצָאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ׃

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃
עַד אַתָּה בְּךָ וּבְכִבּוֹדֶךָ. וּמִשְׁרָתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ׃

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מָלֵא כָל־הָאָרֶץ. וְכִבּוֹדְךָ עַל כָּל־הָאָרֶץ׃
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתְךָ לַעֲבוֹד. וְאֵין לְזָר אִתְּךָ׃

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לַעֲבֹד כְּבֵן אֶת־אָב נְכַבְּדֶךָּ׃
וְהַגֵּנוּ עַל יְחוּדֶךָ. יוֹמָם וְלַיְלָה עֲדֶיךָ׃

בְּפִי כֻלָּנוּ וּבְלִבֵּנוּ. שְׁאַתָּה לַעֲבֹדְךָ אֱלֹהֵינוּ׃
אֱלֹהֵינוּ. עַל יְחוּדְךָ עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ׃

אֵין תְּחִלָּה אֶל־רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ׃
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לָךְ לְהָשִׁית׃

אֵין קָצֶה אֶל־גְּבוּלֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֻמְקֶךָ׃
אֵין פֶּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ׃

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֶּאָה. עַל־כֵּן אֵיתְךָ חַי לֹא רָאָה׃
אֵין צַד וָצֶלַע יְצַלִּיעֶךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יְמַצְּעֶךָ׃

אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תַּדָּעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ׃
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל־מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע

מְמֻךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ׃

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהַי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ׃
אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצָרְתָּ׃
אַתָּה מֵמִית וְאֶת־כֹּל תִּבְלָה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה׃

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה, וְעַל יְדֵי נְבִיאֲךָ בֶּן הוֹרָעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אַל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
מָוֶת וּמַדָּוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לָעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מְקֻדָּם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מַאלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ וְקָנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שְׂמָחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן | נוֹצָר וְכָל־דָּבָר קָצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ נֶפֶשׁ. אַף־לֹא תִדָּמֶה אֶל כָּל־נֶפֶשׁ:
כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל־רֹאשֵׁיתָם וְלְאַחֲרִיתָם:
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צִבְאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וְלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעֶצְמֶךָ:
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְבְרִיוֹתֶיךָ:
כִּי טָרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רִאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֲצַלָּם:
אַתָּה בְּרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מִכְוָתָם וַדְרָכָם:
הַן אֵין־דָּבָר מִמְּךָ בָּעֲלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חָשֵׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵהֶם בְּעֵת שָׁתְרָצָה:
כִּי אֶת־הַכֹּל בְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:

תְּיַיֵּעַ רְיַיֵּעַ כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תְּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֵגַע תַּחְקוֹר כָּל־לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתֶךָ:
אַצֵּל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֵדֶךָ וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִפִּי דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִפִּי לֹא יִכָּבֵד:
כֹּל יֹשֵׁר־תַּחְפּוֹץ תּוֹכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מַעֲשׂוֹת:
יְיָ. יְיָ בְּחָפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אִחֲרָה:
אֵין דְּבַר־סֵתֶר מִפִּי נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בָּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דְּרָכֶיךָ. אֶל־עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֲךָ. דָּבָר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:
כִּי (1)לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה:
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רָוָחוֹת. אֵין־לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דַעְוֹ. לְלֹא־תְדֵלָה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגַדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף וְרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֲבֻלִּם מִדְּרֹשׁ וּמֵחֲרֹשׁ:
גַּבֵּהּ וְעָמֶק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב. (2)חָכָם וְרֵב נָבוּב לֹא יְכַבֵּב:
סוֹבֵב הַכֹּל וּמְלֵא אֶת־כֹּל. וּבְהֱיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ־לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאָחוֹרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֶצֶם יְחוֹרֶךָ:
וְאֵין בַּתָּוֶךְ מִפְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מִפְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִפְּךָ וְנֶחְדָּל:
מִקְרֶהוְשִׁנּוּי אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא־זְמַן וְעֵרֶעוְלֹא־כָל שִׁמְצָה:

(1) Nach Einigen מִפְּךָ (2) חָכָם־לֵב וְנָבוֹן לֹא יִלְבַּב

כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׂגְּם׃
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ׃
בְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ. כִּגְדֻלָּתְךָ תִּבוּנָתֶךָ׃
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגֵילֶךָ׃
זוֹלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה.
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וַדַּעְתָּם תַּשְׂכֵּל׃
מִבִּלְעָדֶיךָ לְחַךְ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעָדֶיךָ עֻזּוֹ אֵין עֶזְרָה׃
אֵין | נִכְבָּד כִּי־אִם כְּבַדְתּוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי־אִם גִּדַּלְתּוֹ׃
כָּל־יְקָר וְכָל־טוּב מִיָּדְךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חָסָדֶיךָ׃
אֵין חֵכֶר לְגֻדָּלָתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתֶךָ׃
אֵין עוֹד זוּלָתֶךָ חַיּוֹתֶךָ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ׃
לֹא לְחֻצּוּךָ וְלֹא הִטּוּךָ יְצִירֶיךָ. אַף לֹא מֵעֲטוּךָ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל | לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְבַּלְתָּ׃
בְּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמַּיִם׃
לֹא קָרַבְתָּ וְלֹא רְחַקְתָּ. כִּי כָל־כִּירוֹת לֹא יַחֲלָקוּךָ׃
זָרַם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יָהֻדֶּפֶךָ׃
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא־תְשָׂרְפֶךָ׃
לַחֲוִיוֹתְךָ אֵין חִפָּרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן׃
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֹסֶר וְעֵרֶךְ בְּךָ לֹא־יִהְיֶה׃
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה׃
הוֶה לָעוֹלָם וְכֵן | נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ׃
שָׁאַתָּה הוּא וְהוֶה בַּכֹּל. שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל׃
שְׁמוֹת יָקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתָקְפְּךָ יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ׃

ליום חמישי.

מִי־כָמוֹךָ דָּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עֲמֻקּוּ וְרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:
לֹא לִמְדוּךָ חָכְמָתָךְ. וְלֹא הֲבִינוּךָ תְּבוּנָתָךְ:
לֹא כִבַּלְתָּ מַלְכוּתָךְ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי־לְךָ כְּבוֹדֶךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתֶךָ. לֶאֱלִילִים וְזָרִים:
וְכָבוֹד וָגֹם כָּל־יָקָר מֵאִתְּךָ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. אִתָּח עַד אֲמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אַל הַקְּדִימָךְ. וּבְמַלְאַכְתְּךָ לֹא־הָיָה זָר עִמָּךְ:
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא רְמָזָתְךָ. בְּחָדְשָׁךְ בְּרִיאוֹת כִּי נִבּוֹנְתָּ:
מְמַעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִבִּכְדְּךָ כָּל־פְּעֻלּוֹתֶיךָ:
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכְּרָנוּ. וּמַעֲשָׂיךָ הַן יָדַעְנוּ:
שָׁאַתָּה אַל כֹּל יָצַרְתָּ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לֶעָשׂוֹת מַלְאַכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לַעֲזֹר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לְפָנַי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא־נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כִּי מַאֲהַבְתְּךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא־נוֹדַע אַל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן־אָז וְהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלְאַכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶךָ:
אֵין יְצִיר זוּלָתְךָ יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי־אִם בְּרִיאָתֶךָ:
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל־כֹּל:
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי־כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֵׂה גְדוֹלוֹת:
אֵין אוֹתוֹת כָּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַךְ אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אַיִן תִּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
כִּי־מְאַד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
אֵין גַּאֲוָה כָּמוֹ גַאֲוָתֶךָ. אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:
אֵין קָדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כָּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:
אַיִן צַדָּקָה כְּמוֹ צְדָקוֹתֶיךָ. אַיִן תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶךָ:
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ. אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אַלִּים מְרוּצִים. בְּזִכְרֵךְ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:
וְאַשֶּׁת וַחֲרָטָם לֹא יַלְחֲצוּךָ. וְכָל־שֵׁם וְלַהַט לֹא יַנְצְחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל־הַחֲכָמִים. כָּל־הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא־יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים
וְקוֹסְמִים:
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת ו סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל־יוֹעֲצִים. וְעֻזְּךָ מַחְלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשָּׂוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד וּמְצַוֶּה:
אַתָּה מְקֻנֶּה וְאֵינְךָ מָקְנֶה. לְךָ כָּל־מְקֻנֶּה נֶפֶשׁ תִּרְוֶה:
וְכָל־ הַיְצוּרִים וְכָל־עֲנְיָנָם. וְכָל־יְקָר אֲשֶׁר־בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם ו מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. כִּי־אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
לְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ. לְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:
סָתוּר מִכָּל־סָתוּר. וְעָמוּם מִכָּל־עָמוּם וּמִכָּל־כָּמוּס:
דַּק מִכָּל־דַּק. וְצָפוּן מִכָּל־צָפוּן. וְיָכוֹל מִכָּל־יָכוֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל־נִשְׂגָּב. וְנַעֲלֶה מִכָּל־נַעֲלֶה. וּשְׁמוֹ לָעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל־גָּבוֹהַּ. וְעֶלְיוֹן מִכָּל־עֶלְיוֹן וּמִכָּל־חֲבִיוֹן:

חִבּוּי וְעָמוּק מִכָּל־עָמוּק. לַב כָּל־דֵּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה. יְכוֹלִים לְהַשְׁוּוֹת לוֹ כָּל־מְאוּמָה:
לֹא־מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה. לֹא־מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מְקֹרֶה וְעֵרֶעֶר וְשָׁנוּי וְטָפֵל. וְחֶבֶר וּמְסֻמָּךְ אוֹר וְגַם־אֹפֶל:
לֹא־מוֹצְאִים לוֹ מֵרָאָה וְצֶבַע. וְלֹא כָּל־טַבַּע אֲשֶׁר (*שֵׁשׁ וְשָׁבַע:
לָכֵן | נְבוּכוֹת כָּל־עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל־הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
כָּל־שַׂרְעַפִּים וְכָל־הֲרָהוֹרִים. נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. וּמִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפָרְסְמֵהוּ:
בְּכָל־שִׁכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה־הוּא:
לֹא־מְצָאנוּהוּ וְלֹא־יְדָעְנוּהוּ. אֶךְ מִמַּעֲשָׂיו הֲכַרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוּכַל | וְחָכָם | מְיוּחָד:
כִּי־הוּא הָיָה לִכֹּל קֶדֶם. עַל־כֵּן | נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בְּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כֹל אֶת־כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי־הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בִּבְינָה פְּעָלָם:
בְּכָל־יוֹם וְיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי־הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קֶדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי־הוּא חַי וְקַיָּם לָעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ. בִּלְבָבֵנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:
לְמֶשׁ וְגֶרֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ:
לֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעֵקֶר וְנֶצֶב. וְלֹא לְמִין וְכֹל־אוֹן וּלְכָל־נִקְצָב:
כָּל־הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁבָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר (1כְּלוּלִים:
(2וְשֶׁבַע כַּמִּיוֹת (3וְשִׁשָּׁה גִּדּוֹת. (4וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת (5וְעִתּוֹת (6וּמְדוֹת:
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בָּרָאָם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוּפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וְתִתְבַּלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לָעוֹלָם:

*) Sechs Arten der Bewegung und sieben Begriffe der Körpergröße.
1) Zehn Eigenschaften der Körper. 2) Sieben Begriffe der Körpergröße.
3) Sechserlei Bewegungen der Körper. 4) Drei Formen des Zusammenhanges.
5) Drei Zeiten. 6) Dreifache Ausdehnung der Körper.

שיר היחוד ליום השבת.

אָז בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל־פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. וַחֲסִידֶיךָ בְּכָל־עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֹּלָם. אֱלֹהֵי חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מַעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמַצָּרִים הַחְלוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים. בַּעֲשׂוֹתְךָ בָהֶם שְׁפָטִים גְּדוֹלִים וּבְאֹהֲיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ הַיָּד הַגְּדוֹלָה. וַיִּירָאוּ:
נִהַנְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לָךְ שֵׁם וְתִפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ:
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם | מִן־הַשָּׁמַיִם. וְגַם הָעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֻכְתָּם הַמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ | צִיָּה אִישׁ לֹא־עָבָר:
תַּתָּה לָעַמְּךָ דָגָן שָׁמַיִם. וְכָעָפָר שְׂאֹר וּמְצוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יֵרְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל | לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וְיִתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֵה שָׁמֵן. וּמֵחֲלָמִישׁ צוּר פַּלְגֵי־שָׁמֶן:
בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וְיִפָּאֲרוּ בַּיִת מִקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים. צֶדֶק בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי־שָׁם יִזְּהוּ זִבְחֵי־צֶדֶק. אֵף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיֵרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֵטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תְּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל־אֲבוֹתֵינוּ:
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵטִיב וְנוֹדֶה שִׁמְךָ לְעוֹלָם כִּי־תֵטִיב:
יְיָ תִּבָּנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְקָרֵן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
זִבְחֵי צֶדֶק שִׂמְחָה נִזְבָּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תָּעֵרֹב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ. כִּי חָפַצְתָּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חָפְצֵנוּ. הַבֵּט־נָא עַמְּךָ בָּלָנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ לִהְיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. וְעַל־עַמְּךָ בָרַכְתָּךְ סֶלָה:
וְתָמִיד נָסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וְנַהֲלֹל ו לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמְבָרְכֶיךָ עַמְּךָ יְבָרֵךְ. כִּי אֶת־כֹּל אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וְאָנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי. וַאֲבָרְכֵהוּ כָּל־יְמֵי צֶבְאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם:
כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וְיֹאמְרוּ כָּל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דֵּי־אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן־עָלְמָא וְעַד־עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵהּ הִיא:
וְנֶאֱמַר וְיֹאמְרוּ הַלְלוּיָהּ יְשׁוּעָה וְקֵדְמִיאל בְּנֵי חֲשַׁבְנְיָה שַׂרְבְיָה הוֹדְיָה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:

שיר הכבוד.

כשפותחין הש"ץ לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו:

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אֲנָעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָרַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בְּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֶסְפְּרָה כְּבוֹדֶךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתַקֵּף פְּעֻלָּתֶךָ:

דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כְּפִי־יֶשֶׁךְ. וַיְשַׁוּוּךְ לְפִי מַעֲשֶׂיךְ:
הִמְשִׁילוּךְ בְּרוֹב חֲזָיונות. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיונות:

וַיֶּחֱווּ בְךְ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשֵׁךְ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיום דִּין וּבַחֲרוּת בְּיום קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמות יָדֵיו לוֹ רָב:

חָבַשׁ כְּבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ.
טַלְלֵי אורות רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּותָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:

יָתְפָּאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְעֶטֶרֶת צְבִי:
כְּתֶם טָהור פְּז דְּמות רֹאשׁוֹ. וָחֵק עַל־מֻצַּח כְּבוד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחֵן וּלְכָבוד צְבִי תִּפְאָרָה. אָמְתוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
מַחֲלְפות רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחרות. קְוֻצּותָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחרות:

נָוֶה הֲדָרְךָ צְבִי תִּפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׁמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וְצָנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֶגְדָם. מַאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם.
פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וָקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדום לְלֻבּושׁ אָדום. פּוּרָה בְּדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדום:
קָשֶׁר תְּפִלִּין הֲרָאָה לָעֲנִיו. תְּמונַת יֶיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּות בָּם לְהִתְפָּאֵר:
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קְרָא מֵרֹאשׁ. דֹּר וָדֹר עִם דּוֹרְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית חֲמוֹן שִׁירֵי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תְּכוּן קְטֹרֶת:

תְּיַקַּר שְׁיַרְתְּרָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:
בְּרָכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק! כַּבִּיר:

וּבְרָכָתִי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ כְּבָשָׂמִים רֹאשׁ:
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו:

מחזור ליום שני של ראש השנה.

Festgebete

für den zweiten Tag des Neujahr-Festes.

Zweiter Teil.

מחזור לכל מועדי השנה

מונח מחדש ומדויק היטב אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק שני.

כולל

מחזור ליום שני של ראש השנה

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

ברעסלויא

בהוצאת יעקב כ. בראנדיים

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Zweiter Teil:

Rosch-ha-Schanah. Zweiter Tag.

Breslau
Verlag von Jakob B. Brandeis.

Inhalt des zweiten Bandes.

Gebete für den zweiten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der zweite Abend des Neujahrsfestes.

Seite

תפלת מעריב Das allgemeine Abendgebet 9

II. Der zweite Tag des Neujahrsfestes.

ברכות השחר ופסוקי דזמרה Das allgemeine Morgengebet . 1

קריאת שמע עם ברכותיה Das Morgengebet mit den für diesen Tag eingeschalteten Feststücken. 83

תפלת שחרית Die Tefillah für diesen Morgen 89

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 93

סדר קדושה Die Keduschah 143

אבינו מלכנו Abinu Malkenu 149

סדר הוצאת ספר התורה Gebete beim Herausnehmen der Thora . . 155

קריאת התורה Vorlesung aus der Thorah 160

הפטרה Haftarah 166

Gebet für das Wohl des Reiches. 172

סדר תקיעת שופר Das Schofarblasen 174

תפלת מוסף Die Mußaf-Tefillah 178

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 199

וְנַחֲנָה תֹּקֶף 200

סדר קדושה Die Keduschah im Mußafgebet 204

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ 219

סדר דוכן Der Priestersegen 257

מזמורים של יום 267

תפלת מנחה Das Minchah-Gebet 269

סדר תשליך (am Sonntag) 278

שידי היחוד 279

שיר הכבוד 290

Druck von Th. Schatzky G. m. b. H., Breslau.

תפלה לשליח צבור.

לאומרם נכונם ונרתם ונקרדם קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מָלֵךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מָלָךְ עָלְיוֹן רַכֵּב שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאִמּוּץ הַלֵּב. כוון במוכס"ז בוז"ו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְבִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לְתִפְלַת מֹשֶׁה (י"ח מַנַּשֶּׁה). וְאַל־יֵבוֹשׁוּ בִּי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם: יִהְיוּ לָרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יִהְיוּ רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וַאֲלִיפְסוֹק קוֹלִי וְאַל־יֵחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק. אמן סלה:

תפלה אחרת לש"ץ.

הִנְנִי הָעָנִי מִמַּעַשׂ וְרֵעַשׂ וְנִפְחַד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלָחוּנִי וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ. אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי. וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תַּחֲיֵבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִכָּלְמוּ בִּי

בְּפִשְׁעֵי וְאַל־יַבוֹשׁוּ בִּי וְאַל־אֵבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי כִּתְפִלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרֹקוּ נָאָה וּזְקֵנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים וּמְעֻרָב בְּדַעַת עִם־הַבְּרִיּוֹת, וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ יְהִי נָא דָגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה, לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה בְּאַהֲבָה, וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵנוּ הֲפָךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ וְאַל־יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי לִפְנֵי־כִסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל־הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קנלה מרים ז"ל פיוטר הכ"ץ די פסוקים גלו לחר סחפלה סכ"ל:

יָדַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַקְשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאֶהֱמָה:
וְנַפְשִׁי תָּגֵל בִּי תָּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתֶךָ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

אֲנִי קְרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי בְּצָדָק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּבִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ

בְּחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחַלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שִׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וְאַצַפֶּה: אֲנִי קָרֵאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמָרָתִי: רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

מִי אָנֹכִי שֶׁאֶזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאָנֹכִי אִישׁ חוֹטֵא וְהַכְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וָדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי בְּדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כַּמָּה פְּעָמִים. אוֹי לִי אֵיךְ אֶשָּׂא פָּנַי לַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מָלֵךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלַת כָּל־הָעֲלוֹת וְסִבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עַבְדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שִׁמְעָה תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ:

מעריב ליל שני של ראש השנה.

Gebet für den zweiten Abend Rosch ha-Schanah.

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende (יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

Vorb. u. Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים. בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף
אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם
בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.

Vorb. (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Gem. (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

(יתברך יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּנוּ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Fisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Fisrael.

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Wer nicht mit מִכָּן betet, sagt dieses:

(אַל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

Höre, Israel! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewalt-

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ

herren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

„Wer ist wie Du unter מי

מִכָּל־הָעֲרִיצִים: הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי
נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת
עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת
עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם
נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ
עַל־בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם
קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ:
הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה
בְּפַרְעֹה אוֹתֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה
בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם
וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם:
הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־
סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־
שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע:
וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ
וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם

יְהוָה מִי־כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ׃

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ

den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?" —

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: „Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren." Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen, und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet

bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

ארני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß

לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ

חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

wir leben, und ſchreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewig-lebender

מלך König, Beiſtand und Retter und Schirm! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du biſt mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebeſt die Todten, ſtark, um ſtets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden ſtützt und die Kranken heilt, die Gefeſſelten löſt und ſeine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer iſt wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer iſt Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und ſproſſen läſſet das Heil?

מי Wer iſt wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket ſeiner Geſchöpfe zum Leben in Erbarmen?

ונאמן Und Du biſt zuverläſſig, daß Du beleben wirſt die Todten. Gelobt ſeiſt Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du biſt heilig und Dein Name iſt heilig, und Heilige an jedem Tage preiſen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וככן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.

וככן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem

וְשָׁשׁוֹן לְעִירֶךָ,
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ, וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ,
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Jischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

וּבֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוֹזוּ, וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ, וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ, וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה, כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־
הָאָרֶץ:

Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ
לְבַדֶּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ, בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ,
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ, כַּכָּתוּב
בִּדְבָרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ

Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte:

„Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Ausgang des Sabbath wird dieses eingeschaltet.

ותודיענו Du hast uns, Ewiger, unser Gott! kund gethan Deine heilvollen Vorschriften, und uns gelehrt, auszuüben die Satzungen Deines Willens. Du hast uns, Ewiger, unser Gott! gerechte Vorschriften und eine wahrhafte Lehre

(וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפְּטֵי צִדְקָךְ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת

חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ וְמַנֵּי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וַתָּגֶל גְּדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת רֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ׃

ertheilt, Bestimmungen und Gebote voll Segens, und uns zu Theil werden lassen Zeiten froher Festeslust und heilige Feiertage und Festeszeiten freudiger Erhebung. Du hast uns beschieden die Sabbathweihe und Festverherrlichung und feierliche Lust, und unterschieden, Ewiger, unser Gott! zwischem Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, Jisrael und den Völkern, dem siebenten Tage und den sechs Werktagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und des Festtages hast Du von einander unterschieden und den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiliget. So hast Du abgesondert und geheiliget Dein Volk Jisrael mit Deiner Heiligung.

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses

לְפַלֵּיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ
בוֹ לִבְרָכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ
לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם
עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן
וְרַחוּם | אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ, וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־
הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ, וְהוֹפַע בַּהֲדַר
גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל
כִּי אַתָּה פְּעָלָתוֹ, וְיָבִין כָּל־
יָצוּר כִּי אַתָּה יְצָרָתוֹ, וְיֹאמַר
כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ, שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ

Israels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Israels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch

וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Deine Hülfe, und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת.
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־
הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה
בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Israel, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה
וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה
טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

בספר Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע
וְשִׂפְתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל
תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר
עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ
לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה
שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde

das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

הַמְקֻדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

קדיש שלם.

סדר קדוש.

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Am Ausgange des Sabbaths werden diese zwei ברכות auch gesagt.

(בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד, אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott!

אֱלֹהֵינוּ לְרָאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד:
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

מן ב׳ תטעות ויתר ובי׳ תטעות ויתר ובי׳ תטעות בלילת וכן בסוגי, ובסוגו רצוף ייג העקיים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאַיִן יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אַיִן סוֹף לְאַחְדוּתוֹ:
אַיִן לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נֶעֱרֹךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ: קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ:
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ: שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ: לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,

Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;

Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,

Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.

Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;

An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.

Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,

Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,

Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.

Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teil:n,

Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד.
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת
אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל.
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן
בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ.
לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ.
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר
בְּקַדְמוּתוֹ: גּוֹמֵל
לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ.
יִתֵּן לָרָשָׁע רָע
כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח
לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ.
לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ
יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ
עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר
מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

וְצִיר נִבְרָא׃ לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל.
אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא׃
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל.
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא׃
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה׃
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי.
לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה׃ בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה׃
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי.
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה׃ וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא׃ בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה׃ וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדַּשְׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

והערב Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְּרָאתָהּ אַתָּה
יְצַרְתָּהּ אַתָּה
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

lasse dir leuchten der Ewige sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

אלו Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

מְשַׁמֶּרֶת בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי וְלַהֲחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־ זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Männer sagen):
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(Frauen sagen:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי.
וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע.
וּמֵחָבֵר רָע. וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen und den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ
וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי
פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים.
מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע
וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן
הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה
וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה
בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית
וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם
בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר
אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁבֵּם וְיֹאמַר:

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים. לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מָה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל׃

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn alles ist vergänglich.

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהֲבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכֹרֶךָ. שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

שֶׁשְּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחַךְ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ:
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Jisrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

מַקְדִּישֵׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ,
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵיךָ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ, יֵכִירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם, כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה־
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ, אֶת־הַיָּם וְאֵת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם, וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַּתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ,

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְקַיָּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־
שֶּׁבָּתוּב. בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם
כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם
וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ
בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם
לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ׃

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת
וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־
יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם
וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה
לַיהוָה׃ וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם
חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ
וְהֵרִים אֶת־הַדָּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־
הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ
בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־
מָקוֹם טָהוֹר׃

וְשַׁלְמָה פָּרִים שֶׁתִּתֵּינוּ בְּמָקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (למנחה בֵּין הָעַרְבַּיִם׃)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי
לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

אֲמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם:
עֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשָׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

bringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Ahron's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים. בְּזֶמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

[1]) Epha bedeutet ein Getreidemaß. [2]) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Stoffe.

סַמִּים נָטָף | וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבוֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃ וְעָשִׂית אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃ וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כַּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה. וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמֵּהֶם | מַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם | מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה׃ וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. טוּר וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סָאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע הַקַּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא׃ רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא׃ וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסֵּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הָאֶרִי אֵינוֹ אֶלָּא שֹׁרֶף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף׃ בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה. כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא מַיִם רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מַיִם רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים׃ פִּטְמָהּ לַחֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמָעְנוּ׃ אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמִדָּתָהּ כְּשֵׁרָה לַחֲצָאִין. וְאִם חִסֵּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ תָּנוּ

בר קַפְּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים או לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָּאָה שֶׁל־
שִׁירַיִם לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפְּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב
שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל ו לַעֲמוֹד מִפָּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין
בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־
תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי
סלה: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמוֹנִיוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieses gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

Und am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פֶּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

* Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorsitzten und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. כֵּיצַד עָלָה בַּכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד דְּרוֹמִי׀ וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים׀ מִן־הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל׀ לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שָׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל׀ לְאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת. אָשָׁם׀ מְעִילוֹת. אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אָשָׁם נָזִיר. אָשָׁם׀ מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שָׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים׀ מִן־הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל׀ לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן בְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן. הַבְּכוֹר נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לְפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לְכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עִנְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כְּלוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִכְלָל וְיָצָא לְהוֹן מִבְּדָבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל | לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּ לְהָרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

(Ps. 30.) Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösetest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בתשבחות bis ברוך שאמר wird stehend gebetet.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמִּירוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנִשַּׁבֵּחֲךָ וְנִפְאָרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ
נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ:
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Jisraels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ:
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ
וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ
בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ.
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר
לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם |
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל.
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד
הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה
לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃
אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים
בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃
בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

ihre Schnur und an das
Ende des Erdenrundes ihre
Worte. Dem Sonnenball hat
Er ein Zelt an ihnen gesetzt.
Und der, wie ein Bräutigam
hervorgehend aus seiner Kam-
mer, frohlocket wie ein Held,
die Bahn zu durchlaufen.
Am Ende der Himmel ist
sein Aufgang, und sein Kreis-
lauf über ihre Grenzen, und
Nichts ist verhüllt vor seiner
Gluth. Die Lehre des Ewigen
ist untadelig, seelenerquickend,
des Ewigen Zeugniß bewährt,
macht Thoren weise. Die
Befehle des Ewigen sind recht,
herzenerfreuend; des Ewigen
Gebot ist lauter, erleuchtet
die Augen. Die Furcht des
Ewigen ist rein, besteht ewig;
des Ewigen Aussprüche sind
wahr, sind gerecht allzumal.
Sie, die köstlicher sind denn
Gold und feines Gold in

קָוֹם. וּבְקָצֵה תֵּבֵל
מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם
אָהֶל בָּהֶם: וְהוּא
כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ.
יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ
אֹרַח: מִקְצֵה
הַשָּׁמַיִם | מוֹצָאוֹ.
וּתְקוּפָתוֹ עַל־
קְצוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר
מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ
תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים |
מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת
יְיָ בָּרָה מְאִירַת
עֵינָיִם: יִרְאַת יְיָ |
טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד.
מִשְׁפְּטֵי יְיָ אֱמֶת
צָדְקוּ יַחְדָּו:
הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

וּמְפַז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים:
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם
מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב: יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי. וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

לְ לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ: גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

*) Rad b. Maiora וְקַל

שְׁמוּ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי. וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃ חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו.
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי. יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע.
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne, und

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא.
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר. וְאַשְׁמוּרָה
בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף. לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ.

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלָמֵנוּ
לְמָאוֹר פָּנֶיךָ׃כִּי כָל־
יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנְרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְכָל־יָמֵינוּ׃

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעֳלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

א יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יָסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

Tage, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schaust du, und die Vergeltung der Frevler siehst du an. Denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht! Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen sie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß sich stoße. Auf Löw' und Otter trittst du, zertrittst junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, so befrei' Ich ihn; Ich stelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד
צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדֶּךָ |
אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט.
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה
אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף
בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־
שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich errette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hilfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Israel zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו וארהו בישועתי׃

קלה הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו: שֶׁהִכָּה
בְּכֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח |
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם.
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים. וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן |
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

כֶּסֶף וְזָהָב, מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ, אַף אֵין־יֶשׁ־
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ, בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ, יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה שָׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָעַר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.

Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Heer ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיי
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Israel, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld.

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

הודו לַיי בְּכִנּוֹר
בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־
לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן
בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַר־יי וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ
בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. חֶסֶד
יי מָלְאָה הָאָרֶץ׃
בִּדְבַר יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד
מֵי הַיָּם. נֹתֵן
בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃
יִירְאוּ מֵיי כָּל־הָאָרֶץ
מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
יי הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת
עַמִּים׃ עֲצַת יי

geſang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnſaitigem Pſalter ſpielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, ſpielet ſchön mit Jubelklang! Denn redlich iſt des Ewigen Wort, und all ſein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld iſt voll die Erde. Auf des Ewigen Wort ſind die Himmel geworden, und auf ſeines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er ſammelt zu Haufen des Meeres Gewäſſer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte ſich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müſſen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er ſprach und es ward; Er gebot und es beſtand. Der Ewige ſtört den Rathſchluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathſchluß wird

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרֹב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרֹב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ.
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

מזמור שיר ליום השבת׃ טוב להודות לַיְיָ.
וּלְזַמֵּר לִשְׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ. וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נֵבֶל. עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ.
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

(Psalm 92.) Pſalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön iſt's dem Ewigen zu danken und zu ſpielen Deinem Namen, Höchſter! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnſait und auf dem Pſalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, haſt Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß ſind Deine Werke, Ewiger, wie ſehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor ſieht ſolches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und ſproſſen alle Uebelthäter, — daß ſie getilgt werden auf ewig. Du aber biſt ewiglich erhaben,

אֹיְבֶיךָ | יְיָ. כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי.
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח. כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ. בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ.
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְיָ. נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם. יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים.
אַדִּירִים | מִשְׁבְּרֵי־יָם. אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ.
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

„ (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם
יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם |
יְיָ. עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם | מֵאַרְצוֹ׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

עַמִּים׃ רַבּוֹת
מַחְשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם׃
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ׃ כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ׃ כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזוֹב׃ וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ יוּ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, nnd rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
כו אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ
אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

*וגדלותך נתיב

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אָת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ:
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*ונדול יתיר ר'

herzig iſt der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig iſt der Ewige gegen Alle, und ſein Erbarmen iſt über all ſeine Werke. Es preiſen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches ſprechen ſie aus, und von Deiner Stärke reden ſie, — kund zu machen den Menſchenkindern ſeine Stärke und die Herrlichkeit der Majeſtät ſeines Reiches. Dein Reich iſt ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrſchaft geht durch alle Geſchlechter. Es ſtützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen ſchauen empor zu Dir, und Du giebſt ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffneſt Deine

וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־ דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־ מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃ אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי. אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

trauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנוֹתָיו: אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם.
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־
טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ
כִּי־נָעִים נָאוָה תְּהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ.
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃
הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב.
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃
מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים. לְכֻלָּם
שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל
אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ.
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ.
מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־
אָרֶץ׃ עֱנוּ לַייָ
בְּתוֹדָה. זַמְּרוּ
לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃
הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם |

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יְיָ אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יְיָ. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד | דְּבָרוֹ לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן | לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קטח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ

אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ׃
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר |
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ׃ כִּי הוּא

*דברו קי׳ *צבאו קי׳

Stücken schleudert: vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel; lobet ihn, ihr all seine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם, חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ, תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר,
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת, עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה, רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים, שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ,
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ,
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמץ הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Israel freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volk. Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בְּזִקִּים. וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל:
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב. הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר.
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:

Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Halleluja! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ | יְיָ
אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ:
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן:
וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל,
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל |

Gelobt sei der Ewige ברוך
in alle Zeit! Amen, Amen!
— Gelobt sei der Ewige
von Zijon aus, der in
Jeruschalajim thront! Halle-
luja! Gelobt sei der Ewige,
Gott, der Gott Jisraels,
der allein Wunder thut!
Und gelobt sein herrlicher
Name ewiglich, und voll
werde seiner Herrlichkeit die
ganze Erde. Amen! Amen!

Und David pries ויברך
den Ewigen vor den Augen
der ganzen Versammlung, und
David sprach: Gelobt seist
Du, Ewiger, Gott Jisraels,
unseres Vaters, von Ewigkeit
zu Ewigkeit! Dein, Ewiger,
ist die Größe und die Macht
und der Ruhm und der Sieg
und die Majestät, ja Alles
im Himmel und auf Erden;
Dein Ewiger, ist die Herr-
schaft, und Du bist das über

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

לְרֹאשׁ׃ וְהָעשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה׃
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל׃ וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ׃
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַתָּה־
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ׃ אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם׃ הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם׃
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם׃ וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים׃ אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קדי

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר
כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ
אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן
לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית
לָתֵת אֶת־אֶרֶץ
הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי
הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי
לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם
אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־
עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם.
וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם
אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי
הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

und ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה. וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

haſt Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

וישע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יְאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נָזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest loß Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geronnen die Fluthen im Herzen

בְּלֵב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אֶרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי
פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind ſprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen erſatten ſoll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen ſoll ſie meine Hand. Du hauchteſt mit Deinem Odem, da bedeckte ſie das Meer; ſie rollten wie Blei in die gewaltigen Waſſer. Wer iſt gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du ſtreckteſt Deine Rechte, die Erde verſchlang ſie. Du führſt mit Deiner Gnade das Volk, ſo Du erlöſet; Du leiteſt es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, ſie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleſcheth. Da erſchrecken die Stammfürſten Edoms; die Mächtigen Moabs, ſie ergreift Beben; vor Angſt aufgelöſt ſind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ
יִדְמוּ כָּאָבֶן עַד־יַעַבְרוּ
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעַבְרוּ
עַם־זוּ קָנִיתָ: תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ
מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי
תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד.
מִן־הָעוֹלָם וְעַד־
הָעוֹלָם אַתָּה אֵל.
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ.
פּוֹדֶה וּמַצִּיל
וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים אֱלוֹהַ
כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת.
הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיּוֹתָיו

Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der früheſten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים.
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר | אֲסוּרִים.
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים.
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ.
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שִׁמְךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ׃
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ׃
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח׃
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־ שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וְיפָאֲרוּ. וְיַרוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־ בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־ לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב. כָּל־ עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!"

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

יְדֻמֶּה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָּךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ
וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב. רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרָנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

המלך O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht auf der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת. הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בָּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende (*יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(* יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רָאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים מֵאֶפֶל אָמַר וַיְהִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah.

Verfaßt auf Grundlage der Eintheilung in סלכיות, זכרונות u. שופרות, nach deren Ausdrücken מלך, זכור u. שופר die alphabethische Dichtung und in den Schlußsätzen außer dem Namen des Verfassers: R. Schim'on b. Fizchak noch folgender Anhang ersichtlich gemacht wird: אלחנן בני יסוד חבלי לחיי עולם אמן סלה = Elchanan, mein Sohn, möge ich des ewigen Lebens theilhaft werden! Amen Selah.

מָלַךְ אָמוּן מַאֲמָרֶךָ מֵרָחוֹק מָצָב. שִׁמְךָ יִתְפָּאַר בַּעֲדָתְךָ יִתְיַצָּב. לְעוֹלָם יְיָ דְּבָרְךָ נִצָּב: מֶלֶךְ בְּכָלוּתְךָ הַיּוֹם מַעֲשׂ אָמָנוּתֶךָ. מִדִּין הִצַּלְתָּ מְרֻקָּם בְּתָמוּנָתֶךָ. לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ: מָלַךְ גָּזַרְתָּ כְּמוֹ־כֵן לְצֶאֱצָאֵימוֹ פְּדִיוֹם. עֲבוֹר לְהִמָּלֵט

O Herr! Dein Wort von je ist treubewährt,
Dein Name thront in Deiner Schaar verehrt;
Auf ewig bleibt Dein Spruch fest, unversehrt.
Als Du Dein Kunstwerk, Schöpfer einst vollendet,
Von Deinem Abbild[1]) war Dein Zorn gewendet,
Für alle Zeit ihm Deine Huld gespendet.
Auch seinen Sprossen ließest Du ergehen

וּמִפְּלִיעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

[1]) Vom ersten Menschen.

מְשַׁאֵתְךָ אָיוֹם. לְמַשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם:

Vorb. שִׁמְרֵי מִצְוֹת עֵדֶיךָ וְעִבְרֵיךָ. נַמְלֵם וְנַשְׂאֵם לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדֶךָ. כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ. קָדוֹשׁ:

זְכֹר הַרְשֵׁיךָ לְתַחֵי לְעוֹדָם. וְהָרֵם קַרְנָם בְּרַחֲמֶיךָ לְהַקְדֵּם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם: זְכֹר הַמְשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ בְּאַהֲב לְחַלּוֹתֶךָ. נִסְמֶכֶת בְּשַׁעֲשׁוּעֶיךָ דֶּשֶׁת נַחֲלָתֶךָ. נֶאֱלָתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ: זְכֹר וּמַהֵר יוֹם יֶשַׁע לְקָרְבוֹ. בְּדָבְיְרָךְ לְהוֹשִׁיעַ חָוּת וּבְמִשְׁבְּנוֹתֶיךָ לָבֹא. הַר־צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ:

Vorb. בְּרַחֲמִים יַקִּיר צְעִירֵי הַצֹּאן. חָקָם הַטְרִיפֵם פְּנִימִי וְחִיצוֹן. וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ עֵת רָצוֹן. קָדוֹשׁ

Den Gnadenspruch, sie huldvoll anzusehen,
Wenn sie vor Deinem Richterthrone stehen.

שמרי Die Dein Gebot bewahren und bewähren
O trag' und schütze, Deinen Ruhm zu mehren.
Sie, Deine Diener alle, die Dich ehren, — Heiliger!

זכר Gedenke, Deine Treuen zu erhalten!
Zu ihrem Heil laß Dein Erbarmen walten!
Denk' Deiner Schaar, der treuen, der uralten!
Denk', wie sie Dir in Liebe nachgezogen,
Dein Wort, in Gluth verkündet, treu geflogen, —
Des Stammes, den Du selbst Dir groß gezogen!
O laß herbei den Tag der Rettung eilen!
Anbetend laß im Heiligthum uns weilen,
In Zijon, das Du zu uns wolleſt theilen!

ברחמים In Gnaden wende Dich zu Deiner Heerd'!
O gieb ihr was ihr frommt, was sie entbehrt!
Sei meinem Flehn ein gnädig Ohr gewährt! Heiliger!

שׁוֹפָר זְמַנּוֹ בָּא תָּקוֹעַ
בְּעֵנָיָו. בְּרָן אֵיל לְהַזְכִּר
לְבְחוּנָיו. אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ
בְּרָרָנָיו: שׁוֹפָר חָרַד
הַמַּחֲנָה מֵרֹחַק לַעֲמֹד. רַחוּם
זָכְרֵהוּ וּלְצַדְּקֵנוּ תַּחְמֹד.
הַשָּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד:
שׁוֹפָר טְבַסְתָּ בַּכֶּסֶה לְמִי
מָנָה עָפָר. יְשׁוּבוּן מֵאָוֶן
בְּכִפּוּר לְהִתְבַּפֵּר. תִּקְעוּ
בַחֹדֶשׁ ו שׁוֹפָר:

Vorb. אֵל חָנַן נַחֲלָתוֹ
בְּנֹעַם הִרְשִׁפַּר. יִדְעָם
קֹרֵא קָרֵב בְּנָתָיו
בְּמִסְפָּר. וְתִיטַב לַיָּיִ
מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
מֶלֶךְ יִשְׁפֹּט עַמִּים
בְּמֵישָׁרִים לְנַשְּׂאוֹ. צִפֶּה
לְדַקְדֵּק דִּינָם בְּהִתְנַשְּׂאוֹ.
כּוֹנֵן לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹ: מֶלֶךְ
גַּבִּיר נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה
לְבַדּוֹ. חַי יִגְבַּהּ בְּמִשְׁפָּט
בְּהִתְכַּבְּדוֹ. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט

Des Schofarhalles Stunde iſt gekommen.
Durch ſeinen Ton gedenke Deinen Frommen
Des Opfers, das Du gnädig angenommen!
Gedenk', wie ſcheu in angſterfülltem Beben
Dein Volk entwich[1]), und woll' uns Segen geben,
Wenn laut des Schofars Töne ſich erheben!
Du ſetzteſt ihn der Schaar, der theuern, ein,
Daß ſie erweckt, von Sünden werde rein.
Des Mondes Anfang ſoll ſein Hallen weih'n.

חנן Geſchmückt hat Gott ſein Los mit Anmuthſchein;
Statt Opfers lehrt' Er uns ſein Wort ihm weih'n,
Und lieber wird's als Altarſpend' ihm ſein, — dem Heiligen!

מלך Er läßt, die Völker richtend, Milde walten,
Und prüft und forſcht, wie Er ſie mög' erhalten,
Wenn ragt ſein Thron, um im Gericht zu ſchalten.
Allmächtig Er, geheiliget im Rechte,
In Majeſtät erhebt Er ſich im Rechte

1) Am Sinai. 2. Moſ. 20, 15: „Das Volk ſah, bebte zurück und ſtand von fern.“

עַבְדּוֹ: מֶלֶךְ לְרוֹנֵן רַחֵם
יְזַכּוֹר כְּנֶאֱמוֹ. קָרוֹב לְהַצְדִּיק
עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ. עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:

יוֹרֶה כְּעֶלְךָ Vorb.
וַהֲדָרֶךָ לְתָמִימִים.
חָיוּת בְּצִקְךָ לְאֹרֶךְ
יָמִים. מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים.
קָדוֹשׁ:

זְכֹר מְקַנְיֶךָ נַחַת שִׁלְחֶנֶךָ
לְעָרְכָה. אֲדֹר תְּהִלָּתְךָ
בְּפִימוֹ לְהִתְבָּרְכָה. זְכֹר
צַדִּיק לִבְרָכָה: זְכֹר נְדִיבֵי
עַמִּים אֲבוֹת הָעוֹלָם. חֲשֹׁךְ
עֲבָדֶיךָ מִזְּדוֹן וְנָעֲלָם. וְחֶסֶד
יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: זְכֹר
סֻכַּת שָׁלֵם הַיּוֹשֶׁבֶת בִּדְוִדָה.
חוּשָׁה לְהָכִין אָתָּה וְלֵסַעֲדָה.
יִשְׁמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה
בְּנוֹת יְהוּדָה:

לְחַיֵּי עוֹלָם Vorb.

Und wahret treu was frommet seinem Knechte.
O laß im Zorn sich Dein Erbarmen regen,
Komm Deinen Gläubigen mit Huld entgegen,
Die stets für Deine Einheit Zeugniß legen!

יראה In Glanz und Gnadenwalten offenbar,
In Deinem Schatten birg der Frommen Schaar,
Du, dessen Reich ein Reich für immerdar, — Heiliger!

זכר Gedenk', die Deiner harren zu verpflegen,
Dein Gut in Fülle ihnen vorzulegen,
Daß ihrem Mund entströme Dank und Segen!
Der Edlen denke, jener Weltensäulen[1])
Von Sünden mögst Du Deine Knechte heilen!
O woll' uns ewig Deine Huld ertheilen!
Denk' an Dein Zelt, das öde liegt, verfallen:
Richt' auf in neuem Glanz des Tempels Hallen,
Und Jubel laß in Zijon wieder schallen!

לחיי Zu ew'gem Leben zeichne die Getreuen,

1) Der frommen Ahnen Jisraels.

יִכְתְּבוּ אֱמוּנִי. יִזְכּוּ לַחֲזוֹת בְּנֹעַם יְיָ. לְזִכְרוֹן בְּהֵיכָל יְיָ. קָדוֹשׁ:

Daß sie an Deinem Gottesglanz sich freuen,
In Deiner Huld, im Heiligthum, dem neuen, — Heiliger!

שׁוֹפָר עֲבֹרַת קוֹלוֹ נִשְׁמַע בְּאֹשׁוּר. לְהַעֲטוֹת שִׁמְחַת עוֹלָם בְּקִשּׁוּר. וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר: שׁוֹפָר פָּצִיץ קוֹלוֹ בְּעִבְרֵי נַהֲרַיִם. חֲרוּת לְהַשְׁמִיעַ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם. וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: שׁוֹפָר צְרוּפַת וּסְפָרַד יִצְרַח לְהִתְרַדֵּשׁ. נְפוּצִים בְּאַרְבַּע נָצַח יְחַדֵּשׁ. וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ:

Shofar, dessen Hall in Aschur weithin schallt,
Freud' und Lust verbreitet,
Heimführet er die auf der Welt Zerstreuten[1]).
Es wird sein Hall an ferne Küsten dringen,
Freiheit für Judah läßt sein Ton erklingen,
All die Verirrten wird er heim einst bringen.
Es hallt sein Ton, ermahnend sie zu weihen,
Die durch die Welt Verstürmten zu erneuen:
Am heil'gen Berg anbeten die Getreuen.

Vorb. אִמְרֵי נְחוּמֶיךָ יְשַׁעְשְׁעוּנִי בְּכִפְלַיִם. סֶלָה לְעָבְדְּךָ בְּכָל־גְּבוּלַיִם. בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. קָדוֹשׁ:

אמרי Dann tröstet mich Dein holdes Trosteswort;
Anbet' ich Dich auf Erden fort und fort
Dort an geweihter Stell', an heil'gem Ort, — Heiliger!

מֶלֶךְ קָדוֹשׁ שׁוֹכֵן שְׁמֵי

מלך O sende, der Du thronst im Himmelsplan,

[1]) Jeschaj. 27, 13: „An jenem Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim kommen und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim."

עֶרֶץ. נַחֵץ מְבַשֵּׂר עֲלוֹת
הַפְּרֵץ. יְיָ מָלַךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:
מֶלֶךְ רָם וְנִשָּׂא הַיּוֹדֵעַ וָעֶד.
בְּנֵה קִרְיָתְךָ כִּי־בָא מוֹעֵד.
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: מֶלֶךְ
שְׁלְטוֹנְךָ לָעַד בַּכֹּל מָשָׁלְתָּ.[1])
יַשֵּׁר לִירֵאֶיךָ דֶּרֶךְ לְהוֹעִילָם.
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם:

Vorb. תְּנַהֲגֵנוּ בְאַרְצוֹת
הַחַיִּים לְהִתְהַלֵּכָה.
בְּאוֹר יְיָ לְכוּ וְנֵלֵכָה.
וְהָיִתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה.
קָדוֹשׁ:

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ
מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ
מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה
עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז
הַמֻּשְׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

Den Boten, meldend des Erlösers Nah'n!
Der Erde kündet Gottes Reich er an.
Erhabner Du, der Alles weiß und zeiht,
Bau Deine Stadt! denn sieh, schon ist es Zeit.
Regieren wirst Du, Herr, in Ewigkeit.
O, mächt'ger Du als alle Erdgewalten!
Zeig' uns den Weg zum Heil, uns zu erhalten!
Auf ewig, Gott, wirst Du in Allmacht walten.

תנהגנו Des wahren Lebens Weg, uns Dir zu weih'n,
Führ' uns, o Gott, mit Deines Lichtes Schein!
Dann wird die Herrschaft wieder Gottes sein — des Heiligen.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet; voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer

[1]) v. שלם = vollkommen, hier vollendet.

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה, הֵכִין וּפָעַל זִהֲרֵי חַמָּה, טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמּוֹ, מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ, פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְקָדְשָׁתוֹ תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ, יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם, וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה

Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und

בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים
וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים
וּמַמְלִיכִים.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ
הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ
הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים
עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם
זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה
לָזֶה, לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם
בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה
וּבִנְעִימָה, קְדֻשָּׁה כֻּלָּם
כְּאֶחָד עוֹנִים, וְאוֹמְרִים
בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ:

אופן. מיוסד עיי״ם א״ב.

כְּבוֹדוֹ, אָהֵל כְּהַיּוֹם
בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ.
בּוֹחֵן כְּלָיוֹת Vorb.
עֹשְׂתוֹנוֹת צָעִיר וָרָב
מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז
הִתְאַזָּר מֶלֶךְ. הֵכִין

Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König,

וְחֶלֶד יַחֲרְדוּן מַאֵימַת
מֶלֶךְ׃
הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם
יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־
כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק
מֶלֶךְ. זָכְרוֹן הוּא (יום)
תְּרוּעַת מֶלֶךְ. Vorb. חָק
לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזַכּוֹתָם
מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן
לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־
מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב
מֶלֶךְ׃
כָּלָה אַל־תַּעַשׂ
לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ.
לָכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ
מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל
קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ
מֶלֶךְ. Vorb. נָא נְצוֹר
חֶסֶד לְנִינֵי שִׁלְחוּ
לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ.

Himmel und Erde erzittern in Angſt vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgeſammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, ſie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß iſt's, ein Tag des Poſaunenſchalls, ihn verkündend als König, feſtgeſetzt für Iſrael, daß ſie reinſpreche der König. Zum Heil verlieh ihn ſeinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig ſeines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reſte der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unſer König! Schon geſtern ſtanden wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erſchienen drei Engel des Königs[1]). Er-

1) Abraham.

בְּכוֹת בָּאֵי בְתַחַן
לְמַר בְּכוּ אֲרָאֵלִי
מֶלֶךְ. עֲנוּתָם בַּל־
תְּבֻז לְלָן בַּמָּקוֹם
עָלוּ וְיָרְדוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי
מֶלֶךְ׃

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין
גְּמוֹר מִלְחֲיְבָם מֶלֶךְ.
Vorb. צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים
וּפְקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ.
קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה
מְתוּקְעִי לְךָ הַיּוֹם
מֶלֶךְ. רַחֲמִים תְּעוֹרֵר
לְמַחֲכֶיךָ מֶלֶךְ׃

Vorb. u. Gem. שְׁעֵה שַׁוְעַת
עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ.
תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בְרוּךְ.
וּנְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ׃

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים
יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ

höre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[1]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs.[2])

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel

1) Jizchak. 2) Jaakob.

וְאֶרְאֶלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־
חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים.

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ
לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת
יֹאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ.
כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן
תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה
לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵּרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ

בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמוֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה:
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שִׁמְךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ:
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עָם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה:

Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

שמע Höre, Israel! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

Wer nicht mit מִכָּן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gütig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig.

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם

וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם
מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם
וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן
וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד
קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל-
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל-בָּנֵינוּ
וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל-
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל-הָרִאשׁוֹנִים וְעַל-
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל-דּוֹר

Wahr iſt der Weltengott, unſer König, der Hort Jaakobs, unſeres Heiles Schild. Für alle Geſchlechter dauert Er, und ſein Name dauert, und ſein Thron iſt feſtgegründet und ſein Reich und ſeine Treue beſteht für ewig. Und ſeine Worte ſind lebendig und ewigbeſtehend, treubewährt und ſtets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, ſo für unſere Väter wie für uns, für unſere Kinder und all unſere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Israels, Deine Knechte; für die früheren Geſchlechter wie für die ſpäteſten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Geſetz, das nie ſich wandelt. Wahr iſt es, daß Du derſelbige biſt und bleibſt, Ewiger, unſer Gott, und unſerer Väter Gott, unſer König, König unſerer Väter, unſer Erlöſer, Erlöſer unſerer Väter, unſer Schöpfer, Hort unſeres Heils, unſer Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beiſtand unſerer Väter warſt Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geſchlechte.

וָדוֹר: בָּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ:
אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם:
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן,
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ, וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ, וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר: עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל. וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גַּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים

In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei

וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ.

יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

(י אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Ueberſetzung von שמנה עשרה ſiehe im Abendgebete S. 16—26.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: רַחֲשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לָעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נְזְכֶּר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשל״ח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde

פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים׃

Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

Vorb. אָתִיתִי לְחַנֶּנְךָ

בְּלֵב קָרוּעַ וּמְרֻתָּח.
בַּקֵּשׁ רַחֲמִים כְּעָנִי
בַּפֶּתַח. גַּלְגֵּל רַחֲמֶיךָ
וְדִין אַל־תִּמְתַּח.
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח׃
דָּבָר אֵין בְּפִי וּבִלְשׁוֹנִי
מִלָּה. הֵן יְיָ יָדַעְתָּ
כֻּלָּה. וּמְמַעֲמַקִּי
הַלֵּב לְפָנֶיךָ אוֹחִילָה.
אֶחֱסֶה בְּסֵתֶר כְּנָפֶיךָ
סֶלָה׃ זַלְעָפָה
וּפַלָּצוּת אֲחָזוּנִי
בְּמוֹרָא. חֲלוּת פְּנֵי
נוֹרָא בְּנֶפֶשׁ יִקָּרֵה.
טוּב טַעַם וָדַעַת
קָטַנְתִּי לְחַפֵּרֵה. עַל־
כֵּן זָחַלְתִּי וְאִירָא׃

Vorb. Wie erglüht zerwühlt das Herz mir, soll beginnen ich Gebet,
Gnade flehen, wie der Arme harrend an der Pforte steht!
Dein Erbarmen lasse walten, hemme des Gerichtes Lauf!
Herr, sei Du mit meinem Worte, thue mir die Lippen auf!
Noch ist nicht das Wort im Munde, auf der Zunge nicht der Laut,
Du, o Gott! der Herzen kundig, bist mit Allem schon vertraut.
Flehensruf will ich entsenden aus der Seele tiefsten Gründen.
Unterm Fittig Deiner Gnade laß für ewig Schutz mich finden!
Angst und Schrecken mich ergreifen, Herr! vor Dir, ein heilig Beben,
Soll ich mit der Seele Bestem heut Gebet vor Dir erheben.
An Verstand und an Erkenntniß leer, wie fühl' ich mich so klein!
Darum angstvoll beb' zurück ich: Dir zu nah'n muß ich mich scheu'n.

וְגַעְתִּי בַאֲנָחָתִי אֵיךְ
לַעֲמֹד לְפָנֶיךָ. כִּי אֵין
מַעֲשִׂים לְזַכּוֹת
בְּעֵינֶיךָ. לְחַלּוֹתְךָ
שְׁלָחוּנִי מַקְהֲלוֹת
הֲמוֹנֶיךָ. תָּכִין לִבָּם
תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ: מָה
אֲנִי וּמָה חַיַּי תּוֹלַעַת
וְרִמָּה. נִבְעָר מִדַּעַת
וּבְאֶפֶס מִזְמָה.
סָמַכְתִּי יְתֵדוֹתַי
בְּסֵפֶר הַחָכְמָה.
מַעֲנֶה־רַךְ יָשִׁיב
חֵמָה: עָזִּי אֵלֶיךָ
אֶשְׁמְרָה לְכַעֲדִי.
פְּתַח דִּבְרֶיךָ הָאֵר
לְהַגִּידִי. צַדְּקֵנִי
וְאַמְצֵנִי וְתַן לְאֵלְדִּי.
כִּי אַתָּה מִשְׂגַּבִּי
אֱלֹהַי חַסְדִּי: קְהָלֶיךָ

Und die Sorge beugt mich nieder: wie darf so ich mich erkühnen?

Kein Verdienſt, das für mich ſpreche, mich ∴ Deinem Aug' zu ſühnen.

Zur Fürbitte mich entſandte Deiner treuer Frommen Chor;

Richt' ihr Herz zu Dir, und höre, was ſie flehn, mit gnäd'gem Ohr.

מה Was bin ich und was mein Leben? — ich, hinfällig, ohne Kraft,

Leer an Einſicht und Verſtändniß, arm an Sinn und Wiſſenſchaft!

Darum an das Wort des Weiſen[1]) will vertrauensvoll ich denken:

Mildes Wort demüth'ger Rede wird des Zornes Gluthen lenken!

Du mein Heil! auf Dich vertrau' ich: mögeſt Du mir Beiſtand ſein;

Deines ew'gen Wortes Helle wolle meinem Wort verleih'n!

Frommen Muth verleihe Du mir, daß mir nicht die Kraft gebricht!

Du ja biſt mir Gott der Gnade, meiner Seele Zuverſicht.

קהלך Deine Schaar ſieh vor

1) Spr. Salomon 15, 1.

עִמְּדִים לְבַקֵּשׁ
מְחִילָתֶךָ. רַחֲמֶיךָ
יְכָמְרוּ לְרַחֲמָם
בְּחֶמְלָתֶךָ. שׁוֹפְכִים
לֵב כַּמַּיִם לְעֻמָּתֶךָ.
וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ:
תְּחַזֵּק לְעַמְּךָ יָדָם
הָרָפָה. שְׁלַח מַאֲתְךָ
עֵזֶר וּתְרוּפָה. נֶאֱמָיךָ
יַשְׁגִּיחוּ לְחַזֵּק וּלְתָקְפָה.
כָּל־אִמְרַת אֱלוֹהַּ
צְרוּפָה:

Dir stehen! Sühnung ist ihr heiß Begehren.

O laß Dein Erbarmen walten, sie in Gnaden zu gewähren!

Was ihr Herz füllt, im Gebete wie ein Strom ist es ergossen.

Ihrem Rufe sei Dein Himmel, Deine Wohnstatt aufgeschlossen!

Stärke Deinem armen Volke die erschlaffte matte Hand;

Heil und Heilung jedem Leiden sei von Dir ihm zugewandt!

Was Dein Wort uns hat verheißen, sei zur Stärkung uns gewährt,

Alles, was Du uns verkündet! denn Dein Wort ist treubewährt.

Schließen der Bundeslade.

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

אֲמָרְתְּךָ צְרוּפָה Gem.
וְעַדְתֶּיךָ צֶדֶק. בְּאֵי
עָדֶיךָ בְּרִיב אֵל־
תְּדַקְדֵּק. נִשְׁתְּךָ
לְחַפֵּשׂ כָּל־תַּעֲלוּם
וְבֶדֶק. דִּין עֲנִיֶּיךָ
בְּמִשְׁפָּט הַצְדֵּק: הֵן

(Gem.) אמרתך Bewährt Dein Wort, Dein Zeugniß ewig wahr! —

O nicht zu streng richt' heute Deine Schaar!

Erforschst Verborgnes Du in tiefen Gründen,

Laß Recht und Gnade Deine Armen finden.

עוֹלָמְךָ בָּנִית בְּחֶסֶד.
וְרַב־חֶסֶד מַטֵּה
כְּלַפֵּי־חֶסֶד. זְכִיוֹת
הַכְּרַע וְעָוְךָ תְּיַסֵּד.
חֹן עַל נִינֵי מוּצָא
מִכְּשֶׂד: טֶרֶם נִקְרָא
אַתָּה תַּעֲנֶה. יְמַצֵּא
לָנוּ חֶסֶד כְּמַעֲנֶה.
כְּפִקְדְּךָ הַיּוֹם יְצִוְּךָ
לְהַמָּנֶה. לָנוּ מַלְאָכְךָ
סָבִיב יַחֲנֶה: מִדַּת
טוּבְךָ עָלֵינוּ הַגְבֵּר.
נַקֵּנוּ מֵעָוֹן וּפְשָׁעֵינוּ
הַעֲבֵר. שַׂגֵּב בִּזְרוֹעַ
לְמִקְוֶיךָ בְּסַבֵּר. עֹז
חֲלִיפַת כֹּחַ וַעֲלַת
אֵבֶר: פְּעֻלַּת אֶזְרְחִי
לְפָנֶיךָ הִזָּכֵר. צִדְקוֹ
יְלִיץ כְּשֵׁר וּמַסְטִין
יְסַנֵּר. קַבֵּל מוֹרָאֲךָ

Du hast auf Gnade Deine Welt gebaut,

Nach Gnade stets Dein mildes Auge schaut:

Laß der Verdienste Schale niederschweben,

Des Pilgers[1]) Sprossen wolle Gnade geben!

מרם Noch eh' wir rufen, wolle Du uns hören,

Und Heil und Segen mag Dein Spruch gewähren,

Wägst Du der Creaturen Loos und Leben,

Laß Deiner Gnaden Engel uns umschweben.

Laß Deiner Güte Macht sich neu bewähren,

Zu läutern uns und unsre Schuld zu klären.

Gieb denen, die nach Deinem Heil verlangen,

Daß neubeschwingt in frischer Kraft sie prangen.

פעלת Des frommen Ahns Verdienste mache kund, —

Er sei mein Anwalt, schließe Klägers Mund, —

[1]) Abrahams, des aus Ur-Kasdim Ausgewanderten.

יְחוּדְךָ לְהַכִּיר. רָץ בְּפִקּוּדֶיךָ לְיַשֵּׁר וּלְיַקֵּר: שָׁלֵם נִמְצָא בְּכָל־אֲשֶׁר נִפְקַד. שֶׁעֲשַׁע כְּהַיּוֹם בְּחָנֵט מָפְקָד. Vorb. תְּהִלָּה וְעֹז לְמְרַחֲמוֹ שָׂכָד. תַּמְתּוֹ בְּעֵת אֲשֶׁר פָּקָד:

Gem. בּוֹ שׁוּעֲנֵנוּ מֵעוֹלָם וַיַּעֲנֵנוּ נוֹרָאוֹת. בְּרִצּוּי חֲנוּנֵנוּ קַבֵּל כְּהַעֲלָאוֹת. V. יְחַלְּצֵנוּ בְּמָגֵנוּ מִתַּחֲלֻאֵי תוֹצָאוֹת. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת כֵּן יָגֵן יְיָ צְבָאוֹת:

Der Dich gefürchtet, Dich als Ein'gen lehrte,
Dein Wort so willig that, so hoch es ehrte.
Stets ohne Tadel hat er sich bewährt;
Drum ward ein holder Zweig[1]) ihm spät beschеert.
Und dankend pries er Dich für Dein Erbarmen,
Da Du in Liebe dachtest seiner Armen[2]).

Dir haben wir von Anbeginn vertraut
Und Deiner Hülfe Wundertraft geschaut.
Nimm das Gebet in Gnaden an gleich Spenden,
Dein Schutz mög' Leid und Plage von uns wenden.
Schirm' uns, wie mit den Fittigen der Aaren,
O Ewiger, Du Herr der Schaaren!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

1) Adam. 2) Abraham.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי, מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מיוסד ע״פ תשר״ק ובסוף כפול שמעון בר יצחק.

Gem.

תָּמִים פָּעֳלֶךָ גָּדוֹל
הֶעָצָה. שֶׁחֲרֵנוּ פָנֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ נִמְצָא.
רַחֵץ טָנֵף וְהָרֵם
שִׁמְצָה. קַבֵּל אֲנָךְ
וְגֵדֶר פִּרְצָה: צָאן
לַטֶּבַח גָּזַר מִמִּכְלָה.
פָּרִים וּכְבָשִׂים
לְשַׁלְמִים וְעֹלָה.
עֲרִיכַת שָׂפָה נַעֲרֹךְ
בְּתִפְלָה. שִׂיחֵנוּ
יִשְׁפַּר כְּהַקְטֵר
וּבְלוּלָה: נָתִיב יִשַּׁר
אִם נֶעְקַל בְּלֶכֶת.
מִשְׁלַחְתְּךָ לַעֲזֹב
לְהִתְרַפּוֹת בִּמְלֶאכֶת.

תמים (Gem.) Untadlig iſt Dein Thun, Dein Rath nicht zu ergründen.

Wir treten hin vor Dich: o laß uns Gnade finden!

Fortſpüle Sündenſchmutz, und Makel laß entſchwinden;

Hör' unſer Flehn, und eil' Zerſtörtes neu zu gründen.

Nicht Widder, Farr' und Lamm kann noch zur Sühne bluten;

Verglüht auf dem Altar ſind Brand und Opfergluthen.

So laß des Mundes Wort, zu Dir, o Gott! gerichtet,

Dir ſüße Spende ſein, — wie auf dem Heerd geſchichtet.

נתיב Wenn wir den Weg gekrümmt, wenn thöricht wir gehandelt,

Wenn heil'gen Dienſt untreu, wenn läſſig wir gewandelt,

So ſchau' das Opfer auf das willig ward geweiht!

לְנֶגְדְּךָ יָפֵקַד מִזְבַּח
מַעֲרֶכֶת. כַּמַּאֲכֶלֶת
הַמַּאֲכִילָה מֵאָז
נַעֲרֶכֶת: יַחַד אָב וּבֵן
בְּלֶכְתָּם לְהַר מוֹר.
טֶבַח לְהָכִין מִפְקָדֶךָ
לִשְׁמֹר. חִנּוּכָם נְצוֹר
רַחֲמִים לְכָמוֹר. זָכֹר
שְׁבוּעָה כִּקְטֹרֶת
תְּתַמּוֹר: וּבִשְׁבִתְךָ
הַיּוֹם לָדִין עַמִּים.
הִמָּלֵא עַל צֶאֱצָאֵימוֹ
רַחֲמִים. הֵינּוּ הַצְּהַר
וְלֹא נַצָּא נִכְלָמִים.
גֶּפֶן נָטִיעָתְךָ תָּכִין
לְאַרְךְ יָמִים: בִּזְכוּת
נָעֲקַד הַקָּשִׁיבָה
מִשַּׁחֲק. אֲבִיוֹנֵי אָדָם
קָרְאֵיךָ מִדַּחַק.
שָׁמֵנוּ עַל־סִפְרְךָ Vorb.
לְחַיִּים יוֹחַק. וְנִיב

Es sei vor Augen Dir, o Herr! zur Gnadenzeit.

Wie Vater einst und Kind[1]) zum heil'gen Berge gingen,

Treu horchend auf Dein Wort, das Opfer Dir zu bringen.

Den Sprößlingen voll Huld bewahre Wohlgefallen;

Laß der Verheißung Schwur empor wie Weihrauch wallen!

וּבשבתך Und wenn das Urtheil heut den Völkern wird verkündet,

Voll Lieb' und Nachsicht sei der Schaar, die Dir verbündet.

Laß leuchten unser Recht, uns nicht zu Schanden werden;

Den Schoß, den Du gepflanzt, erhalt' ihn stets auf Erden.

Um des Gebundenen Treu' erhör' aus Deinen Höhen

Die Armen, die zu Dir aus tiefem Drangsal flehen.

O unsern Namen schreib' ins Lebensbuch zum Segen!

[1]) Abraham und Jizchak.

שְׁפָתֵינוּ הַקְשֵׁב כְּוַיְעַתֵּר יִצְחָק׃

Wie Isaak Du erhört, vernimm der Lippe Regen.

Gem.

שִׁפְתֵינוּ מְדוּבְּבוֹת עֹז וּבִצְדָקָתוֹ נְחֵיָה. בְּרַחֲמִים יְצַדְּקֵנוּ וְזַרְעֵנוּ יִהְיֶה. V. יְחַיֵּינוּ בְּקֶרֶב מִימִים אֶהְיֶה. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקִמֵנוּ וְנִחְיֶה׃

שפתינו Wir künden Deine Macht, Dein Heil mög' uns erhalten!

In Gnaden sprich uns rein, und mächtig zeig' Dein Walten.

In diesen Tagen, Herr, verzeichne uns zum Leben,

Daß wir am dritten[1]) froh zu neuem Sein uns heben!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

Oeffnen der Bundeslade.

שהם״ח סרובע שמעון בר יצחק.

Vorb.

שְׁלֻחֵי בְמַלְאֲכוּת סֶגֶל חֲבוּרָה. שֹׁמְרֵי אֱמוּנָתְךָ וּמְיַחֲדֶיךָ בְּמוֹרָא. שָׁפַכְתִּי שִׂיחַ לְבַקֵּשׁ עָתִירָה. שְׁמַע־נָא קוֹלִי אֶקְרָא׃

שלחתי (Vorb.) Als Abgesandter steh' ich hier der fromm vereinten Schaaren,

Die ehrfurchtsvoll bekennen Dich und Deinen Glauben wahren.

Ausschütt' ich mein Gebet vor Dir und rufe um Gewährung;

Wenn meine Stimme schallt, o Gott, o gönne mir Erhörung!

Schließen der Bundeslade.

[1]) Hosea 6, 1—2: „Auf, lasset uns zurückkehren zum Herrn, der schlug und uns heilet, verwundet, und uns verbindet. Er belebt uns nach zwei Tagen, am dritten richtet Er uns auf, daß wir vor ihm leben," — was auf die beiden Tage Rosch ha-Schanah als Vorbereitung zum Sühnetage gedeutet wird.

(Gem.) מְדַבֵּר בְּצִדְקָה
חוֹנֵן וּמְתַרֵּצָה, מַחֲסֶה
וּמִסְתּוֹר לְדַרְשֶׁיךָ הִמָּצֵא,
מָתַח דִּינְךָ אִם בְּיצוּרִים
תְּמַצֵּה, מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטִי
יֵצֵא: עֲרֶךְ תִּקְיַעְתֵּנוּ שְׁעָה
בְּבִרּוּרִים, עֲרֶב קַטֵּגוֹר
וְאַמֵּץ סַנֵּגוֹרִים, עֲקֶרֶת בַּיִת
וַחֲצוֹבַת צוּרִים, עֵינֶיךָ
תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: וְיִזָּכֵר
לְפָנֶיךָ צִדְקַת הַתָּם, וְעֶד
אָהֳלֶיךָ וּבְכִסְאֲךָ נֶחְתָּם,
וַחֲלָצֵנִי מִפֶּשַׁע וּמֵעָוֹן
נָכְתָּם, וְאַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם: נַהֵג בְּחֶסֶד זֹכֶר
הַבְּרִית, נַקֵּנוּ מִנִּסְתָּרוֹת
וְנִזֵּה כִּבְרִית, נַחֲנוּ בַּאֲמִתֶּךָ
וּתְנֵנוּ לְאַחֲרִית, נְשֵׂא עָוֹן
וְעֲבֹר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית:
בְּהִנָּשְׂאֲךָ לְכִסֵּא נוֹרָא
וְאָיוֹם, בְּרוֹאֵי חָלָד לְהִשָּׁפֵט
כְּהַיּוֹם, בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ
הַמְצִיאֵנוּ פְּדִיוֹם, בֵּאלֹהִים
הַלֵּלְנוּ כָּל־הַיּוֹם: רֹעַ יִצְרֵנוּ

טרכר (Gem.) Du, der Du sprichst das Gnadenwort, Du voller Huld und Milde!
Sei denen, die Dich suchen, Hort, sei uns zum Schirm und Schilde!
Und wenn die Schnur Du ausgespannt, die Deine Wesen mißt,
Dann laß den Gnadenspruch ergehn, der Du erbarmend bist!
Hör' an in Huld des Tones Hall, der heute Dir erschallt;
Den Kläger[1]) weis' verwirrt zurück, und gieb der Fürsprach Halt.
Der frommen Ahnin Tugendwerk, des Horts, dem wir entnommen,
Gedächtniß soll in Gnaden heut Dir vor das Auge kommen.
ויזכר Und des Untadligen[2]) Verdienst sollst Du vor Augen haben,
Der fromm im Zelte weilt', deß Bild in Deinen Thon gegraben.
Errette mich von Sündenlast und von des Frevels Flecken!
Nicht sollen feindlich sie mir nah'n, nicht drohend mich erschrecken.
Der Gnade stets als Richtschnur hat und treu sich stets bewährt!
Sprich Du von Fehl uns frei, daß rein wir seien und verklärt.
Führ' uns in Deiner Wahrheit Weg, heilvolle Zukunft gieb,
Der Sünde Du verzeihst dem Rest, des Volkes Ueberblieb!
בהנשאך Wenn auf dem Thron Du Dich erhebst in heil'ger Majestät,
Wenn jeglich Wesen Deiner Welt vor Dir zum Richtspruch steht,
Dann werd' uns Rettung, Segensglück aus Deiner Hand zu Theil,
Und preisen wollen immerdar wir Gott! Dein Gnadenheil.

[1]) Die als Person gedachte Sünde. [2]) Jaakob.

חֶסֶר בְּחֶמְלָתֶךָ. רְצֵנוּ וְסוֹכְכֵנוּ בְּמַחֲסֵה אֶבְרָתֶךָ. רְצֵה תְשׁוּבָתֵנוּ וְהַרְבֵּה מְחִילָתֶךָ. רְעֵה עַמְּךָ בְשִׁבְטֶךָ צֹאן נַחֲלָתֶךָ:

יַדְּעֵנוּ דְרָכֶיךָ וְאֹרְחוֹתֶיךָ לְתָמוֹד. יְשָׁר פְּקוּדֶיךָ בְּלִבֵּנוּ לְצַמּוֹד. יְכַמְּרוּ רַחֲמֶיךָ סְלִיחָתֵנוּ לַחֲמֹד. יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי יַעֲמֹד: צַוֵּה יְשׁוּעָתֶךָ לַרַעֲיָתְךָ הָאֲהוּבָה. צְמָאָה לְחַסְדֶּךָ כְּמֵהָה וּתְאֵבָה. צְפֵה וְהַבֵּט כִּי מְאֹד נִכְאָבָה. צְדָקָתְךָ כְּהָרְרֵי־אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה: חֲפוֹץ בְּהָגְיוֹנֵנוּ וּבְקוֹל תְּרוּעָתֵנוּ. חֲטָאֵינוּ הַלְבֵּן וְהַפֵּךְ שְׁגִגֵנוּ. חַבֵּל וְהַצְמֵת קָדְקֹד מַשְׂטִינֵנוּ. חָנֵנוּ אֱלֹהִים חָנֵנוּ כִּי בְךָ חָסְיָה נַפְשֵׁנוּ: קָרְבֵנוּ לִישׁוּעָתֶךָ בְּזֶה רֹאשׁ שָׁנָתִי. קַבֵּץ נָפְצוֹתֵינוּ לְמִרְבַּץ קְרָיָתִי. Vorb. קָמִים יֶחֱזוּ כִּי

Erbarmend aus dem Herzen nimm die Regung sünd'ger Triebe;

Umhüllt von Deinem Fittig laß uns ruh'n in Deiner Liebe.

Nimm unsre Rückkehr willig an, Verzeihung mögst Du schenken,

Mit Deinem Hirtenstabe mild Du Deine Heerde lenken.

O lehr' uns Deinen Pfad ידענו und führ' uns stets auf Deinen Wegen;

Dein ewig Wort gieb uns ins Herz, daß treu und fest wir's hegen.

Und zu begnad'gen sei Dein Wunsch; Dein Mitleid laß entbrennen!

Wir kennen unsre Sündigkeit. Wer wird bestehen können? —

Dein Heil entbeut der Trauten Du, die liebend du umfangen,

Die dürstend Deiner Gnade harrt mit brünstigem Verlangen.

O schau' ihr Leid! wie Berge hoch Dein Strafgericht sie trägt,

Und Noth, wie Meeresgrund so tief, die Du ihr auferlegt.

חפוץ Hör' huldreich an des Schofars Ton, huldreich das fromme Trachten;

Die Sünden mache weiß wie Schnee, des Fehls nicht wolle achten.

Die Schuld, die uns verklagen will, zerschelle, schlag' aufs Haupt!

Sei gnädig, Herr! sei gnädig Du, an den die Seele glaubt!

Und bring' uns Deinem Heile nah an diesem Jahresbeginn;

Vereine die Zerstreuten, führ' in Deine Burg sie hin!

Und schauen laß die Feinde

מַאְתְּךָ תְּהִלָּתִי. בַּקָּהָל גָּדוֹל נִדְרַי אֲשַׁלֵּם נֶגֶד יְרֵאֶיךָ:

dann, daß Du mich bringst in Ehren.
Gehofft hab' ich auf Dich, o Herr! Du wirst Dich mir bewähren.

(In Frankfurt a. M. wird hier שמו מפארים gebetet.)

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא:

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

Oeffnen der Bundeslade. מיוסד ע״פ א״ב.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: גְּבוּר וְנַעֲרָץ. דָּגוּל מֵרֳבָבָה: הוּא שָׁח וַיֶּהִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ: זְכָרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים: טָהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר: כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה: מַעֲטֵהוּ קַנְאָה. נָאְפַּד נְקָמָה:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,
Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!

סְתְרוֹ יֹשֶׁר.
עָצְתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמְתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וְמָרוֹם וְקָדוֹשׁ: Schließen der Bundeslade.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sonntag werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

שְׁמוֹ[1] מְפָאֲרִים עֲדַת חָבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֲרָאֲלֵי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.

שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבָצְרוֹן. נִדְבָּרִים יְרָאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. Vorb. u. Gem.

שׁמו Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

(Am Sonntag.)

שָׂבַח מִגְדַּל־עוֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתָתוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמִגְדֹּל. בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.

כָּל־יְשָׁבֵי תֵבֵל וְשׁׂכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.

[1] Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲוָתְכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שָׁפַר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שִׁבְטֵי מִקְנָאֶךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזֶךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָרַאְתָּ־דָּבָר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שָׁבָח מִגְדַּל־עוֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עוֹז וּמִגְדּוֹל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

Und der Frommen Zwiesprach' wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!

שפרו Euren Wandel schmücket neu, — treu des Bundes dann Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht, — dem Heiligen!

שבטי Bring' empor der Treuen Stamm, Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!

שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.

שבח Eine Burg, die mächtig raget, ist sein Name, hochgeweiht,
Wenn Er dem von ihm Erkornen einstens Macht und Sieg verleiht,
Und des mächt'gen Schofars Hallen wird gehört in jener Zeit. O Heiliger!

(Am Sonntag.)

Vorb. עֲמוּסִיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ לָקְנִים כְּחֹק הַמִּסְפָּר.

Gem. תְּקָעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Vorb. פְּשָׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר. מַעֲנָם יָעֵרֹב כְּהַקְרֵבַת כְּבָשִׂים וּפָר.

Gem. בַּהֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר:

Vorb. צְמֵהֵיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר. צֶבְוֵרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מַעֲפָר.

Gem. כְּנִשְׂא־נַס הָרִים תֵּרָאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר:

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ, יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ, קָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.

All Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,

„Groß ist Gott in seinem Wirken!“ jubeln sie aus einem Munde.

„Und der Herr ist Weltenkönig!“ schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קריח ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Jizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind die Verse Ajin = ע bis Zadik צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

אֶדֶר וְדוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן, שֵׁוַע אֶעֱרֹךְ בְּגִיב וְהָגְיוֹן, אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן: Vorb. Gem.

Lob und Preis laſſ' ich erſchallen aus der Seele tiefem Drang,

Flehensruf, in dem ſich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.

Meinem Gotte ſoll ertönen Loblied heut und Jubelſang, —

יוֹם הַנִּבְחַר מִשְּׁמֵי־עָרֶץ, מַיְשִׁירִים לִשְׁפּוֹט קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ. Vorb.

An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,

Daß Er im Gerichte waltend ſtrahl' in hehrer Heiligkeit.

(Am Sonntag)

שָׁבַח מְגַדֵּל־עַז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתֹתּוֹ לְמַלְכּוֹ עַז וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

תְּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מַרִיעַ. Vorb. u. Gem.

וְתַקְדִּישׁ בִּיוַדְעֵי לְדָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

שם המחבר בראשי התרוזים אלעזר בירבי קליר.

אַדֶּרֶת מַמְלָכָה. עַל מָה הִשְׁלָכָה. וְעוֹד לֹא מָלְכָה: לַבַּל הִמְלִיכָה. וְאַחֲרָיו הָלְכָה. שְׁלֹא כֹהֲלָכָה: עָלֶיהָ הָמְלָכָה. גְּבֶרֶת מַמְלָכָה. עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה: זְבוּלִי הָרְכָה. מַתְמִימֵי פָּרְכָה. וְנִתַּן־לָהּ אָרְכָה: רָחֲבָה וְאָרְכָה. וְקָשֶׁת דָּרְכָה. וְעֹל הָאֲרִיכָה: בְּעָתָה

Gem. יִי מָלַךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:

Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!

Vorb. גַּאֲוָתוֹ גְּדֵלָה עוֹלָם מַהְכִּיל. עִוְּזוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל.

גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.

Gem. מֶלֶךְ (עַל) כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל:

Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

Weltenherr ist Gott! O eilet, laut in Lied es auszusagen!

שְׁמוֹ מְפֹאָרִים עֲדַת חָבְלוֹ. וְנֶעֱרָץ בְּאַרְאֵלֵי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהַיְכָלוֹ כְּבוֹד אֹמֵר כְּלוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. דֵּעַ יָשִׂימוּ כָּל־בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!

Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,

Gem. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו:

Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.

Vorb. הָצִיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נַהֲלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעֲשַׁע בְּאִמָּתוֹ.

חציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;

Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,

Gem. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

(Am Sonntag.)

בְּרָכָה. וְהִנֵּה דְרוּכָה. וְעַד עַתָּה מוּלָכָה: יְסוֹדוֹת עֲרָמָה. עֲרָה וְהֶחֳרִימָה. וְעַד יְסוֹד עֲרָמָה: רֹאשׁ הֲרִימָה. וְסוֹד הֶעֱרִימָה. וְיֵדֵיהָ רָמָה: בְּעֵרָה מַעֲרָמָה. וְעַד־שַׁחַק רוֹמָה. וְתַאֲפוֹד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי

וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת Vorb.
הֲגִיוֹנַי. בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה
לְזָכוֹר זִכְרוֹנַי.
לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל Gem.
וּ׃

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[1])

שִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבָצְרוֹן. נִדְבָרִים יֵרָאִיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ׃

זָבַח קֹדֶשׁ כְּהַכְשֵׁר Vorb.
אָז בְּעֵינָיו. רָגַל תְּמוּרָתוֹ
אַיִל לְהַקְרִיב רָפָנָיו.
אַחַר נֶאֱחַז Gem.
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו׃

Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.

חִכָּם חֲנִיטָיו לִתְקוֹעַ Vorb.
בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה
בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.
זִכְרוֹן תְּרוּעָה Gem.
מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃

Seine Sprossen lehrt Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[2]) lasset vor mir schallen!

(Am Sonntag.)

גְּדֻדָּה. אֲהֵלִי שְׁדֻדָּה. חֲרֻשָּׁה וְשִׁדֻּדָה׃ קְצִינוּת רָפְדָה. וּמַלְכוּת אָפְדָה. וְזֹאת הַקְּפִידָה׃ יָזְמָה וּמָרְדָה. עָבוֹד לַזָּר חָרְדָה. וְחֻלְלָה מְלוּכָה׃ לְחָצָה בְּנֵי־מַלְכָּהּ. וּפָצָה לָעַיִן מַלְכָּהּ. מִי־לִי בְּדַק מַלְכָּהּ׃

1) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10. „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Israel ist.

2) u. 3) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofar-

Vorb. טְבָעוֹ אִם בְּחַל
יְבוֹאֲכֶם, צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־
גְּבוּלְכֶם.
Gem. יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם:

Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens[3]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקַתְכֶם יַאְזִין שָׁחָקִים שַׁפָּר.
וְתִיטַב לַיָי מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. יְרוֹם צוּר יְשָׁעִי בְּפִי
כָּל־אֻמִּים, חֲשׂוֹף זְרוֹעֲךָ
לְהוֹשִׁיעַ מְמֻתְקוֹמְמִים.
Gem. מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:
Vorb. כְּהַגְלוֹתְךָ לְעֵין כֹּל
שְׁכִנְךָ לְהַוָּעֵד, קְהִלּוֹת
וְרָבְבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.
Gem. וְיִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:
Vorb. לְךָ יֶאֱתָה כָּבוֹד וָעֹז

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volksschaar!
Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!
Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.
Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet.

(Am Sonntag.)

Vorb. רָם יְהֵרָה בְּכֹם מֶלֶךְ. זוֹלָתִי אֵין מֶלֶךְ. אֲנִי וַאֲפָסִי מֶלֶךְ:
עַל כָּל־מֶלֶךְ. תַּגְעִילֶנּוּ מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תְּשִׁיב מְלוּכָה:
תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ. וְתַקְדִּישׁ בִּיְדֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

halles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

Eiland' alle, Erdenrund! seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

הַגּוֹיִם. חָלָד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל־הָאִיִּים.
Gem. מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

שִׁבְטֵי מְלָכְאָךְ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזְךָ לָנֵשֶׁל. כִּי לְיָי הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Vorb. מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ קַבֵּץ וְחָנֵם תִּסְפֹּדֵם.
Gem. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם:

Vorb. נְדִיבֵי עַמִּים יְנֻחֲמוּ בְכִפְלַיִם. קָמֵיהֶם עַל־פְּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוֹלָיִם.
Gem. זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:

Vorb. סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר

Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!
Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!
Ebne unsres Ganges סלול

(Am Sonntag.)

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ מְמַלֵּט מַרָעָה. לְיוֹדְעֵי תְרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ:
Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחוֹז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקָרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

---

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137. 7.

לְצַעֲדוֹ. וּבֵן יַקִּירְךָ כַּרְסֵל לֹא יִמְעָד.

Gem. כְּנַמְתָּ זָכַר אֶזְכְּרֵנוּ עוֹד:

שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דָּבָר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ לָקֵיִם בְּחֹק הַמִּסְפָּר.

Gem. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Vorb. פִּשְׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר. מַעֲנָם יֶעֱרַב כְּהַקְרָבַת כְּבָשִׂים וָפָר.

Gem. בְּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר:

Vorb. צְמָחֶיהָם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר. צְבוּרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מֵעָפָר.

Pfad, unſere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke ſein Gelenke,
Wie Du ſprachſt: Ja, liebend ſtets Ich des Theuren denke.[1])

Deine Treuen laſſen heut Schofars Ton erhallen;
Deinem Wort im heil'gen Buch wollen ſie gefallen,
Das gebeut: Beim Mondbeginn ſoll der Schofar ſchallen!

פשעם Ihre Sünden tilge weg; ſühne gnädig, wo ſie fehlten!
Ihr Gebet ſei Dir ſo lieb, wie die Opfer, die erwählten,
Und der Hall und Ton, mit dem ſie ihr Flehen heut vermählten.
Laß ſie ſproſſen und gedeih'n, mehren ſich in Hüll' und Fülle!
Laß erwachend auferſtehn die bedeckt des Staubes Hülle! —

(Am Sonntag)

ע״פ א׳ב כפול.

אַאֲפַּיִד נַעַר אָיוֹם. בְּשָׁלוֹשׁ קְרָשָׁה בַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ גְּדֻלָּה. דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית דְּנִילָה: הוֹנֵי הָגָה הֻמְלָה. וַתְּקוּדוּהוּ בְּהַלֵּל וּמְלָה: זֹכֵר לָעַד זְכָיוֹת. חַדְּשׁוּהוּ זְמָר חֲיוֹת: טוֹב עִמָּם טַרַח. יַחֲדוּהוּ

[1]) Jerem 31, 20: „Iſt mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkoſung, daß, ſo oft Ich von ihm rede, Ich ſeiner immerwährend denke?“

Einst wenn Schofar schallt, wenn weht das Panier, horcht, schauet stille[1])

Gem. כְּנִשְׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר׃

שָׁבַח מְגַדֵּל־עֹז שָׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בָּתַּתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַדִּוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ׃

Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.

Vorb. קְרֵית מָשׁוֹשׁ הֵיכָל וְאוּלָם. מִזְבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם.

Gem. וְיָ וְיִמְלֹךְ לְעוֹלָם׃

שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht;
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.
Engelschaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden seinen Preis, im Liede lassen seinen Ruhm sie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiset ihn!

Vorb. שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַרְנְנוּ לְשִׁמּוֹ. יְעָרוֹת יְמַחֲאוּ־כָף לְהַנְעִימוֹ.

Gem. כִּי־פָקַד יְיָ אֶת־עַמּוֹ׃

Vorb. תֻּקַּף אֲרֶאלִים וְכוֹכְבֵי צְפַר. תְּהִלּוֹת יְתַנּוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפַּר.

Gem. הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר׃

(Am Sonntag.)

בְּחִדּוּשׁ יָרֵחַ: כֹּבֶשׁ כָּל־כְּעָסִים. לְבַל אַף לְהָשִׂים: מְשָׂרְתֵי בְּחִיל מוֹרָא. נִכְחָם הַלְלוּ נוֹרָא: שִׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעֲבִיר

[1]) Die Stelle Jes. 18, 3 wird auf die künftige Erlösung und Auferstehung bezogen.

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

יִשְׁפֹּט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל Vorb. u. Gem.
בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים.
הָאֵל קָדוֹשׁ:

והוא (Vorb. u. Gem.) Er ist einzig! Wer wird ihm wehren? Was sein Sinn beschloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

וְהוּא Vorb. u. Gem.
יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ.
נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluss zeigt in Initialen den Namen des Verfassers Simon b. Jizchak.

אֶתֵּן (Gem.) Laut will ich meines Meisters Recht verkünden
Am Tag, bestimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majestät so groß!
Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt.
טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,

אֶתֵּן לְפֹעֲלִי צֶדֶק.
בְּיוֹם הִנָּבְחֵר מַעֲשׂ
לְהִבָּדֵק: גַּאֲוָתוֹ מְאֹד
גְּדָלָה. דַּרְכּוֹ עִנְּתוֹ
לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא
אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־
הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם:
זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם.
חוֹנֵן וְעֹשֵׂה דִּין יָתוֹם:
טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא.

(Am Sonntag.)

עֲבֻרָה: פְּלִיאִים פִּצְחוּ פֶה. צָלְלוּ הַכֹּל צַפָּה: קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים. רוֹמְמוּהוּ רְבָבוֹת רוֹעֲשִׁים: שָׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין

יָפֶה בְעִתּוֹ הַכֹּל
עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא
יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְעֵינָיו
נִמְאָס: מְפֹאָר רוֹכֵב
עֲרָבוֹת. נֹגַהּ נֶגְדּוֹ
וְאֵשׁ לֶהָבוֹת: סוֹעֵף
בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת.
עָבוּר יְתוֹמִים
וְאַלְמָנוֹת: פֹּעֵל אָדָם
יְשַׁלֵּם. צָר פֶּהוּמַשְׂגִּים
אִלֵּם: קֹנֵה הַכֹּל
בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׂפִּיל
רָמִים: שׁוֹפֵט יְצוּרָיו
בַּחֲנִינָה. תְּמִים פֹּעֵל
אַל אֱמוּנָה: שׁוֹפְטֵי־
אֶרֶץ כַּתְּהוּ. מְפַחֲדוּ
יְבֶהָלוּ וְיִתְמָהוּ:
עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט עַמּוֹ.

Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
סעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,
In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —

(Am Sonntag)

וְאִשְׁתָּה תּוֹפֶר: תְּשַׁלֵּשׁ שׁוֹפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ G.m. u. Vorb.
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

מַלְךְ זוֹכֵר אֶחוּז קָרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקָרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

וּתְחִלָּה מְקַדְּמִם
מִפְּנֵי זַעְמוֹ: נְדִיבִים
בְּרִקְדוּקָם יָחִילוּ.
בַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעָלוּ:
רוֹאֶה כָּל־תַּעֲלֻמוֹת.
יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי
מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל־
נוֹלָדוֹת. חוֹפֵשׂ כָּל־
הָעֲתִידוֹת: קֹרֵא
הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ.
חֹקֵר יְלָבָב לָתוּר
וְלִדְרוֹשׁ: Gem. u. Vorb. זוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים.
קַיֵּם שְׁבוּעָה
לָאַחֲרוֹנִים:

Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

אֲדוֹן אִם מַעֲשִׂים Vorb. u. Gem.
אֵין בָּנוּ. שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל יַעֲמֹד־לָנוּ.
וְאַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט
עִמָּנוּ. קָדוֹשׁ:

אדון (Vorb. u. Gem.) Herr! wenn kein Verdienst für uns zeugt und spricht,
Dann sei Dein Name, der große, uns Zuversicht,
Und nicht gehe mit uns ins Gericht, — Heiliger!

Vorb. u. Gem. הֵן לֹא יַאֲמִין בִּקְדֹשָׁיו. וְתֶהֱלָה יְשֻׁמִּים בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו. וְאַיִךְ יִצְדְּקוּ כִּרְוֵי גוֹשָׁיו. קָדוֹשׁ׃

(Vorb. u. Gem.) Nicht seinen Heiligen trauet Er,
Findet Makel an den Mächtigen im Himmelsheer:
Wie sollten gerecht und rein
Der Scholle Gebilde sein?
— Heiliger!

In den Vers-Anfängen das Doppel-Akrostichon: Schimon bar Jizchak.
in den Schluss-Versen: Hakoton chasak.

Gem. שָׁבְתִּי וְרָאֹה תַּחַת־הַשָּׁמֶשׁ. אֵין טוֹב לָאֱנוֹשׁ מֵהִתְחַמֵּשׁ. בְּיִרְאַת מָעוֹז לְחַזֵּק וְלֹא לְהָמֵשׁ׃ שׁוּרַת הַדִּין רָאֲתָה עֵינִי. נָבִין תְּחִלָּה מֵאָדָם הַקַּדְמוֹנִי. בְּצֶלֶם אֱלֹהִים נִבְרָא בְּעֵרֶן גַּנִּי׃ מֵעֵת הֵפֵר פִּי מַמְלֶכֶת. בִּיקָר לֹא לָן וְנִגְרַשׁ בְּשַׁלְכֶּת. וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת׃ מְדַרְךְ בְּדַרְךְ טוֹבִים לְהוֹעִילוֹ. מְמַזְרֵחַ הֵעִיר עֶלֶט מַאֲפֵלוֹ. צֶדֶק יַקְדִּמֵהוּ לְרַגְלוֹ׃ עַל־נַסּוֹתוֹ מְבַטֵּחוֹ בְּבִחִינָה. וּפָץ לְהוֹדִיעַ אִם יִרְשֶׁנָּה. נִגְרוּ

Gem. (ישבתי) Ich hab' im Leben
Manches wahrgenommen;
Nur eines fand ich zu des
Menschen Frommen,
Wenn er zum Schild sich Gottesfurcht genommen.
Des Rechtes Lauf hab' ich mir angesehen,
Wie's Adam sollt' im Paradies' ergehen,
Den Gott nach seinem Bilde hieß entstehen.
מעת Als er gebrochen des Befehles Wort,
Entwich sein Glanz; getrieben ward er fort.
Das Flammenschwert verhägt der Sel'gen Ort! —
Den Gott auf der Erkenntniß Bahn gestellt,
Der leuchtend hat die Erdennacht erhellt,
Dem Heil auf seinem Gang folgt durch die Welt[1]):
על Weil seinem Hort er seinen Zweifel klagt[2]),
Weil er nach einem Zeichen hat gefragt, —

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak. [2]) Abraham.
[3]) „Woran soll ich es erkennen, daß ich es (das verheißene Land) besitzen werde?" fragte Abraham (1. M. 15, 8.)

גְּזָעָיו גֵּרוּת אַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה: עוּרוּ נְדִיבִים
וְהִתְאוֹשְׁשׁוּ לְתַאֲוָה. בַּקְּשׁוּ
צֶדֶק בַּקְּשׁוּ עֲנָוָה. אוּלַי
יֵשׁ תִּקְוָה: וָתִיק הַנַּעֲלָה
בְּאַחַד הֶהָרִים. לִשְׁמֹנָה קִנִּים
בְּרִית בְּשָׂרִים. וְזֶרַע וּמָצָא
מֵאָה שְׁעָרִים: וּלְשִׁשִּׁים
נֶחָנַט בְּמֵצִיק וּמְשַׁעֲשַׁע,
וּלְשִׁיבָה כֻּבָּה מְאוֹרוֹ לְהָשַׁע.
עֲבוּר שְׁאֵתוֹ פְּנֵי הָרָשָׁע:
נָא שִׁימוּ עַל־לֵב מוֹרָאוֹת.
וְהָשִׁיבוּ יָד מֵעָוֶל לְהִמָּלֵט
מִתְּלָאוֹת. אוּלַי יֶחֱנַן יְיָ
אֱלֹהֵי־צְבָאוֹת: נָעִים אֲשֶׁר
טוּבוּ אָהֳלָיו. וְתָאֲרוֹ חָקוּק
בְּכֹס זְבוּלָיו. וְהִנֵּה יְיָ נִצָּב
עָלָיו: בְּשׁוּבוֹ מִפַּדָּן וְנֶחֱלַץ
מִתְּלָאָה. וְנִדְרוֹ אֶחַר לָאֵל
לוֹ נִרְאָה. נִכְשָׁל בְּדִינָה
בַּת־לֵאָה: בִּינוּ יְצוּרִיו
רַחֲמָיו לִשְׁאַת. גּוּרוּ לָכֶם
מִפְּנֵי סַעֲרַת חָרוֹן־אַף. אוּלַי
תִּסָּתְרוּ בְּיוֹם־אַף: רָעִים

Die Frohn Jahrhundert' lang die Seinen plagt.
Wacht auf, ihr Edlen! sucht euch fest zu gründen,
Sucht Demuth, Frömmigkeit euch zu verbünden,
Ob ihr vielleicht dann Gnade werdet finden. —
ותיק Der auf dem Berg geweiht als Opfergabe,
Der in den Bund geführet ward als Knabe,
Dem vielfach sich gemehret seine Habe[1]), —
Spät ward der Heuchler[2]) ihm als Sohn gespendet.
Des Sünders Harm des Greises Auge blendet,
Weil er zu hold zum Frevler sich gewendet.
נא O lasset euch durch ernstes Beispiel lehren,
O meidet Schuld, sucht Leid euch abzuwehren,
Ob Gott vielleicht Erbarmen wird bescheeren! —
Der in dem Zelte weilte fromm und mild,[3])
An Deinem Throne prangt des Edlen Bild,
Du selbst hast ihn mit Deinem Schutz umhüllt, —
בשובו Er kehret heim, aus Noth und Drang befreit;
Weil Er verzögert was er Dir geweiht,[4])
Da harret sein von seinem Kind das Leid.[5])
Merkt's, ihr Geschöpfe! fleht um Gottes Güte;
Erbanget, daß der Sturm des Zornes wüthe,
Ob Gott am Tag der Straf' euch berg' und hüte! —

[1]) Jizchak. (1. M. 22, 9. 21, 4. 26, 12.) [2]) Esaw. [3]) Jaakob
[4]) 1. Mos. 28, 20. 35, 14. [5]) 1. Mos. 34.

וְאַחִים בְּנֵי הַיְצָהָר. אֲשֶׁר
אָצוּ בְמִשְׁלַחְתָּם כְּצִבְי
לְמָהָר. וְהִגְבִּילוּ סְגֻלָּה
בְּתַחְתִּית הָהָר: רְבֵי תוֹרָה
כָּתְבוּ לָעָם. וְהוֹרוּם דַּרְכֵי־
יֹשֶׁר וּמִשְׁפְּטֵי־נֹעַם. וּבְמֵי־
מְרִיבָה הָפְקְדוּ בְזָעַם: יָדְעוּ
זֹאת כָּל־יֹשְׁבֵי אֲדָמָה. אִם
כֵּן בְּתִמְיֵי חָכְמָה. מַה־
יַּעֲשׂוּ מְלֵאֵי מִרְמָה: יְדִיד
יְיָ אֲשֶׁר מָלַךְ תְּחִלָּה. כְּבֶן־
שָׁנָה נָקִי מִכָּל־עֲוֹלָה. וְלֹא
נֶעֱצַר מִמִּלְחֶמֶת עֲבוּר
הַצָּלָה: צָוָה עַל־מְחִית
הַמְזַנֵּב. שְׁנָה מְפָרָק וְהוֹבִישׁ
כְּגוֹנֵב. בְּחָמְלוֹ מַעֲדַנּוֹת
בְּכִשָּׁפָיו מִתְנַנֵּב: צוּר נִחַם
כִּי הִמְלִיכוּ. וְהִפִּילוּ בְיַד
אֹיְבָיו לְדָעֲכוּ. וּמַה־יַּעֲשׂוּ
מְפִירֵי דִּין בְּעֶרְכּוֹ: חָסִיד
הַמַּנְעִים זְמִירוֹת לְקוֹנוֹ.

רעים Die treuen Brüder[1]), jene edlen Sprossen,
Gleich Reh'n in Deinem Dienste unverdrossen,
Die an des Berges Fuß Dein Volk umschlossen[2]),
Aufschrieben sie der Lehre ew'ges Wort,
Sie zeigten holden Pfad, des Rechtes Hort; —
Am Haderwasser traf Dein Grimm sie dort.

ידעו O merken sollen's die auf Erden wohnen!
Geht's denen so, die tragen Weisheitskronen,
Wer wird der Lug- und Trug-erfüllten schonen?
Der Gottesliebling[3]), der zuerst regiert,
Den, wie ein Kind, die lautre Unschuld ziert,
Der unverzagt des Volkes Kriege führt, —

צוה Nicht schauen sollt' er mild den Feind voll Tücken[4]):
Er lässet von dem Zärtling sich berücken
Durch Zauber. So muß Schmach ihn niederdrücken.
Es reut den Herrn, daß Er ihn hat ernannt;
Er läßt ihn stürzen durch der Feinde Hand[5]). —
Was thut, der schwerer Schuld sich unterwand? —

חסיד der fromm dem Ew'gen weihte holde Klänge,

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Bei der Offenbarung umhägten sie das Volk durch Schranken und Marken, daß es nicht zu weit vordringe. (2. M. 19. 12. 23. — [3]) Saul. — [4]) Agag (1 Sam. 15, 9 ff.) Nach der dunkeln Andeutung hätte Saul sich von diesem Abkömmlinge des Amalek durch Zauberkünste berücken lassen. — [5]) Saul fiel im Kampfe mit den Philistäern (1 Sam. 31, 3 ff.)

וְהוּכַן בַּחֶסֶד כִּסְּאָ גְאוֹנוֹ.
וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
לַהֲמוֹנוֹ: חָתַת לִבְרוֹחַ מִפְּנֵי
פְּרִי בִטְנוֹ. הִקְדִּימוֹ רָכִיל
מְשַׁכֵּךְ עַל־אֲדוֹנוֹ. וְחָלַק־לוֹ
שָׂדֶה בְּחֵלֶק לְשׁוֹנוֹ: קוֹל
הַחָלוּק בְּהִסְבִּית מִמְּעוֹנוֹ.
חֵלֶק מַלְכוּתוֹ בֵּין עַבְדּוֹ
וּבֵין בְּנוֹ. וּמַה־יַּעֲשֶׂה
מְלָשְׁנִי כְּפִקֹּד עָלָיו חֲרוֹנוֹ:
קְהִלּוֹת וְרִבְבוֹת וַאֲלָפִים.
אֲשֶׁר לָבָנִינוּ עָבְרוּ חֲלוּפִים.
וְלֹא יָכְלוּ לְהִצְטַדֵּק הַיּוֹת
חָפִים: הֵן שָׁמַיִם בְּעֵינָיו
לֹא זַכּוּ. וְכָל־לְגֵנֵי שַׁחַק
בַּפְּשִׁתָּה דָּעֲכוּ. וְנִתְעָב
וְנֶאֱלָח מַה־יָּזְכּוּ: קֹבֶץ
מְרֻמָּה וּמִסְתַּתֵּר בְּעֵינָיו.
אִם יֹאמַר בְּלִבּוֹ מִי יְעִדֵנִי
לְבָנָיו. קְרוֹתָיו וְרָהִיטָיו
וְעָצָיו וַאֲבָנָיו: טְהוֹר עֵינַיִם
בְּרָע מֵרְאוֹת. הַצְלֵל

Im Milde waltet in der Macht Gepränge,
Wahr und gerecht regieret seine Menge, —
Er mußt' in Eil' vorm eignen Sohne fliehen[1]).
Da der Verleumdung er sein Ohr geliehen,
Auf Lug das Recht dem Erben wollt entziehen[2]),
קוֹל Gott hört den Spruch und sprach auf seinem Thron:
Dein Reich theilt einst dein Knecht mit deinem Sohn! —
Was harret der Verleumder erst zum Lohn? —
Die Myriaden all, die Schaar von Heeren,
Die längst dahin, — nicht im Gericht, dem schweren,
Vermochten sie als rein sich zu bewähren.
הֵן Die Himmel selbst erscheinen ihm nicht rein;
Des Lichtes Söhne — wie verglimmt ihr Schein!
Wie soll der Schmutzbefleckte lauter sein?
Der Eitles rafft, der sich in Trug versteckt,
Er denkt: Wer zeugt? wer meinen Lug entdeckt? —
Der Sparren im Gericht, der Stein ihn schreckt!
טְהוֹר O Lautrer Du, der schau'n nicht kann die Sünde!

[1]) David vor dem meuterischen Sohne Abschalom (2. Sam. 15 ff.).
[2]) Dem Ziba, Diener des Mefibosceth, der ein Enkel Sauls war, lieh David auf eine unbegründete Verdächtigung zu leichtes Gehör, und sprach dem Diener die Hälfte des Erbes seines Herrn zu (2. Sam. 16, 1—4; 19, 25—31). Dafür sei die Theilung des Reiches (1. Könige 11, 26).

חַטָּאֵינוּ בְּעִמְקֵי מַחְבְּאוֹת,
וַעֲשֵׂה עִמָּנוּ לְטוֹבָה אוֹת:
נַחְנוּ אִם־פָּשַׁעְנוּ מֵאַחֲרֶיךָ,
הַזְכֹּר לָאָבוֹת הָעוֹלָם
בְּחִירֶיךָ. וְאַל־תִּתְעַלַּם
מִתַּחַן מִשַּׁחֲרֶיךָ: Vorb. חֵלֶף
פָּרִים וּמִנְחָה הֲגוּנָה, זְכוֹר
הֲגִיוֹנֵנוּ וְתֶן־לָנוּ חֲנִינָה,
רַוְּיָמֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים בְּזֶה
רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

Senk' unsre Schuld in tief verborgene Gründe,
Und uns das Zeichen Deiner Huld verkünde!
Vermocht's die Schuld, von Dir uns abzulenken, —
Der Väter, der erkornen, wolle denken
Und unserm Flehn geneigt Erhörung schenken!
חלף Statt Opfergaben, statt gefäll'ger Spenden,
Hör' unser Flehn und woll' uns Gnade senden,
Zu freud'gem Leben mögst das Jahr Du wenden!

הֵן לֹא יַאֲמִין בְּקִדְשָׁיו, וְתִהֲלָה יָשִׂים בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו, וְאֵיךְ יְצַדְּקוּ קְרוֹצֵי גוּשָׁיו, קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן וְיֵהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ: Vorb.

(Vorb.) ובכן So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern מלך עליון u מלך אביון folgte; doch wurden die Verse מלך אביון (mit Ausnahme des ersten u. des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

Oeffnen der Bundeslade

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
אֲמִיץ הַמְּגֻשָּׂא, לְכָל־
רֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא, אוֹמֵר וְעֹשֶׂה.
מָעוֹז וּמַחְסֶה, נִשָּׂא וְנוֹשֵׂא,
מוֹשִׁיב מְלָכִים לַכִּסֵּא.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:
מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
גִּבּוֹר בִּגְבוּרוֹת, קָרֵא

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**
אמיץ Mächtig in Hoheit waltend,
Über alles als Höchster schaltend!
Eins in ihm ist That und Wort,
Zuversicht Er und Schutzesport,
Der Alles trägt und hält,
Die Könige zur Herrschaft bestellt.
Ewig wird Er walten!
Der König, der Höchste!
גבור Mächtig in seinen Herrlichkeiten,

הַדּוֹרוֹת. גּוֹלֶה נִסְתָּרוֹת.
אִמְרוֹתָיו טְהוֹרוֹת. יוֹדֵעַ
סְפוּרוֹת. לְתוֹצָאוֹת מַזָּרוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְפֹאָר בְּפִי־כֹל. וְהוּא כֹּל
יָכֹל. הַמְרַחֵם אֶת־כֹּל. וְנוֹתֵן
מְחִיָּה לַכֹּל. וְנֶעְלָם מֵעַיִן כֹּל.
וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בַּכֹּל
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר נִשְׁכָּחוֹת. חוֹקֵר
טְחוֹת. עֵינָיו פְּקוּחוֹת. מַגִּיד
שֵׁחוֹת. אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת.
אִמְרוֹתָיו נְכוֹחוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

טָהוֹר בִּזְבוּלָיו. אוֹת הוּא
בְּאֶרְאֶלָיו. אֵין עֶרֶךְ אֵלָיו.
לְפֶעֱל כְּמִפְעָלָיו. חוֹתֵךְ שָׁם
גְּבוּלָיו. בַּהֲמוֹת יָם לְגַלָּיו.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

גַּם מֵי הַיָּם. רִגֵּעַ גַּלֵּיהֶם.

Ruft die Geschlechter und lenket Zeiten;
Geheimverhülltes bringt Er ans Licht.
Lauter und rein das Wort, das Er spricht!
Er kennet die Zahl und kennet die Grenzen
Der Bilder, die leuchtend am Himmel erglänzen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

ממאר Allgepriesen, allvermögend,
Allerbarmend, allerhaltend,
Dem Blicke entzogen Aller,
Schweifend bringt sein Aug' in Alles.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

זוכר Der Vergessenes denkt,
In Herzenstiefen die Blicke senkt.
Offen und klar Er blickt,
Kündet den Laut, der längst entrückt.
Gemüther und Geister ihm offenbar;
Sein Ausspruch verläßlich und klar!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

טהור Strahlend in Reinheit in ewigen Reichen,
Den himmlischen Chören das leuchtende Zeichen.
Ihm kann Nichts in der Welt sich vergleichen;
Sein Thun, sein Schaffen ist nicht zu erreichen,
Dem Meere hat den Sand Er zur Grenze gezogen,
Wenn schämend erbrausen die mächtigen Wogen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

גם Der sammelt der Meeresfluth,

סוֹעֵר שְׁאוֹן דְּכְיָם, מָלֵא
הָעוֹלָם דַּיָּם. מַשְׁבִּיחָם
בַּעֲיָם, וְשָׁבִים אָחוֹר וַאֲיָם:
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

מֹשֵׁל בִּגְבוּרָה. דַּרְכּוֹ
סוּפָה וּסְעָרָה. עֹטֶה אוֹרָה.
לַיְלָה בַּיּוֹם לְהָאִירָה. עֲרָפֶל
לוֹ סְתָרָה. וְעִמּוֹ שְׁרֵא
גְהוֹרָא. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

סְתָרוֹ עָבִים. סְבִיבָיו
לְהָבִים. רְכוּבוֹ כְּרוּבִים.
מְשֻׁרְתָיו שְׁבִיבִים. מַזָּלוֹת
וְכוֹכָבִים. הִלּוּלוֹ מַרְבִּים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

פּוֹתֵחַ יָד וּמַשְׂבִּיעַ. צַרַּר
מַיִם *וּמַגְבִּיעַ. יַבֶּשֶׁת
דָּהַטְבִּיעַ. לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ.
יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ. שִׁבְחוֹ
לְהַבִּיעַ.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

* נ״א ומביע

Aufwühlet die Wellen zu schäumender Wuth,
Der ihr Brausen und Toben bewacht,
Wenn die Welt zu ersüllen droht ihre Macht,
Der sie bändigt mit mächtiger Hand:
Sie weichen zurück, ihr Tosen entschwand.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

משל Der mit Macht regiert,
Durch Sturm und Wetter sein Weg ihn führt.
Das Licht wie ein Gewand ihn umgiebt,
Die Nacht zum Tag erhellend ungetrübt;
Düster Gewölk hüllet ihn ein,
Und um ihn ewigen Glanzes Schein.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סתרו Wolken gebreitet um ihn,
Rings Feuerflammen glüh'n;
Auf Cherubim fährt er einher,
Gluthen seine Diener Heer.
Bilder und Stern' im Himmelskreise
Ertönen zu seinem Ruhm und Preise.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

פותח Die Fülle strömt aus seiner offnen Hand;
Er läßt wogen die Fluth, die gewaltig Er band,
Daß sie bedeckte Flur und Land,
Bald größern Raum, bald kleinern sie umspannt.
Ein Tag zum andern strömet das Wort
Von seinem Preise fort und fort,
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

קָדוֹשׁ וְנוֹרָא, בְּמוֹפֵת
וּבְמוֹרָא, מְמַלֵּי־אֶרֶץ קָרָא,
וְאֶבֶן פִּנָּתָהּ יָרָה, וְכָל־
הַנִּבְרָא, לְכִבּוֹדוֹ בָרָא.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹמֵעַ אֶל־אֶבְיוֹנִים,
וּמַאֲזִין חֲנוּנִים, מַאֲרִיךְ
רְצוֹנִים, וּמְקַצֵּר חֲרוֹנִים,
רִאשׁוֹן לָרִאשׁוֹנִים, וְאַחֲרוֹן
לָאַחֲרוֹנִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Schließen der Bundeslade

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן, בָּלָה וְרָד־שַׁחַת,
בְּשְׁאוֹל וּבְתַחַת, בְּלֵאוּת בְּלִי
נָחַת. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:
מֶלֶךְ אֶבְיוֹן, תְּנוּמָה תְּעוֹפֵנוּ,
תַּרְדֵּמָה תְּעוֹפְפֵנוּ, תֵּהוּ יְשׁוּפֵנוּ,
עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

Oeffnen der Bundeslade.

אֲבָל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹפֵט הָאֱמֶת, מַעֲבָדָיו
אֱמֶת, עֹשֶׂה חֶסֶד וֶאֱמֶת,

Der König, der Höchste!

קדוש Heilig waltend in Macht,
In Zeichen und Wundern der Pracht.
Der Erde Weiten hat Er gespannt,
Ihren Grundstein legte seine Hand.
Und was Er erschuf,
Ihn zu verherrlichen ist sein Beruf.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

ענה Der hört, wo ein Bedränger fleht,
Horcht in Gnaden auf brünstig Gebet.
Er sucht seine Huld so lang zu erhalten,
Er kürzet der zürnenden Strafe Walten,
Er der der Erste vorm Beginne der Zeiten,
der letzte in alle Ewigkeiten.
Ewig wird Er walten!

Der irdische König der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?
Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihm am End' umfängt. Wie lange herrscht er.

Der König, der Höchste!

שופט Er, der das Urtheil spricht nach Wahrheit,
All sein Thun die lautre Wahrheit,

וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת. נְתִיבָתוֹ
אֱמֶת. חוֹתָמוֹ אֱמֶת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: Vorb. u. Gem.

שהם׳ח מרובע שמעון בר יצחק חזק ומיוסד גם ע״פ א״ב כפול.

כָּל־שְׁנָאַנַי־שַׁחַק
בְּאֹמֶר מַאְדִּירִים.
יְיָ מָלָךְ:
כָּל־שׁוֹכְנֵי שֶׁקֶט
בְּבָרְכָה מְבָרְכִים.
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּגַבֵּה
מַגְדִּילִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד:
כָּל־מַלְאֲכֵי־מַעְלָה
בְּרַעֲה מַדְגִּילִים.
יְיָ מָלָךְ:
כָּל־מוֹשְׁלֵי מַטָּה

All sein Walten in Mild' und Wahrheit,
Reich an Gnad' und ewiger Wahrheit,
Sein Pfad die Wahrheit und sein Siegel die Wahrheit!
Ewig wird Er walten!

יְיָ (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

כל שנאני Des Himmels zahllose Heere geben im Worte dem Herrn die Ehre: Gott ist der Herr!

Die wohnen in stillen Erdenkreisen, sprechen segnend den Herrn zu preisen: Gott war der Herr!

Diese wie jene, begeistert erhoben, sprechen und loben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל מלאכי Alle die Engel der himmlischen Höhen lassen den Ruf wie Fahnen wehen: Gott ist der Herr!

All die auf Erden sinnen

[1]) Die ersten zwei Sätze der Ueberschrift „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Jisrael vertheilt, und Beide rufen vereint dann den dritten Satz.

und dichten, rühmend zum Herrn das Loblied richten: Gott war der Herr!

בְּהַלֵּל מְהַלְלִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּוַדַּי
מוֹדִים. יְיָ | יְמָלֵךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

Aus Diesen wie Jenen mit Zuversicht freudig und froh das Bekenntniß spricht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־עֲרִיצֵי עֶלְיוֹנִים
בְּזֶמֶר מְזַמְּרִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־עִבְרִי עוֹלָמִים
בְּחַיִל מְחַסְּנִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּטַעַם
מְטַכְּסִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כל עריצי All die Starken der Himmel droben haben den klingenden Sang erhoben: Gott ist der Herr!

Alle die hin durch die Welten wallen, lassen mächtig die Kunde schallen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in zierlichen Weisen, kunstvoll geordnet, rühmen und preisen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל וְעוּדִי וַעַד
בִּישֶׁר מְיַפִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־וָתִיקֵי וְסֶת
בְּכִשֶּׁר מְכַלְלִים.
יְיָ מָלָךְ׃

כל ועודי All die geordneten himmlischen Reihen in Anmuth und Wahrheit verkünden mit Weihen: Gott ist der Herr!

All die in Frömmigkeit edel Bewährten mit lautrer Sitte, der reinen, verklärten, rufen: Gott war der Herr!

אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּלַהֲגִ
מְלַהֲגִים. יְיָ | יִמְלֹךְ:
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־נְדִיבֵי נְדָבוֹת
בְּמַאֲמָר מְמַלְּלִים.
יְיָ מָלָךְ:
כָּל־נִכְבְּדֵי־נַעַם
בְּנִצּוּחַ מְנַצְּחִים
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּשִׂיחַ
מְשׁוֹחֲחִים. יְיָ | יִמְלֹךְ:
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־בַּעֲלֵי בִינָה
בְּעֵלּוּי מְעַלִּים.
יְיָ מָלָךְ:
כָּל־בְּרוּאֵי בְרִיָּה
בְּפָצַח מְפַצְּחִים.
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּצִפְצוּף

Diese wie Jene in Jubel ausbrechen, sie künden und sprechen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל נדיבי Alle die willig Deinem Dienste sich weihen, bekennen im Worte, dem willigen, freien: Gott ist der Herr!

All die mit süßer Rede gekrönt, stimmen ein Jubellied an, und es tönt: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in holdem Vereine rufen und künden Dasselbe und Eine: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit.

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל בעלי Alle die strahlen in lichter Erkenntniß, legen, Dich preisend, Dir ab das Bekenntniß: Gott ist der Herr!

Alle Gebilde, der Schöpfung Werke, jauchzen mit freudigen Jubels Stärke: Gott war der Herr!

Diese wie Jene mit mild flüsterndem Tone reichen Dir

מְצַפְצְפִים. יְיָ וּמְלָךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלָךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־רְשָׁפֵי רוֹמָה
בְּקוֹל מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־רָאשֵׁי רֹן בְּרֶנֶן
מְרַנְּנִים. יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּשִׁירָה
מְשׁוֹרְרִים. יְיָ וּמְלָךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלָךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־יְקָרֵי וְפִי
בְּתַקָּף מְתַנִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־יוֹשְׁבֵי יְשׁוּב
בְּיִחוּד מְיַחֲדִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּאֶדֶר
מְאַדְּרִים. יְיָ וּמְלָךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלָךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

dar des Preises Krone: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל רשפי All die in Himmelshöhen flammen, künden mit lautem Halle zusammen: Gott ist der Herr!

Aller des Jubelliedes Meister auf im Triumphe jauchzen die Geister: Gott war der Herr!

Diese wie jene lassen im Chor steigen zu Dir das Loblied empor: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל יקרי Von allen, die himmlische Anmuth verschönt, mächtig, gewaltig die Kunde tönt: Gott ist der Herr!

All die in irdischen Sitzen weilen, dem Ew'gen demüthig Bekenntniß ertheilen: Gott war der Herr!

Von Diesen wie Jenen mit herrlicher Pracht wird laut hallend der Ruf gebracht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־צוּבְאֵי צְבָא
בְּקֶמַּד מְלַמְּדִים.
יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־צְנוּפֵי צְפִירָה
בְּצֶדֶק מַצְדִּיקִים.
יְיָ מֶלֶךְ:
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּחַיִל
מְחַזְּרִים. יְיָ | יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלַךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־חֲיָלֵי חָסֶן
בַּחֲרָדָה מְחַלִּים.
יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־חֲשׁוּקֵי חֶמֶד
בְּחָזָקָה מְחַזְּקִים.
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּנִגּוּן
מְנַגְּנִים. יְיָ | יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלַךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־קְדוֹשֵׁי קָדוֹשׁ

כל צובאי All die himmlischen Schaaren und Heere geben die Kund' und ertheilen die Lehre: Gott ist der Herr!

Geschmückte mit Weisheits-Prachtdiademen lassen wahrhaftiges Zeugniß vernehmen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene nimmer erschlafft, ewig verkündet ihr Heer voll Kraft: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

" Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חילי All die Schaar im Firmament zitternd und bebend vor Dir bekennt: Gott ist der Herr!

All mit des Glaubens Kronen Geschmückten rufen aus Seelen, freudig entzückten: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in lieblichen Klängen rufen in holden Weihegesängen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

" Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל קדושי All die umgiebt der Herrlichkeit Pracht, haben

בִּקְדֻשָּׁה מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־קְבוּצֵי קָהָל
בִּקְשֻׁט מְקַשְּׁטִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּנֹעַם
מַנְעִימִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־חַשְׁמַלֵּי זִקִּים
לַבְּקָרִים מִתְחַדְּשִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־תַּרְשִׁישֵׁי גַבֵּה
בְּדִמְמָה מְלַחֲשִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּשִׁבּוּשׁ
מְשַׁלְּשִׁים׃ יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

in Weihe den Ruf Dir gebracht: Gott ist der Herr!

All die in Andacht vor Dir sich schaaren, rufen bezeugend den Ewigen, Wahren: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in Anmuth und Schöne lassen erklingen die lieblichen Töne: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חשמלי All die Glanzvollen, die Blitzesschnellen, rufen bei jeglichen Morgens Hellen:

Gott ist der Herr!

All die leuchten in Himmelskreisen, sprechen im Säuseln, im sanften, leisen:

Gott war der Herr!

Diese wie Jene in dreifachem Hallen lassen zum Preise den Ruf Dir schallen, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

In einigen Gemeinden wird לאל עורך דין zu Mußaph gebetet u. folgt unmittelbar: ובכן לך תעלה (S. 132).

וּבְכֵן לְךָ תַּכְלִיל יְכַתְּרוּ׃
ע״פ א״ב.
לָאֵל עוֹרֵךְ דִּין ׃

ובכן (Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der ordnet Gericht,

לְבַחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין :
לְגַלֵּה עֲמוּקוֹת בַּדִּין :
לְדַבֵּר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין :
לְהוֹגֶה דַּעוֹת בַּדִּין :
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין :
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין :
לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין :
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין :
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין :
לְכוֹבֵשׁ כַּעֲסוֹ בַּדִּין :
לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין :
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין :
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין :
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין :
לְעוֹנֶה לְקוֹרָאָיו בְּיוֹם דִּין :
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין :
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין :
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין :

Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;
להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;
Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,

Gem. u. Vorb. לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃
לְשַׁמֵּר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתַמֵּךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

(Schließen der Bundeslade.)

סלוק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה׃ כִּי אַתָּה׃ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ׃ וּמִי יְהַרְהֵר אַחַר מִדּוֹתֶיךָ׃ וּמִי יְמַלֵּל קְצַת תִּפְאַרְתֶּךָ׃ וּמִי יַשְׂמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתֶךָ׃ וּמִי יַעֲרִיץ הוֹד קָדְשָׁתֶךָ׃ שְׁמַיִם וּשְׁמֵי שְׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ אֵימָתֶךָ׃ הָאָרֶץ וַעֲמוּדֶיהָ יִתְפַּלָּצוּן מִגַּעֲרָתֶךָ׃ אֵין־כָּמוֹךָ וְאֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃ אַתָּה רִאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן וְאֶפֶס זוּלָתֶךָ׃ אֵין קֵץ וְחֵקֶר וְסוֹף לְתִבוּנָתֶךָ׃ צָפוּן וְנֶעְלָם וְנִסְתָּר גְּלוּיִם לְעֻמָּתֶךָ׃ לְךָ הַהוֹד וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח הַדָּרְתֶּךָ׃ לְךָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְכִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ׃

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

אשר (Gem.) Wer kann wie Du, solch Wunderwerk vollbringen?
Wer wird in Deines Thuns Geheimniß dringen?
Wer Deines Ruhms ein Theilchen nur verkünden,
Die Fülle Deiner Herrlichkeit ergründen?
Wer kann verherrlichen der Weihe Pracht,
Da nicht die Himmel fassen Deine Macht,
Der Erde Säulen Deinem Dräuen beben?
Wer ist wie Du? wer darf zu Dir sich heben?
Wer außer Dir, der Erste Du und Letzte?
Wer Deiner Weisheit Ziel und Grenze setzte?
צפון Geheimes, Tiefverhülltes offenbar
Vor Dir, der strahlt im Glanze hell und klar!
Dein ist die Größe, Herrlichkeit und Pracht,
Dein Zorneswalten groß wie Deine Macht.

מַאִין כָּמוֹךָ יְיָ גָּדוֹל אַתָּה
וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְדֻלָּתֶךָ. לְךָ
הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם נִבְרְאוּ
לִשְׁרָתֶךָ. לְךָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָדָם מַרְגְּלוֹתֶיךָ. לְךָ הַיָּם
וְהַנְּבָשָׁה וְהַכֹּל כּוֹנְנוּ
אֶצְבְּעֹתֶיךָ. לְךָ הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב וְכָל־שְׁכִיוֹת חֶמְדָּתֶךָ.
לְךָ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת יַחַד
מְסֻקָּרוֹת בְּאוֹצְרוֹתֶיךָ. לְךָ
הַחָכְמָה וְהַתְּבוּנָה וְהַשֵּׂכֶל
מִבִּינָתֶךָ. חָכַם לֵב וְאַמִּיץ
כֹּחַ הִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּתֶךָ. כִּי
מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ־לְךָ
לְרַמּוֹתֶךָ. מִי־כָמוֹךָ חָסִין
יָהּ אוֹת בְּצִבְאוֹתֶיךָ. אֵל
נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה
וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבוֹתֶיךָ.
חֹשֶׁךְ סִתְרְךָ וַעֲרָפֶל סְכָתֶךָ.
מִנַּהּ נֶגְדְּךָ בָּרָד וְאֵשׁ
גַּחֲלָתֶךָ. הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר
הַבְּרִית וְהַחֶסֶד בְּמִשְׁמַרְתֶּךָ.
לָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו בְּשַׂלְּמְךָ
מַשְׂכֻּרְתֶּךָ. הַצּוּר תָּמִים
פָּעֳלוֹ וְאֵין עָוֶל. אֱמֶת

Niemand iſt groß wie Du! Die Himmelsheere
Erſchufſt Du Dir zum Dienſt, zu Deiner Ehre.
Dein iſt die Erd' und Alles, was ſie füllt,
Und Meer und Trockniß Deiner Hand Gebild;
Der Erde Schätze Dein und ihre Pracht,
In Deinem Schatz die Seelen all bewacht;
Die Weisheit Dein, die fließt aus Deiner Quelle.
Laß Milde walten an der Strenge Stelle!
Wer gleicht Dir in der Höhe Himmelsheeren?
Wer iſt wie Du, hochleuchtend in den Sphären?
Dem Heil'ge tief in Ehrfurcht Lieder ſingen,
Den düſtre Wolkenſchauer dicht umringen,
In die von Deinem Glanze Strahlen dringen!
האל Du treuer Gott, der Bund und Liebe hütet,
Dem Menſchen, wie er thut, den Lohn vergütet!
O treuer Hort, untadlig iſt Dein Walten;

פְּעֻלָּתֶךָ. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם
רַבָּה וְכַהֲרֵי־אֵל צִדְקָתֶךָ.
עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ לְכָל־מְהִירֵי
מַלַּאכְתֶּךָ. אֶת־הַכֹּל עָשִׂיתָ
יָפֶה בְּעִתּוֹ בְּחָכְמָתֶךָ. בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אַדְמָתֶךָ. בָּרְאתָ תְּשׁוּבָה
לְמַרְפֵּא אֶרְכֶּתֶךָ. וְעַד־לֹא
מַכָּה הֻקְדַּמְתָּ תְּעֻלָּתֶךָ.
וְעַד־לֹא מָזוֹר הִגָּהְתָּ
רְפוּאָתֶךָ. כִּי גָלוּי וְצָפוּי
לְפָנֶיךָ כֶּס שִׁכְנָתֶךָ. כִּי אָדָם
אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ לְהִזָּהֵר
מִנַּהֲלָתֶךָ. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב
וְלֹא יַעֲבֹר מִתּוֹרָתֶךָ. כִּי לֹא
תַאֲמִין בַּעֲבָדֶיךָ
וּבְמַשְׁרְתֶיךָ. וְתָהֳלָה תָּשִׂים
בִּגְדוּדֵי מַחֲנוֹתֶיךָ. אַף שֹׁכְנֵי
בָתֵי־חֹמֶר עֲפָרוֹתֶךָ.
הַגְּדֵלִים בְּעָוֹן וְעֹבְרִים עַל־
מִצְוֹתֶיךָ. וְתָשֵׂם בַּסַּד רַגְלָם
כִּי יָסוּרוּ מֵאָרְחוֹתֶיךָ. וּבְיַד־
כָּל־אָדָם יַחֲתוֹם בִּגְזֵרוֹתֶיךָ.
וְתַגֵּד לָהֶם פִּשְׁעָם
בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ. וְהִתְוַדּוּ אֶת־

Wie Meer und Berg unendlich
ist Dein Schalten.
Du Stütz' und Hülfe Deiner
treuen Knechte,
Du schufst in Wahrheit jederzeit
das Rechte.
Bevor Du Berg' erschufst, die
Erd' entstand,
Schufst für die Sünde Du den
Heilverband;
Noch eh' geschlagen war, ver-
sehrend Wunde,
Hast Du eröffnet der Genesung
Kunde.
כי גלוי Denn Dir war's kund
auf Deinem Gnadenthrone,
Wie Deine Flamme droht' dem
Erdensohne,
Wie leicht, daß er an Deiner
Gluth sich sengt.
Wer, der untadlig seine Schritte
lenkt?
Du kannst ja Deinen Dienern
selbst nicht trauen,
Wirst Makel selbst an Himmels-
schaaren schauen, —
Und wie erst sie, die weilen hier
im Staube,
Dein Wort vergessend, leicht der
Schuld zum Raube!
Du fesselst ihren Schritt, wenn
sie, vom Wahn
Bethört, gewichen ab von Deiner
Bahn.
Und Jeglichem die Strafe wird
bestimmt,
In ihr er Deiner Mahnung Ruf
vernimmt.
Und sie bekennen ihre Schuld
voll Reue,

עֲוֹנָם וַצַדִּיקוּ דִּין אֲמִתֶּךָ.
לָכֵן הַקְדַּמְתָּ צֶדֶק לִטְרִיתֶךָ.
כִּי־יְשׁוּבוּן מֵאָוֶן וִיבַקְשׁוּ
מְחִילָתֶךָ. וְאַתָּה רָחוּב
לִקְרָאֶךָ. דְּהָשֵׁיב מֵהֶם
חֲמָתֶךָ. וְיוֹם זֶה בְּחַרְתָּ
לַיְשֵׁב בַּמִּשְׁפָּט עַל־
בְּרִיּוֹתֶיךָ. וְכִבְנֵי מְרוֹן לְעַבְרוֹן
לְפָנֶיךָ בְּסִפְרָתֶךָ. וְכֻלָּם
נִסְקָרִין בְּסִקִירַת צִפְיָתֶךָ.
וְתִרְאֶה לַחַד לָבָם בְּרִיאָתֶךָ.
וְתִגְזוֹר עֲלֵיהֶם כָּל־גְּזֵרוֹתֶיךָ.
וְתַקְצוֹב מְזוֹנוֹתֵיהֶם
וּפַרְנָסָתָם בְּאִמְרָתֶךָ. וְעַמְּךָ
בְּהִנּוּמָם מִתְעַדִּים לְחַלּוֹתֶךָ.
וְתוֹקְעִים וּמְרִיעִים כָּאָמוּר
בְּתוֹרָתֶךָ. וּמְעַרְבִּים קַטֵּגוֹר
בְּלִי לְהַשְׁטִינָם לְקַרְאֶתֶךָ.
וְתִזְכֶּר־לָמוֹ עֲקֵדַת יִצְחָק
כִּשְׁבוּעָתֶךָ. וְתַהֲפֹךְ מִדַּת
הַדִּין לְרַחֲמִים כִּי כֵן מִדָּתֶךָ.
וְתִרַחֵם עֲלֵיהֶם בְּרֹב
חֶמְלָתֶךָ. כִּי הֵם עַמְּךָ וְצֹאן
מַרְעִיתֶךָ:

וְהַיּוֹם יִפָּתְחוּ שְׁלֹשָׁה

Erfahren Deines Urtheilsspruches Treue.

לכן Dein Balsam war bereit noch vor dem Leiden,

Daß, Sühne suchend, von der Schuld sie scheiden,

Und Du in Gnaden lässest ab vom Grimme,

Und hörst erbarmend ihres Flehens Stimme.

Den Tag hast zum Gerichte Du bestellt;

Heut hältst Du Musterung ob Deiner Welt,

Und Alle schaut Dein Auge, prüfet, wägt:

Dein Blick erspäht, was sich im Herzen regt,

Und über Jeglichen ergeht der Spruch;

Sein Loos und Theil verzeichnest Du ins Buch.

So eint Dein Volk vor Dir sich im Gebet

Mit Schofarshall, wie vorgeschrieben steht.

Nichts was der Kläger spricht, laß vor Dich kommen;

Des Opfers denk' in Gnaden, jenes frommen,

Und Deines Schwurs! Und statt des Spruchs der Strenge

Laß Mild, ergehn nach Deiner Gnaden Menge.

Sie sind ja Deine Kinder, Deine Heerde;

Drum ihr zum Theile Huld und Gnade werde!

והיום Wenn vor Dir aufgerollt der Bücher drei,

סְפָרִים מְנֻקָּדִים, שֶׁל־
צַדִּיקִים נִכְתָּבִים לְחַיֵּי־עַד
שְׁקוּדִים, וּרְשָׁעִים נִכְתָּבִים
לַתַּבְעֶרֶת יְקוּדִים, וּבֵינוֹנִים
עַד יוֹם כִּפּוּר תְּלוּיִם
וְעוֹמְדִים, אִם יְשׁוּבוּ
מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְיִהְיוּ חֲרֵדִים,
וְיִתְקְנוּ מַעֲלֵיהֶם וְיֵיטִיבוּ
צְעָדִים, חָלְקָם בַּחַיִּים יִזְכּוּ
נֶחֱמָדִים, וְאִם לֹא זָכוּ,
לְמִיתָה יִהְיוּ נֶאֱחָדִים, וּכְמוֹ־
כֵן יֵעָשֶׂה לְיוֹם הַדִּין, וְיִבָּאוּ
מַעֲשֵׂיהֶם לְהָעִיד כְּעֵדִים,
וּבְמֹאזְנַיִם יֵעָלוּ מִשְׁנֵי
צְדָדִים, אִם יִכְרְיעוּ
טוֹבִים עַל־הָרָעִים וְיִהְיוּ
כְּבֵדִים, בְּעֵלִים יִהְיוּ בְטוּחִים
וְלֹא פְחוּדִים, וְאִם מֶחֱצָה
עַל־מֶחֱצָה יִהְוּ אֲגוּדִים,
וְרַב־חֶסֶד מַטֶּה כְלַפֵּי
חֶסְדִים, יָשׁוּב יְרַחֵם יִכְבּוֹשׁ
עָוֹן מְרֻדִים, וְיִשָּׂא עָוֹן
וְיַגְבִּיהַּ מְרֻדִים, וְיַכְרִיעוּ
נְעִימִים וַעֲנוּדִים, וְיַעֲבִיר
רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן אֲחֻדִים, כִּי

Der Frommen, wandelnd Deinem Worte treu,
Der freveln Sünder dann zum dritten
Die zwischen Beiden stehen in der Mitten:
Den Frommen wird des ew'gen Lebens Lohn;
Den Frevlern Höllengluthen ewig drohn;
Das Loos der Mittlen, bis zum Sühnetage
Noch unentschieden bleibet es in Frage.
Wenn um sie kehren, tief in Reu' erbeben,
In edler Kraft zu frommem Thun sich heben,
Dann wird ihr Theil beglücktes frohes Leben.
Doch bleiben sie verstockt, dann wird der Tod
Ihr Theil, der unausweichlich ihnen droht.
וכמו So wird es einst im Weltgericht geschehen,
Wenn Menschenthun wird auf als Zeuge stehen.
Getrennet auf den Schalen Deiner Wage
Das Gute, Schlechte liegt an jenem Tage.
Weiß frommes Thun das sünd'ge überwiegt,
Der sei getrost: es hat das Heil gesiegt!
Wo Beide gleicher Last, da wird die Huld
Des Allerbarmers mindern die der Schuld.
Die schwersten Schulden läßt Er dann entschwinden,
Und so erleichtert Er die Wucht der Sünden,
Läßt der Verdienste Schal' herniederschweren;

צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו. רוֹצֶה בְּתִשׁוּבָה מְקַבֵּל־עוֹלוֹת וּתְמִידִים. הַתְּשׁוּבָה וּמַעֲשֶׂה טוֹב כְּתָרִים בְּפָנָיו:

אָנָּא אָדוֹן מָלֵא רַחֲמִים. בְּקוּמְךָ לַמִּשְׁפָּט עַל יְצוּרֵי עוֹלָמִים. רַגָּע בַּל תָּעִיר עַל־מְעוּטֵי עַמִּים. הַמְיַחֲדִים שִׁמְךָ לַיְלוֹת וְיָמִים. וּלְיַחֲדְךָ תָּמִיד מַעֲרִיבִים וּמַשְׁכִּימִים. וּכְאָב עַל־בֵּן יְכַמְּרוּ רַחֲמֶיךָ בְּנִחוּמִים. לְנַקּוֹתָם מִכֹּל עָוֹן וַאֲשָׁמִים. וְהָזֵכֶר לִבְרִית שְׁלֹשֶׁת תְּמִימִים. וּלְאַב־הֲמוֹן אֲשֶׁר־הָיָה תָּמִים. וְנִתְנַסָּה בְּעֶשֶׂר נִסְיוֹנוֹת עֲצוּמִים. וְנִמְצָא שָׁלֵם בְּכָל־פַּעֲמִים: הֲגַם רִאשׁוֹן בְּהִוָּלְדוֹ נִתְיַעֲצוּ הַחַרְטֻמִּים. וּבִקְשׁוּ לְהָרְגוֹ גְּדוֹלֵי הַמַּלְכוּת וְהַקְּסָמִים. וְנֶחְבָּא בְּאֶרֶץ שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה

Denn mild ist Gott, und will nur Huld gewähren.

Des Sünders Reu' gilt ihm vor Opferspenden,

Und Buß' und frommes Werk wird Leiden wenden.

O Weltenherr Du voller Lieb' und Milde! אנא

Hältst Du Gericht ob Deiner Welt Gebilde,

Laß nicht den Zorn ob Deiner Schaar entbrennen,

Die früh und spät den Ein'gen Dich bekennen.

Laß denen, die von Deiner Allmacht zeugen,

Sich Deine Vaterhuld entgegenneigen,

Und läutre sie von schwerer Sündenschuld,

Des Väterbundes eingedenk in Huld,

Des Urahns[1]), der Dir treu blieb unverwandt,

Der zehn der schweren Prüfungen bestand,

Und stets aufs neue ward als fromm erkannt.

Schon da er ward geboren, da der Tod הגם

Von Nimrods Weisen ihm und Räthen droht[2]).

Und dreizehn Jahr mußt' er verborgen sein,

[1]) Abraham.

[2]) Sagenhafte Ueberlieferung, in den Midraschim herrschend.

שְׁלֹמִים. וְלֹא רָאָה שֶׁמֶשׁ
וְיָרֵחַ וְכוֹכְבֵי מְרוֹמִים.
וּלְאַחַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
יָצָא מֵחָבָם בְּחָכְמִים. וּמָאַס
אֱלִילִים וְשִׁקֻּץ צֶלֶמִים.
יִבָּטַח בְּיוֹצְרוֹ וְנָפַל חֶבְלוֹ
בַּנְּעִימִים: הַשֵּׁנִי הִשְׁלִיכוּהוּ
לְכִבְשַׁן אֵשׁ פֶּחָמִים. וּמֶלֶךְ
הַכָּבוֹד פָּשַׁט יְמִינוֹ וְהִצִּילוֹ
בְּרַחֲמִים. וְגַם אֲנִי יֵשׁ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךְ מֵאוּר בַּשְׂדִּים
בְּנֶאֱמִים: הַשְּׁלִישִׁי הֻגְלָהוּ
מִמּוֹלַדְתּוֹ הָגְלַת שְׁלוֹמִים:
הָרְבִיעִי הֵבִיא רָעָב בְּאוֹתָן
הַיָּמִים. הוּא הָרָעָב הָרִאשׁוֹן
אֲשֶׁר בָּא לְעוֹלָמִים. וְלֹא
בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־
הַתְּחוּמִים. כִּי אִם בְּאֶרֶץ
כְּנַעַן לְרַנְּסוֹתוֹ וּלְהוֹרִידוֹ
לְאַדְמַת עֲנָמִים: הַחֲמִישִׁי
נִלְקְחָה שָׂרָה לְמוֹשֵׁל
עַמִּים. בְּלֵיל שְׁמָרִים
הַנִּשְׁמָר לְבִכּוֹרֵי חָמִים.
וַיְנַגַּע יְיָ אֶת־פַּרְעֹה נְגָעִים
גְּדֹלִים וְאֵימִים. וְגֵר בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים רַבִּים יָמִים. וְשָׁלַח

Sah Sonn' und Mond nicht
und nicht Sternenschein.
Und als er dann verließ der
Höhle Stille,
Da strömt in ihm der Weisheit
mächt'ge Fülle.
Er schmäht des Götzendienstes
eitlen Tand;
Sein herrlich Loos war, daß
er Gott erkannt.
Er ward gestürzt dann in des
Ofens Gluth;
Der Herr streckt aus die Hand
zu seiner Hut:
Er ward gerettet aus der Flam-
men Wuth.
Dann mußt' er zieh'n השלישי
aus seinem Vaterland,
Aus seiner Heimath gänzlich
weggebannt.
Die Hungersnoth Kenaan dann
befällt;
Die erste war's, die heimgesucht
die Welt.
Sie herrscht nur dort, daß Ab-
raham gedrängt
Hin nach Mizrajim seine Schritte
lenkt.
Dort wird sein trautes Eh'ge-
mahl entführt,
Weil Pharaoh sie für sich selbst
erkürt.
Doch für den Frevel schwere
Himmelsstrafen
Alsbald den räuberischen Fürsten
trafen.

מָלֵךְ גֵּר וְלַקַּח יַסַּת פְּעָמִים, וַנַּעֲשֶׂה הוּא וְכָל־בְּנֵי בֵיתוֹ טְמָטְמִים, וַיָּרֶד מִיכָאֵל הַמַּלְאָךְ לְהָרְגוֹ בְּזָעְמִים, וְזָעַק הֲגוֹי גַּם־צַדִּיק תַּהֲרֹג וְתִשְׁפֹּךְ דָּמִים, וְאָמַר לוֹ הָשֵׁב אֵשֶׁת־הָאִישׁ כִּי־נָבִיא הוּא וְאָב לַחֲכָמִים, וְלָקַח צאן וּבָקָר וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וְהֵשִׁיב לוֹ תַּשְׁלוּמִים, וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיֵּעָתֵר לוֹ מְמָרוֹמִים, וַיִּרְפָּא אֹתָם מַעֲצִירַת רָחָמִים:

הַשִּׁשִּׁי בְּבוֹא עָלָיו הַמְּלָכִים הַקְּדוֹמִים, עִם כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָמִים, וּבְנֵן־אָחִיו הִתְחִילוּ תְּחִלָּה שׁוֹטְמִים, וּבִשְׁבִילוֹ לָקְחוּ אֶת־כָּל־רְכוּשׁ סְדוֹמִים, וּבָא הַפָּלִיט וְהִגִּיד מָה עָשׂוּ לָקְמִים, וַיָּרֶק אֶת־חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ רְשׁוּמִים, הֵם עָנֵר אֶשְׁכֹּל וּמַמְרֵא וְאֵלִיעֶזֶר מְסֻיָּמִים, וַיֶּחָלֵק עֲלֵיהֶם לַיְלָה וַיַּכֵּם בְּמַהֲלֻמִים, הוּא הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הָיָה מְקֻדּוֹמִים, וַיָּשֶׁב אֶת־כָּל־הָרְכֻשׁ בְּעֶזְרַת מַשְׁפִּיל רָמִים: הַשְּׁבִיעִי כְּשֶׁנִּדְבַּר עִמּוֹ בֵּין הַבְּתָרִים,

Ein Kampf mit vier der השׁשׁי
Kön'ge, haßentbrannten,

Führt ihn hinaus zum Schutze
des Verwandten[1]).

Er zieht mit den getreuen Reis'-
gen aus,

Und siegreich schlägt die Feind'
er in der Nacht,

Derselb'gen, die von je zum
Schutz bedacht[2]),

Und glücklich kehrt zurück er
nach dem Strauß.

Dann schloß der Herr השׁביעי
mit ihm den ew'gen Bund.

Er zeigt ihm trübe Schau, und
macht ihm kund

Das Loos, das seiner Sprossen
einst wird warten,

Der Reiche Frohn, den Druck,
den schweren, harten.

Er zeiget ihm der Weltenmächte
viere

[1]) Lot. — [2]) Die später zur Feier des Peßach eingesetzte, welche „Nacht der Hütung" heißt: 2. M. 12, 42.

וְהָאֹרוֹ אַרְבַּע מַלְכִיּוֹת
כַּבִּירִים. שֶׁמּוֹשְׁלִים בְּזִמָּנָם
וְיֹאבְדוּ לְדוֹר דּוֹרִים:

Im Bilde der zerstückten Opferthiere[1],
Und wie dereinst erbleichen wird ihr Schein,
Wie's um die Abendzeit wird helle sein.

עֻגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת זוֹ מַלְכוּת אֲדוֹמִים אֲרוּרִים. אֲשֶׁר
הִיא כְּעֻגְלָה דֶּשֶׁה וַכַּחֲזִיר יְעָרִים. וְעַז מְשֻׁלֶּשֶׁת אֵלּוּ
יְוָנִים שֶׁנִּמְשְׁלוּ לִצְפִּירִים. וְאַיִל מְשֻׁלָּשׁ זוֹ מַלְכוּת מָדַי
וּפָרָס חֲבֵרִים. כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר הָאַיִל אֲשֶׁר־רָאִיתָ בְּבֵרוּרִים.
וְתֹר אֵלּוּ בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְשֻׁוָרִים. וְגוֹזָל אֵלּוּ
יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְיוֹנִים וְתוֹרִים. כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר יוֹנָתִי
בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע וּבְסִתְרֵים. וְלָקַח וּבְתָרָם לֹא־שָׁנִי בְתָרִים.
כְּדֵי לְהַתְּיִשׁ כֹּחָם וְזִכְרָם לְהַחֲרִים. וַיֵּרֶד הָעַיִט לְאַבְדָם
זֶה דָּוִד רֹאשׁ הַגִּבּוֹרִים. כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ הָיָה מֵנִיף עֲלֵיהֶם
בְּסוּדָרִים. שֶׁלֹּא יִמְשֹׁל בָּהֶם הָעַיִט עַד הָעֶרֶב כְּסוּד
מוֹרִים. לְהוֹדִיעַ שֶׁאֵין מוֹשְׁלִים אֶלָּא יוֹם אֶחָד מִיּוֹמוֹ
שֶׁל־יוֹצֵר הָרִים. חוּץ מִשְּׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה בְּשִׁשְׁעוּרִים.
כְּשֶׁהַחַמָּה נוֹטָה בְּמַעֲרָב שְׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה מַכָּהָ אוֹרִים.
כֵּן עַד שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעֶרֶב יְצַמַּח אוֹר לַיְשָׁרִים. וְהָיָה
לְעֵת־עֶרֶב יְהֶיה־אוֹר לַהֲדוּרִים:

Die achte Prüfung sollt' an ihn ergehen
Am Sühnetag. Es war das Bundeszeichen,
Das nie von seinen Sprossen sollte weichen,
Das an er nahm. Und ewig wird bestehen

הַשְּׁמִינִי בְּהִמָּלוֹ עֶרְלַת
בְּשָׂרִים. בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ
בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים. וּבְכָל־שָׁנָה
נִרְאֵית דַּם מִילָתוֹ כְּדַם
פָּרִים וְאֵמּוּרִים. וּמְכַפֵּר

[1]) Symbolische Deutung der 1. Mos. 15, 9 bei der Bundesschließung Gottes mit Abraham genannten Opferthiere.

עֲנוֹת עַמּוֹ לְהַצְדִּיקָם
כַּיְשָׁרִים: הַתְּשִׁיעִי בְּשַׁקְּחוֹ
יִשְׁמָעֵאל וְאִמּוֹ לַמִּדְבָּרִים.
מֵעַל יָחִיד הַנַּעֲלָה בְּאַחַד
הֶהָרִים. מִזֶּה וַלַּבָּא לְדוֹר
הוֹרִים: הָעֲשִׂירִי הָיָה אַחַר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִלָּה.
וְנִסָּהוּ לַחֲנָא אֶת־בִּנְךָ
וְהַעֲלֵהוּ לִי לְעֹלָה. וַיַּשְׁכֵּם
לְאֵיזֶה בֵּן לְבֶן־הָעֲרֵלָה
אוֹ לְבֶן־הַמִּילָה. אֶת־יְחִידְךָ
אֲשֶׁר־אָהַבְתָּ בְּחֻמְלָה. עַל
הָהָר אֲשֶׁר עָלָיו שְׁכִינָה
מִכְלָלָה. וְהִשְׁכִּים בַּבֹּקֶר
וְלֹא נִתְעַצֵּל בְּעַצְלָה.
וְחָבַשׁ הַחֲמוֹר בְּעַצְמוֹ
בְּגִילָה. הוּא הַחֲמוֹר אֲשֶׁר
רָכַב עָלָיו דָּלֶת דָּלָה. וְהוּא
שֶׁעָתִיד עָנִי לִרְכֹּב בְּעֵת
הַגְּאֻלָּה. וְהָלְכוּ לְדַרְכָּם
בְּיֹשֶׁר מְסִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעוּ
לְצוֹפִים רָאוּ שְׁלֶהֶבֶת
תְּלוּלָה. וְהֵבִין כִּי הוּא הָהָר
לְתַלְלָה. וּבְאֶצְבַּע הֶרְאָהוּ
הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל־שֹׁכֶן מְעֹנָה.

An jenes will'ge Opfer das Gedenken.
Und Gnade drum wird stets der Herr uns schenken.
Die neunte Prüfung er darauf bestand,
Als er den Ismael zur Wüst' entsandt,
Sammt seiner Mutter in die Fern' ihn bannt.
העשירי Die zehnte war, als ihm das Wort erging:
„Den einz'gen Sohn mir dar zum Opfer bring
Dort auf dem Berg, wo Gottes Herrlichkeit
Sich offenbart!" Und er war schnell bereit.
Er schirrte selbst das Thier zum schweren Zug:
Dasselbe war's, das später Moscheh trug,
Den Retter, und es wird in späten Tagen
Einst den Erlöser voller Demuth tragen. —
והלכו Hinzog er seinen Weg schlicht und gerad'.
Und als zur Stätte Zofim er genaht,
An einer Flammue, die zur Höhe brannte,
Den Berg, den Gott ersehen er erkannte.
Dort zeigt die Hand des Herrn ihm den Altar,

הוּא הַמְּזֻמָּן אָשֵׁר הָיָה
מִתְּחִלָּה. וְצִוָּה יָחִיד לִקְשֹׁר
יָדָיו וְרַגְלָיו לְרַגְלָה. שֶׁלֹּא
יִבְעֲט מִצַּוַּת כַּבֵּד לְחַלְּלָה.
וַעֲקָדוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּטַלֵּה
עֹלָה. וְעָרְךְ הָאֵשׁ וְהָעֲצִים
הֵעֱלָה. וְלָקַח הַמַּאֲכֶלֶת
לְשַׁחֲטוֹ בְּחַלְחָלָה. וּכְכֹהֵן
גָּדוֹל הִגִּישׁ מִנְחָה בְלוּלָה.
וַיִּשַּׁב וְרוֹאֶה נוֹרָא עֲלִילָה.
הָאָב מַעֲקִיד וְהַבֵּן נֶעֱקָד
בְּחִילָה. הֵן אֶרְאֶלָּם צָעֲקוּ
חָצָה בִילָלָה. וְהָשְׁמַע אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
לַעֲשׂוֹתוֹ כָּלָה. וְהָאַיִל אָשֵׁר
הָצְפַּן מְשֻׁשֶׁת וְמֵי בְרֵאשִׁית
לְעֹלָה. נִתַּן בָּפְרוֹ וְהֻחְשַׁב־
לוֹ לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה. וְנִשְׁבַּע
לְבָרְכוֹ בִּבְרָכָה מְעֻלָּה.
וְלִזְכֹּר עֲקֵדָתוֹ לְאוֹם נִדְגָּלָה.
לְמַלְּטָם מִכָּל־עָוֹן וְעוֹלָה.
וְלִקְנוֹתָם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם
סְגֻלָּה. לִהְיוֹת יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה: וְהַיּוֹם הַזֶּה
לְפָנֶיךָ יָפֵקָד. כִּשֶּׁר

Der schon seit Weltbeginn erkoren war.

Und Jizchak bat, zu binden Fuß und Hand,

Daß er, sich sträubend, nicht der Ehrfurcht fehle.

Und schon bereit war Holz und Feuerbrand,

Und Abraham mit schmerzdurchbebter Seele

Hebt schon den Stahl zum harten Todesstreich,

Dem Priester der ein Opfer bringet, gleich.

וישב Der Allgewaltige in seinen Höhen,

Er hat erbarmend Alles angesehen:

Den Vater, der den Sohn so willig band,

Den Sohn gebunden, den der Schmerz umwand.

Die Engel weinten in dem Himmelsplan.

Da rief's: O thu' kein Leid dem Knaben an!

Der Widder fiel als Opfer, seit Beginn

Dazu ersehn. Geprüft war Abraham's Sinn.

Und reicher Segen ward ihm dort beschworen.

Das stets des Opfermuthes Gott gedenken,

Daß stets er werde Sühn' und Gnade schenken

Den Sprößlingen, die Er sich auserkoren,

Daß Schutz und Heil Er ewig werde senden. —

והיום O auf das Opfer liebend wolle wenden

מַפְעָלוֹת עוֹלָם וְנֶעֱלָם.
וְיִשְׁבַּת הַתָּם אָהֳלֵי שָׂכָם.
זְכֹר אָדוֹן בְּרַחֲמִים לְפָקָם.
וְתַרְשִׁישֵׁי חַשְׁמַלֵּי יְקוֹד.
יִכְרְעוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ
(*לָקוֹד: וְזֶה אֶל־זֶה יַעֲרִיצוּ.
וְזֶה אֶל־זֶה יַקְדִּישׁוּ. וְשָׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה לְקָדוֹשׁ מַקְדִּישִׁים:
Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק
מַשְׁמִיעִים קוֹל
מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Den Blick, und das Gedächtniß jenes Frommen,
Der stets im Zelt geweilt[1]) laß vor Dich kommen,
Und Dein Erbarmen lasse gnädig walten! —
Und jene Himmlischen, die Lichtgestalten,
Der Engel Schaar ehrfürchtig Dir sich beugen,
Vor Dir in bangem Beben sie sich neigen.
Und Einer ruft dem Andern nach der Reihe,
Daß sie darbringen Dir den Ruf der Weihe, —

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

[1]) Jaakob.

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת בּוֹעֲרוֹת. מֵרַאיָתָן כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: בְּזַחַל סוֹבְלוֹת כֻּם. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: גִּסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵי לַבַּת אֵשׁ: נֶאֱם הַדִּבּוּר מְשַׁמּוּעַ הַנִּתָּן בְּאֵשׁ: יְסֻבְּלוּ סָבָל. נוֹזְלִים עַד רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: עָיִר

*) Marg.-l קדד = bücken.

לָז לְלָז וְלֹא נִשְׁקַעַת הָאֵשׁ: מְשַׁלְּחִים יָד שָׂרְפִים. תַּחַת כְּנָפַי־אֵשׁ:
מְשֻׁלְּכִים בִּכְנָפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים
לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָהִים בָּם. בַּדּוֹגֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָּה
מַרְאֵיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֵהּ סָבִיב. כַּקֶּשֶׁת בַּעָנָן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב
הַחַיּוֹת. דְּאוֹת בַּאֲנָפֵי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בִּלְהַק יְקוֹדֵי
אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם. שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲנוֹת כַּאֲרִי. קוֹל
בִּלְהַב אֵשׁ: מֵאֶחָד כֻּלָּה. בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שָׂרָף.
לְהַט שָׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַדְּעֲזְעִים חֵילֵי מָרוֹם מְשֻׁלְּהֲבֵי אֵשׁ: וּמַרְעֵשׁ
מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּס אֵשׁ: אַף רָקִיעִים אֶחָזָתַם חֲרֵדַת אֵשׁ: אָז
יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לַנַּשְׁקֵט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וּלְיָמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי־אֵשׁ:
לוֹאֲטִים הֲרֵגֶל. מְלֻהַטְזִכִּיר עֵגֶל אֵשׁ: אָפֵא עָזוּז וְנִבּוֹר. נֶעֱרָץ בְּכִתֵּי
אֵשׁ: אֲלֵיהּ הַעַל שָׁוַע. לוֹקְחֵי דַת־אֵשׁ: מִפְּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי
עֲצִים וְאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצַל מִמְּדוֹרַת עֲצִים וְאֵשׁ: נָא אִם חֻמָּאָה
נִמְשָׁכָה וּבְעֵרָה כָאֵשׁ. נַחוּמֵיהּ יִגְלוּ בְּשִׁבְחֵהּ עַל־כִּפָּא־אֵשׁ: וְהַכִּפָּא
יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֶרְכָּבָת אֵשׁ: וְיִשָּׂר יָלִיצוּ בַעֲדִינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:
אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים Vorb.
לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:]

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ
תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ
עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים
אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי
תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשְׁכּוֹן: תִּתְנַדַּל

בוך (Gem.) Gelobt ſei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von ſeiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unſer König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrſchen wirſt in Zijon, bald in unſeren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. ס werde

וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ
יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר
וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים:
וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה
מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר
הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ
עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ
צִדְקֶךָ:

erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsere Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת בְּסֵאֲךָ מַרְאֵיהֶן
כְּנַהֲלֵי־אֵשׁ: נַאֲוָתְךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת
שְׁכִנְךָ בְּעֵין חִשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא בְּהַרְאוֹתְךָ, נַחַת זְרוֹעֲךָ
בְּאֵשׁ: וְיַחְתּוּ וְיִמַּסּוּ מִשְׁנָאֶיךָ כַּדּוֹנָג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זְעוּ מִיּוֹם תִּקַּע
חֲרֵדֵי דָבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינְךָ נִשְׁפַּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם
יִכּוֹן בְּקִטֹּרֶת, נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יֻחְשַׁב מְעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם, בְּנִיחוֹחַ
מִן־הָאֵשׁ: כְּשֶׁר מַעֲשׂ אֵיתָן מְצֹל מֵאֵשׁ. לְיוֹם צָרָה יֶעֱמַד לְבָאֵי
בַמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עֶרֶךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ. נִינְוֵי בָּהּ נִבְצְלוּ
מִמְּדוּרַת עֲצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר, בְּנִחַת עַמּוּד אֵשׁ.
עֵזוּ אֹהֲבֶתָם תְּזֻכּוּר, רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבְּי, יַחְדָּךְ
בָּעֲנִית אֵשׁ: צוֹעֲקִיךְ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה, הוֹנֵי דַת־אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ,
אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצֵּף שְׁכִנְךָ בְּתוֹכָהּ לָכְבוֹד, סְבִיבָהּ
חוֹמַת־אֵשׁ: שְׁעֵה עַוְלַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל
קָדְשֶׁךָ וְאֵל־תְּתָיֵאשׁ: תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מְמַקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנָחְנוּ
לְךָ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל
וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ

תְּרָאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עָזֶךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃]

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

Gem. u. Vorb.

(Gem.) Der Ewige wird herrſchen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geſchlechter. Hallelujah!

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

Vorb.

(Vorb.) In alle Geſchlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe ausſprechen, und dein Preis, unſer Gott, ſoll aus unſerem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König biſt Du.

(* וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתָּחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ

*) Ueberſetzung ſiehe im Abendgebet Seite 18.

יְיָ צְבָאוֹת בְּמִשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא לְדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעָלָתוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצָרָתוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר
חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא
לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר
תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ
הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ.
וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם
עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב
וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי
לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Sem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשֵׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוּשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ|פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָ: יִשָּׂא יְיָ|פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Sorb. שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:

Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂנְאֵינוּ:

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּי מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פִּשְׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח
רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע
רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה
וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה
וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר סְלִיחָה
וּמְחִילָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־
לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע
קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם
עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Israels, Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ
וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ
שְׁמֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם
(לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־
עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ אִם־לֹא
לְמַעֲנֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ
וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ
מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וְחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קדיש שלם. — Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים | אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ | יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Kein er ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke; der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים. הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים׃

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah sagt man dieses:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה | יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Israel in seiner Heiligkeit.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

Dreimal.

„Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֶן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ, וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים, וְטַהֲרֵנוּ מֵחַטָּאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ, וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה, וְתֶן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבֹּשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם

Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מְצוֹתֶיהָ וְשִׂכְלוּ וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתָגֵן עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יְהִיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: Dreimal.

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא. בְּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקָן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Israel in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַתָּה הוּא זָן לַכֹּל וּמְפַרְנֵס לַכֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּל. אַתָּה הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכָיָא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קָמֵהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Vorb. u. Gem. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ | אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

Vorb. u. Gem. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

Vorb. גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Gem. לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אָדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בְּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדֶשְׁתּוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאָהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֹאמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִנְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנְּשׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ כְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

בהגיע הש״ץ על הבימה מניח כהית על השלחן ופותח ואומר:

וַיַּעֲזֹר וַיָּבֶן וַיּוֹשֵׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גָּדֵל לֵאלֹהֵינוּ וְתֵנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמֹד (פלוני בר פלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
ברוך יי (Gem) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!
ברוך אתה Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorlesung aus der Thorah. — קורין בתורה בפ׳ וירא (בראשית כ״ב).

(1. B. M. Cap. 22.)

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־

ויהי Und es war nach diesen Begebenheiten, und Gott prüfte den Abraham und sprach zu ihm: Abraham! Und er sprach: Hier bin ich.

בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ אֲשֶׁר־
אָהַבְתָּ אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ
אֶל־אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ
שָׁם לְעֹלָה עַל אַחַד הֶהָרִים
אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיךָ: וַיַּשְׁכֵּם
אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ
אֶת־חֲמֹרוֹ וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי
נְעָרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ
וַיְבַקַּע עֲצֵי עֹלָה וַיָּקָם
וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־
אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים: לוי בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם
אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־הַמָּקוֹם
מֵרָחֹק: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־
נְעָרָיו שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־
הַחֲמוֹר וַאֲנִי וְהַנַּעַר נֵלְכָה
עַד־כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה
אֲלֵיכֶם: וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־
עֲצֵי הָעֹלָה וַיָּשֶׂם עַל־
יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־
הָאֵשׁ וְאֶת־הַמַּאֲכֶלֶת וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר יִצְחָק
אֶל־אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר
אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי בְנִי
וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים

Und Er sprach: Nimm doch deinen Sohn, deinen einzigen, den du liebst, den Jizchak, und gehe hin in das Land Morijah, und bringe ihn dort zum Opfer auf einem der Berge, den ich dir ansagen werde. Und Abraham stand Morgens früh auf und sattelte seinen Esel und nahm seine beiden Diener mit sich und seinen Sohn Jizchak, und spaltete Holz zum Opfer, und machte sich auf und ging an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte.

ביום Am dritten Tage, da erhob Abraham seine Augen und sah den Ort von ferne. Und Abraham sprach zu seinen Dienern: Bleibet hier bei dem Esel! und ich und der Knabe, wir wollen gehen bis dorthin; wenn wir angebetet, kehren wir zurück zu euch. Und Abraham nahm das Holz des Ganzopfers und legte es auf Jizchak, seinen Sohn; aber in seine Hand nahm er das Feuer und das Schlachtmesser, und sie giengen beide zusammen. Und Jizchak sprach zu Abraham, seinem Vater, und sagte: Mein Vater! Und er sprach: Hier bin ich, mein Sohn! Er aber sprach: Siehe, hier das Feuer und das Holz!

וְאַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה׃ וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ
הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ ישראל וַיָּבֹאוּ
אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ
הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־
הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל־
הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים׃
וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ
וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט
אֶת־בְּנוֹ׃ וַיִּקְרָא אֵלָיו
מַלְאַךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי |
עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים
אַתָּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי׃ וַיִּשָּׂא
אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא
וְהִנֵּה־אַיִל אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו וַיֵּלֶךְ
אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאַיִל

wo aber iſt das Lamm zum Opfer? Und Abraham ſprach: Gott wird ſich erſehen das Lamm zum Opfer, mein Sohn! Und ſie giengen beide zuſammen.

ויבאו Und ſie kamen an den Ort, den ihm Gott angeſagt hatte, und Abraham baute dort den Altar und legte das Holz zurecht, und band ſeinen Sohn Jizchak und legte ihn auf den Altar über das Holz. Und Abraham ſtreckte ſeine Hand aus und nahm das Meſſer, ſeinen Sohn zu ſchlachten. Da rief ein Engel des Ewigen vom Himmel ihm zu und ſprach: Abraham! Abraham! Und er ſprach: Hier bin ich. Und jener ſprach: Strecke nicht deine Hand nach dem Knaben aus und thue ihm nicht das Geringſte! denn nun weiß Ich, daß du gottesfürchtig biſt; denn du haſt mir nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen. Da erhob Abraham ſeine Augen und ſchauete, und ſiehe da, ein Widder, der hernach hängen blieb im Dickicht an den Hörnern! Da gieng Abraham hin und nahm den Widder

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ׃
וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם
הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר
יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה
יֵרָאֶה׃ רביעי וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שֵׁנִית
מִן־הַשָּׁמָיִם׃ וַיֹּאמֶר בִּי
נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידֶךָ׃ כִּי־בָרֵךְ
אֲבָרֶכְךָ וְהַרְבָּה אַרְבֶּה
אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְכַחוֹל אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת הַיָּם
וְיִרַשׁ זַרְעֲךָ אֵת שַׁעַר
אֹיְבָיו׃ וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֲךָ
כֹּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֵקֶב אֲשֶׁר
שָׁמַעְתָּ בְּקֹלִי׃ וַיָּשָׁב
אַבְרָהָם אֶל־נְעָרָיו וַיָּקֻמוּ
וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שָׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בִּבְאֵר
שָׁבַע׃ פ חטישי

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וַיֻּגַּד לְאַבְרָהָם לֵאמֹר
הִנֵּה יָלְדָה מִלְכָּה גַּם־הִוא

und brachte ihn zum Opfer statt seines Sohnes. Und Abraham nannte den Namen dieses Ortes: Der Ewige wird ersehen! so heute gesprochen wird: Auf dem Berge des Ewigen erscheint man.

ויקרא Und ein Engel des Ewigen rief dem Abraham zu vom Himmel zum zweiten Mal, und sprach: Bei mir hab' Ich geschworen, ist der Spruch des Ewigen, daß, weil du dieses gethan hast, und hast nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen, daß Ich dich segnen werde und mehren deinen Samen wie die Sterne des Himmels und wie den Sand, der am Rande des Meeres, und besitzen wird dein Same das Thor seiner Feinde. Und sich segnen werden mit deinem Samen, alle Völker der Erde, zum Lohne, daß du gehorcht hast meiner Stimme. Und Abraham kehrte zurück zu seinen Dienern, und sie erhoben sich und gingen nach Beer-Scheba, und Abraham blieb in Beer-Scheba.

ויהי Und es war nach diesen Begebenheiten, da wurde berichtet dem Abraham also: Siehe, geboren hat Milkah

בְּנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ: אֶת־ עוּץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בּוּז אָחִיו וְאֶת־קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם: וְאֶת־כֶּשֶׂד וְאֶת־חֲזוֹ וְאֶת־ פִּלְדָּשׁ וְאֶת־יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל: וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־ רִבְקָה שְׁמֹנָה אֵלֶּה יָלְדָה מִלְכָּה לְנָחוֹר אֲחִי אַבְרָהָם: וּפִילַגְשׁוֹ וּשְׁמָהּ רְאוּמָה וַתֵּלֶד גַּם־הִוא אֶת־טֶבַח וְאֶת־גַּחַם וְאֶת־תַּחַשׁ וְאֶת־ מַעֲכָה:

auch sie Söhne deinem Bruder Nachor: Uz, seinen Erstgebornen, und Bus, seinen Bruder, und Kemuel, den Stammvater von Aram. Und Kesed und Chasso und Pildasch und Jidlaf und Bethuel; und Bethuel zeugte Ribkah. Diese acht gebar Milkah dem Nachor, dem Bruder Abrahams. Und sein Kebsweib, mit Namen Rëumah, auch sie gebar den Tebach und den Gacham und den Tachasch und den Maachah.

Die zweite Thorahrolle wird zur ersten gelegt, das halbe Kaddisch gesprochen, hierauf das erste Sepher emporgehoben u. zusammengerollt, dann das zweite geöffnet und der Text (4. B. M. 29, 1—6) für den Maphtir gelesen.

(4. Mos 29, 1—6.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל: וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד

וּבַחֹדֶשׁ Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den

לִשְׁבָעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־ עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה:

sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ

כרוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und

וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

הפטרת יום ב׳ של ראש השנה
(ירמיה ל״א כ׳–כ׳).

כֹּה אָמַר יְהוָה
מָצָא חֵן בַּמִּדְבָּר עַם
שְׂרִידֵי חָרֶב הָלוֹךְ
לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל׃
מֵרָחוֹק יְהוָה נִרְאָה
לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם
אֲהַבְתִּיךְ עַל־כֵּן
מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד׃ עוֹד
אֶבְנֵךְ וְנִבְנֵית
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד
תַּעְדִּי תֻפַּיִךְ וְיָצָאת
בִּמְחוֹל מְשַׂחֲקִים׃
עוֹד תִּטְּעִי כְרָמִים
בְּהָרֵי שֹׁמְרוֹן נָטְעוּ
נֹטְעִים וְחִלֵּלוּ׃ כִּי
יֵשׁ־יוֹם קָרְאוּ נֹצְרִים
בְּהַר אֶפְרַיִם קוּמוּ
וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל־יְהוָה

Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(Jerem. 31, 2—20.)

כה Also spricht der Ewige: Es hat Gnade gefunden in der Wüste ein Volk dem Schwerte Entronnener, da es zur Ruhe hingeht, Jisrael. — Aus der Ferne ist mir erschienen der Ewige. Ja, mit ewiger Liebe liebt' Ich dich, darum zog Ich dir nach mit Huld. Wiederum werde Ich dich bauen, daß du gebauet bleibest, Jungfrau Jisrael! wiederum sollst du anlegen deine Pauken und ausziehen im Reigen der Fröhlichen. Wiederum sollst du Weinberge pflanzen auf dem Gebirge Schomeron; was die Pflanzer gepflanzet, das sollen sie lösen. Denn da ist der Tag! — rufen die Wächter auf dem Gebirge Efrajim; — auf, und lasset uns ziehen nach Zijon zu dem Ewigen, unserem Gott!

אֲחֵינוּ׃ כִּי־כֹה | אָמַר
יְהוָה רָנְנוּ לְיַעֲקֹב
שִׂמְחָה וְצַהֲלִי בְּרֹאשׁ
הַגּוֹיִם הַשְׁמִיעוּ הַלֵּלוּ
וְאִמְרוּ הוֹשַׁע יְהוָה
אֶת־עַמְּךָ אֵת שְׁאֵרִית
יִשְׂרָאֵל׃ הִנְנִי מֵבִיא
אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן
וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְכְּתֵי־
אֶרֶץ בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ
הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו
קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ
הֵנָּה׃ בִּבְכִי יָבֹאוּ
וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם
אוֹלִיכֵם אֶל־נַחֲלֵי
מַיִם בְּדֶרֶךְ יָשָׁר לֹא
יִכָּשְׁלוּ בָהּ כִּי־הָיִיתִי
לְיִשְׂרָאֵל לְאָב וְאֶפְרַיִם
בְּכֹרִי הוּא׃ שִׁמְעוּ
דְבַר־יְהוָה גּוֹיִם
וְהַגִּידוּ בָאִיִּים

— Denn also spricht der Ewige: Jauchzet Jaakob zu mit Freude und jubelt an der Spitze der Völker! verkündet, preiset und sprechet: Hilf, o Ewiger, Deinem Volke, dem Ueberreste Jisraels! — Siehe, Ich bringe sie aus dem Lande des Nordens und sammle sie von den Enden der Erde, darunter Blinde und Lahme, Schwangere und Gebärerin zumal: eine große Schaar sollen sie hierher zurückkehren. Mit Weinen kommen sie, und unter Flehen bringe Ich sie herbei, führe sie zu Wasserbächen auf geradem Wege, auf dem sie nicht straucheln; denn Ich bin Jisrael zum Vater geworden, und Efrajim ist mein Erstgeborner. Höret das Wort des Ewigen, Völker! und meldet in den fernen

מְמֶּרְחָק וְאִמְרוּ
מְזָרֶה יִשְׂרָאֵל יְקַבְּצֶנּוּ
וּשְׁמָרוֹ כְּרֹעֶה עֶדְרוֹ׃
כִּי־פָדָה יְהוָה אֶת־
יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד
חָזָק מִמֶּנּוּ׃ וּבָאוּ
וְרָנְנוּ בִּמְרוֹם־צִיּוֹן
וְנָהֲרוּ אֶל־טוּב יְהוָה
עַל־דָּגָן וְעַל־תִּירוֹשׁ
וְעַל־יִצְהָר וְעַל־בְּנֵי־
צֹאן וּבָקָר וְהָיְתָה
נַפְשָׁם כְּגַן רָוֶה וְלֹא־
יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה עוֹד׃
אָז תִּשְׂמַח בְּתוּלָה
בְּמָחוֹל וּבַחֻרִים
וּזְקֵנִים יַחְדָּו וְהָפַכְתִּי
אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן
וְנִחַמְתִּים וְשִׂמַּחְתִּים
מִיגוֹנָם׃ וְרִוֵּיתִי נֶפֶשׁ
הַכֹּהֲנִים דָּשֶׁן וְעַמִּי
אֶת־טוּבִי יִשְׂבָּעוּ

Eilanden und sprechet: Er, der Jisrael zerstreuet, sammelt es und hütet es, wie ein Hirt seine Heerde. Denn erlöset hat der Ewige Jaakob und es befreit aus der Hand des Mächtigern. Und sie kommen und jauchzen auf der Höhe Zijons, und strömen herbei zum Segen des Ewigen an Korn und an Most und an Oliven und an jungen Schafen und Rindern, und sie werden gleich sein einem getränkten Garten, und nicht sollen sie mehr schmachten. Dann freuet sich die Jungfrau im Reigentanz, und Jünglinge und Alte zumal, und Ich wandle ihre Trauer in Wonne und tröste sie und erfreue sie nach ihrem Kummer. Und Ich sättige die Priester mit Mark, und mein Volk — an meinem Segen soll

נְאֻם־יְהוָה׃ כֹּה | אָמַר
יְהוָה קוֹל בְּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְכִי
תַמְרוּרִים רָחֵל
מְבַכָּה עַל־בָּנֶיהָ
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל־
בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ׃ כֹּה |
אָמַר יְהוָה מְנָעִי
קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ
מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר
לִפְעֻלָּתֵךְ נְאֻם־יְהוָה
וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב׃
וְיֵשׁ־תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ
נְאֻם־יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים
לִגְבוּלָם׃ שָׁמוֹעַ
שָׁמַעְתִּי אֶפְרַיִם
מִתְנוֹדֵד יִסַּרְתַּנִי
וָאִוָּסֵר כְּעֵגֶל לֹא
לָמָּד הֲשִׁיבֵנִי
וְאָשׁוּבָה כִּי אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהָי׃ כִּי־

es sich sättigen, ist der Spruch des Ewigen. — Also spricht der Ewige: Eine Stimme der Klage wird zu Ramah gehört, bitterlich Weinen; Rachel weint um ihre Kinder: sie verweigert es, sich trösten zu lassen um ihre Kinder, denn sie sind dahin. Also spricht der Ewige: Halte zurück deine Stimme vom Weinen und deine Augen von Thränen! denn ein Lohn ist für Dein Thun, ist der Spruch des Ewigen, und sie werden zurückkehren aus dem Lande des Feindes. Und Hoffnung ist für Deine Zukunft, ist der Spruch des Ewigen, und es werden zurückkehren die Kinder in ihr Gebiet! — Gehört habe Ich Efrajim klagen: Du hast mich gezüchtiget, und ich bin gezüchtiget worden, wie ein ungebändigtes Kalb. Führe mich zurück, und ich will zurückkehren; denn Du bist der Ewige, mein Gott.

אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי
וְאַחֲרֵי הִוָּדְעִי סָפַקְתִּי
עַל־יָרֵךְ בַּשְׁתִּי וְגַם־
נִכְלַמְתִּי כִּי נָשָׂאתִי
חֶרְפַּת נְעוּרָי׃ הֲבֵן
יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם
יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־
מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר
אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן
הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְהוָה׃

Denn nachdem ich zurückgekehrt, bereue ich, und nachdem ich gewitzigt worden, schlag' ich auf die Hüfte; beschämt bin ich und erröthe, denn ich trage die Schande meiner Jugend. — Ist mir nicht ein theurer Liebkosung, daß, so wie ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים,
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת, הָאֵל
הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה,
הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל־
דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃
נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ,
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֹא־יָשׁוּב
רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן
(וְרַחֲמָן) אָתָּה, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, daß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit.

נאמן Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger

o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen.

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen! Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch seine Kinder!

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort und für diesen Tag des Gedächtnisses den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig be-

הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃
רַחֵם עַל־צִיּוֹן, כִּי הִיא
בֵּית חַיֵּינוּ. וְלַעֲלוּבַת נָפֶשׁ
תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן
בְּבָנֶיהָ׃
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ
הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ. וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה
יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ
לֹא־יֵשֵׁב זָר. וְלֹא־יִנְחֲלוּ
עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ.
כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן
דָּוִד׃
עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה
וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת.
עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ.
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ

אַתָּה יְיָ, מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ, מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ)
יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

stehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Israel und den Tag des Gedächtnisses.

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet)

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי
וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וְנְהוֹרָא מֵעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא
וְרַעְיָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטַל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָנָן וְרַבָּנָן
חֲבִירָתָא קַדִּישָׁתָא דִי בְּאַרְעָא יִשְׂרָאֵל וְדִי בְבָבֶל. לְרִישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי
גָלוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבָתָא וּלְדַיָּנֵי דִי־בָתְרָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־
תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן־דְעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן יְפִישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְהֵי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי
וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וְנְהוֹרָא מֵעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא
וְרַעְיָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטַל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קְהָלָא
קַדִּישָׁא הָדֵן רַבְרְבַיָּא עִם זְעִרַיָּא טַפְלָא וּנְשַׁיָּא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יַתְכוֹן יְפִישׁ חַיֵּיכוֹן וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן
דִי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל
הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ חֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם
וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת לְתִפְלָה וּמִי שֶׁבָּאִים
בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה
וּפַת לְאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר
בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־
מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם וְנאמַר אָמֵן:

תְּפִלָּה בַּעַד שְׁלוֹם הָאָרֶץ

אֲדוֹן עוֹלָם וְאַב הָרַחֲמִים. הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים עָצְמָה יַרְבֶּה. הַנּוֹתֵן חָכְמָה לַנְּבוֹנִים עֹז וְהוֹד לַמּוֹשְׁלִים הָרֵק נָא אֶת שֶׁפַע בִּרְכוֹתֶיךָ עַל

אֶרֶץ מוֹלַדְתֵּנוּ הָאֲהוּבָה

רַפֵּא אֶת שִׁבְרָהּ. הָקֵם אוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ וְהָרֵם קַרְנָהּ בִּכְבוֹד. שְׁלַח אוֹרְךָ וַאֲמִתְּךָ לְכָל הַשָּׂרִים וְהַפְּקִידִים הַנִּבְחָרִים, הַהוֹאֲנִים לְטוֹבַת הָעָם וְהַמְּדִינָה. חַזֵּק וְעוֹרֵם לָשִׂים מִשְׁטָר בָּאָרֶץ וּלְהַשְׁכִּין שָׁלוֹם וְאַחְוָה בֵּין כָּל יוֹשְׁבֶיהָ. בָּרֵךְ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וּפְעַל יְדֵיהֶם תִּרְצֶה. אָנָּא שָׂא נֵס לִכְלֹ עַמֵּי הַתֵּבֵל וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבָּם וְיַעֲשׂוּ כֻּלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לְהַכְרִית חֶרֶב מִן הָאָרֶץ וּתְרוּעַת מִלְחָמָה לֹא תִשָּׁמַע עוֹד. בִּימֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

Allgütiger, der Du Kraft und Heil verleiheſt den Menſchenkindern, Weisheit, Macht und Würde der Obrigkeit, ſpende die Fülle Deines Segens

unſerem geliebten Vaterlande,

ſowie den geſetzlichen Behörden, denen die Fürſorge für des Reiches und Landes Wohl und Ordnung obliegt. Laſſe, o Herr, den Geiſt des Friedens und der Eintracht, der Liebe und Gerechtigkeit überall herrſchen, auf daß ſich das Vaterland von ſeinem Falle wieder erhebe zu hoher Blüte und zu einem neuen Aufſchwung in allen Werken des Guten und Edlen. Amen!

סדר תקיעת שופר.

In einigen Gemeinden wird dieser Psalm siebenmal gebetet.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהַב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים | נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אָרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה בכתיב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאיביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובמקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל־תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: (איכה ג׳ נ״ו)
רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי״ט ק״ס)
עֶרֶב עָבְרְךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי״ט קכ״ב)
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי״ט קס״ב)
טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי״ט ס״ו)
נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי״ט קי״ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת קְ״שְׁ״ר שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תֵּעָשֶׂה מְמֻנָּה עֲטָרָה עַל יַד הַמְּמוּנָה שרשי״ה לִהְיוֹת עוֹלָה וְלַיְשֵׁב בְּרֹאשׁ אֱלֹהַי וְיֵעָשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וימל״א עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת קְ״שְׁ״ר שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוּקֶמֶת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד אֵלִיָּהוּ זָכוּר לַטּוֹב וישו״ע שַׁר הַפָּנִים וְשַׂר מטטרו״ן וְהִמְלִיא עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן־הַשּׁוֹפָר וּמִן־הַתְּקִיעָה וּמִן־הַשְּׁבָרִים וּמִן־

הַתְּרוּעָה וּמִן קִישׁ׳ק וּמִן קִישׁ׳ק וּמִן קִר׳ק לְפָנֶי־כִסְּאֲךָ בִּזְמַנֵּךְ
וַיְמַלִּיצוּ טוֹב בַּעֲדֵנוּ לְכַפֵּר עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ:

Vorb. u. Gemeinde

אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

---

*ונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

יהללו Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben iſt ſein Name allein.

Gem. הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

הודו (Gem.) Seine Majeſtät iſt über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn ſeines Volkes, Ruhm all ſeinen Frommen, den Kindern Iſrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי־יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשׁוֹ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

*נפשי קיי. *דרשו כתיב

לדוד (Pſ. 24) Von David, ein Pſalm. Des Ewigen iſt die Erde und was ſie füllet, das Erdenrund und ſeine Bewohner. Denn Er hat ſie über Meeren gegründet und über Strömen ſie befeſtigt. Wer gehet hinauf auf den Berg des Ewigen, und wer ſtehet auf ſeiner heiligen Stätte? Wer rein an Händen und lautern Herzens iſt, der nicht nach Eitlem Verlangen trägt und nicht ſchwöret zum Truge. Er erhält Segen vom Ewigen und Hülfe vom Gotte ſeines Heils. Alſo iſt das Geſchlecht ſeiner Verehrer, die Dein Antlitz ſuchen: Jaakob. Selah! — Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! und raget empor, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre. Wer iſt er, der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und ſtark! der Ewige, ein Held des Krieges. Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! erhebet ſie, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre? Der Ewige der Heerſchaaren, Er iſt der König der Ehre. Selah!

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃
קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

*וּבְנֻחוֹ קְרִי

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruheſtätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Prieſter legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weiſe nicht ab das Angeſicht Deines Geſalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweiſung verlaſſet nicht. Ein Baum des Lebens iſt ſie den an ihr Feſthaltenden, und wer ſie erfaßt, iſt ſelig geprieſen. Ihre Wege ſind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unſere Tage, wie vormals!

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ ׀ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃ אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃ אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Ueberſetzung ſiehe im Abendgebet Seite 16.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים
לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת
קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמְחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְבֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וְתִרָחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unſerer Sünden willen ſind wir verbannt aus unſerem Lande und entfernt von unſerem Boden, und wir können nicht ausüben unſere gottesdienſtlichen Pflichten in Deinem erwählten Hauſe, dem erhabenen heiligen Hauſe, darüber Dein Name genannt iſt, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich ſich gewandt. Laß es Dein Wille ſein, Ewiger, unſer Gott, und unſerer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmeſt über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbaueſt und ſeine Herr-

וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ:
וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ

lichkeit erhöheſt. Unſer Vater, unſer König! Laß bald offenbar werden die Majeſtät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unſere Zerſtreuten aus der Mitte der Völker, und unſere Verſtürmten ſammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruſchalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unſere ſchuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieſes Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüſten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeſchrieben in

עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְּבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ
פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה
תְּמִימִם׃

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל.
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ.
*וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי

Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohldufte dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf, und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden

*נקי׳ פפר״ם ובנותיה אומרים:
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִנְחַת עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß

der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig.

ונאמר Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael; der Ewige, sein Gott, ist mit ihm,

בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ, וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ, וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר, לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ

וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ׃ וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃ וּבִדְבָרֶיךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃ וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ

und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Israels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert, in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich gegürtet; auch ist fest gegründet das Erdenrund, wanket nicht. Ferner: Erhebet, Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Pro-

pheten, ſteht geſchrieben alſo: So ſpricht der Ewige, der König Jisraels und ſein Erlöſer, der Ewige der Heerſchaaren: Ich bin der Erſte und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird ſein die Herrſchaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demſelbigen Tage wird der Ewige einzig ſein und ſein Name einzig. — Und in Deiner Lehre ſteht geſchrieben alſo: Höre, Jisrael! der Ewige unſer Gott, der Ewige iſt einzig.

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und ſtrahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majeſtät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geſchöpf, daß Du es geſchaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß

צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי
אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים:
וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר
עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל
כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל
כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ.
וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן
עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע
כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה
פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־
יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ.

וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר
נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר
לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה
אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
עַל כָּל־הָאָרֶץ
מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן:

Du es gebildet, und ſpreche Alles, was Odem hat in ſeiner Naſe: Der Ewige, der Gott Jisrael, iſt König, und ſein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unſer Theil ſein Deine Lehre, ſättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, und läutere unſer Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, biſt wahr, und Dein Wort iſt wahr und ewig beſtehend. Gelobt ſei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtniſſes.

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם
וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם.
לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת
וְהַמּוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית
אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִּסֵּא

אתה Du gedenkſt was geſchehen iſt von Ewigkeit, und haſt vor Augen die Geſchöpfe alle ſeit Anbeginn; vor Dir ſind offenbar alle Geheimniſſe und die Fülle deſſen, was verborgen iſt, ſeit der Weltſchöpfung. Kein Vergeſſen giebt es vor dem Throne

כְּבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְנִם כָּל־הַיָּצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהָזְכִּר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיוֹת רֵאשִׁית תַּכְלִית: מַרְאשִׁית כְּזֹאת הוֹדַעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לָשֹׂבַע: וּבְרִיוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לַהֲזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפָּקֵד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיָּצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת

Deiner Herrlichkeit, und verborgen iſt Nichts vor Deinem Auge. Du biſt eingedenk eines jeglichen Geſchehenen, und auch kein Geſchöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unſer Gott, der ſchauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du läſſeſt eintreten die feſtgeſtellte Zeit der Rechenſchaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geiſt und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahlloſen Werke und der Weſen Menge in ihrer unüberſehbaren Fülle. Vom Uranfange haſt Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieſer Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den erſten Weltentag. Denn ſo iſt's Geſetz für Jisrael, ſo die Einſetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten ſoll. Und die Geſchöpfe werden an ihm bedacht, daß über ſie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und ſein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem

מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעֲלָלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלְּא יִשְׁכָּחֶךָ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־

Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham,

des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede,

בְּרִיתִי אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר.
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבְדִבְרֵי
קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר
עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם
יְיָ: וְנֶאֱמַר. פֶּרֶת נָתַן לְיֵרְאָיו
יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר.
וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי
עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב
לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ
זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ
אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ
אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא
זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי
אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי
נְעוּרַיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית
עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר
לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד
שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי

בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־
כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וְזָכֹר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּבִּ
הַמִּזְבֵּחַ כָּכָתוּב בְּשֶׁרַחֲמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן

wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches

Erbarmen Deinen Groll ab-
halten von uns, und durch
Deine große Güte möge sich
wenden die Gluth Deines
Zornes von Deinem Volke
und Deiner Stadt und Deinem
Erbe! Und erfülle uns, Ewi-
ger, unser Gott, das Wort,
das Du uns zugesichert in
Deiner Lehre durch Moscheh,
Deinen Knecht, aus dem
Munde Deiner Herrlichkeit,
wie es heißt: Und ich werde
ihnen gedenken den Bund
mit den Altvordern, die Ich
aus Mizrajim geführt vor den
Augen der Völker, ihnen zum
Gotte zu werden, Ich, der
Ewige! — Denn eingedenk
all dessen, was vergessen ist,
bist Du von jeher, und kein
Vergessen giebt's vor dem
Throne Deiner Herrlichkeit.

וְכִבְשׁוֹ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ.
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ
מֵעַמְּךָ וּמֵעִירֶךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ.

וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם׃ מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר׃ גַּם כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעַם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ׃ בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל

אתה Du hast Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab hast Du sie Deine Stimme vernehmen lassen und offenbartest Dich vor ihnen in schimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unser König, offenbartest auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Gesetze, da Du sie vernehmen ließest die Majestät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerstimmen und Blitzen wurdest Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar strahltest Du über ihnen auf, wie geschrieben steht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und schweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme

שׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־
הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל
הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא
הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק:
וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ
בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר.
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר.
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה
לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל
וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב:

des Schofar sehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer stärker; Moscheh redete, und Gott antwo tete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige, beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter und Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und

הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ
הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־
יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁכְנֵי אָרֶץ
כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ
וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר
וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיָי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ
בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיְיָ
עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק
חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן:
יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן
תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ.
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם

Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten

וְנָפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־ אָרֶץ, וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־ קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל־ זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde, und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel, in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Jisrael, mit Barmherzigkeit.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־ הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לָעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַהֲלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נְזָכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו
לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

(An einigen Orten wird das Stück לאל עורך דין (S. 131), das in den meisten Gemeinden einen Theil des Morgengebetes bildet, dort übergangen und hier eingeschaltet.)

Vorb. וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה
קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת
הַיּוֹם כִּי הוּא נוֹרָא
וְאָיוֹם. וּבוֹ תִּנַּשֵּׂא
מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

וכן (Vorb.) Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

ונתנה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב
עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן
וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וְעֵד
וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר
וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־
הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח
אֶת־סֵפֶר הַזִּכָּרוֹנוֹת.
וּמֵאֲלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתָם
יַד כָּל־אָדָם בּוֹ.
וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע.
וְקוֹל דְּמָמָה דַּקָּה
יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים
יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה
יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה
יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד
עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין.
כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ
בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם
יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי
מָרוֹן: כְּבַקֶּרֶת Vorb.

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fassen sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

רֹעֶה עֶדְרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָּהּ לְכָל־בְּרִיּוֹתֶיךָ. וְתִכְתֹּב אֶת־גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי

ראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre,

hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי
יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי
יֵעָנִי וּמִי יֵעָשֵׁר. מִי
יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם:

צום קול
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה
מטין
וּצְדָקָה
מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה:

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לְרָצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכוֹ וְחָיָה.
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ. אִם
יָשׁוּב מִיָּד תְּקַבְּלוֹ: פ אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ
יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם:
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ
לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ.
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר.
כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל.
כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה.
וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק
פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף:

wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם׃

ואתה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen sind ausersehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreise der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

כתוב (Vorb) wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךָ, וְאֵין קֵץ לְאָרְכָּךְ יָמֶיךָ, וְאֵין לְשַׁעַר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ, וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ, שְׁמְךָ נָאֶה לָךְ וְאַתָּה נָאֶה לְשִׁמְךָ, וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ׃

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ, (בְּעִבּוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנֶּעֱרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ,) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי־קֹדֶשׁ, הַמְקַדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ, דְּרֵי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בִּשְׁלוּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ,

כַּכָּתוּב Vorb. עַל־יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר,

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃ Schließen der Bundeslade.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfaßt, der Schluß-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְהַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מְרֻבָּעוֹת כְּפֵא. בְּמַאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וָשֵׁשׁ מַבְנִיפוֹת כְּפֵא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹכְכָם פָּנִים בְּפָנִים לַכְּפֵא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכְּפֵא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרֶח בּוֹ שָׁבִיב כְּפֵא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כְּפֵא. זָעוֹת בְּלִי לַאוֹת מַחִיל כְּפֵא. Vorb. חָשׁוֹת בְּרָצוֹא וְשׁוֹב מַרְעִישׁוֹת (נ״א מרעישות) כְּפֵא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת הוֹד כְּפֵא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מָקוֹם כְּפֵא׃

Gem. כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכְּפֵא. לָעַת תַּרְשִׁישָׁנָה לָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכְּפֵא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כְּפֵא. נְרָאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת עִם כְּפֵא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרֹעַת עוֹלָם לַכְּפֵא. עֲתִירַת זוֹ בְּתַעַל תִּרְפֶּינָה כְּנַף כְּפֵא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׁיקוֹת כְּפֵא. צוֹרַר כִּי יַשְׁטִין יְפָרְשׁוּ עָנָן כְּפֵא. קוֹל שׁוֹפָר לָעַת יַעַל מְאַחֲזוֹ פְּנֵי כְּפֵא. רַחֲמִים יָלִיץ בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכְּפֵא. שׁוֹפֵט אִם יְרָצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכְּפֵא. תַּבְנִית תָּם יְפַן חֲקוּקָה בַּכְּפֵא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כְּפֵא׃ Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּר לְמַעֲנוֹ כְּפֵא. עוֹד יִפְצֶה־פֶּה וְיַפְגִּיעַ כְּפֵא. זְכוֹר לִיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכְּפֵא׃

רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שִׁמְתָּ הֲדַם וְכִפֵּא. Gem. u. Vorb.
וְאָז יִתְרַעֲם הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּפֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וַחֲיָה
לַחֲיָה וְכָרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּפֵּא:
כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם Vorb.
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

בָּרוּךְ כְּבוֹד Gem. u. Vorb.
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

בורך (Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

Nach verkehrter Alphabeth Ordnung (ת״ש״ר״ק), der Schluss Akrostichon nennt der Verfasser: Elasar.

וְעַמְּךָ, תְּלוּאִים בִּתְשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לָךְ
בְּאַחַד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן
כַּפַּיִם נְשׁוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד.
צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יָצְרוּ
בָּם לָבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
סְמוּכִים בִּצְדָקַת אָב Vorb.

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,
Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!
Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.
Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,
Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.
Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,
Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;
Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסַבָּךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד:

Und deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנִית קוֹל אֶחָד. בְּשִׁבְתּוֹ בַּבְּסָא שְׁפוֹט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרַע מֵהֵימִן מוּדָע דִּינָם לְאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יָאֶחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. וְלֹת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶרִי לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלָה זְכוּת וְרֵשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוּר חֶשְׁבּוֹן לְמָצוֹא אֶחָד לְאֶחָד: Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וּכְכַל יַד־עַם־אֶחָד:

Gem. u. Vorb. עוֹד יִזָּכֵר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְמֶדֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וְשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד:

Vorb. מְמֻקּוֹמוֹ הוּא יְפָן בְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

Gem. u. Vorb. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:
אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

שמע (Gem) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ | zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

Nach vor- u. rückstelliger Wechselfolge des Alfabeth (את־בש).

וְאַתָּה, אֱזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אֲבִרֵיהֶם. תֵּכֶן מִצּוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמָאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֲבָרֵיהֶם׃ בְּזֶה חֹדֶשׁ תִּקְלַע שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם׃ שֵׁי מוֹסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בִּקְרְסֻלֵּיהֶם׃ גְּשָׁשִׁים פְּנֵי תֵּבֵל שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם׃ רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם׃ דְּרוּשִׁים תָּקוֹעַ בַּבֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֻכוֹתֵיהֶם׃ קֶרֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בְּקֻטְלֵיהֶם׃ הֵן מוֹסְפֵי־חֹדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם׃ צְקוֹן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּ֫שַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם׃ וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלוּל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חֻלְיוֹת שֶׁבִּשְׁדְרוֹתֵיהֶם׃ זְבֵחִי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרֹאשֵׁיהֶם׃ עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם׃ חֵק דָּתָם סְגָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנִקְבֵיהֶם׃ Vorb. שָׁם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בְּלִבְבֵיהֶם׃ טָחוֹת וָכֶסֶל וְשָׁכְוִי וַסְרָעָף וּבֶטֶן וָקֶרֶב וַעֲשָׁתְנוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם׃

Gem. u. Vorb. יִשְׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְנִיב שִׂפְתוֹתֵיהֶם. מִבְּרֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְוַכְּחוּ פְּרוֹט

(Nach Mischnah Chaloth 1, wo die Lesart 1) קֻרְסָל (= Schenkel) 2) קְטֻלִּית (= Hüfte) erhellt. *) Herkömmlich לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: כְּתֻקַּע שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שִׁנִּית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אָחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u Vorb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ
אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie Herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde; Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תשׁ־אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ. אֲמִצְּךָ
מָלְאָ כָל־הָאָרֶץ: שְׁמֶעְךָ
דִּין מִשָּׁמַיִם. בְּכֵן יִרְאָה
וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יוֹם
מִשְׁפָּט. גַּעֲשׁוּ (נ״א נַעֲשׁ)
תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר
חָזָק. הִבָּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ:
צִבְיָ לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר. הַשְׁמִיעָה
כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת
וָפַח. וּפַקְצוּת יַבְעִיתוּ אֶרֶץ:
עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט. זְעוֹם

תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ סַלּוּ Vorb.
(נ״א סורו מנַיִ־) דֶּרֶךְ יְנוֹבְבוּ,
חֲרֵדִים מֵחֲרַדַּת הָאָרֶץ׃
נָאוֹר וְאַדִּיר, טַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תִּירְאִי אַדָמָה,
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת, Vorb. u. Gem.
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פֶּאֲרוּהוּ מֵאָז
בַּשַּׁחַק, יוֹרְשׁוּ בְחוֹנָיו
לְפָאֲרוֹ בָּאָרֶץ׃

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

Vorb. אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

Vorb. וּבִדְבָרִי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר׃
Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
Vorb. לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃
חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ,
וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ, וְיֹאמְרוּ

(Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסֶיךָ, בְּצִדְקָךְ עַמּוֹסֶיךָ, תְּקַדֵּשׁ אָרוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בְּךָ תִּתְקַדָּשׁ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קִדַּשְׁתָּ, נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יְזַכֶּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדֵנֵינוּ, וּבְבֵן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ, וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ, כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יָשָׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע, תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חָק וּמִשְׁפָּט, וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt. סותחין הארון. Oeffnen der Bundeslade.

הָאוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מִשְׁפָּט:

האוחז Der handhabt die Waltung des Rechtes!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזֵי נִסְתָּרוֹת:

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen bringt.

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת:

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

הַנֶּאְדָּר שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלָּתוֹ:

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יָחַד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
לְבַדּוֹ הוּא׃

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים
וְלוֹ הַמְּלוּכָה׃

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
מֶלֶךְ עוֹלָם׃

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ
כָּל־דּוֹר׃

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
נוֹצֵר חֶסֶד׃

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים
עַיִן מִפּוֹרְרִים׃

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
סוֹלֵחַ סֶלָה׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־
יְרֵאָיו׃

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
עוֹנֶה לָחַשׁ׃

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר
לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה׃

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
פְּתוּחָה יָדוֹ׃

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע
וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקָּצַר בְּזַעַם
וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
קָשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים
רַחֲמִים לִרְגָזוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
נַךְ לִרְצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן
וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־
תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
תָּמִים פָּעֳלוֹ׃ Schließen der Bundeslade.
קוּם תְּשַׁנֵּב לְבֵדֶךָ וְתִמְלֹךְ
עַל־כֹּל בְּיִחוּדֶךָ׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשנב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־ הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־ מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־ הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

(* וְיֵאָתְיוּ כָל־עָבְדֶךָ. וְיָבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקָךְ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יָדָעוּךָ. וְיִתְהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזָּבְחוּ לָךְ אֶת־זִבְחֵיהֶם. וְיִנָּזְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וַחֲפִרוּ עַם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיַטּוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִרָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיֵכִירוּ כֹּחַ

(Vorb.) ויאתיו Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלְמְדוּ תֹעִים בִּינָה: וְיַמְלְכוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וְיַנְשְׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְיַסְלְדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וְיַעְטְרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמַלְכֶךָ: וְיַקַּבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם. וְיִרוֹמְמוּךָ בְּקַהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפָּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד

שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גְּדֵה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

---

*בקיק ספ״דם ובנותיה אומרים:

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Oeffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: סינרין הארון ופותחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סינרין הארון

Schließen der Bundeslade.

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse.

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד: הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.

Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבְךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hinieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוא אלהינו und betet Folgendes.

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הָיֶה עִם־פִּיּוֹת שְׁלוּחֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הָעוֹמְדִים
לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
מִלְּפָנֶיךָ עַל־עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ,
הָכֵינֵם מַה־שֶּׁיְּדַבְּרוּ:
הָשִׂיבֵם מַה־שֶּׁיִּשְׁאָלוּ,
יְהִעֵם אֵיךְ יְפָאֲרוּ: בְּאוֹר
פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן, בֶּרֶךְ לְךָ
יִכְרָעוּן: עַמְּךָ בְּפִיהֶם
יְבָרְכוּן, וּמִבְרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם
יִתְבָּרְכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ
יַעֲבִירוּן, וְהֵם בַּתָּוֶךְ
יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם
תְּלוּיוֹת, וְעֵינֵיהֶם לָךְ
מְיַחֲלוֹת: נְשִׂים מוּל אֲרוֹן
הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה, לְשַׁבֵּךְ בַּעַס
וְחֵמָה, וְעַמְּךָ מַסְבִּיבִים
אוֹתָם כְּחוֹמָה, וְאַתָּה מִן־

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln

schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleiheſt, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Jisraels!

חַשְׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם
לְרַחֲמָה: עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ
לַשָּׁמַיִם, לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחֲךָ
כַּמַּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִזְּ־
חַשְׁמַיִם: (Gem.) שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ
בְּלָשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ
בְּשִׂנּוֹנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ
בְּמַשְׁעֲנָם, וְלֹא־יְכַלְּמוּ־בָם
שְׁאוֹנָם, וְאַל־יֹאמַר פִּיהֶם
דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי
חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה
חַנּוּנִים, וּמְרֻחֲמֶיךָ הֵמָּה
מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיְּדַעְנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן
יוֹחֲנוּ־אֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם־יְרַחֵם:
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְחַנֹּתִי
אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־
אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר, אַל־
יֵבֹשׁוּ בִי | קַוֶּיךָ אֲדֹנָי יְהוִה
צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

(Vorb.) אוחילה Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor

*אוֹחִילָה לְאֵל אֶתְחַלֶּה
פָּנָיו, אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott, kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בְּקְהַל עָם אַשִּׁירָה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sonntag wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet,)

Nach doppeltem Alphabeth.

אהללה (Gem.) Im Jubelsang will meinen Gott ich preisen,
Verkünden seinen Ruhm in Liedesweisen,
Umgürten ihm das Prachtgewand der Herrschaft.
Hoch rühmen will ich seine Wunderkraft,
Verherrlichen, des Wort gebeut und schafft,
Den Ruhm ihm bringen, dem geziemt die Herrschaft.
בעזו Für ewig will ich feiern ihn als Helden;
Ich bin sein Chor, mir steht es an zu melden
Die Wundermähr von seiner ew'gen Herrschaft.

(*אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אַסַּפְּרָה כְּבוֹדוֹ אַאֲדַּרְנּוּ
מְלוּכָה: אֲשַׁגֵּב לְפוֹעֵל
אֵשֶׁר שָׁח וּפָעַל. אַגְווֹהּ
כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה: בְּעֻזּוֹ
נֶצַח אֲשַׁנֵּן כִּי צְבָאוֹ אָנִי.
וְלִי נָאֶה שִׂיחַ גְּדֶל הַמְּלוּכָה:

(Am Sonntag)

Nach vierfachem Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַנְסִיכָה מַלְכִּי. לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי. אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי. יָאֲזֹר־עֹז
וְיִתֵּרְךָ: אֵלִיל בְּהִשְׁלִיכִי. לִפְנֵי בּוֹא יוֹם מַלְאָכִי. אִישׁ מַלְאָכִי.
יִשְׁלַח וְאָז יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ. נְתוּשׁ חָנֵף מִמְּלֹךְ. בַּיִת נֶאֱים

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

בַּקָּהָל אֲבַשֵּׂר בְּרֹב־עָם
אֲדַבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עָז
וּלְמִי הַמְּלוּכָה: גְּשׁוּ גוֹיִם
וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־
נֶּהְדָּר בְּמַזַּח הַמְּלוּכָה:
גַּדְּלוּהוּ אִתִּי וְנָרוֹמְמָנֵהוּ
יָחַד. וְאַל־תִּתְנָאוּ בְּנֵזֶר
הַמְּלוּכָה: דְּרָכִים בְּיֵאת
נָעֲשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ
יַחַד לְמִי נִזְדָּקְרָה מְלוּכָה:
דֶּרֶךְ סוּס בַּיָּם כְּנֶגֶד שֵׁשׁ
מֵאוֹת רָכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל
גֶּבֶר עַז בְּמַלְכוּת: הֶאֱזִינוּ
רוֹזְנִים אָז וַיִּרְגָּזוּ. הִבִּיטוּ
חַתַּת וּמָאֲסוּ מְלוּכָה: הַגִּידוּ
כֹחוֹ לָאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה

Ich künde laut in mächt'gen Völkerchören,
Vor aller Welt lass' ich die Kunde hören,
Wem ziemt die Macht und wem der Glanz der Herrschaft.
נשׂו Ihr Völker, kommt! o naht, ihr Nationen!
Seht ihn im Königsglanze herrlich thronen,
Wie prächtig Er im Diadem der Herrschaft.
Erhebt mit mir ihn, jubeln wir vereint!
Nicht prahle ferner noch in Macht der Feind,
Der Fremde fürder in dem Kranz der Herrschaft!
דרכים Als sich zu Bahnen theilte Meeresgrund,
Da schauten staunend sie, da ward es kund,
Wem eignet als sein ewig Theil die Herrschaft.
Sein Prachtgespann zog durch die mächt'ge Fluth[1]);
Gebrochen ward der Ross', der Reis'gen Muth.
Was frommte da dem Sterblichen die Herrschaft? —
האזינו Die Völkerfürsten hörten's bang erschüttert,
Ob seinem Wunderwirken tief erzittert,
Und arm und klein däucht sie die eigne Herrschaft
Und laut verkünden sie von seiner Macht
Und rufen: Ihm, ja ihm sei dargebracht

בְּלִי מָלְךְ. יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ: בְּתוֹכִי יֶהֱלַךְ. בְּהוֹפִיעַ לְמָלְךְ.
בְּמַלְכוּתוֹ אָמְלֹךְ. וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת. בְּמַגְּרוּ מַמְלָכוֹת.
גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יָהֵם וְהוּא יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הֲלִיכוֹת. וַיַּסַּע הֲלָכוֹת.

[1]) Beim Durchzuge durch das Schilfmeer.

יִכָּתֵב שֵׁם הַמְלוּכָה: וְנִלְחַם
רַאשִׁית גּוֹיִם וְאָבֹד. כִּי
נִשְׁבַּע חַי בְּכִסְּאוֹ מְלוּכָה:
וַיַּלְעֵג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא
לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם
וְעָטָה מְלוּכָה: זָד עַל
אֲדָנָיו עֶבֶד יֵשֵׁב נֶגֶב.
בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בְּשֵׁאת
עֶבֶד מְלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים
הֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ
קוֹל לַאֲדִיר בְּמְלוּכָה:
חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ

Der Name und der ew'ge Ruhm der Herrschaft!
Und Des Hasses Erstling[1]) kämpft', und war verloren;
Denn seinen Untergang hat Gott beschworen,
Der Ewiglebende, beim Thron der Herrschaft.
Er ward zum Spott und Hohn für alle Zeiten,
Der nicht gelernt, wer so vermocht zu streiten
Am Meere dort und sich umhüllt mit Herrschaft.
זד Der dort im Süd sich seinem Herrn erfrecht[2]), —
Die Erde bebt, wo herrschen will der Knecht,
Wenn er sich brüsten will im Glanz der Herrschaft, —
Die Fluchbeladnen[3]) bannt die Segensschaar;
Ihr Flehensruf empor gedrungen war
Zu dem, der schaltet machtvoll in der Herrschaft.
חשבון Cheschbon und Baschan[4]) wollten Krieg erregen:

גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹבְיו לְמָלְךְ: הוֹרֶכֶת נְסִיכוּת. בְּחִנּוּן קוֹל
בָּכוּת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּבַל לְמָלְךְ: דַּבְּאֵי־רוּחַ נְמִיכוּת.
מְחַפְּשֵׂי בְיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעֹל מַלְכוּת. עַד צוּר יְמָלְךְ:
הִלּוּךְ מַהֲלַךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת הָלַךְ. הָדוּר עַד הֻמְלַךְ. בָּעֲזוֹ לְמָלְךְ:
הַבֵּל הַמְּמָלְךְ. עַל־מָה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי נִמְלַךְ. כִּי אֵין לְמָלְךְ:

---

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M 24, 20; 5. M. 25, 17—19). — [2]) u. [3]) Der Jisrael angreifende, im Süden Palästinas wohnende Theil des Volkes Kenaan, welches als Abkömmling Chams mit dem Fluche Noachs belastet und zur Knechtschaft bestimmt war (1 M 9, 25 ff. und 4 M. 21, 1—3). — [4]) Die beiden Emoriterkönige Sichon und Og, jener in der Residenz Cheschbon, dieser im Lande Baschan (4. M. 21, 21—35).

מִלְחֶמֶת. בְּלִי (לֶתֶת־) נָתַן־
דֶּרֶךְ לְצִבְאוֹת מְלוּכָה: חֻלַּם
גִּשְׁמַד וַאֲרָצָם חֻלָּקָה. וּמֵעַל
זְרוֹעָם נִפְלָה מְלוּכָה:
מָעֲשׂוּ בְּנֵי־כְנַעַן. כִּי נָכְרִים
הֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם וָרַע
מְלוּכָה: מָבָחַם בֶּן־נוּן.
עַד פְּנֵה אֶרֶץ. לִפְנֵי אֲרוֹן
הַבְּרִית. אֲדוֹן הַמְּלוּכָה:
יִשְׁבִי חֲרֹשֶׁת אָז הִכָּשֶׁה
לַחַץ. עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בָצַע
אַפְסִי מְלוּכָה: יְהִי נִלְחָם
בָּם. אָבָא בְּלִי־בָצַע. כֵּן
יֹאבְדוּ שְׁאָר. וְלָאֵל
הַמְּלוּכָה: כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן

Sie litten nicht, daß hin auf ihren Wegen
Die Schaaren zögen, die Er rief zur Herrschaft.
Getilgt ward ihre Macht, getheilt ihr Land,
Und dem ohnmächt'gen Arm die Kraft entschwand:
Er ward zerbrochen, führt nicht mehr die Herrschaft.
משו Kenaan, der bethörten Sinns sich brüstet,
Den Fremdling, den nach Sems Gebieten lüstet,
Dem Erbbesitz der Sprößlinge der Herrschaft, —
Hinstürzet ihn des tapfern Führers Schwert,
Und vor dem nahen Gott den Boden kehrt
Der Sohn des Nun[1]), vor ihm, dem Herrn der Herrschaft.
ישבי Von Sisras Hand beugt sie der Druck so schwer,
Mit ihm verbündet unbezahltes Heer
Im Haß vereint, die Mächtigen der Herrschaft.
Gott führt den Kampf und mit ihm ohn' Entgelt
Die Himmelsschaar, die leuchtet seiner Welt[2]). —
O sänken Alle so, daß sein die Herrschaft!--
כארז Hoch wuchs, gleich Zedern auf dem Libanon,

וּמְלָכְנִי מְלֹךְ־מָלֹךְ. חַי מַלְכָּנִים מָלֹךְ. וְעַד תִּכֹּל כָּל־מָלֹךְ. חוּא
לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־יֵּעוֹ מֹלֹךְ. בְּעוֹ מִשְׁפַּט מָלֹךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה
גְּהַלָּךְ. יַחֲלֹף מַמְלֹךְ: זֶךְ דִּין בְּעֶרְכוֹ. יֹאחַז דַּרְכּוֹ. זְדִים בְּדָרְכוֹ.
גָּקָם יַעַט וְיִמְלֹךְ: זֵר זַד בְּשִׁלְכוֹ. יִתֶּן־עֹז לְמַלְכּוֹ. זְדִים בְּהַמְרִיכוֹ.
עַל־כֵּל יִמְלֹךְ: חַדְּשׁוּ מְלוּכָה. כְּדַת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר מִמְּלָכָה.

---

[1]) Jehoschua. — [2]) Richt. 5, 20: „Vom Himmel stritten sie, die Sterne von ihren Bahnen stritten wider Sisera."

אַשׁוּר גָּדַל. וְחֶרֶף אוֹרִיד
בַּבִּיר הַמְּלוּכָה: כְּלִיל אֵשׁ
הֻמְתַּם בְּלֵיל שְׁמָרִים. וְאָז
יֻדְּעוּ כֹּל כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה:
לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ
עֲלוֹת לַשַּׁחַק. וְסָר מֶנּוּ
לֵבָב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה:
לְכָנּוֹ הוּשַׁב וְכֹחַ אֶל הַבִּיר.
לְמֹרִים וּמַשְׁפִּיל הַשְּׁלִים
מְלוּכָה: (*מְגֻרָה צֹאן
לַטֶּבַח. וְנִתְּבָנוּ עֲלִילוֹת.
בְּלִבּוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם
הַמְּלוּכָה: מְכוּרֵי בְלֹא־הוֹן.

Aschur empor und sprach mit frechem Hohn:
Ich stürze sie, die Macht der ew'gen Herrschaft.
In jener Festnacht[1]) zehret ihn der Brand:
Er stürzt betäubt, und Allen ward bekannt,
Daß Gottes ist allein die ew'ge Herrschaft. —
לשבת Den traf Verderben, der vor Bel sich bückt[2]):
Er strebt zum Himmel, und ihm wir entrückt
Des Geistes Licht, und ihm entsank die Herrschaft.
Er kehrt zurück zu seiner Kraft, bezeugt
Die Macht des Herrn, der hebt und niederbeugt.
Und ihm allein gab er die Ehr' und Herrschaft. —
מגרה Zur Schlachtbank schon der Feind[3]) die Heerde drängt,
Als anders Deines Volks Geschicke lenkt
Die sproßte aus dem Stamm, erkiest zur Herrschaft[4]).
O bahnt den Weg[5]), ihr, die ihr nicht um Geld

בְּמִישׁוֹר יִמְלֹךְ: חֹבֶשׁ אֲרוּכָה. וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה. חֲתֻלָּה לַמַּכָּה.
יַעַל בָּעֵת יִמְלֹךְ: טֹרַח מַלְכִיּוֹת. עוֹבְדֵי מִשְׁכִּיּוֹת. טִמְּאוּ חָמָד
שְׁכִיּוֹת. בְּנֵאָוָה לִמְלֹךְ: טֹהַר זְכִיּוֹת. וְשַׁאֲנַ קוֹל בְּכִיּוֹת. טָבַע
צוּל דְּכִיּוֹת. יָקָן וּבָם יִמְלֹךְ: יָהֵב מַשְׁלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים.

[1]) In der Peßachnacht. Der Untergang Sancheribs, des Assyrerkönigs, fand (nach der Erzählung 2. Kön. 19, 35 und Jes. 37, 36) in einer Nacht statt. — [2]) Nebukadnezar, König von Babel, also Diener und Verehrer des Belus, ward (nach der Erzählung Dan. Cap. 4) seines Verstandes beraubt und erkannte nach seiner Wiederherstellung die Allmacht des wahren Gottes an. — [3]) Haman. — [4]) Esther, aus dem Binjaminitischen Stamme, dem der erste König, Saul, entsprossen war. [5]) Oeffnet ihm das Herz, willig ihm zu dienen.

*) מגר = schleudern, werfen.

פְּדוּיַי בְּלֹא־כֶסֶף, סְלוּ
לְמַטֵּה כַּמַּיִם לֵב הַמְּלוּכָה:
נִמְכְּרוּ יוֹנִים לְבְנֵי יְוָנִים.
וְרַחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה:
נִאֲרוּ בְּרִית וָדָת, וְהֻמְרִידוּ
עָם בָּאֵל. וּמִגְרוֹם בְּלֹא כֹחַ.
מְכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׁעִיר
הָחֵנִיף לְהוֹרְדוּ בְּצֵידוֹ.
נִיעַשׁ בְּקוֹל בָּנִי חָרֵב
וּמְלוּכָה: Vorb. שָׁגַב חָלָק
הֵיוֹת גְּבִיר לְאֶחָיו. וְעוֹד
תְּסוּב לִישֻׁרוּן מְלוּכָה:

Seid hingegeben, die Er ohn' Entgelt
Wird lösen[1]), — ihm der lenkt das Herz der Herrschaft! —
Die Trauten fielen in der Syrer Hand
Und wurden weggeführt dem Heimathland,
Entrissen dem Bereiche ihrer Herrschaft.
Und Bund und Glaube ward gehöhnt, geschmäht,
Abtrünn'ge lästern, bis wehrlos erfleht
Die Priesterschaar[2]) und sich erringt die Herrschaft. —
שעיר Der täuscht den Ahn mit heuchlerischer Zähre[3])
Fleht, daß er ihm den Segensspruch gewähre,
Und erbt des Schwertes Schärf' und Erdenherrschaft.
Doch bleibt die Macht dem Bruder[4]) treu erhalten;
Ihm ist es aufbewahrt, das Herrscherwalten,
Und wieder zu Jeschurun kehrt die Herrschaft. —

יוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים. בּוֹ יָבֹא לְמָלְךְ: יַעֲבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו
כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ: כִּתִּים כְּכַתְּתוֹ. אַיִּים
בְּהַכְּוֹתוֹ. בַּם מִמַּלַכְתּוֹ. יְכוֹן וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ
הֲלִיכָתוֹ. בְּנָמְרוּ מַלְאַכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלֹךְ: לְכָל־נִבְהֵה יַפִּיל. וְהֵר
וָנָבַע יַשְׁפִּיל. לְכָל־אֹם יַאֲפִיל. וּכְאוֹר־זָרוּעַ יִמְלֹךְ: לְרֹאשׁ יַקְפִּיל.
וְחָדָשִׁים יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר הִפִּיל. מְצִיוֹן לְמָלְךְ: מָטוּ גוֹיִם.

[1]) Israel, nach den Worten des Propheten (Jes. 53, 3): „Denn also spricht der Ewige: Umsonst seid ihr verkauft worden und nicht um Geld werdet ihr eingelöst" Vgl. Ps. 44, 13. — [2]) Das Heldengeschlecht der Hasmonäer oder Makkabäer, die gegen den Syrertyrannen Antiochus Epiphanes und dessen Nachfolger siegreich kämpften. — [3]) Esav, dem Jizchak das Schwert zusprach (1. M. 27, 40); hier Bild des Römerreiches. [4]) Jaakob.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שֵׁם
נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה
בְּכִסֵּא מְלוּכָה: עוֹרֵר וְהָקֵץ
מְשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן
כִּסְאֲךָ בְּקֶרֶת מְלוּכָה:
פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה
תַּחְפִּיר. וְיֵבשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ.
בְּשִׁאֵתְךָ מְלוּכָה: פְּאֵר עִיר
יְפִי לְבָרָה בַּחַמָּה. וְגַלֵּה
לְנֶגְדֵּנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה:
צְבָאוֹת גְּאוּלֵי צֶצַח שׁוֹרְרוּ
בְּלֵיל חָג. וְהוּא לַיְלָה
נִשְׁמָר לְסַחֵף מְלוּכָה:
צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ

O schaff' in Zijon Dir aufs neue Ruhm,
Wie damals, da zuerst im Herrscherthum
Du sie berufen zu dem Thron der Herrschaft!
Erstehen laß der Erde Lust[1]) aus Trümmern!
In neuem Glanz laß Deinen Thron erschimmern,
Hoch aufgerichtet in der Stadt der Herrschaft!
פני Laß Mond und Sonnenglanz vor ihm erbleichen,
Laß Götzendiener schmachbedeckt entweichen,
Wenn Du in Majestät antrittst die Herrschaft!
Schmück' Deine Stadt mit neuer Schöne Pracht
Der Sonnenlautern[2]), laß vor ihr die Macht
In hellem Glanz erstrahlen Deiner Herrschaft!
צבאות Laß schallen der Erlösten Weihgesang,
Der Dir in jener Festesnacht erklang,
Die längst ersehn, zu stürzen Feindes Herrschaft.
Als durch der Fluthen Drang Du sie geführt,

הָמוּ גַּאִים. מָעֲדוּ מִתְגָּאִים. גַּאֵה בָּבאוּ לִמְלֹךְ: מָלְכוּ דָגוּים. נִטְּלוּ סְגוּיִים. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת אַתָּא לִמְלֹךְ: נְדִיבֵי עַמִּים. יְאֻסְּפוּ מַעֲמִים. נְשׂוֹא מְעַטֵּי עַמִּים. אֵל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ: נְגוֹן נְעִימִים. לְמוּלָם מַנְעִימִים. נְשָׂאָם מַעֲמָמִים. עֲלֵיהֶם לִמְלֹךְ: סְכוּת אֵלִילִים. כִּיּוּן גִּלּוּלִים. סָחוֹב כְּמוֹ חֲלָלִים. יִשְׁלְכוּ בְּלִי לִמְלֹךְ: סוֹד אֵל אֵלִים. הָבוּ בְּנֵי אֵלִים. שָׁאוּ זִמְרָה וְהַדּוּלִים. לְאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֻזּוּז יָד בְּהַשִּׁיאוֹ. לְהָרִים נְשִׂיאוֹ. עֻמְסָיו בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז

[1]) Die Gottesstadt und den Tempel. — [2]) Jisrael, nach Hohel. 6, 10. —

בְּרוּחַ שֻׂכָּל. אָנָּה יִנָּטְעוּ
וְיַקְבְּלוּ מְלוּכָה: קָמְטוּ
שַׁעֲרֵי־זְבוּל בַּיִת עוֹלָמִים.
כִּי מִבְּנִינְמוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:
קָדוֹשׁ יָבֹא בָּם לְעוֹלָמִים.
וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְּשׁוֹ
מְלוּכָה: רָבְצָה עֲרִיָּה.
שָׂקְטָה מֵאַלְמוֹן. כִּי אָרַךְ
לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה: רִיבוּ
מוֹשִׁיעִים. שְׂאוּ אֶדֶר
מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אָדוֹן
הוֹד הַמְּלוּכָה: שָׁוְא שָׁנָא
אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ בְּקֶשׁ
אֱמֶת וָאֵין. וְרָחֲקָה מְלוּכָה:

Erschaut ihr lichtes Aug', was Du erkürt.
Die Pflanzstatt, wo erblühen sollt' die Herrschaft.
קמטו Geschlossen ist des ew'gen Tempels Pforte;
Entwichen längst aus dem geweihten Orte,
Dem einsam öden, ist der Glanz der Herrschaft.
Einst zieht der Heilige dort wieder ein!
Hoch hebt das Haupt sie, wenn Er wird erneu'n
Zu neuer Herrlichkeit die Macht und Herrschaft.
רבצה Es ruht die üpp'ge Veste, stolz geborgen;
Ihr droht kein Wittwenthum, nicht darf sie sorgen,
Denn lange schon bewährt sich ihr die Herrschaft.
O eilt herbei, ihr Retter! kommet, Krieger!
Reißt ab Edom den Purpur! und dem Sieger,
Dem ew'gen Herrn, — reicht ihm die Macht der Herrschaft!
שׁ״א Gott hasset Lug, — er weilt in unserm Munde.
Er heischt, vergebens ach! der Wahrheit Kunde;
Drum bleibt noch fern von uns die Gottesherrschaft.

וְיִמְלֹךְ: עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יְדֵיהוּ בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד בְּחֹאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלֹךְ: פּוֹר תְּפוֹרַר אֶרֶץ. בְּכִלְיוֹן וָחֶרֶץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. יְרַגֵּז וְיִמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ. וְשִׁלַּשׁ וּבָם יָרֵץ. כְּאַר מִבְּנֶף הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבִי מַהֲדַם יַעַל. וָאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהַל מִשְׁמֵי־מַעַל. יְרַנְּנוּ כִּי יִמְלֹךְ: צִבְאוֹת כָּל־פַּעַל. לְצַלְעַם יַרְטִי תַּעַל. צְפִירַת פְּאַר לְהַעַל. הַן לְצָדָק יִמְלֹךְ: קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ. אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: קְרוּאִים

שַׁדַּי הָסֵר אָוֶן מִצְּבָאֶיךָ.
וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה:
תַּחְגּוֹר גְּאוּת. תִּתְאַזַּר עֹז.
לְבַל יִשְׂתָּרֵר זָר בִּמְלוּכָה:
תְּכוֹן תֵּבֵל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע.
וְשָׁם עֶדֶק לְרַגְלָיו. וְיִצְנוֹף
מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ
לְאֻמִּים. תְּשַׁבֵּר מַטֵּה־
רָשָׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה:
Vorb. תַּחֲלִיף אֱלִילִים.
תְּשַׁנֵּב לְבֵדֶךָ. תִּקָּרֵא נֶצַח
יָחִיד בִּמְלוּכָה:

O Mächtiger, laß Falsch und Täuschung schwinden
Aus Deiner Schaar! und laut wird dann verkünden
Mit Jubelruf ihr Mund von Deiner Herrschaft.
תחגור Gürt' um die Macht, in Majestät erstrahle,
Daß fürder nicht der Fremdling eitel prahle
Mit dem geborgten Scheine seiner Herrschaft.
Richt' auf den Erdball, schüttle weg die Sünde!
Dem Rechte neu die ew'gen Pfade gründe;
Nur ihm verleih' das Diadem der Herrschaft!
תקים Zerbrich den Stab, den noch das Laster führt,
Den Stolz und Trotz, der noch die Welt regiert,
O Du Allwaltender ob aller Herrschaft!
Verrilg' die Götzen, herrsch' allein in Macht,
Und Dir für ewig werde dargebracht
Der Ruf, daß Dein, o Ewiger, die Herrschaft!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן

יִמְלוֹכוּ. וְאַחֲרָיו יַהֲלוֹכוּ. קוֹמְמִיוּת יֵלֵכוּ. וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ: רָז
הַמְּכֻמָּן. לְיוֹם זֶה מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד וּזְמָן. וּבוֹ נוֹקֵם יִמְלֹךְ:
רֹעֶה נֶאֱמָן. בְּבֹאוֹ מְתֻיָּמָן. רוּחַ יַסְעִיר בְּתֵימָן. בְּגִלְעָד יִמְלֹךְ:
שְׁנַאן עֲלִיּוֹת. וְסוֹד פְּלִיאִיּוֹת. שִׁיר מְתֻלוּלִיּוֹת. יִפְצְחוּ כִּי יִמְלֹךְ:
שְׁאִיּוֹת תַּחְתִּיּוֹת. וְהוֹד אוֹתִיּוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיּוֹת. יָרִיעוּ כִּי
יִמְלֹךְ: תְּבַן כְּמוֹ כַשְּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לִפְנֵי־שֶׁמֶשׁ. תְּאֹרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ.
בְּמָלְכוֹ יִמְלֹךְ: Vorb. תּוֹמְכֵךְ מְמַזְּרֵחַ־שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שָׁמֶשׁ.
חַמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ: על כן נקוה לך ober der Linie.

עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמֶל בְּיִשְׂרָאֵל. יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גַּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ ׀ אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קָדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ:

אֲרֻשַׁת שְׂפָתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ:

היום (Gem. u. Vorb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.

Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:

Empor demüthig unsre Augen sehen,

Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Ist unser Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronst in Majestät in den Himmels Hallen!

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sonntag wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Verfaßt nach dem doppelten Alphabeth.

אֶאְחַד בְּמַעֲשַׂי אֶדְאַג. בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבֹאִי לְזִכָּרוֹן: אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם. אֶחֱזֶה לְחַק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן: בְּבֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשְׁעָן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק לְזִכָּרוֹן: בְּאָבוֹת בָּמַחְתִּי. וּפָעֳלָם אֲכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן: גִּבְרָה זְרוֹעִי. בְּשַׁח מְחֵנִי נָא. לְבַל־יִמַּח מֶנִּי שֵׁם וְזִכָּרוֹן: גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו הַיּוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֶנִּי

אחד (Gem.) Ob meiner Werke fühl' ich trübes Bangen,
Die Sorge nagt, ſoll ich vor Gott gelangen
Am Tag der Prüfung heute zum Gedächtniß
Drum will ich flehend dem Erbarmer nah'n,
Mit Bitten dem, der ihn geſetzet an,
Den Tag, für mich zur Prüfung, zum Gedächtniß.
בבאי Wenn hin ich treten ſoll heut zum Gericht,
Wer iſt mein Anwalt? wer, der für mich ſpricht,
Der mein Verdienſt aufſuchte zum Gedächtniß?
Der Väter frommes Wirken war mein Hort,
Von ihren Thaten zehrt' ich fort und fort;
Sie wahrt' ich treu von je mir im Gedächtniß.
גברה Stark war mein Arm, als jener[1]) wandt' den Fluch
Und ſprach: „O löſche mich aus Deinem Buch!"[2]) —
Daß nicht vertilget werde mein Gedächtniß.
Wenn heut ein Mann aufträte, würd' es frommen,

(Am Sonntag.)

In vierfachem Akroſtichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זָכָר תְּחִלַּת כָּל־מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־שָׁנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלָתָם לְמֵאַס. יוֹצֵר כָּל־יְזֻכָּר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יֶצְאָה בְּבַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעֲשׂ. וְיִצּוּרִים יְזֻכָּר: זָכָר שָׁמְבָּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׂרָשׁ בְּפִרְיוֹ רֵאשִׁית. רָא וְיִזָּכֵר: שָׂטָן חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית.

[1]) Moſcheh, nachdem ſich das Volk beim goldenen Kalbe verſündigt hatte. — [2]) 2. M. 32, 32.

זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי
בְּלוּבַשׁ אֲפוֹד וְחֹשֶׁן
הַמְשֻׁפָּט, אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק
שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּגֹל בַּמַּחֲנֶה
עַד־יֵעָצֵר נֶגֶף, בְּגֶשֶׁת
זָר מְכַהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן:
הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ,
אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תָּוִי
לְזִכָּרוֹן: הֵישׁ מִי יְפַלֵּל
וְיָשִׁיב חֵמָה, וְיוּחַק לַדּוֹרוֹת
שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹנֵא

Wird Gott nach meinem Thun zu fragen kommen,
Wenn mein Verdienst Er rufet ins Gedächtniß?
דצתי Froh war ich deß, den Priesterschmuck umhüllt,
Dem auf der Brust geprangt des Rechtes Schild,
Mein Nam' auf ihm gegraben zum Gedächtniß[1]).
Die Seuche zwang er[2]) mit der Weihrauchwolke,
Da Priesterweih' begehrt der aus dem Volke,
Den Gluth verzehrt zum warnenden Gedächtniß.
הביטה O sieh! hier steh' ich,
Keiner in der Mitten,
Der wagen dürfte, jetzt für mich zu bitten,
Daß gnädig Du mich zeichnest ins Gedächtnis.
Wer durch Gebetes Kraft darf sich erkühnen,
Den Zorn, der strafend schon entbrannt, zu sühnen,
Daß aufbewahrt er bleibe zum Gedächtniß?

שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית. לַשּׁוֹבָבִים יִזְכֹּר: זֶכֶר רֹאשׁ עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת סְפוּרוֹת. רְשׁוּם סְפוּרוֹת. לְמִסְפַּר חוֹל יִזְכֹּר: רִבַּע מִסְפָּרוֹת. מְחַנְּנֵי לְכַפָּרוֹת. רֶגֶשׁ שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרָם יִזְכֹּר: זֶכֶר קְרִיאַת סֵפֶר. אֲשֶׁר גָּלְמִי שְׁפַר. קָצַב־לוֹ בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר לְזִכֹּר: קֶצֶף אִם הָחֲרֵט בַּסֵּפֶר. לְבִלְתִּי מְצוֹא לְכָפֶר. קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר. לְבָנָיו יִזְכֹּר: זֶכֶר צָפוּן מֵרְדֵי־אוֹר. תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר. צִיָּה כָּחָר לְאוֹר. קְנוּיוֹ יִזְכֹּר: צְפוּפִים פְּנֵי נָאוֹר. מְשֻׁפְּטָם תַּת לָאוֹר. צַחַן

---

[1]) Auf dem Brustschilde trug der Hohepriester die Namen der zwölf Stämme Jisrael in Edelsteine gegraben (2. M. 28, 21. 29).

[2]) Aharon (4. M. 17, 6—15), nachdem Korach sich empört, gegen das Vorrecht der Priesterwürde in Aharons Familie sich aufgelehnt und dann mit seinem Anhange hingerafft worden war.

בָּצַע יְדַבֵּר עָנוּ בִי. וַיַּעַן
וַיֹּאמַר עַד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן:
וּבְטָלָה חֶלֶב יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ.
וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֲפָרִים יַעֲל
לְזִכָּרוֹן: זַעַם יָרָא וַיֹּאמַר
תְּהִי יָדְךָ בִי. אֲשֶׁר כָּלַב
אֱלָהֶיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק
וְהֵשִׁיב חַרְבּוֹ אֶל־נִדְנָהּ.
וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ כֵּס
לְזִכָּרוֹן: חָבִיתִי בְּעֵת עֶצֶר
לְסוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב

רַע שְׁאֵר. בְּרִיב בַּל־יִזְכֹּר: זַכֵּר פְּעֻלַּת אֶזְרָח. הֵעֵרְתָּ מְמִזְרָח.
פְּעָלוֹ יְזָרֵח. בְּקֶרֶב שָׁנִים יְזֻכֹּר: פַּח אִם הִטְמַרְתָּ. פָּרְחָיו לְמָרַח.
פְּלוּלוֹ יְצָרַח. בַּעֲדָם יְזֻכֹּר: זַכֵּר עֲקֵדַת מִרְיָה. כְּהֵית רְאִיָּה. עֲדֵי
עֵרוֹם וְעָרְיָה. סְבוּכוֹ יְזֻכֹּר: עֲצֵב מְרִיָּה. אִם כְּאֵבָה פְּרִיָּה. עָתְרוּ
לְרְאִיָּה. וְלִזְכוּת יְזֻכֹּר: זַכֵּר סְלָם חָלָם. וְעָלָיו מְהוֹלָלִים. שָׂרֵי
אַרְבַּע וְעָלָם. בּוֹ כְּמֵאָז יְזֻכֹּר: שְׁרִינָיו בְּמַעֲלָם וְיֹאמַר לְגָעְלָם.
שִׂיחוּ יוֹעִילָם. בְּרִית לְזֻכֹּר: זַכֵּר נְקוּבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת מַטּוֹת.

מִי: Wer so Gewinnes Feind, daß er sie wage —
„Ist Einer, der mich zeiht?" die kühne Frage[1])
Und Gott zeugt selbst für ihn zum Ruhmgedächtniß?
Der schlichtes Opfer dar zur Sühnung brächte[2]
Und gleich wie jene beiden frommen Knechte[3])
An Würde war, zu gnädigem Gedächtniß?
זְעַם: Wer spricht, wenn schon der Strafe Gluth entbrannt[4]):
O wend' auf mich, die strafen soll, die Hand!
Weil, Gottes Liebling, er Ihm im Gedächtniß?
Und wie er ruft, schon in die Scheide kehrt
Des Schwertes Blitz! Drum seinem Thron gewährt
Ist, gleich der Sonn', ein ew'ges Gedächtniß[5]).
חביתי Einst harrt' ich des, der Erd' und Himmelspforte

[1]) Wie Samuel der das Volk mit den Worten aufforderte: Hier bin ich! Zeuget gegen mich! wen hab' ich bedrückt, wen bedrängt? (S. 1. Sam. 3—5.) — [2]) Ein milchendes Lamm brachte Samuel zum Opfer (1. Sam. 7, 9). — [3]) An Ps. 99, 6 knüpft der Talmud die Bemerkung, daß Samuel dem Moscheh und Aharon an Bedeutung gleiche. — [4]) Wie David, der durch sein Opfer die Seuche abwandte (2, Sam. 24, 17—25; 1. Chr. 21 ff. 26 ff). — [5]) Von David heißt es Ps. 89, 37: „Und sein Thron ist wie die Sonne stets vor mir."

רוּחַ לַיֶּלֶד אָבוּד מִזִּכָּרוֹן:
חַי לְרָאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ
קְנֵאתִי. כִּי־עָזְבוּ עָם בְּרִית
וְזִכָּרוֹן: טֶרֶם הָיָה לִי
מַכְפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הֹלֶכֶת
בַּשַּׁחַד לְזִכָּרוֹן: טֶרֶף נֵרְדְּ
וְסַמִּים לְמֵסַב הֲדָרָיו. דָּם
וָחֵלֶב לְנִיחֹחַ וְלֶחֶם
הַפָּנִים לְזִכָּרוֹן: יְצוּקָתִי עַל־
גֶּחָלַי רֵיקָה. כִּי לֹא־אַלְמָן
שַׂתִּי לְזִכָּרוֹן: יְהִי אֶבְטָח
בְּךָ וְלֹא בִנְדִיבִים. כִּי הֵם
בַּקָּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ

Erschloß und Leben gab mit seinem Worte
Dem Kinde, das entrückt schon dem Gedächtniß[1]).
Er lebet noch, treu waltend ob dem Bunde,
Der Feuereifer brennt aus seinem Munde[2]):
„Verlassen hat Dein Volk Bund und Gedächtniß!“[3])
טרם Sonst stand für mich der Priester, sühnend Schuld;
Das Opfer, das errungen Deine Huld,
Zog mir voraus zu gnädigem Gedächtniß.
Der Nard' und Spezereien heil'ger Hauch,
Die Spende, die verduftete in Rauch,
Ward, als Dein Tempel stand, um Dein Gedächtniß[4]).
יצוקתי Arm steh' ich jetzt auf ausgebrannter Stätte,
Trostlos, wenn nicht Dein eigen Wort ich hätte,
Daß nie Du von mir scheidest, — zum Gedächtniß.
So will ich, Gott, auf Dich nur hoffend schauen,
Nicht auf den Edlen, die im Grabe, bauen.

נְדִידוּת הַמַּטּוֹת. לַאֲמָצָם יִזְכֹּר: נִשְׂאֵי עֹל מוֹטוֹת. אֵם פֶּן
לְהַמְטוֹת. נָפַץ חֲדַר הַמַּטּוֹת. לְכִפּוּר יִזְכֹּר: זֶבֶר מְצוּקִים. יְסוֹד
מוּצָקִים. מִפְעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּט חָשׁ לְזִכֹּר: מַפֵּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר

[1]) Der Prophet Elijahu hatte geschworen, daß nur auf sein Wort Regen und Thau innerhalb dreier Jahre kommen sollte. Derselbe hatte durch seine Wunderkraft und sein Gebet ein bereits dem Tode verfallenes Kind wiederbelebt (1. Kön. 17, 1. 22). — [2]) Derselbe Prophet stand in heiligem Eifer gegen die in Götzendienst versunkene Zeit auf, heißt bei dem letzten der Propheten, Mal'achi: „Engel“ oder „Bote des Bundes“ (Mal. 3, 1) und ist nach der talmudischen Bezeichnung „noch am Leben“. (Vgl. 2. Kön. 2, 11 und Mal. 3, 23). — [3]) Seine Worte 1. Kön. 19, 10. 14. — [4]) Das Räucherwerk (2. M. 30, 34 ff.) und die gnadenerwirkenden Opferspenden.

לְזִכָּרוֹן: כָּל־אַלֶּה סָמְכוּנִי, וְרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן: כִּי הֵם בְּזִרּוֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ, רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לְזִכָּרוֹן: לְיוֹם זֶה נִכְמָס סָכָם חָשְׁבּוֹנוֹת, תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לְזִכָּרוֹן: לְהִקָּרֵא בּוֹ כְּתָב עֵט וְשָׁמִיר, גָּלוּי וּבָאֵר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן: מָוֶת וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת, צַחֲצָחוֹת וְשִׂבַּע בָּאִים לְזִכָּרוֹן: מַעֲלֵי־גֶבֶר וּמִסְפַּר צְעָדָיו, נִשְׁכָּחוּ

Sie sind dahin, — doch ewig Dein Gedächtniß!
כל Das Alles stützt' mich einst! Doch Dein Erbarmen,
Das such' ich; ohne das — o weh mir Armen!
Ich wäre hin, entschwunden dem Gedächtniß.
Sie[1]) traten auf mit des Verdienstes Macht,
Sie meldeten von Deiner Wunderpracht,
Begeistert strömt' ihr Lobpreis Dein Gedächtniß.
ליום Der Tag ist längst zur Prüfung aufbewahrt,
Beginn der Tag', zur Rechnung aufgespart,
Seit aller Zeiten Anfang zum Gedächtniß.
An ihm verlesen wird, was in dem Buch
Verzeichnet ist als fester Gottesspruch,
Mit Demantgriffel grub Er's zum Gedächtniß.
מות Der Spruch ob Tod und Leben, über Fülle
Und Mangel, über Krieg und Friedensstille, —
Das Alles kommet heute zum Gedächtniß.
Des Menschen Thun, die Zahl von seinen Schritten,

בְּסוֹף נֹאקִים. מְאַמֵּר בְּרִית וְחֻקִּים. דִּבֵּר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זָכָר לְיֵן בְּסָרִים. וְאִמְרֵי שְׁפָרִים. לְמִשְׁלַמֵּי פָרִים. בְּשָׁפָה יִזְכֹּר: לָעַת בְּקִיר סְפָרִים. סְתָרִים מְסֻפָּרִים. לִשְׁנֵי עֲפָרִים. לְצָדָק יִזְכֹּר: זָכָר כְּבוֹד מִשְׁכָּן. מָקוֹם דּוֹד שָׁכַן. כְּרוּבִים בּוֹ שָׁכַן. חָסַד נְעוּרִים יִזְכֹּר: כִּיוֹר עִם כֵּן. וְנֹעַם קוֹל דּוֹכֵן. כַּכִּיר בְּיוֹם מוֹכֵן. לַנְּבוֹנִים יִזְכֹּר: זָכָר יְלִיד נוּן. וּמִשְׁפְּטֵי אוֹרֵי אָפְנוּן. יִזְכְּרוּ בְרִנּוּן. פְּלֵאִם

---

[1]) Die früheren Frommen, Gottesmänner und Propheten.

מֵאֱנוֹשׁ. וְלָאֵל לְזָכְרוֹן:
נִסְתָּרָה דַרְכִּי מִי יוּכַל
שִׂיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי
חֵטְא לְזִכָּרוֹן: נֶגֶד פָּנַי גָּבֶר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ
בְּחִשּׁוּ עֵד לְזִכָּרוֹן: שִׂיחוּ
מְזוֹמוֹת אֵל יַחַד כָּל־בְּנֵי־
אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט
בַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן: סוֹגֵר Vorb.
דֶּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם.
עַד־בּוֹא קְצָם צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֲשֵׂה פֶלֶא לַחַיִּים לְבַל־
יִהְיוּ בַּמֵּתִים. חַיִּשׁ אֲמִתְּךָ
בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן: עוֹרַרְתָּ אָז

Was längst dem Sinn des Sterblichen entglitten,
Gott hegt es treu in ewigem Gedächtniß.
נסתרה Wer spricht: Mein Weg — Gott ist er unbekannt!
Wer: Hier verzeichnet ist von Gottes Hand
Mit Unrecht mir ein Fehler zum Gedächtniß?
Ins eigne Antlitz zeiht den Mann sein Fehl,
Ihn straft die Lüge selber ohne Hehl,
Als Zeuge weckt und mahnt ihn sein Gedächtniß.
שיחו O denkt ihm nach, dem großen Gotteswalten,
Ihr Sterbliche! wie Er wird Prüfung halten,
Wenn seine Heerd' Er mustert zum Gedächtniß. —
In Gnaden schließt die Thür Er vor dem Frommen,
Wenn sein Gericht entbrannt, — bis sie gekommen,
Des Heiles Stund', ihn rufend ins Gedächtniß.
עשה O wunderbar an allem Leben walte!
Daß sie nicht sterben, kräftig sie erhalte!
Im Grab ist Deiner Gnade kein Gedächtniß.

לְזִכָּר: נָקֹשׁ בְּרֶק הַשָּׁנוֹן. אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוֹן. יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו לְזִכָּר: זָכָר מַעַם שׁוֹקְטִים. וְאוֹת קְצִיר־חִטִּים. טָפַשׁ שׁוֹטִים. יְחַתֵּל מִלְזִכָּר: טֶרֶם אַרְבַּעַת שָׁבָטִים. אִם נַעֲנַשׁוּ נִשְׁבָּטִים. טָבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר שָׁם יְזַכֵּר: זָכָר חֲצוֹת לַיְלָה. וְתוֹדוֹת מִשְׁפְּטֵי לַיְלָה. חִשַּׁךְ בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נִגּוּנוֹ לְמוֹ יְזַכֵּר: חָקַר מִסֶּדֶק לַיְלָה. יַגִּיהַּ כְּלַהַב לַיְלָה. חֹק הָגָה יוֹמָם וָלַיְלָה.*לָגָהֶם יְזַכֵּר: זָכָר וָה זְבוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי חָבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל. עוֹד בַּל־

* לְיוֹמָם

בְּסֵעֶל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא סֵעֶל.
הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעֲשׂ
לְזִכָּרוֹן: פְּנֵה אֱלֹהִים
בְּיוֹשְׁבֵי גַּנִּים. מַקְשִׁיב
לְנִדְבָרֵימוֹ בְּדָת לְזִכָּרוֹן:
פָּעֳלָם לְפָנֶיךָ וּשְׁכָרָם אִתָּךְ.
אֹכְלֵי לֶחֶם הֲעֲצָבִים בַּסֵּפֶר
לְזִכָּרוֹן: צֶצוּ שְׁעָלִים
מְחַבְּלִים בָּרִמִּים. לְהַכְרִית
מִגָּפֶן שֹׂרֵשׁ וְזִכָּרוֹן:
צְרוּמִים בְּסָרָךְ. נָאֲקוּ
וְנוֹשָׁעוּ. בְּכִשֶּׁר הֲרָרֵי־
קֶדֶם הוּחַק לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם
בְּנָתָה לַדָּרוֹת אֵין בָּהֶם

Einst riefst Du uns als würdig
Dir zu dienen;
O ruf' uns jetzt, ob wir's auch
nicht verdienen.
Erhalt' uns stets als Deiner
Huld Gedächtniß!
פנה O schau' auf die, so Deinen
Gottesgarten,
Dein ewig Wort, mit treuer,
Liebe warten!
Aufzeichnest Du ihr Wort Dir
zum Gedächtniß.
Von Dir bewahrt wird ihrer
Seele Müh'n,
Von Dir wird einst Belohnung
ihnen blüh'n;
Ihr Thränenbrot — Dir bleibt
es im Gedächtniß.[1])
צצו Dem Weinstock[2]), den ge-
pflanzet Deine Hand,
Ihm lauert auf der Haß in
Feindesland,
Ihm zu vertilgen Wurzel und
Gedächtniß.
Es beugt Mizrajim sie durch
harte Frohn.
Der Armen Flehn — Gott hört's.
Das war der Lohn
Der frommen Horte[3]), dauernd
im Gedächtniß.
קדם Du hieltest Schau ob würde-
lose Zeiten;

יִזָּכֵר: זֹעַם כִּמְבוּל. אִם יָצָאָה לְהֶבֶל. זִכָּרוֹן יָרֵחַ בּוּל. לְהַמְלָה
יִזָּכֵר: זֶבֶר וָבַח בְּלֹא־פֵעֶל. בְּקוֹ וָפֶלֶם יַעַל. וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזָּכֵר: וְאִם טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר יֵאָרַע. וָמֵתוּ יִפָּרַע.
בְּסַאסְאָה מִלְּזָכֵר: זֶבֶר חַטָּיִם. עַד כַּמָּה הֵם חַיִּים. הַן לַמָּוֶת אִם

[1]) Mal. 3, 16: „Da besprechen sich die Gottesfürchtigen mit einander, und es vernimmt der Ewige und hört es, und aufgeschrieben wird es ins Gedächtnißbuch vor ihm für die, so Gott fürchten und seines Namens achten.“ Jedes Wort frommer Andacht und stillen Betens und einsamen Forschens in der Gotteslehre ist unverloren; die Trauer und Trübsal, in und trotz welcher sich solch frommer Drang äußert, wird von Gott wahrgenommen. — [2]) Bild für Jisrael (Ps. 80, 9). — [3]) Der Erzväter.

חַפָּץ. חִלַּפְתָּם וְאִבַּדְתָּם
מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן: לַחְתָּ דּוֹר
מֵאֶלֶף. אֲמָרֶיךָ הִנְחַלְתָּם.
לְמַעַנָם בְּכָל־דּוֹר חַקְתָּ
לְזִכָּרוֹן: רָם חָשַׁק מְאֹד
בְּכַלַּת נְעוּרִים. רַוּגְיָהּ
וַעֲנִיָּהּ תַּתָּה לְזִכָּרוֹן:
רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגִיא צִיָּה
וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת בְּלוּלֹתֶיהָ
תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן: שְׁחֲתוּ
עַם־זוּ שְׁאֵת שְׁמָצָה
בְּקָמֵיהֶם. שֵׁם פֶּסֶל וְלֹא־
אֵל שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שָׁבְלוּ
כְּמַעַט־רֶגַע. לוּלֵי קָם
בַּפֶּרֶץ. מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה

Du ließest hin sie eilen und entgleiten:
Nichts haftete von ihnen im Gedächtniß.
Aus tausenden erhobst Du ein Geschlecht;
Dein ewig Wort zu wahren, ward sein Recht.
Für alle Zeiten schriebst Du's zum Gedächtniß.
רם Lieb war dem Höchsten diese Jugendbraut;
Auf die Gemordeten, Gequälten schaut
Sein Auge liebend, wahrt sie im Gedächtniß.
Wie bräuchlich liebend sie Dir nachgeeilt
Durch Wüstebrand, wo Todesgrauen weilt, —
O stelle das für sie Dir vors Gedächtniß!
שחתו Es sank in Wahn[1]) das Volk, dem Feind zum Spotte!
Den todten Götzen machen sie zum Gotte;
Sie rufen ihn, statt Gottes, zum Gedächtniß.
Und hoch empor der Strafe Wogen schwellen,
Wenn der's nicht wagt, sich in den Riß zu stellen,

לְחַיִּים. חַי חַי יוֹדֶךָּ: הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ לְפָנָיו כַּמְּרִיאִים.
הֶלֶא כְּמוֹ רְאוּיִם. לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר: זָכָר לַדְּלוּת וָעֹשֶׁר. בַּצָּרַת
וָחֹשֶׁר. דְּפִי וְגַם יֹשֶׁר. בַּדִּין הוּא יִזְכֹּר: דֶּבֶר גָּלוּי וְסָתֶר. בְּנָנוֹת
וְסוֹתֵר. דֵּי חָסֵר וְיָתֵר. לְקֶצֶב יִזְכֹּר: זָכָר גְּנוּנִים לְיַשֵּׁב. בַּמִּדְבָּר
וְיוֹשֵׁב. בֶּשֶׁם וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהַיּוֹם יִזְכֹּר: גָּרוֹן לְהַקְשִׁיב. מֵעִם שְׁמוֹ
חוֹשֵׁב. גְּלוּיוֹת לְהָשֵׁב. בְּיוֹם תַּקַּע יִזְכֹּר: זָכָר בַּהַל וְחָמָה. קֶרֶב
וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ חוֹמָה לְחוֹמַת יָם יִזְכֹּר: בְּאָדָם וּבְבְהֵמָה. אִם
הָקְנַם טָחוֹמָה. בְּצוּר כּוֹל חוֹמָה. לָאֲדָמָה יִזְכֹּר: זָכָר אֱמוּנָה

[1]) Beim goldenen Kalbe.

וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תִּעַבְתָּ
מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חָשַׁקְתָּנוּ מֵהֶם עֵדוּת
לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס
דּוֹר נִשְׁכָּח רָחָתָּ. קָנֵנוּ
שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:
תָּר אִישׁ תָּם בְּמִי זָרַע
יְכֻנֶּה. שִׁכַּל יָדָיו לְאוֹת
וְזִכָּרוֹן: Vorb. תְּרַפֵּק מְשׁוּל
אֹהֲבִים בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד
וּבֶן יָקִיר. הֲלֹא בְכִרִי הוּא
חָקָתָּ לְזִכָּרוֹן:

Der Schwur und Bund erwecket ins Gedächtniß[1]).
תעבת Den Rücken wandtest Du den Völkern allen;
Du fandest vordem nur an uns Gefallen:
Dein ewig Zeugniß ist uns deß Gedächtniß.
Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erstand[2]),
So nimm auch uns, entschwunden dem Gedächtniß!
תר Als jener Fromme[3]) späht', wo einst genannt
Sein Name werde, legt' er seine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.
Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich kosend Du ihm beigelezt,
Des „theuren Erstgebornen", zum Gedächtniß!

(*) אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֶׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שְׁמִבְּרֵאשִׁית: (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־

וְשָׁקֵד. אֹזֶן שִׂיחַ וָסָקַר. אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר. לְרַגָּעִים יִזְכֹּר:
Vorb. אִם לְזֹל אִם לְיָקָר. אוֹ לָטַעַת אוֹ לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק
וְחָקַר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר:

אתה זוכר über der Linie.

---

[1]) Moschech, der an den Bund mit den Erzvätern und an die Verheißung Gottes mahnte (2. M. 32, 13). — [2]) Die Zeit der Hasmonäer nach der des Esra. — [3]) Jaakob, da er die Söhne Josefs segnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor dem älteren Menascheh gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name Efrajim ist später bei den Propheten oft Gesammtname für Jisrael und erscheint auch in den Worten des Propheten Jeremia (31, 20): „Ist mir ein theurer Sohn Efrajim?"

*) Uebersetzung siehe S. 188.

הַמִּתְעַל. וְגַם כָּל־הַיָּצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֵק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וְנָפֶשׁ. לְהִזָּבֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מַרְאשִׁית צָוְאַת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לַשָּׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד בְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מְצָעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשָׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אֲשָׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ: וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְפּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זָכָר עָשָׂה לְנִפְלְאֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרַיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יָקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכֹר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעִירְךָ וּמֵהַר קָדְשֶׁךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִכְפֵּנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית: ותיקעין תשרי"ם.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּיגִי וּבֵינְךָ אָבִינוּ. לְמִי הַחֻתָּמֶת הַכָּרֵנָא כִּי אִם־בִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְרִית, תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכֹר אַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר יְהַלְּכִין כַּשֶּׂלֶג אָדֹם. הַבֵּט לַבְּרִית, בָּנֶיךָ נָא תַּפְקִדֵם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְּדֵם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֹהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חֲזַק דְּרוֹשׁ דָּמִים שְׁפֹכוּ דְּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: לְרֵשׁ דָּמִים דִּין דֵּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעֵנֵינוּ. חֵטֶם נִמְצָרֵנוּ וְלֹא בְכָסֶף פְּדֵנוּ. זְלֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשְּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֲרֻשַׁת שִׂפְתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erscholl! —

(Am Sonntag wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verse.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא
נֶגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת
קָרְאִי בְקוֹל: אֲשֶׁר בַּעֲדַת־
אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֹה
בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפֶּצֶּה לוֹ

אנוסה (Gem.) Ich ruf' in Angst: Ist keine Hülfe da? —
Sie stehet vor mir! Gott ja ist mir nah,
Laff' ich erschallen ihm Gebetes Stimme!
Hier in der frommen Schaar in meiner Nähe,
Wenn ich vor ihm im Heiligthume stehe,

(Am Sonntag.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אֶשָּׂא דַעִי בְּצֶדֶק. תֵּת לְפָעֳלִי צֶדֶק. אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק.
כּוֹל לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר: אֵין־קוֹרֵא בְצֶדֶק. רַבָּה צֶדֶק צָדָק. אֶקְרָא

בְּקוֹל: בַּקְּרֵנִי דָּרְשֵׁנִי. שָׁה
סָזוּרָה אֲנִי. נִנְזַרְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי
בְּלִי לְהָרִים קוֹל: בֶּאֱמֹר
נוֹזֵי נִדָּחָה הִיא. שְׁמָרָהּ
וְצִלָּהּ לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל:
נַלְתִּי שִׂיחַ בְּחָקָיו. וְחִכִּי
עָרֵב. הִטָּה אָזֶן וְשָׁח
הַשְׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל:
נָז וּבָרַח מֵנִי כְּעֹפֶר עַל־
הָרֵי בָתֶר. בְּבַקְּשׁוֹ דָת
וָאוֹת בְּמִשְׁכָּנְתִּי וְאֵין קוֹל:
הַלֵּג מִבָּתֶר לְבָתֶר. הַשִּׁיבֵהוּ
אֵלַי. אוּלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֲקֵב

Weilt Er bei mir, hört meine leise Stimme!
O schau nach mir, ein Hirt der wieder schirmt!
Sieh Deine Heerde hier, irr und verstürmt:
Sie steht verstummt, erhebt nicht ihre Stimme.
Die Quäler sprechen, die sie zausen, scheeren:
„Sie ist verlassen; nicht nach ihr sich kehren
Wird mehr ihr Hirt, nicht hebt Er seine Stimme“
נלתי Einst war sein Wort mir Seelenlust! Dem Laut —
Wie horcht' Er gern und sprach zu mir so traut:
„O laß mich hören deine holde Stimme!“[1])
Er floh von mir, enteilte, wie Gazelle;
Er suchte Glaubens Spur in meiner Zelle:
Er fand sie leer, vernahm nicht Laut noch Stimme[2]).
דלג O du des Bundes Wart, mein frommer Ahn![3])
Bring' mir ihn wieder! du ja darfst ihm nah'n;

שִׁמְעָה צָדָק. בְּקוֹל בָּלוּל בַּשּׁוֹפָר: בַּנְתִּי בְמַדָּעִי. לְמַרְחוֹק שְׁאֵת
דַּעִי. בְּטוּי תְּוּעָה בְיַדָּעִי. בְּקוֹל מַתָּן שׁוֹפָר: בּוֹ בָּהֲרִיעִי. אֲרָצָה־
דִּי רֹעִי. בְּאַמְצוֹ זְרוֹעִי. בְּקוֹל כַּחַ שׁוֹפָר: נִשָּׂתִי בְיוֹם דִּין.
לְהִתְוַכֵּחַ בְּדִין. גּוֹלֶה עֹמֶק הַדִּין. בְּקוֹל קְפָאוֹן שׁוֹפָר: גְּזֵרַת דָּת
וָדִין. אִם חֵיבְתִּי בְּדִין. גָּרוֹנִי יֵעָצֵב מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל עִם שׁוֹפָר:
דְּרֹשׁ וְהַעַל רְטִיָּה. לְפָנַי טְרִיָּה. דַּעַת לְמְרוּיָה. קוֹל חֹבֵשׁ שׁוֹפָר:

[1]) Mit Wohlgefallen horchte Gott der Stimme Jisraels, wo sie sich in der Beschäftigung mit seiner Lehre und in der Verkündigung derselben vernehmen ließ. Die Worte des Hohen Liedes (2, 14) „Laß mich hören deine Stimme, denn sie ist lieblich“ werden hierauf gewendet — [2]) Als in Zeiten religiöser Gleichgültigkeit die Liebe zu dem göttlichen Worte erstarb, zog sich Gott von Jisrael zurück. — [3]) Abraham.

שָׁמְעֲךָ בְקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה
לָמוֹ וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה. אֵלֶם
פִּיהוּ יְהִי צָרֵךְ לְלֹא שָׁמְעָה
בְקוֹל: הָסֵר מֵחָלָק יָדַיִם
שְׂעִירוֹת. הוֹגֶה בְּתַחֲנוּנִים.
כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר
לֹא תִשְׁכַּח עֵדוּת. וּמִפִּי
זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזַי
וּמְלִיצַי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז
נִחַרוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע
קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם
יַעֲמְדוּ וַיִּזְעֲקוּ וְגַל לָהֶם
סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:

Dein achtet Er! Du horchest seiner Stimme! —
O schenke uns Huld! Sieh dort den Opferbund,
Schau' stilles Dulden, wie es schließt den Mund[1])!
O denk' es der, die nicht gehorcht der Stimme!
הסר O von dem Frommen[2]) ab die rauhen Hände
Des Bruders nimm, zu unserm Flehn Dich wende!
Dir ruft sie ja, die wohlvertraute Stimme!
O hilf, daß nicht der ew'gen Wahrheit Kunde
Entschwinde, daß nicht aus der Sprößling' Munde
Entweiche Deiner Lehre heil'ge Stimme!
וחוזי Die Seher einst, des ew'gen Wortes Künder,
Wie zürnten sie treumeinend ob der Sünder,
Wie mahnten sie, zu horchen Deiner Stimme!
Sie standen auf der Warte, riefen laut,
Und Dein Geheimniß — ihnen war's vertraut,

דָּחוּי לְכִרְיָה. בְּעֵד נְבִרְיָה. דְּרוֹר לְכָל־בְּרִיָּה. בְּקוֹל הֶעָבַרְתָּ שׁוֹפָר: הָכְשַׁל בְּנֶאֱפוּף. בְּזֶרֶת גְּפוּף. הָצֵג בְּרִיב צְפוּף. בְּקוֹל חֲרֻדַּת שׁוֹפָר: הֶעֱנַשׁ בְּאֹפוּף. וְשָׁב הֱיוֹת חָפוּף. הוֹעִילוֹ לֵב כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד יַעֲלֹז. וּבַדִּין יְלִיזוֹ. וְצָדַק יָרוּץ לְאַחֲזוֹ. בְּקוֹל חֵיל שׁוֹפָר: וּכְמוֹ מַכְנִים בְּזוֹ. וּמוֹצִיא בְזוֹ. וְכֵן מָנוּ יְנִיזוֹ. בְּקוֹל רוּחַ שׁוֹפָר: זֶה מִכָּל־קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בָּמַקְהֵלוֹת. זַקֵּק לְקָהֵלוֹת. קוֹל תַּקַּע שׁוֹפָר: זְמַנֵּי עֲקַלְקַלּוֹת. מְחָיְבֵי סְקִילוֹת.

[1]) Abraham, bereit, seinen Einzigen zu opfern, und Jizchak, der es still über sich ergehen ließ. — [2]) Jaakob. Esaws Hände sind rauh 1. M. 27, 23. — Jaakob stellt das Volk Jisrael, Esav die Verfolger desselben dar.

זֶה חָמַק מֶנִּי. אֲסוֹבֵב
וַאֲבַקְּשֶׁנּוּ בְּכָל־מָקוֹם
הוּא. אֲנָה אֶשָּׂא קוֹל:
זֶכֶר דּוֹדִי לְמַטָּה. אַדִּיר
בַּמָּרוֹם. מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ. לְמַעֲלָה קוֹרְאִים
בְּקוֹל: חֵילַי מַיִם. אֲשֶׁר
בָּם שְׁבִילוּ. הִבְּרוּ תְמוּנָה
לֹא רָאִינוּ. זוֹלְתִי קוֹל:
חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן הַיֵּשׁ.
וְאָמְרוּ אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז,
בְּעַתַּנִי בְּקוֹל: טָהוֹר הִלֵּג
הָרִים וְעָבָר. וּמִמְּעוֹן הַר
מוֹר אָז נָתַן קוֹל: מִמַּאתִי
יְדִידוּת שִׁכְנוֹ וְעָלָה. לְיוֹם

Zu ihnen redete die Gottesstimme.
זה Er ist hinweggezogen, mir entschwunden.
Ich zieh' ihm nach, bis ich ihn aufgefunden.
Wo weilet Er, daß ruf' ihn meine Stimme?
Die Erde ruft: „Er prangt in Himmelszeichen!" —
„Sein Glanz ergossen ist in Erdenreichen,"
Ruft's aus den Himmelshöh'n mit lauter Stimme[1]).
חילי „Bild und Gestalt ist nicht hindurchgezogen," —
So sprechen, die sich ihm gebahnt, die Wogen[2]).
„Ihn sah'n wir nicht, wir hörten seine Stimme!"
Die Wüste rief, als dort ich ihn erspäht:
„Hier ist Er nicht. Einst hier in Majestät
Erglänzt' Er und mich schreckte seine Stimme[3])."
טהור Der Lautre hin ob Bergeskuppen eilt
Und auf Morija's[4]) heil'ger Zinne weilt.
Aus seiner Ruhestatt scholl seine Stimme.
Den holden Sitz hat Sündenschuld entweiht.

זְעוּ בְּנִדּוּעַ מַקְלוֹת. בְּקוֹל שָׁמַע שׁוֹפָר: חַי. מְבָל־שָׁנָה יוֹם זֶה
שְׁנָה. חָקוּק לְשׁוֹשָׁנָה. לְקוֹל חֲרוּת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מְשָׁנָה. שְׁנִיָּה
מֵרִאשׁוֹנָה. חַטָּא בְּל־הַשָּׁנָה. דְּחוּת בְּקוֹל שׁוֹפָר: טָבַע בְּרָכוֹת

[1]) Der suchende Sänger wird vom Himmel an die Erde, von der Erde an den Himmel gewiesen, da eben das All der Herrlichkeit Gottes voll und Er dem Auge entrückt ist. — [2]) Als beim Durchzuge durchs rothe Meer die Fluth sich theilte. — [3]) Bei der Offenbarung des göttlichen Gesetzes am Sinai. — [4]) Wo der Tempel als feste Stätte der göttlichen Gegenwart stand.

כְּסָא יָבֹא, בְּאָזְנַי קוֹל:
יָקַרְתִּי בְעֵינָיו, וְנִלְוָה לִי
בַּשִּׁבְיִי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אָז
הִבְטִיחַנִי בְקוֹל: יָרַד
לְשִׁנְעָר וְשָׁם כֵּם בְּעֵילָם,
הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּכְנָחָשׁ
קוֹל: כְּלָה מֶנִּי הוֹב
כְּהִתְרַפָּה מִמְּלֹאכֶת, חַק
בַּמִּכְתָּב וַיַּעֲבֵר־קוֹל: כָּבַשׁ
לִי אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נְמֵר,
וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת סָלָה
אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל: לְחַיֵּת

Er zog davon! Doch wieder naht die Zeit
Der Rückkehr einst: — so kündet seine Stimme.
Ich blieb ihm werth. Auch in der Knechtschaft Leiden
Blieb Er bei mir. Denn nie von mir zu scheiden,
Verhieß Er mir mit seiner Tröstung Stimme[1]).
Er zog hinab mit mir nach Babylon[2]),
Aufstellet Er in Elam[3]) seinen Thron.
Dort hört' ich Leu'ngebrüll, der Schlangen Stimme[4]).
Er wehrt dem Bären[5]), der des Tempels Gründung
Feindselig hemmt, und freudige Verkündung
Läßt Er ergehn, den Ruf von Freundes Stimme[6]).
Er beugte die vier Pardelköpfe[7]) nieder.
Und jauchzend klangen ihm des Dankes Lieder,
Erschallen ließ ich jubelnd meine Stimme. —

תַּשַּׁע. מוֹל שׁוֹפָרוֹת תַּשַּׁע. טָהוֹר מֵהֶם יִשַּׁע. בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר:
טָנַף צְחוּנִי רָשַׁע. בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע. מְרִיתֶם תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל
שָׁוְע שׁוֹפָר: יִיטַב מִשּׁוּר פָּר. וּמֵאֵיל הַמִּשְׁפָּר. יוֹם הַמִּסְפָּר.
לְקוֹל חִדּוּשׁ שׁוֹפָר. יָקֹשׁ יוֹפָר. וְשׁוֹטֵן יְחֻפָּר. יִשַּׁר לֵב יְשֻׁפָּר.
בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר: כֶּעֱת הֵם תּוֹקְעִים. גֵּיא מַבְקִיעִים. כְּרֻכִּים

---

[1]) „Mit ihm bin Ich in der Bedrängniß!" Ps. 91, 15. — [2]) Als Nebukadnezar das Volk ins Exil führte. — [3]) Medien. — [4]) Die Thiere sind symbolische Bezeichnungen der Weltmächte nach der Vision bei Daniel (Cap. 7). Der „Leu" ist Babel, die „Schlange" das medische Reich. — [5]) In der angeführten Vision (Dan. Cap. 7) Bild des persischen Reiches. — [6]) Die Störungen von Seiten feindseliger Völker beseitigte endlich der Erlaß des Darius, der den Tempelbau befahl (Esra 6, 1—18). — [7]) Die vier Diadochen, denen Alexanders des Großen Reich zufiel. S. Raschi zu Dan. 7, 6.

קָנָה אָז מָכַר אָרֶץ. מִי־
לִי בַשְּׁמַיִם אָז הַרִימָה
קוֹל: לַאלֹהַי יִשְׁעִי מִשֶּׁנִי
בַרְזֶל שַׁוַּעְתִּי. וּמֵרֶגֶל
עַבְטִיט הִצַּרַחְתִּי בְקוֹל:
מַדַּת קִצִּי לֹא הוֹדִיעַנִי.
מָתַי בְּאַרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ
קוֹל: מִיְּדֵעִי סֵפֶר חָתַם
קִצִּי. לְבַל־דַּעַת צוֹפֵי עֵת
יִשְׁאוּ קוֹל: נָא הַבֵּט וּרְאֵה
עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר
לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נֶצַח

לחית Dem Thier des Schilfes[1]) liefert' Er das Land.
Es fragt, zum Himmel frech emporgewandt:
„Wen hab' ich dort?" mit frevlen Hohnes Stimme.
Zermalmet von des Grausen Eisenzähnen[2]),
Zerstampft von seinem Fuß, ließ ich ertönen
Zu meines Heiles Gott Wehrufes Stimme.
סדת Die Zeit, wann naht das Heil, hüllt Gott in Schweigen.
Nicht that Er kund, wann sich die Turtel[3]) zeigen
Wird wieder, kündend Heil mit ihrer Stimme,
Versiegelt hat Er der Erlösung Stunde;
Auch meinen Sehern gab Er nicht die Kunde,
Wann wieder sie erheben ihre Stimme,
נא O sieh mein Leid, ins Elend mich verbannt!
Hier Alles fremd, kein Mensch, dem ich bekannt,
Zu dem ich flehend sende meine Stimme!

מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל שְׁאוֹן שׁוֹפָר: בֶּל־הֲמוֹן מְרֵעִים. בְּחֵיל מְתְרוֹעֲעִים. בַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יָרִיעַ כַּשּׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ בְּיִקְשֹׁב. יְבֻעַת בֶּל־מוֹשֵׁב. לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב. בְּקוֹל סֵעֶרֶת שׁוֹפָר: לְיֹדְעָיו יוּשַׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב. לְעֵת יִתְיַשָּׁב. בְּקוֹל

[1]) Das große römische Weltreich. S. meine „Beiträge zur Sprach- und Alterthumsforschung" II. S. 139. — [2]) Dan 7, 19: „— das vierte Thier . . . furchtbar und gewaltig und von übermächtiger Stärke, und Eisenzähne hatte es und eherne Klauen, fraß und zertrat Alles" u. s. w. [3]) Die Frühlingsvorbotin. Hohes Lied 2, 12: „Die Stimme der Turtel wird vernommen in unserem Lande" wird auf den Heilboten Moscheh gedeutet, der den Lenz der Erlösung nach dem Winter der Frohn in Mizrajims Knechtschaft verkündete. Die symbolische Wendung der Stelle ist hier festgehalten.

אֲמָנָה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר.
מִמַּקְשִׁיבֵי דִּמְמָה וָקוֹל:
שׂוֹשׂ יָשִׂישׂ לִבִּי בְּקָרְבִּי.
בְּשָׁמְעִי דּוֹדִי דוֹפֵק עַל־
פִּתְחֵי קוֹל: סֶלָה Vorb.
יְשִׁימֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לִבּוֹ.
כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרַנִי
בְקוֹל:

עֲלִיתַנִי אֵל עַל־כָּל־
בָּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב
תַּתָּה קוֹל: עַל־כָּל־אֱלֹהִים
מְאֹד נִתְעַלִּיתָ. נָצַח
תִּתְעַלֶּה בְּתִרוּעַת קוֹל:

Kein Wort — ich weiß es — fällt[1]), das Du vertraut
Den Boten, die gehorcht dem leisen Laut,
Mit dem zu ihnen redet' Deine Stimme.
שוש Ja, jubelnd werd' ich, wenn mir neu vereint,
An meine Thüre klopfen, wird der Freund[2]),
Wenn ich vernehme seine holde Stimme.
O wie den Siegelring mög' Er mich tragen
An seinem Herzen[3]), wie in jenen Tagen,
Da mich erkor der Weckruf seiner Stimme[4]).
עליתני Ob alle Töchter[5]) hast Du mich erhöht.
Um meinetwillen ja Dein Ruf ergeht,
Am Choreb dort erschallte Deine Stimme!
Ob alle Götter bist Du, Gott, erhoben.
Mein Preisgesang soll Dich auf ewig loben;
Für ewig jubeln soll Dir meine Stimme.

טַעַם שׁוֹפָר: מוֹאָסִיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדִיו לְקַעְקֵעַ. מוֹרְדִיו לְהַשְׁקִיעַ.
בְּקוֹל הַזּוֹק שׁוֹפָר: מַאְרִיךְ בְּהַתְקָעָה. מְקַצֵּר בְּהַבָּקָעָה. מַרִיעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שִׁלּוּשׁ שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת. מַחְפִּיז אֲמוֹת. נוֹסֵךְ
גוֹאֲמוֹת. מְקוֹל בּוּק שׁוֹפָר: נוֹתֵן חוּמוֹת. מַשְׁבִּית מְלֶחָמוֹת.
נוֹהֵם כַּהֲמוֹת קוֹל שַׁאֲג שׁוֹפָר: סוֹדוֹ כְּגִלָּה. בְּסִין לְסַגְלָה. סַיִם

---

[1]) Alles durch die Propheten verheißene Heil wird sicher eintreffen. — [2]) Nach dem Hohen Liede (5, 2), wo der Freund — d. i. nach der symbolischen Auslegung: Gott — an die Thüre klopft und um Eingang bittet; hier: wie Er in neuer Huld Jisrael sich zuwendet. — [3]) Hoh. L. 8, 6: „O trage mich wie den Siegelring auf Deinem Herzen!" — [4]) Die mächtigen Donnerstimmen bei der Offenbarung am Sinai. — [5]) Die Nationen der Welt (H. L. 2. 2).

פְּעָה מִמִּדְבָּר צִפּוֹר
מִמְצְרַיִם. וְיוֹנָה הַשְׁמִיעָה
מֵאַשּׁוּר קוֹל: פְּקֹד צִפּוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אַלֶּם.
תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק
לָמוֹ בְּקוֹל: צוֹר חֻקִּים
מָנִי. לְבַל־יָעוּפוּ כְּנָשֶׁר.
לְבַל־יִכָּנְסוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:
צְרוּפָה אָלְמַד. וְעֵינַי
לְמוֹרַי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר.
וְאֵל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל: קָרַב
קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם
מַלְיִץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן

סעה Das Vöglein rief, das in der Wüste irrt',
Aus Haft befreit[1]), Dir zu; die Taube[2]) girrt'
Aus Aschur Dir mit heißen Sehnens Stimme[3])
O such' es auf, das Vöglein, Dir vertraut,
Und Deine stumme Taube! — Schofars Laut
Laß hallen und den Lockruf Deiner Stimme[4])!
צור Wahr' ewig mir Dein Wort, laß nicht entschwinden
Es mir im Flug; erhalte die verkünden
Der ew'gen Lehre Wort mit frommer Stimme!
Wie will ich gern Dein lauter Wort erlernen,
Von meinen Lehrern nicht den Blick entfernen,
Wie einst Dein Herold[5]), treu, horcht' Deiner Stimme!
קרב Das Ende naht, der Tag für das Gericht;
Aufsteht der Anwalt, der zum Heile spricht:
Um Gnade flehend hebt er seine Stimme.

מְגִלָּה. בְּקוֹל הִלּוּךְ שׁוֹפָר: סוֹד יוֹם נֶאֱלָה. בְּחָשְׁפוֹ לַדְּגוּלָה.
שָׁשׂוֹן וְנִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר: עָשׂוֹר הוֹדָה. עֹנֶג מִדָּחָה.
עֲבֹרוֹת מְמָחָה. בְּקוֹל צָרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחָה. עֲבֹדוּת מְאֻחָה.
עֲבֹדוֹת מְנֻחָה. קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר: פַּנַּר וְהַסְעַר. מַמְלְכוֹת שָׁעִיר.
פִּשְׁעָה הָעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פִּתְחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר.
פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֲמִית שׁוֹפָר: צִיּוֹן רָמְזוּ אוֹת. שׁוֹפָרוֹת

---

[1]) Jisrael nach der Erlösung aus Aegypten. Die Bezeichnung ist Ps. 84, 4 entlehnt: „Auch der Vogel fand seine Stätte": den (in der Wüste) Herumirrenden ist eine Heimath gewährt. — [2]) Bezeichnung für Jisrael nach Hohelied 2, 14; 5, 2; 6, 9. — [3]) Nach Hoschea 11, 11. — [4]) Secharjah 10, 8: „Ich will sie locken und versammeln, denn Ich habe sie erlöst." — [5]) Moscheh.

בְּקוֹל: קָדֵשׁ חֹדֶשׁ, וְהוּכַן
מוֹעֵד. וָאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר.
וַיַּעֲנֵה־לִי בְּקוֹל: רָגֶשׁ
מִקֶּבֶר. צְוָחָה מְסֻלָּע.
בְּתֵת יְבֻשֵּׁי עֶצֶם מַעֲפָר
קוֹל: רָאוּ נֵס בֶּהָרִים. וְקוֹל
שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ
רֶגֶן מְדֻמּוּמֵי קוֹל: שֶׁגֶג
לֵב הוּתַל עוֹד בַּל־יִפָּנוּ.
בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְׁמוֹעַ
קוֹל: שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם דֵּת,
מוֹרָשָׁה אֲשֶׁר בָּהּ *עִלַּפְתַּנִי
בְּלַפִּידִים וָקוֹל: תְּבוּנָה

Der Mond ist angesetzt, die Zeit bestimmt;
Des Schofars Hall Er dann von mir vernimmt,
Antworten wird mir Er mit seiner Stimme.
רגש Aus Gräbern Dröhnen, von den Höhen Stürmen!
Wenn von Gebein, auf dem sich Hügel thürmen,
Erschallen wird der längst Entschlafnen Stimme
Hoch auf den Bergen seht das Banner wehen!
Und mächt'ger Hall des Schofar wird ergehen[1]),
Und laut dann jubelt der Verstummten Stimme.
שגג Nicht wird der Wahn, das Herz bethörend, locken,
Nicht wird er fürder Herz und Ohr verstocken,
Daß es sich trotzig schließt der Mahnung Stimme.
Gieb wieder Deines Wortes Erbbesitz,
Wie einst, als Du mit Deines Glanzes Blitz
Ertheilt es, da mich schreckte Deine Stimme[2]).

שְׁלֹשׁ מַאוֹת. צְוָחָה בְּמַדְוֵן דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף שׁוֹפָר: צְפָצְפוּ צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ פְלָאוֹת. צוּר בָּעֵשׂ נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֶרֶב שׁוֹפָר: קוֹל חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה. קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלָשָׁה. קוֹלוֹת כְּנָתְנוּ בַּשּׁוֹפָר: קֶרֶן מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֵבֶר אֲשֻׁלָּשָׁה. קְרוֹא עוֹד שְׁלָשָׁה. בְּקוֹל עִתּוּד שׁוֹפָר: רָחֲשָׁתִי לַעֲלִיוֹת. וְעִינִי תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כְּנוּם גְּלִיוֹת. בְּקוֹל גֶּדֶל שׁוֹפָר: רְבִיעִית חַיּוֹת. לִיקוֹד לְהֵיוֹת. רֶשֶׁף שְׁלֻהֲבִיוֹת. בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל לַצּוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר: שׁוֹשָׁן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה תְּבָרֵר.

[1]) Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn man das Banner auf Bergen erhebt, werdet ihr sehen, und wenn man in die Posaune stößt, werdet ihr hören. — [2]) Am Sinai.
* עלף = erzittern.

הֵפִיק אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחַק נַעַם זְמִירוֹת בְּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יִתְּנוּ אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יָוָן שָׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוּזֵי. תְּתַקַּע בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יַלֵּד־קוֹל:

תבונה Des Wortes Meister[1]) strömte weise Lehren;
Er ließ in Anmuth Weihelieder hören:
Zu Deinem Preise klang die holde Stimme —
Und rief sie Alle auf, Dein Lob zu preisen.
So wird, Allherrschender! in süßen Weisen
Dir Alles singen mit Begeistrungsstimme.
תחת Vor Zijons Söhnen mußte Jawan[2]) sinken.
Du ließest Deines Blitzes Pfeile blinken,
Und sie verwirrte Deine Schreckensstimme.
Laß Deine Donner meinen Feind zerschmettern!
Dein Schofar halle, und in Südens Wettern
Laß mir erschallen der Erlösung Stimme!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם: מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵית עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כָּלוּ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיוֹת בְּרֵאשִׁית הָרְדוּ מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: בַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרֵת שׁוֹפָר: תְּיַשֵּׁר מַחֲרִמוֹן. לְרוֹעֵעַ אַדְמוֹן. תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן שׁוֹפָר: תְּצַעֵד Verb. בְּבִישִׁימוֹן. בְּמַתֶּן אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא בַּשּׁוֹפָר:

אתה נגלית oder der Linie.

[1]) David. — [2]) Die Syrer im Kampfe mit den Makkabäern.

*) Uebersetzung siehe S. 194.

בְּהִית הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקֹּלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כְּנַשֹּׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ

בִּרְנָה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

(י הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנֵנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende אֵרֶשׁת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֵרֶשׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵינוּ וְתַקְבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרֹתֵינוּ:

אֵרֶשׁת (Gem. u. Sorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohl gefallen,

Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Ueberſetzung ſiehe S. 232.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Gem. u. Vorb. וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ, וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

Laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

(Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

וְבָרֵר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וָעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי אֲרָעָיוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von böjem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וְכָתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים Vorb. laut עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: Gem.

Die Prieſter. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

אלהינו (Vorb.) Unſer Gott und unſerer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moſcheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und ſeiner Sprößlinge iſt ausgeſprochen worden, die Prieſter, Deine heilige Schaar.

ברוך (Die Prieſter:) Gelobt ſei Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, der uns mit der

בְּרָכָתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, ſein Volk Israel in Liebe zu ſegnen.

Vorbeter.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

Es ſegne dich — Es ſegne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

Der Ewige — Ewiger, unſer Herr! wie herrlich iſt Dein Name auf der ganzen Erde!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמַרְתִּי אַל כִּי־חָסִיתִי בָךְ:

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

Während die Prieſter ſingen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם. אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ. חָלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי: אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן:

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

Es laſſe leuchten — Gott begnad' uns und ſegne uns, laſſe leuchten ſein Antlitz mit uns! Selah.

יי יי | יי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן
אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד
וֶאֱמֶת:
פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־
יָחִיד וְעָנִי אָנִי:
אֵלֶיךָ יי נַפְשִׁי אֶשָּׂא.
וְיָחֹנֶךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים
אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ
כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יי אֱלֹהֵינוּ
עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבונו של עולם.
יִשָּׂא יְבָרְכָה מֵאֵת
יי וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב
בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)
יי יי חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה
זְרוֹעַם לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:
פְּנֵה אֵל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנְךָ בְּיוֹם אֶקְרָא
מַהֵר עֲנֵנִי:
אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־
עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמַיִם:

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einſam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, ſo ſind unſere Augen gerichtet auf den Ewigen, unſern Gott, bis Er uns begnadigt.

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte ſeines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unſere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

Und gebe — Und ſie ſollen in meinem Namen den Ausſpruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde ſie ſegnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ׃

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majeſtät, denn Alles im Himmel und auf Erden iſt Dein; Dein, Ewiger, die Herrſchaft, und Du erhebſt Dich über alles als Haupt.

שָׁלוֹם שָׁלוֹם | שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, ſpricht der Ewige, und Ich heile ihn.

Gem. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הֵיוֹצֵא מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוּשֶׁךָ. שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תְּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לָאֶכֶל וּבֶגֶד לִלְבּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Und laſſe — Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, ſo wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Prieſterſegen geſprochen wurde aus dem Munde Aharons und ſeiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe ſeieſt, wenn ich Dich rufe, und mein brünſtig Gebet ſtets erhöreſt, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögeſt Du mir geben und allen Gliedern meines Hauſes unſere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildſpendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unſerem Ahn. Und laſſe uns Liebe, Gunſt und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנִּגְתַּתָּ אֶת־יוֹסֵף צִדִּיקְךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְלִטּוּבָה אוֹתִי. וְתַצְלִיחֵנִי בְּדַרְכִּי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וימי אָבִי וְאִמִּי) (וימי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוּב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unſere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Joſef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunſt und wohlgefällig erſcheinen ließeſt vor Dir und Allen, die ihn ſahen. Und erweiſe mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einſicht, all die Worte Deiner Lehre zu verſtehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienſt, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Prieſter das Wort שלום ausgeſprochen haben, ſagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לִמְשָׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du biſt der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten laſſeſt über uns und über Dein ganzes Volk Iſrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensgeſitze!

Die Prieſter kehren das Geſicht gegen die Geſetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם. עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגְּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ Bort

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: כַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Oeffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדְרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְּעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן
הַיּוֹם תְּתָמְכֵנוּ בִּימִין
צִדְקֶךָ: אמן

(Schließen der Bundeslade.)

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut' o kräftige uns!

Heut' o segne uns!

Heut' o erhebe uns!

Heut' o schaue nach uns im Heile!

Heut' o erhör' unser Flehen!

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ, וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר, וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר, וּצְדָקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה־לָּנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם: Borb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

Gem. (Gem.) כהיום Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig zu dem wieder hergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

Borb. (Borb.) ברוך Gelobt seiest Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: וְזֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

Borb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ, וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
Barb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. כַּכָּל בִּרְחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
Barb. תְּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
Barb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקִּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סָאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין

עַתִּיק. מָלַח סְדוֹמִית רַבַּע (הַקָּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שָׁהוּא. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהִיא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִפֵּר אֲחַד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כְּרִשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים. לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים. גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים. אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. הָרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים. מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרֶא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻּלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. ארון עולם.

ונוסגים למקום סלסים קולות מיכו לילן מעכנות סהרי כנר ילמו י"ס, וי"ת סנוהגים להסליס מקס קולות.

---

*) Ueberſetzung ſiehe S. 184.

מזמורים של יום.

(Am Sonntag.)

הַיּוֹם יוֹם רִאשׁוֹן בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי־יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

* נפשי ק'. * דרשו כתיב.

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשָּׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Mittwoch.)

הַיּוֹם יוֹם רְבִיעִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צד) אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים | יְיָ, עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: עַמְּךָ יְיָ יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא־יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים בָּעָם

וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנטַע אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְיָ יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הַמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי: הֲיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלַי־חֹק: יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִירוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:

(Am Freitag.)

הַיּוֹם יוֹם שִׁשִּׁי בַּשַּׁבָּת שָׁבוּ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גַּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

תפלת מנחה.

קודש אשרי לומליס פרשת התמיד.

(י אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לָעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

וא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob!

*יונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי
אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־
יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ
וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יי
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה
קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר
קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יי
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּן מִן־
דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי
מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ
קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת
מְלֵיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ:
וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי
קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יי מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעַת בַּתְרַי קָל זִיעַ
סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין
בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית
שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ | יִמְלֹךְ לְעָלָם

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Israels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לִבָּם
אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמֵס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten). Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם
נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח
לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ
אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם.
לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא
נֵלַד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה
וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי
לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ
מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־
עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים:
וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי
לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

and der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — השׁ״ץ אומר חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מָגֵן אַבְרָהָם: | אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים
בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם.
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
Gem. u. Vorb.
קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
Vorb.
לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.
Gem. u. Vorb.
בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
Vorb.
וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
Gem. u. Vorb.
יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
Vorb.
לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי

אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: בָּרְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ. שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצַר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מודים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 149) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach קדיש שלם folgt עלינו (S. 266).
An einem Freitage wird אבינו מלכנו nicht gebetet, sondern nach קדיש לכה דודי, לכו נרננה und תתקבל wird wie an jedem andern Freitage das Abendgebet für Sabbath verrichtet. במה מדליקין wird jedoch nicht gesagt.

כדר תשליך.

Wenn der erste Tag des Neujahrfestes an Sabbath fällt, geht man am zweiten Tage nach dem Minchah-Gebet zu einem Bache oder Teiche und sagt dieses.

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־
חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ
עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם:
וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־
יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ
מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרֹעֶה אֹתִי מֵעוֹדִי:
עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ־יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל־עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
אֱלֹהַי מָרוֹם בַּמֶּה אֲקַדֵּם. וּבַמֶּה אִבָּצֵר לֵאלֹהַי קֶדֶם:
אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל־עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכָּל עֲרוּכָה:
וְאִם כָּל־בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת הָרוּצִים. נָתָחִים עֲרוּכִים עַל־הָעֵצִים:
וְאַף זְוִיוֹת מִזְבַּחַ מְכוּסִים דָּם בַּמַּיִם לַיָּם | מְכֻסִּים:
וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:
וּלְאַוִּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל־רָאשֵׁי בְשָׂמִים:
וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת:
וּכְהַרְרֵי־אֵל | לָהֶם הַפָּנִים. עַל־שַׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:
וְיַיִן כְּמַטַּר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:
וְאִלּוּ כָּל־בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. וּלְוִיִּם | מְשׁוֹרְרִים בִּכְנוֹף־רְנָנִים:
וְכָל־עֲצֵי עֵרֶן וְכָל־עֲצֵי יְעָרִים. כְּנוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:
וְכָל־בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וַהֲפוֹכְבִים מְמַסְלוֹתָם:
וְכָל־הַלְּבָנוֹן וַחַיָּה כֻּלָּהּ. אֵין־דַּי בָּעֵר וְאֵין־דַּי עוֹלָה:
הֵן בְּכָל־אֵלֶּה אֵין־דַּי לַעֲבוֹד. וְאֵין־דַּי לְקַדֵּם אֵל הַכָּבוֹד:
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְּבֵנוּ. וּבָמָּה נִבַּח לַאדוֹנֵינוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כִּבְדְךָ כָּל־חָי. אַף כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ:
וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל | לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חַסְדֶּיךָ:
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלָי:
וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חַיָּבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
וְלֹא חַיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל־טוֹבָתִי בַּל־עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבֹּא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרֶה־נָּא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפִרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וַהֲכֹל שֶׁלְּךָ. לְךָ שָׁמַיִם אַף־אָרֶץ לָךְ׃
יַמִּים וְכָל־אֲשֶׁר־בָּם בְּיָדֶךָ. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּן מִיָּדֶךָ׃
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֻצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא־בָאנוּ אֶל־הַמְּנוּחָה׃
וּמַיִם אֵין לְהַעֲבִיר טֻמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל־אֲדָמָה טְמֵאָה׃
שֹׁשׁ אָנֹכִי עַל־אִמְרֶיךָ. וְאָנִי בָּאתִי בִּדְבָרֶיךָ׃
כִּי כָתוּב. לֹא־עַל־זִבְחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ׃
עַל־דָּבָר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם׃
מַה־שָּׁאַלְתִּי וּמַה־דָּרַשְׁתִּי מִמְּךָ. כִּי אִם־לְיִרְאָה אוֹתִי׃
לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב׃
כִּי־נִשְׁבָּר מִמְנָחָה טְהוֹרָה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה׃
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא־חָפַצְתָּ. חִטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ׃
מִזֶּבַח אֶבְנֶה בְּשִׂבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי׃
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת־רוּם עֵינַי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי׃
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לָרָצוֹן עַל־מִזְבְּחֶךָ׃
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדְיוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וַאֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה׃
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֵיכוֹל אוּכַל דַּבֵּר מְאוּמָה׃
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתוֹ׃
חָכָם לַבָּב הוּא וּמִי כָמוֹהוּ שַׁגִּיא לֵחַ לֹא מְצָאנוּהוּ׃
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת׃
עַד־אַיִן מִסְפָּר וְעַד־אַיִן חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תִּעְיָדֶךָ. וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ׃
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ. וְאֵיזֶה שֶׂכֶל אֲשֶׁר יַשִּׂיגֶךָ׃
גַּם מִשָּׂרָתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל־חַכְמֵי־לֵב לֹא מְצָאוּךָ׃
אַתָּה לְבַדְּךָ מֵבִיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כְּחֶךָ׃

וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ. שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לְכַבְּדֶךָ:
עַל־כֵּן תְּבוֹרַךְ בְּרֹאשׁוֹ לָךְ. בְּפִי קְדֻשָּׁךְ בְּבוֹדְךָ וְנִדְלָךְ:
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל־אֱילוֹתָם. בְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר־אַתָּה חֲנַנְתָּם:
יוֹדוּ סִלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וְיַאַדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
וְיִרְיעוּ לְךָ כָּל־הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל־מַלְכֵי אָרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל־הָעַמִּים. וְיִשְׁבְּחוּךָ כָּל־הָאֻמִּים:
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת־שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מֵמִית וְאֶת־כֹּל תִּבְלֶה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לַחַיּוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אַל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלַיְתָּ:
מָוֶת וּמַרְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מֶקֶדֶם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ זְקֻנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן | נוֹצַר וְכָל־דָּבָר קָצֵב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ נֶשֶׁם. אַף־לֹא תִדָּמֶה אֶל כָּל־נֶשֶׁם:
כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל־רֵאשִׁיתָם וְלַאֲחֲרִיתָם:
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שִׂמְתָּם. וְלִימֵי צִבְאָם גְּבוּל הַקְּפְתָּם:
וְלָךְ אַיִן גְּבוּל וְלִימֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעֻצְמָךְ:
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לְכֹל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:

הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי טָרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רַאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדֶךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־כָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אָצְלָם:
אַתָּה בָּרָאתָם וְלִבָּךְ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מִקּוֹמָם וְדַרְכָּם:
הַן אֵין־דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵהֶם בְּעֵת שָׂתְרָצָה:
כִּי אֶת־הַכֹּל בָּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־נוּי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל־הַקּוֹלוֹת. וְעֵנֶק וְלַחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל־לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתֶךָ:
אֲצַל עֲצָתְךָ גְּוַרְתָּךְ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֵרֶךְ וּמִבְּלִי חֶסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כֹּל אֲשֶׁר־תַּחְפּוֹץ תּוּכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדֶךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכֹלֶת יֵי בְּחָפְצוֹ קָשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יֵי לֹא אִחֲרָה:
אֵין דְּבַר־סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הַם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דְּרָכֶיךָ. אֶל־עַבְדֶּיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דָּבָר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעָךְ:

כִּי (יָדְךָ כָּל־סוֹד יְגֻלָּה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מְפִינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יַחֲצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה:
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רָוָחוֹת. אֵין־לוֹ שְׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמַרְחוֹק מִי יִשָּׂא דַעְוֹ. לְלֹא־תְחִלָּה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגַדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף וְרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֲבָלֹם מְדֻרָשׁ וּמְחֻרָשׁ:
נִבְהָה וְעָמֹק נָעוּצִים בְּסוֹבֵב. (תָּכֻם וְלֵב נָבוּב לֹא יְכֻבַּב:
סוֹבֵב הַכֹּל וּמְלֵא אֶת־כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ־לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוֹרֶךָ. וְאֵין נוֹף לְעֻצֶם יְחוֹרֶךָ:
וְאֵין בַּתְוֶךָ מְפֹךְ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מִפְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִפְּךָ וְנֶחְדָּל:
מְרֻחָק יְשְׁנוּ אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא־זְמַן וְעֵרֵעַר וְלֹא־כָל שִׁמְצָה:
כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁגְּם:
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ:
בְּמִדָּתְךָ הָכְמָתֶךָ. כִּנְדֻלָּתְךָ תְּבוּנָתֶךָ:
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמֶךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:
זוֹלַת הָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בַּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה:
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלֵּאם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:
מִבַּלְעָדֶי כֹּחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעָדֶי עֻזְּךָ אֵין עֻזָּרָה:
אֵין | נִכְבָּד כִּי־אִם כְּבֻדָּתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי־אִם גְּדֻלָּתוֹ:
כָּל־יְקָר וְכָל־טוּב מִיָּדְךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֶסְדֶּךָ:
אֵין חֵבֶר לְגֻדְלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתֶךָ:
אֵין עוֹד זוּלָת הֲוָיוֹתֶךָ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ:
לֹא לְחֻצּוֹתֶיךָ וְלֹא הַטּוּחַ יְצוּרֶיךָ. אַף לֹא מַעֲטוּחֶךָ:

(יָדְךָ Rad Ginsen (תָּכֻם־לֵב וְנָכוֹן לֹא יִלְבַּב

בַּעֲשׂוֹתֶךָ כֹל | לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְתַּלְתָּ:
בְּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמַּיִם:
לֹא קֶרֶבְךָ וְלֹא רְחָקוּךָ. כִּי כָל־קִירוֹת לֹא יַחְלְקוּךָ:
זֶרֶם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יַהֲדְפֶךָ:
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תִטַּנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אַשׁ לֹא־תִשְׂרָפֶךָ:
לַחֲוִיוֹתְךָ אֵין חִפָּרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֶסֶר וְעֶרֶף בְּךָ לֹא־יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבְכֹל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן | נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל. שָׁלְךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתַקֵּף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אָרוֹמִם אֱלֹהַי אָבִי וָאֵלִי. אַגֶּנָּה אֱלֹהֵי צוּרִי וְנוֹאֲלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּכָל־יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא־בָּרָאנוּ. אֲבִיר יַעֲקֹב אָב לְכָלְנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
אֵין כְּאֵל אַשׁ־אוֹכְלָה וְקַנָּא. לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אַל־אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיָּי. עָלַיִן תְּלוּיִם כָּל־מַאֲוַיָּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים. לֹא יְכִילוּ זְעָמוֹ גּוֹיִם וְאִיִּים:
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים. אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אֱלֹהַּ עוֹשִׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי. אַדּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצִלִּי:
בּוֹרֵא כָל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל. בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מָזְמָה לֹא־יִבָּצֵר:
גָּאָה מֹשִׁיב גְּמוּל עַל־גַּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַגְּשָׂאִים:
גְּבוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בָּעֲבָרָה. מַהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גָּבוֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר־תַּחְתָּיו נוֹשָׂא. וְגָדֵל־כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה:
גָּדוֹל הוּא וְשִׁמוֹ בִּגְבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:
הוֹדִי דָגוּל הוּא מֵרְכָּבָה. אַל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְרוֹשִׁים רַבָּה:
הַיָּן יָתֵב כְּעַזִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יְמִין:
הָדְרוֹ וְהוֹדוֹ עַל (בְּנֵי) עֲבָדָיו. הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו:
הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מְפַלֵּל:
וַדַּי וָהַיִּן יוֹדֵעַ וָעַד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וָאֲשֶׁר חֶרֶב נְאֻמָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל|לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:
זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרַת יָהּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ:
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:
חַי לְעוֹלָם יְיָ חֵילִי. חָכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד|דַּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם|מֵרְאוֹת בְּרָעָה:
יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:
יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפָרְנָה. וַיְחִתּוֹךְ וַיְפַלַּח מִי יְשִׁיבָנָּה:
יָפָה הוֹדִי. יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת גְּמָלוֹת:
כָּנָשָׁר עַל־כְּנָפֵי נְשָׁרִים. נָשָׂא עֶבְרָיו | וְיָשָׁר הַדּוֹרִים:
כָּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל. כְּרָכָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כַּנָּחַל:
כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ כַּעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:
כַּבִּיר כֹּחַ לַב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כָּנָחַל:
כְּאֶרֶז כָּחוּר כְּגָדְלָתוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עִנּוּתָנוּתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ. עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם־יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:
כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזַי אֵל נוֹקֵם. וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:
כּוֹסִי מָנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:
כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אַמְרִינוּ. הָאֱמַרְנוּהוּ וְהָאֱמָרְנוּ:

כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם. אַל־יְהִיֶה כְּגֶבֶר וּכְאִישׁ נִדְהָם:
כְּרוֹעֶה אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל. וְהָיָה לְמַאֲכָל:
כְּגִבּוֹר אֵין אֵיָל וּכְאוֹרַחַ. נָם וּבוֹרַחַ מֵר צוֹרֵחַ:
כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזְבָיו. כְּרָקָב גַּם כָּעֵשׁ לְאוֹיְבָיו:
כַּכְּפִיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף זַיִת:
כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:
כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:
כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל־גּוֹזָלָיו. וּכְצֹל כְּנָפָיו יָחֹסּוּ מְיַחֲלָיו:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה. אַל נוֹרָא עֲלִילוֹת:
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן. וּכְצֹל כְּנָפָיו רָנְנוֹת נְגַגֵּן:
לְצִבְאִי וּלְעֹבֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי. כִּי יְקַדְּמַנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנַי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וְיַנְשְׁאֵם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם יְיָ הֶחֱלִקִי וְצוּר לְבָבִי. כָּלָה שְׁאֵרִי לָךְ וּלְבָבִי:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:
מָקוֹם וּמָעוֹן אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדָנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגָּדֵל עוֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:
מָרָךְ יַעֲקֹב מִשְׂגַּב־לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מְגַדֵּל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעַן יְהִי־לִי. מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתָּךְ:
מִי יְתֵנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע יְיָ כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה:
מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעֱזוֹב, כִּי מָעֻזִּי אֵל:
מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לַשֶּׁמֶךְ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:
מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז־לוֹ בּוֹ:
נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ לֹא יְשַׁקֵּר. אַשְׁרֵי כָּל־חוֹכֵי לוֹ:
נֵצַח יִשְׂרָאֵל הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא־אֶלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל־הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא לְכָל־הַנִּשָּׂאִים:
נִקְדָּשׁ וְנַעֲרִץ אֱלֹהֵי קְדוּשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי:
נוֹרָם וְנוֹטֵר וּבֵעֵר חֲמָה לְצָרָיו. לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:
נְרִי יְיָ בָּהֵלּוּ נָרוּ עֲלֵי רֹאשִׁי. וְגַר לְרַגְלֵי דָּבְרוּ:
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. כּוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִּשְׁעִי:
סַהֲדֵי יְיָ סִלְעִי וְסִתְרִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ סַעֲדִי וְסִבְרִי:
סַלְּעֵנוּ יְיָ וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְּטֵנוּ:
עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֻזְּרִי. עֶלְיוֹן עוֹזֵי־לִי אֵל־יְהִי עֶרְיִי:
עִיר וְקַדִּישׁ | שֶׁת | סְבִיבָיו סָתָר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:
עַד מָטַר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שִׁמַּר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו:
פָּדָה אֶת־אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:
פִּחַד יִצְחָק יִתַּן פִּחְדּוֹ. עַל־צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:
פּוֹעֵל וְחוֹנֵךְ וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל־הַלְּבָבוֹת. לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק:
צְרוֹר הַמּוֹר אָשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כִּפֶּר:
צַח וְאָדוֹם דּוֹדִי בְּצִבְאָיו אוֹת. עַל־כֵּן | נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אָבְטַח עֲדֵי־עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צָבָא הַשָּׁמַיִם | מְשֻׁתָּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים | מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כִּתּוֹת שֵׁשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת:
קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרֵא דְּאַרְעָא וּמָרֵא דִּשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרֻחָם | מְקֻבָּא לְשׁוֹנָיו. קָרֵן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת־כֹּל רוֹאֶה. כִּי־רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא־אֶחְסַר כֹּל. וָרָב כֹּחַ וְרַב־חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב. וָעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רַעֲיִי כְּלוֹ הוּא מַהֻמָּדִים. מְשֻׁפְּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן. מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שְׁלִיט מָלֵךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וָדָר. לַהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרַמֵּם וּמְהַדַּר:
שָׂמֵשׂ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבֹהִים:

שַׁגִּיא כַּח לֹא־מְצָאנוּהוּ. יַשְׁגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי־כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל־חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שָׁם יְיָ אֲהָיָה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּתוּעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כִּבְכִּיר וְכַאֲרָיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תִּתַּמָּם עִם־יוֹשְׁבֵי גְּטָעִים. הַשְּׂרִיגִים שִׁלְשֶׁת הָרוֹעִים:
תְּתַחַפָּד תִּתָּבֵר עִמָּם. וְעִם־עֻקְּשִׁים תִּתַּפָּל | לְהָמָּם:
תָּמִים דַּרְכָּהּ תַּקִּיף מִכֹּל. תּוֹכֵל | לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי. מִבְטְחִי אִמְּי גּוֹחִי וְנוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל־הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל־הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף הַשָּׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז יָחִילוּ מַיִם חַיִּים | מִפָּנֶיךָ. אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ מַיִם | מִן הַשָּׁמָיִם:
נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָּל־חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר בְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ:
כְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עֻתָּה וַדַּעְתֶּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל־כְּבוֹדְךָ אַתָּה:
וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בְמַלְאַכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:
כִּי בְרִבְרְךָ כָּל־יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֶׂה חָפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
וְלֹא אַחֲרִתּוֹ וְלֹא מַהֲרָתּוֹ. הַכֹּל עָשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:
מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חַדַּשְׁתָּ. וְאֶת־הַכֹּל בְּלִי כֹל פָּעָלְתָּ:
וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בְּרָצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:

זְרוּעוֹת עוֹלָם אֶת־כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת:

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הַקָּשֶׁה. רְצוֹנְךָ כָּל־דָּבָר | רוּחֲךָ עֹשֶׂה:

לְפָעֳלָתְךָ לֹא דָמִיתָ. אֶל־כָּל־תּוֹאַר לֹא שָׁוִיתָ:

וְלֹא קָדְמָה לְמַלַאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה:

לְרָצוֹנְךָ לֹא קָדְמוּ וְאָחֲרוּ. וְעַל חָפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסָרוּ:

מִכָּל־חָפְצְךָ לֹא שָׂבַעְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:

לֹא הֶחְסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר רַק | בָּם לֹא פָּעָלְתָּ:

אַתָּה תִּשְׁבָּחַם וּמִי תִתְעִיבָם. שָׁמַיִן דָּבָר לֹא נִשְׁמַע בָּם:

הַהַלוֹת בְּחָכְמָה עָשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כָּלִיתָם:

מַרְאִשִׁית וְעַד אַחֲרִית עָשׂוּם. בָּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רָאוּיתָ:

הָקְדַמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מְעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ:

וְעַד לֹא כָל־חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לְפָנֶיךָ אוֹכֶל תִּתֵּן אָכֶל:

וּמָעוֹן וּמְכוֹנָה תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צְרָכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאֲחֵרוֹנִים:

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֵדֶר מְאוֹרוֹת מְטוּל שַׂלְמָה:

בְּטֶרֶם כָּל־יְצוּר מֵאֵ־גְּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מֵאֵר נִתְגַּדַלְתָּ:

אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבָשׁ. עַד לֹא אֹרַג נְאוֹת לָבָשׁ:

אוֹר בַּשַּׂלְמָה וְכַמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם בַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וָרָצוֹא וָשׁוֹב בְּגַחַת מְהֹלְכִים:

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם. בְּמִתִּיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מְזוֹנֹת מְעוֹנֹת לְשָׁרֵץ מַיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

עָשָׂב וְחָצִיר לָבָשָׁה אֲדָמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל־בְּהֵמָה:

בְּקֶרֶן שֶׁמֶן נֵן | נָטַעְתָּ. אֶל־הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:

עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דַּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר־יֶחְסַר לוֹ:

כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׂתָּה:

לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עֲשִׂית לוֹ בְּתֹנֶת לְשָׂרֵת. לְהַדֶּרֶת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת:
שַׂמְתָּ בְקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ־לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה. צִרְכֵי אָדָם וְכָתַם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כָּתָם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לַמַּעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל־קִנְיָנֶךָ:

שיר הכבוד.

כספוסתין הסדון לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו:

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָרַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־הוֹדֶךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֶסַּפְּרָה כְּבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גֶּדֶלְתְּךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתַקֵּף פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי־יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הַמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֲזִיונוֹת. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיונוֹת:
וַיְחֻזּוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשִׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְעָטֶרֶת צְבִי:

בְּתֹם טָהוֹר פִּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וָחֵק עַל־מָצָח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
לְחַן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אָמְתוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
מַחֲלָפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת:
נָוֶה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וְצָנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:
עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנָּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם:
פְּאֵרוּ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וָקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:
צָח וְאָדוֹם לְלָבוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בְדָרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:
קְשֶׁר תְּפִלִּין הָרָאָה לָעֵגִיו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:
רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קָרָא מֵרֹאשׁ. דֹּר וָדֹר עִם דּוֹרְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ:
שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:
תִּיכָר שִׁירַת־רֹשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל־כָּרְבָּנֶיךָ:
בְּרָכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק | כַּבִּיר:
וּבְרָכָתִי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ כְּבָשָׂמִים רֹאשׁ:
עֲרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו: